

"Bir buçuk günde sölüksüz okudum."

—LISA JEWELL

AİLENİ KORUMAK İÇİN EN BÜYÜK
SUÇU İŞLER MİYDİN?

GECE

ROMAN

GILLIAN
McALLISTER

YANLIŞ
YER
YANLIŞ
ZAMAN'IN
YAZARINDAN

Aileni korumak için ne yapardın? HER ŞEYİ

O gece her şey değişti.

O gece Frannie istemeden de olsa cinayet işledi.

O gece cesedi gömmesine yardım ettik, başka ne yapabilirdik ki?

İtalya'da sıcak bir yaz gecesi Joe ve Cathy Plant hayatlarını kökünden değiştirecek bir telefon alırlar.

Kız kardeşleri Frannie birini öldürmüştür ve onların yardımına ihtiyacı vardır.

Kardeşler her zaman birbirlerine yakın olmuşlardır, hatta fazla yakın oldukları bile söylenebilir. Beraber çalışır, yan yana evlerde otururlar.

Ve şimdi birlikte bir ceset gömmüşlerdir.

Fakat İngiltere'ye dönmelerinin ardından Frannie, Joe ve Cathy'nin polislere, arkadaşlarına ve de birbirlerine söyledikleri yalanlar ayaklarına dolanmaya başlar...

Ailene güvenemeyeceksen kime güveneceksin?

"Elinizden bırakamayacaksınız."

—ERIN KELLY

"O Gece heyecanın ve gerginliğin dorukta olduğu bir boks maçını izlemek gibiydi! Yüreğim ağzımda okudum. Gillian McAllister'in şimdiye kadarki en iyi romanı!"

—CLAIRE DOUGLAS

ISBN 978-625-6411-49-4

www.olimposyayincilik.com

/olimposyayinlari

/olimposyayin

/olimposyayinlari

O GECE

GILLIAN
McALLISTER

O Gece

Gillian McAllister

Orijinal Adı: That Night

© 2022, Gillian McAllister

Türkçe Yayın Hakları © 2022, Olimpos Yayınları

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Zehra Uzun

Çeviren: Aydan Yalçın

Düzeltili: Sevdâ Kul

Kapak Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

Sayfa Tasarımı: Betül Tok Altan

1. Baskı: Eylül 2023

ISBN: 978-625-6411-49-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPUS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No: 15 Kat: 4 Zeytinburnu/ İstanbul Sertifika No: 44064

O GECE

GILLIAN
McALLISTER

Çeviren: Aydan Yalçın

Holly'ye
Senin için gözümü kırpmadan ceset gömerim

GİRİŞ

"Bana yardım et, lütfen bana yardım et," dedim telefonda.

"Ne?" Kız kardeşimin sesi panik doluydu, genellikle sakın olan tavrı hemen değişti. "Ne?" İkinci *Ne?* deyişinde kabul etme vardı. Kelime ağzından kaşıktan akan şurup gibi yoğun ve kurgun çıkmıştı.

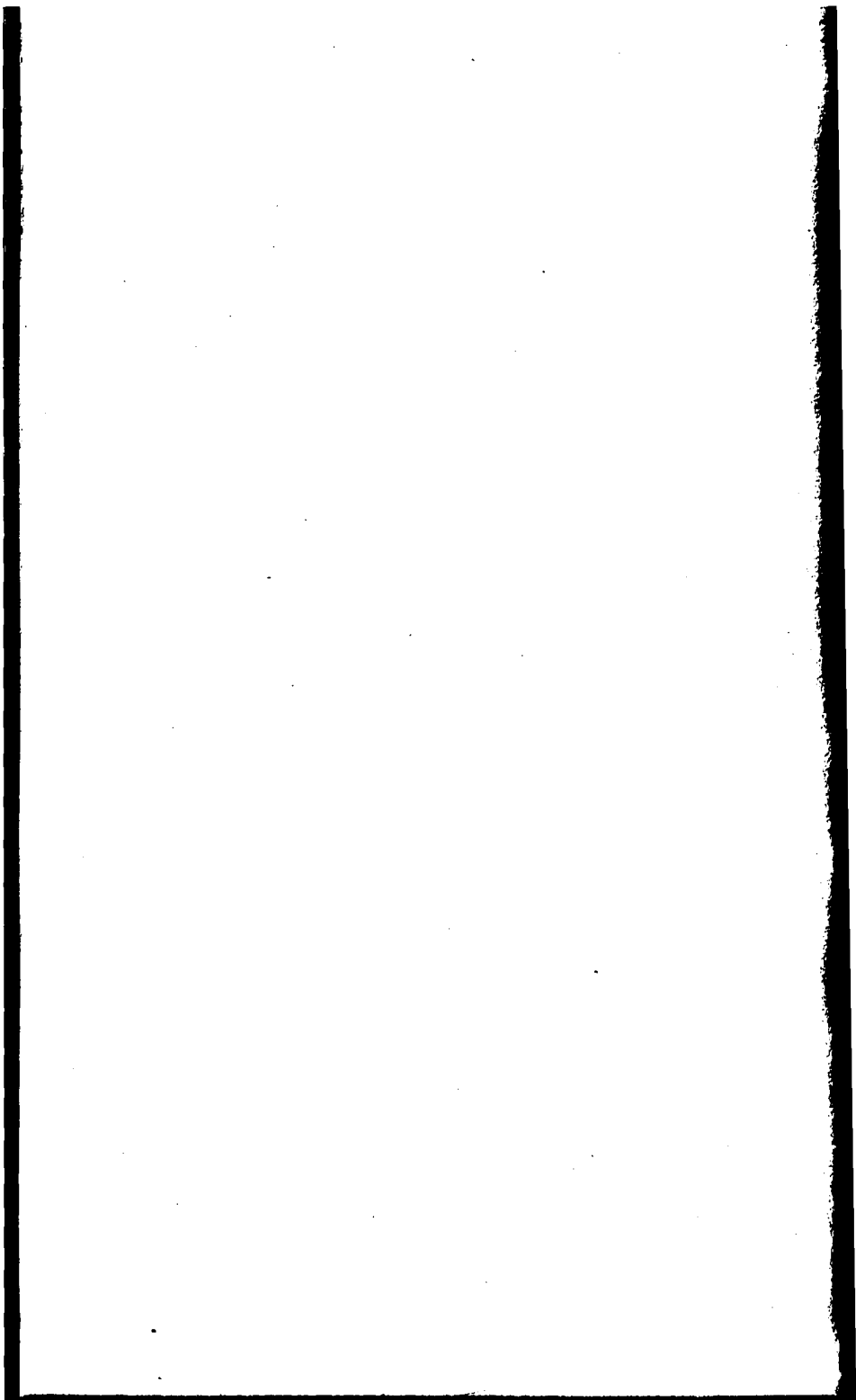
Ahizeden, sanki telefonun diğer ucunda kâğıt buruşturuluyormuş gibi sesler geldi, sinyal zayıflamıştı. "Lütfen yardım et," dedim.

Gecce olmuştu ama güneşin saatler önce battığı ufuk çizgisi, sanki biri gökyüzüne dikiş atmış gibi aydınlık görünüyordu. Onun dışında gökyüzü kapkaranlıktı, havada yaz samanının ve mangalların sönmeye yüz tutmuş közünün kokusu vardı. "Lütfen gel," diye ekledim ama geleceğini zaten biliyordum. Aile olmanın anlamı da bu değil miydi? En azından bizim alemimizin anlamı buydu.

Karşılık vermedi ancak sessizliği razı olduğu anlamına geliyordu, öyle olduğunu biliyordum.

Bakışlarımı gökyüzünden aşağıya çevirip havada dans eden tuz zerreciklerini aydınlatan feneri yere tuttum.

Ve yavaşça cesedin üzerinde gezdirdim.

CATHY

Cathy, gecenin bir yarısı çalan telefonunu sırf uyanık olduğu ve çalıştığı için cevaplamıştı. Sağlığıyla ilgili endişelendiği bir Labrador'un kan sonuçlarını inceliyordu. Sonuçları çoktan göndermiş olması gerekiyordu ama e-postayı göndermeye çalıştıkça e-mail yoğunluğu nedeniyle Wi-Fi kopup duruyordu.

Frannie. Cevaplamak için kaydırın. Cathy'nin gözleri telefonun üst köşesindeki saate kaydı. 01.25. Telefonda yansıyan mavi hüzmeye dışında oda tamamen karanlıktı. Tek görebildiği kardeşinin gecenin bu saatinde onu aradığıydı. Çünkü Frannie, Cathy'nin yalnız olacağını biliyordu. Çünkü Cathy hep yalnızdı, tatılcıyken de evdeyken de.

Yatakta doğrulup telefonu cevapladı. Bu sırada üzerindeki örtü kaydı, İtalya sıcaklığında bile pijama giyiyordu. Çıplak yatmak nedense ona yanlış geliyordu. Çıplak uyuma lüksünü, henüz tanımadığı bir adamla geçirmeyi umduğu geleceğe saklıyordu.

Cathy telefonu cevaplar cevaplamaz, "Bana yardım et, lütfen yardım et," diye bağırırdı Frannie. Cathy'nin göğsünde cereyan eden bir elektrik akımı kollarına kadar indi.

"Ne? Ne?" dedi Cathy. Dudağının üstü ve memelerinin arasını terlemişti.

“Lütfen bana yardım et,” dedi Frannie.

“Neredesin? İyi misin?”

“Lütfen gel. Yoldayım. Çakıllı yolu geçtikten sonra sola dön. Yaklaşık yarım kilometre uzaktayım,” diye tarif etti Frannie.

Cathy mantıklı şeyler söylemesini bekledi.

“Bu o. Pazardaki adam,” dedi Frannie ve arama sonlandı. O.

Kahretsin.

Cathy yataktan kalkıp üzerine geçirecek kıyafet aramaya başladı. Birkaç gün önce Veroma’dan aldığı pembe şortu bulup giydi, fiyat etiketi arkasından sarkıyordu.

Neden hatta beklememişti? Onu tekrar aramayı denedi ama ulaşamadı.

Ayağına tozlu bir parmak arası terlik geçirip çantasını kaptı. İnsanları uyandırmayı dert etmeden sessiz villadan ayrıldı ve geniş ahşap kapıyı ardından kapattığında gecenin içinde silah ateşlenmiş gibi bir ses yankılandı.

Bu saatlerde Verona’nın erkekleri kapkaranlıktı. Bir buçuk hafta geçmesine rağmen Cathy hâlâ buna alışamamıştı. Yürürken ayaklarını görmekte zorlanıyordu.

Gecenin içindeki tek aydınlık arkasındaki villadan geliyordu. Odasının penceresinden yansıyan ışık verandaya dikkörtgen bir aydınlık veriyordu. Ötesinde hiçbir şey görünmüyordu, sanki dünyanın sınırında duruyordu. .

Frannie’nin sesi çok korkmuş geldiğinden onu tekrardan aramaya çalıştı ama bu kez sesli ı mesaja düştü. Belki abartıyordur diye umut etti. Frannie’nin abartılı taklitlerden, anlattığı harika hikâyelerden hep keyif alırdı. O, ailenin hayalperestiydi. “Bekleme odasında resmen elli tane köpek var,” demişti bir keresinde. Ailelerinin veteriner kliniğinde resepsiyona bakıyordu. Cathy bunun gerçekliğini sorguladığında yanıldığını kabul etmemişti. “Evet, gerçekten de elli tane,” denmişti ve Cathy başını geriye atıp gülmüştü. “Birkaçını resepsiyon bankosunun arkasına oturtmak

zorunda kalmışsındır,” dediğinde Frannie de onaylarcasına başını sallamıştı.

Cathy koşmaya başladı, kuru otlar ayak bileklerini kırbaçlayıp yılanlar gibi etrafını sararken yararsız dualar mırıldanıyordu. Lütfen iyi ol. Lütfen incinmemiş ve korkmamış ol. Yolun sonuna ulaştığında döndü ve uzaktaki araba farlarını gördü.

Bu hiçbirinin kullanmaktan hoşlanmadığı, kiralık Land Rover olmalıydı. İlk gün erkek kardeşi Joe, “*Otobüs* kullanmak gibi,” demişti.

Yolda tam hız koşmaya başladı. Önce sağa sonra da sola döndü, tıpkı Frannie’nin dediği gibi. Oydu. Pazardaki adam.

Oydu.

Cathy gölgeleri görünce yavaşladı. Bu gölgeleri nerede görse tanırdı: kardeşleri. Joe elleri belinde Land Rover’ın yanında duruyordu. Frannie yere eğilmişti, far ışığı saçlarını ve uzun bedenini aydınlatıyordu. Frannie çok güzeldi, her zaman da öyle olmuştu. İnce burnu, çekik gözleri, kopkoyu parlak saçları vardı.

Neden eğilmişti? Cathy ona baktı, sonra nefes aldı. Tek bir nefes. Elinden geldiğince usul usul verdi aldığı nefesi. Karşısında gölgeler ve ışıklar vardı. Omuzlarına korku çöktü, üşümeye başladı.

Bir adım daha atarsa bir şeyler olacağını biliyordu.

Öyle görünüyor ki Joe da birlikte oturdukları devasa villanın kendine ayrılan bölümünden yeni gelmişti. Işığın içinde ileri geri yürüyor, yanıp sönen lamba gibi bir belirip bir kayboluyordu. Cathy kollarını kendine doladı, içine kötü bir his çöreklenmişti, sanki biri onu izliyor gibi hissediyordu. Küçük, sevimsiz bir yanı Frannie’nin ondan önce Joe’yu aramasına üzüldü. Cathy kriz ânında kesinlikle ilk Joe’yu aramazdı, hatta onu hiçbir koşulda aramazdı.

Telefonunun fenerini açıp önündeki toprak yola tuttu. Etraf Verona kokuyordu; sıcak hava, kuru otlar. Tarihteki en sıcak temmuz ayını yaşıyorlardı. Çoğu günler güneş yanıkları için

kremlenmek zorunda kalıyorlardı. Tüp tüp krem bitirmişlerdi. Cathy'nin bütün kıyafetlerinin kenarı kremden dolayı yağlı yağlıydı.

Sadece araba motorunun sesi duyuluyordu.

Cathy kardeşlerine doğru ilerleyerek fenerini yere eğilmiş olan Frannie'nin üzerine yavaşça çevirdi. Ve işte o zaman gördü.

Frannie yere bakıyordu. Cathy yürümeyi bıraktı ama Frannie'ye bakmayı kesemedi. Elinde bir şey –tişört?– vardı. Frannie doğrulduğunda Cathy üzerini çıkarmış olduğunu şaşkınlıkla fark etti, yalnızca sütyenle duruyordu.

Araba farının aydınlığında Frannie ellerini kaldırdı. Bileklerinden aşağıya kırmızılık akıyordu. Karnı kanla kaplıydı. Kurumuş, kırmızı şarap gibi bordo bir renge dönüşmüştü. Korkunç görünüyordu. Cathy'nin midesi bulandı. "Lanet olsun," diye fısıldadı kendi kendine.

Joe, Frannie'nin üzerine eğilmişti. Frannie ellerini Cathy'ye uzatarak, "Bana yardım et," diye bağırdı.

Arabanın farları, kardeşiyle ayaklarının dibinde yatan cetsetten oluşan bir Venn şemasını aydınlatıyordu.

JOE

Joe –çok gergindi, hatta tamamen delirmiş hâldeydi– her zaman kötü rüyalar görürdü ve bu kesinlikle onlardan biri olmalıydı.

Nasıl ya, nasıl ya, nasıl ya, diye düşünerek arabanın önüne gelip kardeşine baktı. Yere diz çökmüştü. Farların değişken gölge ve ışığıyla aydınlatığı omurgasının her bir düğümünü görebiliyordu. Çok sıskaydı. Her zaman da öyle olmuştu. Eskiden okuldan sonra ona atıştırmalıklar hazırlardı; kızarmış ekmek üzerine peynir, fındıklı ve çilekli yoğurt. Kilo almasına yardımcı olacak herhangi bir şey. Frannie bu atıştırmalıklara ikinci öğle yemeği derdi.

“Na...” dedi ama cümlesi yanmayan bir kibrit gibi öylece yarım kaldı. Başını iki yana salladı. Gördüklerine inanamıyordu. Bir bedene bakıyordu. “Nasıl ya!” diye fısıldadı. “Nasıl ya!”

Frannie omzunun üzerinden ona dönüp, “Bana yardım et!” diye bağırdı. Uzakta, Cathy’nin fenerinin ışığını iğne ucu gibi görebiliyordu. Tanrı’ya şükür, diye düşündü. Ne yapacaklarını o bilirdi, Joe değil. Kendini bazen yetişkin erkek bedeninde yaşayan telaşlı bir çocuk gibi hissederci. Cathy utangaç olabilirdi ama kriz anlarında soğukkanlılığını korurdu.

Frannie ikisine de, "Ona çarptım," diye bağırdı. "Ona arabayla çarptım." Cathy onlara doğru koşarken fenerinin ışığı dalgalanıyor, gecenin karanlığında maytap gibi izler bırakıyordu. "Pazardaki adam."

"Ne?" dedi Joe. Önünde yatan adama bakmadan edemedi. Cildi hem kanlı hem de mum gibiydi, grinin üzerinde kırmızı lekeler varmış gibi görünüyordu.

Joe istemeye istemeye dikkatle Frannie'ye yaklaştı. Gözyaşları kanlı yüzünde izler bırakmış, burnundan akanlar yüzüne bulaşmıştı. Joe uzaklaşmak ve eve, Lydia'ya dönmek istedi. Buradan, bu kan revan içindeki kaostan uzaklaşmak istedi.

Önünde ikiye ayrılmayan bir denizin içinde yürüyor gibi hissediyordu. Öne doğru bir adım atmak istedi ama yapamadı. Kendini yerde yatan kişiye bakmaya zorladı. Uzun ve inceydi, kalça kemikleri belirgindi. Frannie adamın tişörtünü kaldırdı. Göğsü kanıyordu. Gözlükleri kırılmıştı.

Öldüğü belliydi.

Joe ve Cathy de dâhil Plant ailesinin neredeyse bütün fertleri veterinerdi, yani bir ölünün neye benzediğini bilirlerdi.

Çok fazla kan vardı. Litrelerce. Paniklemeye başladı. Genelde kanla arası iyiydi ama bunun gibisiyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Soluklarını sakınleştirmeye çalıştı. Panik atak geçiriyorum, dedi kendi kendine. Bu onun için sıra dışı bir şey değildi ama daha önce yaşadıklarına hiç benzemiyordu.

Cathy gibi o da telefonunu çıkardı ve fenerini yola tuttu. Kan benzin gibi akmıştı. Çok fazla kan. Joe öğürmemeye çalıştı. Metalik ve çürük bir kokusu vardı, sanki bozulmuş yiyecek gibi iğrenç kokuyordu.

Yolun ortasında yalvaran bir vaziyette duran kız kardeşine bakmak için dönüp, "N'oldu burada?" dedi.

"Lütfen yardım et," dedi Frannie. "Sakin..."

"Sakin ne?"

"Sadece bana yardım et," dedi Frannie gözyaşlarının arasında. Normalde neredeyse hiç ağlamazdı. Neşeli, dağınık, hayalperest ve eBay'dan bir sürü kıyafet almayı seven biriydi. Ağlak biri değildi.

Joe'nun içinde aniden derin ve korumacı bir his yükseldi. Joe bunu Frannie üç yaşındayken salıncaktan sırtüstü düşüp on saniye kadar soluksuz kaldığında da hissetmişti, hayatının en uzun saniyeleri gibi gelmişti. Şeker boğazına kaçtığına sırtına vurarak çıkarmaya çalışırken de hissetmişti. Ergenliğinde ilk kez dışarı çıktığında anneleri vurup kafayı yatarken onu beklediğinde de hissetmişti. O günü şimdi bile hatırlıyordu: Kori-dordaki büyük saatin tik taklarını, buzdolabının uğultusunu. Kapı açılınca nasıl da rahatlamıştı.

Ve tabii ki bu ona Roise'yi hatırlatmıştı.

"Ona çarptım. Ona çarptım."

"İnana... nasıl?" dedi Joe, cesedin yanına diz çöktü. Cathy de ona katıldı ama sessizce bakmakla yetindi. Joe, Cathy gibi sakın bir kafaya sahip olabilmeyi diledi. Kısa süre önce birlikte bir tazıyı ameliyat etmişlerdi, Cathy hayvanı açtıktan sonra en az beş dakika kadar sadece bakmıştı. Acele etmeden. Kendi usulünce inceleme yapmış, bilgi toplamıştı.

"Frannie," dedi Joe, kelimeler ağzından öksürürcesine çıkmıştı.

"Ona yandan çarptım," dedi eliyle göstererek. "Benim hatamdı. Benim hatamdı. Pazardaki adam bu. Kanamasını durdurursak... kanamayı durdurmalıyız, o zaman iyi olur. İyileşir," diye yalvardı kardeşlerine.

Joe hızlıca Cathy'ye baktı.

"Tişörtünü yaraya bastır," dedi Cathy. "Olabildiğince sert bastır." İfadesiz bir yüzle cesede yöneldi. Uzun saçlarını başının üzerinde toplamıştı, Frannie'nin daha az güzel versiyonuydu. Daha tombulu. Yüz hatları biraz orantısızdı ya da belki Frannie'ninkine

kiyasla öyle görünüyordu. Joe ne zaman böyle düşünse kendini suçlu hissedirdi ama doğrudu.

Cathy cesede baktı. "Yarası derin değil," dedi. "Böyle bir yara için çok fazla kan kaybetmiş." Nabzını kontrol etmek için uzandı.

"İyi olacak, değil mi?" diye sordu Frannie.

"Ne kadar hızlı kullanıyordun?" diye sordu Joe. Kusacak gibi hissediyordu. Alnı terle kaplanmıştı ve midesi dalgalı bir okyanusun üzerindeymiş gibi çalkalanıyordu. Kız kardeşi birine çarpmış, her yer kana bulanmıştı. Ve artık bu onun da sorunuuydu. Kardeşine yardım etmesi gerekiyordu.

"Çok hızlı değildim," dedi Frannie ama Joe ne sorduğunu bile unutmuştu. Aylardır ilk kez, Tanrım, bir sigara içmem lazım, diye düşündü. Eski bir alışkanlıktı; tatiller, ikramlar ve stresli olduğu zamanlar dışında pek içmiyordu. Yani neredeyse tamamen bırakmıştı.

Cathy cesedin üzerine eğilen Frannie'ye, "Ambulans çağırdın mı?" diye sordu.

"Nabızı atıyor mu?" diye sordu Frannie. "İyi olacak, değil mi?"

"Nabzına nasıl bakmazsın?" diye sordu Joe. Elleri dizlerinde, derin derin soluyarak öne eğildi. Mide asidi yemek borusuna doğru tırmanıyordu. Toparlan, dedi kendi kendine. "Ambulans nerede kaldı?"

"Ambulans falan yok, tamam mı?" diye bağırdı Frannie. "Çağırmadım."

"Neden?" diye sordu Cathy. Şok olmuştu.

"Ben... ben ambulans yerine sizi aradım."

"Biz doktor değiliz." Joe bunu derken başını kaldırdı.

"Biz lanet olası bir doktor değiliz, Fran," dedi neredeyse fısıldar gibi bir sesle ve başını yana çevirip uzaklara baktı.

"Yanımızda hiçbir şey yok," dedi Cathy. "Elektroşok, kan takviyesi... bak bizim..."

Frannie elini kaldırdı. “Lütfen yardım et,” dedi. “Onu kurtarabilirsen –iyi olursa– o zaman...”

Cathy anlamsız olduğunu bile bile kalp masajı yapmaya başladı ve Joe da ona yardıma girişti. Cathy adamın başını daha önce hayvanlara yaptığı gibi doğru pozisyona getirirken o, masajı devraldı. Parmaklarının altındaki beden buz kesmişti. Cathy’ye bir bakış attı ama gözleri buluşmadı. Kederle önüne baktı. Adam ölmüştü.

Adamın göğsüne masaj yaparken parmakları bu yabancının kalbinden yalnızca birkaç santim ötedeydi.

Cathy adamın solunum yolunu kontrol edip açtı ve hızla bir parmağını sokup ağzını temizledi.

“Ona nasıl çarptın?” Joe soluk soluğa kalmıştı.

“Arabanın motorunu kapat,” dedi Cathy Joe’ya. “Sesten aklımı toplayamıyorum.”

Joe ancak ikinci denemesinde kapatabildi. Dünya, Cathy’nin yukarıya yansıyan telefonunun ışığı dışında karanlığa büründü. Cathy sessizliğin içinde kulağını adamın ağzına dayadı. “Ne kadar süredir bu hâlde?” diye sordu Frannie’ye.

“Yolun ortasındaydı, düşünmeden döndüm...”

“Ne kadar süredir?”

“Yarım saat kadar.”

Bir anlık sessizlik oldu.

“Ne? Ne yapıyordun? Bunca zaman neden bekledin?” diye sordu Cathy.

“Yarım lanet saat!” diye bağırdı Joe, onlara doğru gelip adamın göğsüne masaj yapmaya devam etti.

Cathy ağzını adamın ağzına kapattı. Tükürdü, dudaklarını yaladı sonra devam etti.

Kendi tişörtünü çıkardı. “Kanamayı durdurmak için bunu kullan,” dedi Frannie’ye tişörtü uzatarak. “Seninki sıırıslıklam.”

Joe adama kalp masajı yapmaya devam ederken, adamın vücut sıcaklığı normalin altında, diye düşündü. Verona’da gece

havası ılıktı, en az yirmi derecedi ve elinin sırtı bile hava nede- niyle terliyordu. Ancak adamın vücudu sıcak değildi. Olması gerektiğinden daha soğuktu, oyuncak bir bebek gibi.

Frannie diğer eliyle adamın bileğine uzandı. "Hafif bir nabız hissediyorum," dedi umutla ve Joe adamın diğer bileğini tuttu.

"O senin kendi nabzın," dedi birkaç saniyenin ardından. "Parmak uçlarındaki damarlardan. Korktuğun için oluyor. Üz- günüm ama nabızı atmıyor."

"O zaman devam et," dedi Frannie histerik şekilde.

"Ediyorum."

Joe masaja devam ederken cesede baktı. Kalbin tekrar at- masını sağlasa bile işe yaramazdı. Beyin ölümü gerçekleşmişti. Yarım saat kadar önce.

Ne yaparsa yapsın nafileydi.

Topuklarının üzerine oturup Frannie'ye baktı. Üç kardeşin de elleri kanla kaplıydı. Adamın cesedi kırmızı parmak izleriyle damgalanmıştı.

Cathy adamın ağzına doğru nefesini verdi ve yeniden dinledi. İki kez daha denedikten sonra o da Joe'yla aynı sonuca vardı. Durdu, "Üzgünüm," dedi. "Üzgünüm."

"Hayır, hayır," dedi Frannie. Tıpkı çocukken yaptığı gibi bağdaş kurarak oturup başını, sanki teselli bulmaya çalışıyormuş gibi adamın bileğini tutan ellerinin arasına gömdü. Frannie ailenin en küçüğüydü. "Hayır, lütfen, Cathy, Joe. Lütfen devam edin," dedi.

"Buz kesmiş," dedi Cathy sakince. "Çok kan kaybetmiş. Kalbi tepki vermiyor."

Frannie başını iki yana sallayıp duruyordu. "Hayır," dedi. "Hayır, öyle söyleme, Cathy, devam et, devam et."

"Ölmüş," dedi Cathy. Onaylaması için Joe'ya baktı.

"Üzgünüm, Fran," dedi Joe. Kardeşine uzandı ama Frannie tepki vermedi, başı hâlâ ellerinin arasındaydı.

“Yolun yanlış tarafındaydım,” dedi. “Unuttum. Burada yolun sağ taraftan aktığını unuttum.” Yenik düşmüş gibi başını cesede doğru eğdi. Joe dehşet içinde ona baktı. Cathy gözlerini kapattı. Frannie, Joe’nun duymakta zorluk çektiği kısık bir sesle, “Hapse gireceğim,” dedi.

Frannie’ye baktı. Sonra cesede.

Adamın öldüğünü biliyordu. Ancak tam olarak idrak edemediği şey kız kardeşinin bir katil olduğuydu.

CATHY

Cathy'nin tüm vücudu titremeye başladı. Bu sıcak, boğucu gecede bile üşüyordu.

"Biz... ben... polis bizi pazarda onunla tartışırken gördü," dedi Frannie. "Tahmin edeceklerdir... akıllarına gelecektir... lütfen bana ne yapacağımı söyleyin."

"Söyleyemem," dedi Cathy.

"Şimdi birini ararsam," dedi Frannie. "Yani... hapse gireyim, değil mi? Hayır, hayır. Bu doğru olamaz. Değil mi?" diye yalvardı onlara.

Cathy ıslanan gözlerini kırıştırdı.

Joe oturduğu yerden uzaklara bakmaya devam etti.

Frannie burnunu koluna sildi. Bu, daha geçen ay istediği antika vazoyu almak için üç yüz kilometre yol giden güzeller güzeli kız kardeşini düşündüğünde çok sert ve çok ilkel geliyordu.

Cathy birdenbire, istemsizce DNA'yı, parmak izlerini, saç, doku örneklerini düşündü. Hepsi suç mahallinde, cesedin üzerinde vardı.

“Haklısın,” dedi Joe. “Senin... adamın üzerine gittiğini düşünen şu polis.” Frannie’ye baktı, ardından bakışlarını umutsuzca cesede çevirdi. “Buradakiler sertler.”

“Polisler mi?” dedi Cathy.

“Evet,” dedi Joe ama açıklama gereği hissetmedi. Cathy ona açıklama bekler gibi baktı. Frannie’ye ne olduğunu biliyordu elbette ama Joe?

“İlk gece bir barda,” dedi Joe. “Bir adam Lydia’ya yürüdü.”

“Ee?”

“Eh,” dedi Joe, Cathy utandığını görebiliyordu. “Bilirsin işte.”

“Ona vurdun mu?”

“Olabilir,” dedi Joe ve başını çevirdi. O hep böyleydi. Çabuk parlar, sonra öfkesine yenik düştüğü için utanır, yaptıklarından pişmanlık duyardı. Joe değer verdiği birine asla zarar vermez, derlerdi kendilerine.

Cathy’nin bacaklarının altındaki zemin sıcaktı. Kız kardeşine bakarak, “Ambulans çağırmam lazım,” dedi.

“Hayır, hayır! Çağıramayız, yapamayız,” diye ağladı Frannie, sesi boğuk boğuk çıkıyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedi Cathy sessizce. Karanlıkta kardeşinin yüz hatlarını zar zor seçebiliyor olsa da onu çok iyi tanıyordu. Ruh hâllerini biliyordu. Son ilişkisini bitirdiğindeki neşeli tavırlarını. Burnunu hafifçe kırıstırarak, “Ah boş ver, bir içki içip unuturum,” dedikten sonra gülüşünü ve banyodan Cathy’ye mesaj atıp onda bir sorun olup olmadığını, bir gün birini bulup bulamayacağını soruşunu. Belki de sonsuza dek tek başına kalır ve oğlu Paul’le yaşardı.

Şimdi Cathy onun ifadesini görmese bile hayal edebiliyordu; rimelleri akmış gözler, kıpkırmızı bir burun. Güneşte oluşan çilleri belirgin olmalıydı.

Ama ilk kez ne diyeceğini bilemiyordu.

“Ambulans ona yardım edebilir mi?” diye sordu Frannie. Bir hayvan gibi Cathy’nin seviyesine, yere kadar eğildi.

“Hayır,” dedi Cathy. “Artık edemez.”

“Ararsam bana ne olacak?” Frannie ellerini birbirine kenetledi. Omuzları çökmüştü. Cathy bu konuşmayı hayatı boyunca hatırlayacağını belli belirsiz farkındaydı. “Paul’e ne olacak?”

Cathy önce arabaya ardından cesede baktı. Frannie’nin adamları tartışmasına şahit olan polisi ve Joe’nun kavgasını düşündü. Polis Plant ailesinin sorunlu olduğunu düşünecekti.

“Bilmiyorum,” dedi Cathy. “Bilmiyorum.”

“Arayamam. Arayamam.”

“Benim kullandığımı söyleriz,” dedi Cathy umutsuzca. Gözyaşları boğazını düğümlemeye başlamıştı.

“Ama sen de pazardaydın. Anlarlar... kaza olmadığını yani.”

Cathy başını ellerinin arasına alıp alnına masaj yapmaya başladı. Bu şartlarda düşünemiyordu. Beyni durmuştu. “Onu bulduğumuzu söyleriz,” diye mırıldandı. “Yol kenarında.”

“Çok geç,” dedi Frannie. “Lanet olsun ki çok geç. Çok geç kaldık. Kiralık arabamızda da göçük var. Hem de *kiralık*. Arabadan da kurtulamayız. Mahvoldum. Mahvoldum.” Cathy’ye baktı, ardından da kıpkırmızı ellerini yüzüne götürmüş olan Joe’ya. “Ben resmen mahvoldum. Lütfen bir şey yapın. Lütfen yardım edin. Lütfen Paul’e yardım edin.”

Cathy’nin kafası allak bullaktı. Birkaç adım ötede Joe nihayet içindekileri boşalttı. Yoldaki toprak, kan ve pisliğe *vinos rosso*¹ da eklendi. Asitli ekşi koku Cathy’nin burnuna ulaştığında kusacak gibi oldu.

“Paul’ün benden *başka* kimsesi yok,” dedi Frannie. “Yani bunu... örtbas etmeliyiz.”

Birkaç dakika sessizce oturdular.

“Bombok bir durum,” dedi Joe sonunda, ağzını tişörtüyle silerek. “Bizden bunu istiyor olamazsın. Bizden ne istediğinin farkında mısın, Fran?” Bakışları ona döndü.

1 *Ita.* Kırmızı şarap. -ç.n.

“Ben bir şey istemiyorum,” diye ağladı Frannie. “Ben –ya da siz– birini ararsanız hapse gireceğim ve Paul’dan on yıl boyunca ayrı kalacağım. Muhtemelen on yıldan da fazla.”

Cathy yeniden cesede baktı. Her yerinde parmak izleri vardı. Cesedin üzerinde, kıyafetlerinde. Yan tarafındaki yarada. Onları sonsuza dek bu kazayla ilişkilendirecek DNA’ları her yerdeydi. Önündeki bu adam sıradan bir ceset değildi. Üzerinde kanıtlar olan bir cesetti. Cathy’nin tüyleri diken diken oldu.

Gecenin boğucu sıcaklığına rağmen titremeye başladı. Frannie’nin gözleriyle buluştu; bir panterinki gibi kocaman açılmıştı ve gecenin karanlığında yalnızca gözlerinin akı görünüyordu. “Ne diyorsun?” diye fısıldadı Cathy.

Frannie’nin yüzüne kederli bir ifade yerleşti.

“Bunu yapamam,” dedi Joe. “Yapamam.” Ayağa kalktı ve onlardan uzağa döndü. Omzunun üzerinden Frannie’ye, “Senin için bile yapamam,” diye seslendi.

“Git tabii,” dedi Frannie. “Git de birini yumrukla, değil mi? Belki yardımı dokunur?” Cathy’ye döndü ama Cathy bakışlarını kaçırdı. Joe’nun öfke sorunlarını ortaya atmanın yeri ve zamanı değildi.

“Sen birini öldürdün,” diye bağırdı Joe. Sözleri Verona taşrasında yankılanırken Cathy ve Frannie şok içinde sessizce oturdular.

Cathy kız kardeşine baktı, artık onu net görebileceği kadar yakındaydı. Hayalinde canlandığı görüntü konusunda yanılmıştı. Ağlamıyordu, burnu kıpkırmızı değildi.

Joe araba konusunda söylenip fenerini ona tutarak göçüğü düzeltmeye çalıştı.

“Dönmek istiyorum,” dedi Frannie ve gözlerini kapatarak başını göğe çevirdi. “Bu kazadan önceki zamana dönmek istiyorum.” Gözyaşları şimdi akıyor, iki gözünün köşelerinden sızıyordu. “Lütfen dönmeme izin verin.” Doğruca yukarıya,

Tanrı'nın özensiz ellerinden etrafa saçılan yıldızlarla kaplı lacivert gece göğüne baktı.

"Yapamam," dedi Cathy, sesi boğuk çıkıyordu. Paul'ü düşündü, zavallı Paul'ü, peynirli sandvici, Party Rings bisküvilerini ve annesini seven Paul'ü.

Birkaç saniye boyunca sessizce oturdular.

"Cesedi gömmemiz lazım," dedi Frannie. Yanaklarını silerek bir kez daha yüzünü kanla lekeledi. Yoğunlaşmış ve kurumuştı. Karanlıkta gözleri Cathy'ninkilerle buluştu. "Cesedi gömmemiz lazım."

GÜNÜMÜZ

JASON'IN OFİSİ, ŞUBAT BAŞI, 17.00

Tarihin en soğuk şubat ayıydı. Birmingham şehir merkezinde öğleden sonra Corporation Caddesi beyaza boyanmış, havaya kalın bir sis perdesi çökmüştü, kaldırımlar donmuş, yer yer kirli ayak izleriyle kaplanmıştı.

Saat beş olmak üzereydi. Paul buçuğa kadar kreşte olacak, sonra annemle babama kalacak, ailem olan biten her şeyi öğrendiği için tantanasız sözsüz bana vereceklerdi.

Corporation Caddesi'nde yürürken yanımdan bir tramvay geçti. Yol kenarı aylar önce yapraklarını dökmüş ağaçlarla kaplıydı. Kışın son demleri düz bir çizgi misali uzayıp gidiyordu.

Parmak ucuma tam uyan zile bastım ve kısa süre sonra ikinci kattaydım, bacak bacak üstüne atarak oturan Jason'ın karşısında oturuyordum. Beni şaşırtarak bize çay yapmıştı.

Ellerimi yaksa da fincanımı sıkıca kavradım. İki elektrikli ısıtıcısı ve kitaplarıyla dolu kutu gibi odasının dışında bir meslektaşının kısık sesle konuştuğunu duyabiliyordum. O anda bunun Jason'ın hayatı olmadığını hatırladım; bu onun işiydi, akşamları bıraktığı ve ertesi sabaha kadar düşünmediği şey. Yani belki.

“Haftan nasıl geçti?” diye sordu bana. Koyu renk saçları ve kurt gibi kırlaşmış sakalı vardı. Dalgın bir şekilde sol kulağındaki küpeyle oynuyordu. Jason böyle çalışıyordu. Ağır, profesyonel konuşmaları gelişigüzel giyinerek yapıyordu. Geleneksel yönremlere pek inanmıyordu. Seanslarımız sırasında sakız çiğniyor, bize içecekler hazırlıyor, kendi deyimiyle *yasadışı su ısıtıcısının* bulunduğu masaya çay kaşığı bırakıyordu. Ancak beyni şimşek hızında çalışıyordu. Ben küçük ayrıntılardan bahsederken gözleri kısılıyor, bir süre sonra o konuyu yeniden konuşmaya başlıyor ve ben farkına bile varmadan olayları farklı açılardan ele alıyorduk.

“İyiymi,” dedim. Gözlerini benden ayırmadan, sessizliği doldurmadan fincandaki çayından bir yudum aldı. “Zor geçti sanırım. Her hafta olduğu gibi,” diye ekledim, duvardaki kitaplarına bakarken. Oda kitap kokuyordu. Eskimiş kâğıdın ve tozun kokusu. Belirli bir düzenleri varmış gibi görünmüyordu. Bazılarının sırtı ters çevrilmişti. Bazıları diğerlerinin üzerine yatay olarak bırakılmıştı. Mektuplar, posta kartları, broşürler yanlarına sıkıştırılmıştı.

“Seninki nasıldı?” dediğimde Jason’ın ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı.

“Eh, daha iyiydi diyebiliriz,” dedi. Dikkatle saatine baktı. Onunla hep saat beşte görüşüyordum ve her defasında bana girişe kadar eşlik ediyordu. Altıya on kala işten benimle birlikte ayrılıyor, tam tersi istikamete doğru yoluna devam ediyordu; hava nasıl olursa olsun ya da ne kadar meşgul olursa olsun. Nereye gittiğini bilmiyordum ama tren istasyonu olmadığından emindim. Bir keresinde üstü kapalı şekilde çok eski bir danışanına gittiğini söylemişti.

“Son zamanlarda sık sık Verona’yı düşünüyorum,” dedim. Yeniden çayına uzandı ve yarısını kafasına dikti. Profesyonel ilişkilerde her şeyi bu kadar dikkatle incelemek komikti. Jason’ın bir partneri ya da çocuğu olup olmadığını bilmiyordum ama

çok sıcak bir çayı içerken çıkardığı sesi biliyordum. Gömleğinin yalnızca görünür kısımlarını ütülediğini söyleyebilirdim.

Randevumuzu bu saatlere ayarlamayı seviyordum çünkü bu sırada güneş batmış oluyordu. Aydınlıkken içeriye giriyor, karanlıkta çıkıyordum ve bu, bir şekilde duruma uygun düşünüyordu.

Jason bana bakarak kaşlarını kaldırdı. “Nesini?” diye sordu, açıkça meraklanmış görünüyordu.

“Sanırım... engel olabilseydim,” dedim sessizce. “Engel *olmalıydım*. Suça değil. Demek istediğim, örtbas etmeye. Kardeşlerimin suçun üstünü örtmesine.”

Jason benden öteye, penceren dışarıya, aşağıdaki kalabalık şehre baktı. Bir otobüs tıslayarak uzaklaşıp sisin içinde gözden kayboldu. Pencereye iki güvercin tünemişti, onları uzaklaştırmak için yapılan parmaklıklara rağmen sivri pençelerini görebileceğim kadar yakında duruyorlardı.

“Hepimizin bildiği üzere,” dedi Jason fincanının kulpuyla oynayarak, “geçmiş düşünmek kedere, geleceği düşünmekse kaygıya sürükler. Elimizde olan tek şey şimdidir.”

Omuzlarımın gevşediğini hissederek nefes aldım, gerilen midem şişti. “Ben... Ben bilmiyorum,” dedim tavsiyesini umursamayarak. İş gereği burada olduğunu, oturup beni dinlediği için para aldığını vurgulamadı. “Karşımda bir sürü yol ayrımı var, bilemiyorum...”

“Bana onlardan birini anlat,” dedi. “Düşünce sürecini.”

“Will’in –yani William’ın– üzerinde bulduğumuz kâğıt parçası.”

“Evet ama Fra...”

“Onun ne kadar önemli olabileceğini kimse bilmiyordu,” diyerek lafını böldüm. “Ve ben olasılıkları düşünüp duruyorum. Ya şöyle yapsaydık, ya böyle yapsaydık...” Cümlenin sonunda sesim kesildi. “Burada olma olasılığı dışında her şeyi düşünüyorum. Çok büyük hatalar yaptık.”

“Biliyorum,” dedi Jason usulca. “Yani, elbette yaptın. Yapmamış olsan endişelenirdim. Bak,” dedi ve sonra durdu, düşünüyordu. “Günümüzde kalmak için Paul’ü düşünebilir misin, bunu yapabilir misin?”

Gözlerimi kapadım. Paul. Her geçen gün Joe’ya daha çok benziyordu. “Göbek adını yaşıyor,” demişti Joe bana yıllar önce. Bir başka hayatta. Verona’dan çok önce. Bazen Paul’e çok yakından baktığımda abimin gülümseyen gözlerini görüyorum. Kahverengi gözler, dümdüz kirpikler, düşük gözkapakları. Sanki her an bir espri yapacak ya da bir şeye öfkelenecek gibi. Yalnızca Joe’ya ait özellikler.

Dışarıda, kızıl saçlı bir kız ve annesi olduğu belli olan bir kadın sokaktan geçti. Onlara dikkatle baktım, kız sekiz yaşlarında olmalıydı. Annesinin elini tutmak için biraz büyüktü. Paul sekiz yaşına geldiğinde elimi tutacak mı diye merak ettim. Onu sekiz yaşında hayal edemiyordum. Hâlâ çok küçüktü. Yanakları taze şeftalilerin rengine ve dokusuna sahipti. Dirsekleri ve bilekleri tombul tombuldu.

“Sana içimi boşaltıyorum,” dedim Jason’a. “Paul’ün bunları bilmesine izin veremem. Neden hepimizin yabancılaştığını. Herkesin nerede olduğunu bilmesine izin veremem. Hepimizin beraber çalıştığı, art arda evlerde yaşadığı günleri hatırlayacağını sanmıyorum.”

Gözlerimi kapattığımda o günleri hemen hatırladım. Dışı beyaza boyalı, pencerelerini sarmaşıkların sardığı, kirişlerin kışın yağmurdan ve rüzgârdan kırıldığı evler. Çiçek kokularıyla dolu capcanlı bahçeler.

“Biliyorum.” Jason uzanıp aramızdaki sehpanın üzerinde duran kâğıdı düzeltti. “Belki böylesi daha iyidir.” Bana şefkatle gülümsediğinde dışarıdaki havanın biraz olsun yumuşadığını hissettim.

GEÇMİŞ JOE

Joe'nun ağzında sanki zehir yutmuş gibi buruk bir tat vardı. Uzuvarları titriyordu.

Frannie, "Başka ne yapabiliriz ki?" dedi. Joe, kardeşinin soru sormayı kesmesini diledi. Genelde aldrış etmezdi. Frannie'nin bu hâlleri ona sevimli gelirdi. "Ee," demişti tatile çıkmadan hemen önce işe bir kimonoyla geldiğinde, "bunu giydiğim için beni eve göndermen ne kadar sürer?"

"Beş dakika," demişti Joe.

Frannie başını geriye atıp gülmüştü. "Ama yine de hem hoş görünüp hem çalışabilirim!"

Tanrım, diye düşünmüştü Joe, şevki ve şapşallığıyla onu güldürebiliyordu. Lanet bir kimonoyla yapabiliyordu bunu.

Ama bu gece kimse gülmüyordu.

Joe, "Ben ceset falan gömmem," dedi.

Cathy gergin sesiyle, "Ben de," diye katıldı.

Joe bir elini saçlarının arasından geçirdi, uykudan uyandığı için karmakarışık. Ne yapmaları gerektiğini bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı, o da kimsenin polisi aramayacağıydı.

Buradaki ilk gecelerinde barda olanları tam anlatmamıştı. O ve Lydia uçaktan iner inmez doğruca Verona gecelerine akmışlardı. Lydia'da sevdiği pek çok şeyden biri de –komik olması dışında– hayatı sevmesi, onu bir portakal gibi sıkarak deneyimler çıkarmaya istekli olmasıydı. Restoranın terasına çıkmışlardı, havada sarımsak ve mum kokusu vardı, bulundukları sokağın karşısında Verona Arena'nın hafifçe aydınlatılmış kemerleri uzanıyordu. Lydia'nın bacakları uzun, ince ve çıplaktı, sadece tatilde kullandığı parfümü sıkarak Joe'yu güzel anılara boğmuştu.

Ama sonra keyifleri bozulmuştu. Kolunun altında Vespa kaskı olan bir serseri Lydia'nın yanından geçmişti. Joe, gözleri fal taşı gibi açık hâlde adamın eliyle, sanki ona aitmiş de istediği gibi dokunabilirmiş gibi Lydia'nın poposunu kavrayışını izlemişti. Joe bir saniye bile tereddüt etmeden adama saldırmıştı.

Öfkelenmekten garip bir zevk alıyordu ama bunu kimseye itiraf etmezdi. Şampanya mantarını patlatmak gibiydi. Yumruğu adamın yanağına indiğinde, öne doğru atıldığında tamamen rahatladığını hissetmişti. Sadece bir yumruk atılmıştı, epey hafif bir yumruktu ve bir de sözlü dalaşma. İki hayvanın atışması gibi. Adam onu dışarıya davet etmiş, hâlâ testosteron yüklü, acıdan zevk alan Joe da onu takip etmişti. Arkasındaki loşlukta bir yerlerde, baş döndürücü kokulu bitkiler ve geceyi aydınlatan peri ışıklarından oluşan bir bulanıklık içinde, Lydia'nın engel olmaya çalıştığını fark etti ama o anda mantığıyla hareket etmiyordu.

İki *Polizia di Stato*² dışarıda durmuş gülüşerek sigara içiyordu. Adam Joe'yu onlara götürmüş, yanağındaki izi polislere göstermişti. Joe durumu açıkladığında onu başlarından savacaklarını düşünmüştü ama öyle olmadı. Bunun yerine, *polisler* etrafını

2 İtalya'da şehrin güvenliğinden sorumlu kolluk gücü. –ç.n.

sardı. İri gövdelerine ve kocaman ellerine rağmen tehditleri sadece fiziksel değildi. Onu kolayca *tutuklayabileceklerini* söylediler, hareketli İngilizceleri sıcak gecede hiç tekin gelmiyordu. Ona bir yerde konuşmayı teklif ettiler. İçlerinden biri yakındaki bir ara sokağı işaret etti. Joe aniden korkarak geri çekildi. Ve o gece, tatillerinin ilk gecesinde, Lydia uyurken dizlerini göğsüne çekip ne kadar salak olduğuna düşünerek dişlerini gıcırdattı. Neden boş vermemişti? Neden ahlaki üstünlüğü asla kabul edemiyordu?

Lydia'ya ne söyleyecekti? Olayın üzerinden bir buçuk hafta geçmesine rağmen o ilk gece için ona hâlâ kızgındı. Ve şimdi haberi dahi olmadan Paul'ün sorumluluğunu ona yükleyip onu evde uyurken bırakarak buraya gelmişti.

Frannie umutsuzca, "Başka ne yapabilirim?" dedi.

Joe soluklarını sakinleştirmeye çalıştı. Kendi sesi. Kız kardeşinin sesi. Ona bir şey yapıyordu. İkisi de küçükken Joe Frannie'yi kucağına alıp ona kitap okurdu. Bir çocuğu kucaklayan çocuk. Frannie aynı kitabı iki kez okumak istemezdi. Joe her hafta kütüphaneden farklı kitaplar almaya özen gösterir, çıkardığında kapakları çantanın içinde birbirine yapışmış olurdu. Ebeveynleri umursamazdı, bu işi Joe'nun halletmesine izin verirlerdi ve o da isteyerek abilik rolünü üstlenirdi.

"İzin verin düşüneyim," dedi Cathy. Ellerini dürbün gibi gözlerinin çevresine sardı, dirseklerini dizlerine dayadı. "Sessiz olun."

Joe bir dakikalığına sakinleşti. Cathy bunu çözer diye düşündü. Daha bir saat önce, bu kâbus başlamadan önce bilinçsizce ayağına geçirdiği parmak arası terliklere baktı. Ayak parmaklarını oynattı. Buradaydı. Ayakları yere basıyordu. Nefes alıp verdi. Alıp ver. Bunu çözeceklerdi. Kimse hapse girmeyecekti. Panik atak sonsuza kadar süremezdi.

"Polis bu cesedi bulursa olayla ilişkilendirileceğiz," dedi sonunda Cathy, elleri hâlâ yüzünün iki yanında kıvrılmış hâldeydi

ama şimdi doğrudan Joe'ya bakıyordu. Aralarından hafif bir esinti geçti. Joe'nun burnuna güneş kremi kokusu geldi.

"Tam olarak değil," dedi Joe, yararlı bir şey söylemeye çalışarak. Babası olsa ne yapardı? Şimdiki babası değil eski babası olsa ne yapardı diye düşünmeye çalıştı. Otoriter Owen. Joe'dan çok Cathy'ye benzeyen adam. "Hepimiz Frannie'nin söylediğini desteklersek, bilemiyorum işte, adamın birdenbire arabanın önüne atladığını falan söylersek..."

"Ne yani, bana uyarıda bulunan polise mi anlatacaksın?" dedi Frannie.

"İkimizi de uyardı," diye parladı Joe.

Düşün. Düşün. Joe DNA hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Pek bir şey bilmiyordu. Alnını ovdu. Sağlam bir eli olduğundan on yıldır rutin şekilde ameliyat yapıyordu. Ve hastalarına yaklaşımı yüzünden, demişti bir keresinde Frannie gülererek. Fakat Labrador'ların yediği saç bandı ya da iç çamaşıklarını çıkarmak için hayvanları ameliyat etme, anestezi ve kısılaştırma konusunda daha iyi olduğu bir gerçektir. Parmağını önündeki toprakta gezdirerek mükemmel bir çizgi çekti.

"Tam ölüm saatini anlayacaklarından eminim," dedi Cathy. "Ve sen buradaydın... ona dokundun mu? Yaraya? Hemen kazadan sonra?"

"Evet," dedi Frannie.

"DNA örneklerin adamın kanına falan bulaşmış olabilir. Hatırlamıyorum ama öyle bir şeydi işe..." dedi Cathy.

Joe cesede baktı. Adamın gözleri açıktı, açık ağzı katılaşmış, balmumu gibi donmuştu. Çıplak göğsünde kusursuz parmak izleri vardı. Cathy'nin mi, Frannie'nin mi yoksa kendisinin mi belli olmuyordu.

"Haklısın," dedi Joe sonunda. "Ayrıca arabanın bir yerlerde güvenlik kamerasına yakalanmış olması muhtemel. Nereye gidiyordun?" diye sordu Frannie'ye.

"Hani şu tüm gece açık olan küçük dükkân var ya, oradan şarap alacaktım," dedi Frannie kısık sesle. Cesedin yanında böyle şeyleri konuşmak çok saçma geliyordu. Lanet bir şarap alacaktı. Joe'nun elleri yeniden titremeye başladı. Avuçları soğuk ve yapış yapıştı, yumruklarını sıktı. Kan şekerini yükseltecek bir şeylere ve biraz uykuya ihtiyaı vardı.

"Katılaşmaya başlamış mı?" diye sordu Joe, soruyu Cathy'ye yöneltmişti.

Cathy hemen adamın beyaz spor ayakkabılı ayağına uzandı. Siyah orabının etrafından tutup ayak bileğini oynattı ve ardından başını iki yana salladı. "Henüz değil."

Ama yakında katılaşacaktı. Ve sonra kanı vücudunun alt bölgelerine yerleşmeye başlayacaktı; sırtına, dirseklerine, dizlerinin arkasına. Kokmaya başlayacaktı. Biri veterinere öleli uzun zaman olmuş bir hayvan getirdiğinde Joe'nun karşılaştığı o tatlı, çürük yumurta kokusu gibi. İçinden panik yükselmeye başladı. Bir daha asla mesleğini yapamayacaktı.

Telefonunu ıkardı. "Polisi arıyorum," dedi. "Numarası ne?"

"112," dedi Cathy sessizce.

Frannie hışımla Cathy'ye baktı. "Bunu bana nasıl yaparsın?" dedi. "şu an iyi biri olma zamanı değil, Cathy!" Joe irkildi. Cathy bundan hoşlanmazdı ama doğruydı. O iyi biriydi, kontrollüydü ve yeri geldiğinde mesafeliydi. Hiç ilişkisi olmamıştı, en azından Joe'nun bildiği kadarıyla.

112'yi tuşladığında Frannie ona doğru atılarak eline vurdu. "Ne yapıyorsun be?" diye bağırdı Joe. Telefon yüzüstü yerdeydi, ışığı etrafındaki toprağı ve kanı çizgi hâlinde ayırnlattıyordu.

"Polisi ararsan yıllarca hapis yatarım," diye bağırdı Frannie ve yere oturup başını ellerinin arasında alarak hıçkırıklara boğuldu.

"Keş şunu, Joe," dedi Cathy.

"Kimi arayacaktım?" dedi Frannie başını kaldırıp Joe'ya bakarak. "Sizi aramayacaktım da kimi arayacaktım?"

Yalvaran sözleri, yaşlı iri gözleri... Joe karşı koyamadı. Paul'ü tek başına doğurmaya karar verdiğinde de doğum sancıları başladığında da Joe onun yanında olmuştu. Ona istediği her şeyi almıştı, yani epeyce şey. Buzlu su, dondurma, kasılmalar arasında yediği bir kutu kraker ve ardından gidiş dönüş kırk dakika süren Burger King'den Whopper. Joe'nun onun için yaptıklarını hiç kimse yapmamıştı.

Cathy tırnağının etlerini dişleyerek Frannie'nin iri iri açılmış gözlerine baktı.

Frannie telefonu başının üzerinden Joe'ya uzattı ama dönüp yüzüne bakmadı. "Al ara."

"Ben..." dedi Joe tereddütle ama telefonu kardeşinden aldı. Cathy önce ikisi arasındaki telefon alışverişine sonra da Joe'nun elinde ışıldayan cihaza baktı. Joe Frannie'ye baktı ve doğru olanı yapma kararlılığı cam gibi kırılarak tuz buz oldu. Küçük kardeşi, üç ayaklı yarış partneri, Happy Meal ortağı, en yakın arkadaşı, geçmişti...

"Yapamam," dedi usulca.

Cathy ona baktı. "Yapamazsın," diye tekrarladı. Ay ışığı gözlerinde yansıdı.

Tıpkı İngiltere'deki gecelere benziyordu. O, Cathy ve Frannie hiçbir komşuları olmadan arka arkaya üç kulübede oturuyorlardı –bu kendilerinin bile inanmadığı bir başarıydı– ve Joe genelde banyo yapmak için Frannie'ninkine giderdi, kendi çiftlik evinin kapısını ardından kapatıp Frannie'ninkini açardı. Cathy ve Joe'nun küçük odalı alçak tavanlı evleri bir zamanlar dükkân ve postane olarak kullanılıyordu. Ailesinin Frannie için aldığıysa 1850'de ev olarak inşa edilmişti ve daha büyük, daha havadardı.

Joe ellerini cebine soktu. Kız kardeşini polise teslim ederek kendini kurtarabilirdi. Bunu yapmaması delilik olurdu, değil mi? Ama şu anda küçük kardeşi başını çevirmiş ona bakıyordu.

Hayır. Öyle bir seçeneği yoktu. Başlangıçta Frannie'nin sorunu olabilirdi ama artık hepsinin olmuştu.

“Onu gömmemiz lazım,” dedi Frannie. “Cesedi.”

Cathy bir dakika kadar bekledi, düşünüyordu. Bir an sonra sadece tek kelime etti: “Nereye?”

JOE

Joe, omuzları kemik ve kağıt değil de metalden yapılmış gibi hissediyordu. Rahatlamaya çalışarak onları oynattı. “Sakince düşünmeliyiz.”

Frannie’ye göre ölen adam korkunç biriydi. Ayrıca onu yaralamak istememişti. Kazaydı. Çarptığı kişinin o adam olması korkunç bir tesadüftü. Onlar için bir el dağıtılmıştı ve şimdi yapmaları gereken kartları doğru oynamaktı. “Kanıtlar hakkında düşünmemiz gerekiyor,” dedi Joe yere bakarak. “Kandan nasıl kurtulabiliriz?”

“Ateşle,” dedi Cathy hemen.

“Ateşle,” diye tekrarladı Joe başıyla onaylayarak. “Pekâlâ.” Toprak yolda sağına soluna baktı. Kendi villaları dışında bu yolu iki ev daha kullanıyordu. Burası eskiden manastırdı ve ellili yıllarda villalara dönüştürülmüştü. Özel yol, onlara ait olan üç villa tarafından yapılmıştı. Gerçi çok da bir şey yapmamışlardı, çimler sıcaktan kavrulmuştu, yol asfalt bile değildi, İtalya güneşinin altında sıcaktan sertleşen toprak bir yoldu sadece. Joe buraya yalnızca yolunu kaybeden arabaların döndüğünü görü-

yordu. Bir an için bir yabancıнын gecenin bir vakti bu yolda neden yürüdüğünü merak etti...

“Önce cesedi halletmemiz gerek,” dedi Cathy. Ayağa kalktı, bir an duraksadıktan sonra yürüdü.

Villaları tarlalarla çevriliydi, arkalarında orman uzanıyordu. Bu evleri beş yıl önce –utanç verici– ani bir hevesle almışlardı. Frannie’nin *emlakçılık fantezisi* dediği bir hayali vardı ve karşısına bu villa çıkmıştı. Eski, yıkık dökük ve ucuzdu. Şaka olarak başlayıp ciddi bir konuşmaya dönüşmüş, ardından bir makbuzun arkasında bütçe planı çıkarılmış ve orayı işletecekleri teminatıyla kredi almayı başarmışlardı. Buraya geldikleri ilk yaz bunu başardıklarına inanamadılar. Yıl sonuna kadar otuz rezervasyonları vardı ve çoktan ipoteğin yüzde yirmisini ödemişlerdi. Tapuyu aldıklarında Frannie’nin evinde bir şişe şarap açmışlardı. Frannie kadehini kaldırıp, “İşleri alışılmıştan farklı yapmaya,” demişti.

“Müştemilatta kürekler var,” dedi Joe sessizce. Karanlığın içinde bir an için duraksadılar. Bugün erken saatlerde müştemilattaydılar, barbekü yapmaya hazırlanıyorlardı. Güneş enselerine vuruyordu. “Ormana... gömebiliriz.”

“Orman arazisi bize ait değil,” dedi Cathy. Koyu renk saçlarını yüzünden çekerek dikkatle Joe’ya baktı. Bir şey anlatmaya çalışıyor, diye düşündü Joe ama ne olduğundan emin değildi.

“Ama ıssız. Ve toprağı da yumuşak,” dedi. Bunları gerçekten konuşuyor olamazlardı. Her şey ters yüz olmuş ve hayal gibi geliyordu, sanki yer ve gök yer değiştirmişti. Joe aklını toplamaya çalışarak başını iki yana salladı. Paul’ü düşündü, dün ona yemek masasında minicik bir tüy vermişti, o kadar küçüktü ki Joe görebilmek için gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Paul annesinin hatasının bedelini ödemek zorunda değildi. O daha çok küçük, çok masumdu.

“Evet,” dedi Cathy usulca, Joe’dan uzaklaşarak. Önceki gün serinlemek için ormanda yürüyüşe çıkmışlardı. Yüzeydeki köklere takılmamak için dallara tutunarak yürürlerken Joe’yla Lydia’nın çocuk yapmaya çalışıp başarısız olmalarından konuşmuşlardı. Cathy’nin ağzından yalnızca birkaç çift laf çıkmıştı, Joe’nun Frannie’yle değil de onunla gitmek istemesinin sebebi de tam olarak buydu.

“Cathy’yle kazmamız lazım,” dedi. Cathy Frannie’den daha iri ve daha dikkatliydi. Frannie acele ederdi.

“Çok derin olmalı,” dedi Cathy. Karanlıkta sesi ruhani çıkmıştı. Joe fenerinin ışığını ona doğrulttu. İfadesi okunmuyordu, hem de hiç, karşısında şoka girmiş bir kadın vardı.

Joe eliyle etrafı göstererek, “Senin de bu kanı yakman gerek,” dedi Frannie’ye.

“Nasıl?”

“Her bir noktasını tutuşturup yakacaksın. Bu yolu kimse kullanmaz. Hem de hiç. Görenlere otları yaktığımızı söyleriz. Büyük bir ateş olsun. Şenlik ateşi gibi. Ya da onun gibi bir şey,” dedi Cathy. Sözleri ciddiydi ama üslubu her zamanki gibi nazikti.

“Tamam,” dedi Frannie usulca. “Ama insanlar merak etmez mi... yani neden yolun yanında böyle bir şey yaptığımızı?”

“Biliyorum,” dedi Cathy omuz silkerek. “Vakti gelince sorulara ne cevap vereceğimizi de düşünürüz. Arabayı evin yakınına çek ve temizle. Hortum tut. Ama önce kandan kurtul.” Yutkundtu, Joe’ya baktı. “Mezarın iki metre derinliğinde olması lazım,” dedi.

“Biliyorum.”

“Av köpekleri yüzünden,” diye ekledi gereksizce. Joe başıyla onayladı. Spaniel’ler. Alman çoban köpekleri. Onları muayene ederken bile burunlarının çalıştığını görmüştü. Sahibinin işten ne zaman döneceğini, havada kalan kokusundan anlayabiliyorlardı.

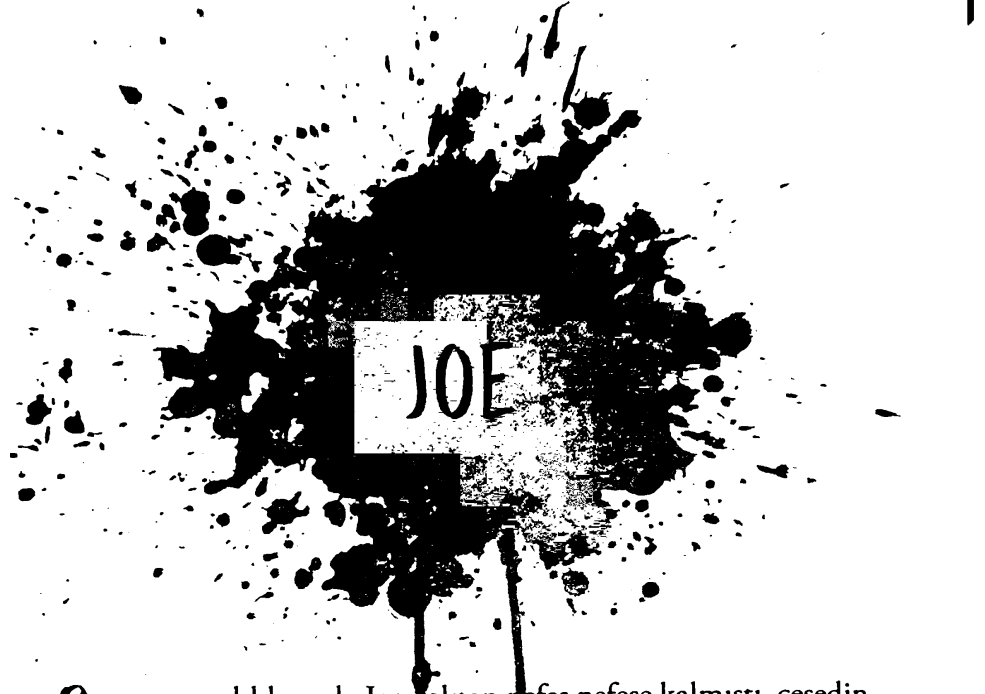
“Ya sonra?” Frannie Joe’nun karşısında duruyordu, fener ışığının altında kanlı elleri kalçalarında iki kusursuz el izi bırakmıştı.

Cathy ona cevap vermedi, sadece birkaç saniye boyunca cesede bakmaya devam etti. Ayaklarını işaret etti. Joe kolayca kaldırdı, sanki –o, *adam*– yaralı bir askermiş gibi. Cathy de omuzlarından tuttu ve gecenin karanlığında ormana doğru yürüdüler.

I. KISIM

USULSÜZ DEFİN SUÇU

JOE

Ormana vardıklarında Joe çoktan nefes nefese kalmıştı, cesedin kauçuk gibi bilekleri ellerinden kayıyordu. Alnındaki teri silmek için uzandığında kasları titredi. Böyle işler için uygun değildi. Joe spor salonundan nefret ederdi, diğer insanların yaptığı gibi bir hafta boyunca *işe gitmeden önce* spor yapmış ama bütün gün çalışmamıştı, neşteri düşürüp durmuş ve kendine gelmek için Mars Bars yemek zorunda kalmıştı.

Cathy biraz ilerledikten sonra durup cesedin baş tarafını tuhaf bir açıyla yere indirdi. “Burası olur mu?” dedi.

“Bilmiyorum,” dedi Joe kayıtsızca. Telefonunun ışığında Cathy’nin gözlerinin parladığını görebiliyordu.

“İngilizdi, biliyor musun? Hatırlıyor musun, pazarda İngiliz aksanıyla konuşmuştu,” dedi Cathy cesede bakarak. “Buraya tatile mi geldi yoksa gurbetçi mi bilmiyorum.”

Joe cesedin ayaklarını yere bıraktı. “Peki,” dedi.

Cathy parmak arası terlikleriyle birkaç yaprağı uzaklaştırdığında ayak parmakları kirlendi. Joe feneri kapatarak onları karanlığa gömdü.

"Sence doğru şeyi mi yapıyoruz?" diye fısıldadı. Gözleri karanlığa alıştığında, karşısındaki manzara yavaş yavaş ortaya çıkan bir Polaroid fotoğraf gibi Cathy'nin görüş alanını kapladı. Önce gözlerinin beyazı, sonra çıplak uzuvları...

Dudağını ısırıp bakışlarını çevirdi. Joe, Cathy'yi böyle savunmasız görünce şaşırdı. O, ruh hâli hiç değişmeyen kadınlardan biriydi. "Ben yalnızca... Bilmiyorum."

Hâlâ gecenin bir yarısıydı. Güneşin doğmasına saatler vardı. Joe bu işi başarabileceklerini umut ediyordu.

"Sanki bir kâbusun içindeymişim gibi geliyor," dedi.

"Bana da."

"Ee, sence doğru şeyi mi yapıyoruz?" Elini saçlarının arasından geçirince ardında gri toprak parçaları bırakarak kafasının kaşınmasına neden oldu. "Doğru şeyi mi yapıyoruz?"

"*Sence?*" diye cevapladı Cathy, Joe neredeyse gülecekti. Tıpkı, gizemli Cathy.

"Lanet sorumu cevaplayabilir misin acaba?" diye çıkıştı.

Cathy hiçbir şey söylemeden küreğine yaslandı.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diye ekledi Joe birkaç saniye sonra. Kendine engel olamayarak onu Frannie hakkında konuşması için kışkırtmaya çalışıyordu. Joe sıklıkla böl ve fethet içgüsüyle hareket ederdi. Çünkü güvende olmak, her zaman... bir numaralı kardeş olmak isterdi. Tanrım, tam bir pislik gibi düşünüyordu.

Cathy ona baktı. Joe bir an için ürkütücü bir şekilde Frannie'ye benzediğini fark etti. "Biliyorum," dedi.

"Burada bırakabiliriz," diye ekledi Joe işe yaramayacağını bilerek. "Polisi arayabilir, buna son verebiliriz." Ayaklarının dibindeki cesede baktılar. "Daha başlamadan." Bunu söyledikten sonra sanki boğazı tıkanıp. Cesaret gösterisi yapıyordu. Sadece laftaydı. Bunu asla yapamayacağını biliyordu. Ne Frannie'ye ne de Paul'e.

"Ciddi misin?" dedi Cathy sakince.

Joe omuz silkti. “Hayır.”

Birkaç saniyeliğine birbirlerine baktılar. “Bu, ya hep ya hiç işi.” Cathy bakışlarını cesede çevirdi, kurumuş kanla kapkara görünüyordu. “Biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.”

“Frannie’ye ne olacak?”

“Asıl niyeti anlaşılırsa bir hayatı olabilir,” dedi Joe. Lydia bir hukuk bürosunda sekreterdi ve hakkında konuşmaması gereken davaları anlatıp durduğundan Joe’nun aklında parçalar kalmıştı. Lydia’dan ve TV dizilerinden duydukları da vardı. “Kaza olduğuna inanmazlarsa.”

“Doğru,” dedi Cathy zar zor duyulan bir sesle.

Bakışları yeniden Joe’yla buluştu. “Kim olduğuna bakmamız lazım,” dedi usulca.

“Ne?”

“Cüzdanına bakalım. Bu tür şeyleri bilmek daha iyidir, değil mi?”

“Sanırım.” Joe cesede –birazdan adını öğrenecekleri, daha birkaç saat öncesine kadar yaşayan, nefes alan bu adama– baktı ve tekrar kusacak gibi oldu. Cathy kürekle toprağı kazmaya başladı, Joe da çömelip adamın arka ceplerine uzandı.

Bir dizi anahtar. Bir cüzdan ve yırtık pırtık bir kâğıt parçası. Sanki bir hırsız ya da yağmacıymış gibi hissetti, bu ona insanlık dışı geliyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı. “Dört anahtar var, bir tanesi araba anahtarı,” dedi Joe. “Birkaç banka kartı. Kimlik,” diye ekledi. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum,” dedi havaya yırtık, kırışik bir kâğıt parçası kaldırarak. Açtığına dört parçaya ayrıldı. Kanla ıslanmıştı.

“Tanrım,” dedi Cathy. Joe’nun yanına geldi ve telefonunun feneriyle kâğıda göz attı. İkisinin de kolları titriyordu.

“Okunmuyor bile, onunla birlikte göm gitsin,” dedi Joe.

“Hayır. Onları yanımıza alırsak, belki... bilmiyorum.” Zaman zaman yaptığı gibi omuz silkti. “Bir şekilde yardımcı olabilir. Yakın bir akrabası falan varsa diye.”

“Ne, onlara mı postalayacaksınız?” dedi Joe hayretle. “Sevgili beyefendi, yakınınızı gömerken...”

“Hayır. Ama yine de bilemezsin. Belki bir şekilde yardımcı olabiliriz,” dedi Cathy. “Belki günün birinde bunu... hafifletebiliriz.” Joe onun küreği tekrar eline alışını izledi, omuzları çökmüştü, üzgündü.

Joe cesede baktı. Ne yapıyorlardı böyle? Yakınlardaki bir taşı tekmelediğinde taş havaya fırladı.

Cathy dönüp ona baktı. Joe, Cathy’nin ona bakışını izledi ve tek kelime etmeden kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Bunu ailemiz için yapıyoruz,” dedi sessizce. “Değil mi? Aile olmak böyle bir şeydir.”

Cathy başını çevirdi ve yeniden kazmaya başladı. Ormanda üç kalp vardı ama bunlardan yalnızca ikisi atıyordu.

Bir buçuk metre kazmışlardı ve şu anda bir çukurun içinde duruyorlardı. Joe saatini kontrol ettiğinde sabah dört olduğunu fark etti. İki saat boyunca sessizlik içerisinde kazmış, sadece nereyi nasıl kazacaklarını ve birden fazla ağaç kökünü nasıl daha iyi kesebileceklerini konuşmuşlardı. Baykuşlar ağaç tepelerinde ötüyordu ama onların dışında ormana sessizlik ve karanlık hâkimdi.

Ta ki bir ses duyana dek. “Neydi o?” dedi Joe.

Cathy durup küreğe yaslandı. Elleri kir içindeydi. “Ne?” dedi.

Joe başını yana eğip ona baktı.

“Araba,” dedi Cathy.

“Hay ben bu işin.”

“Panik yapma.” Cathy kazmaya devam etti, küreği öncekinden de hızlı saplıyordu.

Joe donup kalmış, etrafı dinliyordu. Siren seslerini. İtalyan polisinin yapacağı anonsu. Araç yaklaştıkça motor sesi yükseldi. Gittikçe arttıktan sonra –Tanrı’ya şükür– uzaklaşmaya başladı. Joe omuzlarının rahatlayarak gevşediğini hissetti. Tanrı’ya şükür Frannie’nin ateş yaktığı yere yaklaşmamıştı.

“Kahretsin, çok yoruldum,” dedi Cathy’ye nefes nefese. Küreğin sapını tutan elleri terden kayıyordu.

“Biliyorum.”

“Herkes ne diyeceğiz? Lydia’ya ne söyleyeceğim?”

Cathy durakladı. Saçları dağılmış, boynuna yapışmıştı. Mezarın ortasında öylece duran bir kaçık gibi görünüyordu. Muhtemelen kendi de öyle görünüyordu. “Ona söyleyemezsin,” dedi. “Söyleyebilir misin?”

“Hayır. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi, değil mi?” dedi Joe. “Sadece biz Plantlar.”

Joe, annesinin o, Cathy ve Frannie’ye devrettiği veterinerlik kliniğinin hep soyadlarını taşımasını istemişti ancak diğerleri bunun iş görmeyeceğini söylemişti. Bu yüzden soyadları yerine *Vets 24* yapmışlardı, duyduğunda annelerinin suratını buruşturmasına neden olacak kadar modern bir şeydi. Şu anda onlar buradayken klinikle aile fertleri dışındaki en kıdemli veteriner Evan ilgileniyordu. Joe döndüklerinde annesinden bir güzel azar işiteceklerine emindi. Evan kendisinin gerçek bir kahraman olduğunu düşünüyor, emekli anneleri Maria ise haftanın birkaç günü ona yardım ediyordu. Evan’a destek olduğunu umuyorlardı.

Cathy hızla başını salladı. “Evet.” Bakışları yeniden buluştu. “Yalnızca biz bileceğiz. Sonsuza dek.”

Kazmaya devam ettiler. Son yarım metre en zor kısımdı. Toprak serin ve sertti, Joe’nun tepesindeki gökyüzü ise sessiz ve karanlıktı. Çukurun yanlarından kıvrılan solucanlar sanki Joe kazarken ona yan yan bakıyor gibiydi.

Saat beş buçuğa geldiğinde Frannie'nin başı mezarın kenarında belirdi. Yoldaki kanı yakmayı bitirmiş ve arabayı temizlemişti. Çamurluktaki göçüğü düzeltemediğini söyledi ama Joe'nun bunun için bir planı vardı. Frannie çukurdan çıkmaları için onlara yardım etti; üç kardeş elleri birbirine kenetlenmiş hâlde oradan çıktılar.

Cathy dışarı çıktığında gökyüzünün siyahtan griye döndüğünü, şafağın sökmeye başladığını gördü. Hava hâlâ sıcaktı, gece basık ve yoğun kokuyordu.

"Peki," dedi Cathy kederle. Cüzdanı eline aldı. "İsmine baktın mı?" diye sordu.

"Bakmak istemedim," dedi Joe.

Cathy'nin parmaklarını ismin kazılı olduğu kredi kartının üzerinde gezdirmesini izledi. "W. R. McGovern," dedi usulca. Adamın ehliyetini buldu. "William. Otuz bir yaşında."

"Yaşındaydı," dedi Frannie, Joe'ya bakış atarak.

"Evet, artık değil," dedi Joe.

Frannie, sanki onu kutsuyormuş gibi dönüp otuz bir yaşındaki William R. McGovern'a baktı. Tekrar yerine oturduğunda alnına kan bulaşmıştı. Mezar kazma işi bittikten sonra Cathy eğilip parmak uçlarıyla adamın gözlerini kapattı.

GÜNÜMÜZ

JASON'IN OFİSİ, ŞUBAT ORTASI, 17.55

Jason ve ben ofisinin önünde soğukta duruyorduk. Ağırlığını bir o ayağına bir öbürüne veriyordu, sanırım her nereye gidecekse bir an önce oraya gitmek istiyordu. Altıya on kala beni aceleyle dışarı çıkarmıştı ama konuşmaya devam etmek istiyor gibi görünüyordu, elindeki zamanı en iyi şekilde kullanmaya çalışarak asansörle inerken ve köhne girişten geçerken bana sorular sorup durdu.

“Gitmeden önce,” dedi ikinci kez, ne bir açıklamada ne de bir mazerette bulunarak tek kelime etmeksizin sigara yaktı, “diğerleriyle hâlâ görüşmüyor musun?”

“Hayır,” dedim. “Hiçbir şekilde.”

“Pekâlâ,” dedi, sigaranın ucuna bir fiske vurup burnundan iki uzun duman şeridi üfleyerek düşündü. “İlginç.”

“Öyle mi?”

“Eh, bunu beklemiyordum,” dedi hafifçe omzunu silkerek. “Aileler... bilirsin işte. Genelde bağları koparmakta zorlanırlar.” Bakışları benimkilerle buluştu, sigaranın yanan ucu çöken kış akşamında bir güneş gibi parlıyordu. “Durum ne olursa olsun,” diye ekledi.

Seansımıza burada, kış ayazında devam ediyor olmamız tuhaf olsa da Jason ve onun berrak zihniyle konuşmak o kadar hoşuma gidiyordu ki soğuk umurumda bile değildi. “O tarafı mı gidiyorsun?” dedim her zaman gittiği yönü işaret ederek.

“Evet. Geç bile kaldım,” dedi, bileğini çevirip saatini kontrol ederek. Neredeyse ona nereye diye soracaktım ama kendime engel oldum. İlişkimiz tek yönlüydü; bu işin yürümesi için de öyle kalması gerekiyordu. Ona sırlarımı itiraf ediyor ama karşılığında hiçbir şey alamıyordum. O dinleyen, bense düşüncelerini anlatandım. Ailemi kaybettiğim, annemden, babamdan ve hatta Joe’dan bile uzaklaştığım için üzgün ve yaralıyım.

Yan yana yürümeye başladık. Ters istikamete gidiyordum ama bunun şu an bir önemi yoktu. Gidecek başka yerim yoktu, özellikle de şimdi.

“Biliyor musun, aslında benimle iletişimde kalmamalarına şaşırmıyorum,” dedim akşam için kapanan bir dükkânın yanından geçerken, yumuşak sisin arasında lacivert kepenklerini gürültülü ve kaba bir şekilde kapattılar.

“Öyle mi?” diye sordu Jason, seansımızın uzamasına aldırmıyor gibiydi.

“Öyle. Onlar sadece...” Özellikle Joe’yu ve her şeyin nasıl altüst olduğunu düşündüm. Benim bundaki payımı, Joe’nun payını ve her şeyin allak bullak olduğu o gece bana bakışını. Her şeyin ortaya çıktığı gece. Hiç düşündüğümüz gibi olmamıştı. “Sanırım...” dedim tereddütle, “nihayetinde aslında sadece kendilerini düşündüklerine inanıyorum.”

Jason kış havasında üzgün bir kahkaha patlatırken trafik ışıklarına ulaşmıştık. İşaret parmağıyla düğmeye bastı ve BEKLE ışığı bir anlığına elini aydınlattı. Arkama, çıktığımız binaya ve karda yan yana oluşturduğumuz adım izlerimize baktım.

“Biliyor musun,” dedi yandan bir bakış atarak, “benim de aynen böyle bir ailem var. Sorun sen değilsin. Onlar.”

Sırdasına başka ne söyleyebileceğimi bilmeyerek, “Teşekkürler,” dedim. Sessizlik içinde karşıya geçtik, Jason beni sola, çöp konteynerlerinin sıralandığı ara sokağın sonundaki meydana yönlendirdi.

“Geleceğim yer burasıydı.” Altmışlar tarzı kahverengi bir binaydı. Eski bir lise ya da spor merkezi gibi küçük kare pencereleri vardı ve cephesi ahşap kaplamaydı. Oranın ne olduğunu gösteren herhangi bir tabela falan yoktu. Merakla binaya bakarak Jason’ın bu hareketimin altındaki imayı anlayacağını umdum. “Görüşürüz,” dedi sağ elinin iki parmağını alnına götürüp hafif bir selam vererek. Omuz çantasını çapraz takmış, beni soğukta yalnız bırakarak üzerinde mektup deliği olan ahşap kapıyı itip içeri girdi.

GEÇMİŞ CATHY.

Tıpkı dönüş yolculuğunun varıştan daha kısa sürmesi gibi William'ı gömmek de toprağı kazmaktan daha kısa sürmüştü. Cathy cinayet hakkında böyle düşünemesine inanamadı ama kanındaki adrenalin artık tükenmişti. Panik artık gün yüzüne çıkıyordu. Barutu biten havai fişek gibiydi. Omuzları ve kolları acı içindeydi. Joe'nun en zayıf noktası kaygıysa Cathy'ninki de suçluluktı. William McGovern'in üzerini örten her toprak katmanıyla beraber Cathy adamın bir şeylerden mahrum bırakıldığını hissetti. Cenazeden. Ölümünün ailesine haber verilmesinden. Vedadan, doğru düzgün, anmayla gerçekleşecek bir vedadan.

Saat yedi kırka geldiğinde Frannie, "Paul birazdan uyanır," dedi.

"Lydia onunla ilgilenir," dedi Joe. "Merak etme."

"İstiyorsan git," dedi Cathy Frannie'ye. "Lydia merak edecektir... şeyi. Bu hiç adil değil." Bir tutam saçını sımsıkı topladığı topuzuna sıkıştırdı.

"Lydia bizi bu hâlde görmeden nasıl eve gireceğiz," dedi Frannie boğuk bir sesle, kirli ve kan içindeki uzuvlarını işaret

ederek. Cathy bilmiyorum dercesine omuzlarını silkti, şu âna odaklanmaya çalışıyordu.

“Yeni kazılmış gibi durmuyor,” dedi Joe durup ormandaki mezara bakarak. Cathy de baktı. Fark etmek imkânsızdı. Gizli bir obje gibi bakışları hemen oraya çekildi.

Kız kardeşi de baktı. Frannie bebek sahibi olduğu tek gecelik ilişkisine bile dönüp bir daha bakmamıştı. Cathy onun kişiliğini gayet iyi bilirdi. Dışa dönük, öz güvenli, sosyal kelebek Frannie. Ama şu anda... Cathy aniden, ormanın ortasında dururken, birbirlerini hiç tanımadıklarını fark etti. Yanında bir yabancı duruyordu.

Cathy Joe’ya, “Bilmiyorum,” dedi usulca. “Sence iyi görünüyor mu?”

“Bence iyi. Kürekleri saklamamız lazım.”

“Getirmeden önce temiz miydiler?”

Joe nefes aldı. “Hatırlamıyorum.”

Frannie sessizce yanlarında durmuş telefonuna bakıyordu. Paul için endişeleniyor, diye tahmin etti Cathy.

“Temizdiler,” dedi Frannie başını kaldırıp bakarak.

“Hayır, temiz olduklarını sanmıyorum...” dedi Joe. “Neden olsunlar ki? Bahçe işleri için kullanılıyorlar.”

“Sen yine de üzerlerine bir hortum tut,” dedi Cathy. “Olur mu?”

“Tamam.”

Uzaklaştılar. Cathy, William’ın iki metre ileride öylece tek başına yattığını düşünmemeye çalıştı. Güneş doğmuştu artık. Gökyüzü muazzam güzellikte narin bir maviye bürünmüştü. Havaya top atsan gök cam gibi kırılabilirdi.

Joe birkaç dakika sonra ağaç köklerinden oluşan bir setin önünde durdu. “Ya ölmemişse?” dedi.

“Ne?” dedi Frannie, sabahın sessizliğinde sesi sert ve yüksek çıkmıştı. “Joe, lütfen ama.”

“Ölmüştü,” dedi Cathy güvence vererek. Joe utandı.

Anksiyete tuhaf bir şeydi. Bir keresinde Joe bir Danua'nın içinde cerrahi alet bıraktığını düşünmüştü. O ameliyatta Cathy de bulunmuştu –böyle bir şeyin olması imkânsızdı– ama yine de Joe hayvanı yeniden açmak istemişti. Nihayetinde bir röntgen çekilmiş ve içinde elbette ki hiçbir şey olmadığı anlaşılmıştı.

Cathy Joe'nun göğsünün inip kalktığını görebiliyordu. Joe usulca, "Peki," dedi.

"Şu kâğıt parçasına bir bakayım," dedi Cathy. Joe kâğıdı ona uzattı. Okunaksızdı. Hepsî İtalyanca gibi görünüyordu. Frannie'ye baktı, ona neden cüzdanı ve kâğıdı aldıklarını açıklamaya hazırdı ama kız kardeşi dalıp gitmişti, gözlerini gökyüzüne dikmiş, düşünceli bir şekilde bakıyordu. Muhtemelen suçluluk duygusunda kaybolmuştu. Cathy, umarım, diye düşündü, umarım hayaller âleminde değildir.

"Düşünmemiz gerek," dedi Joe yürürlerken. "Düşünmemiz gerek."

Üçü birden gün ışığına çıktıklarında Frannie Cathy'nin eline uzandı. Parmaklarını birbirlerine doladılar. Kürekleri birbirine çarpıyordu.

Tenlerindeki ve kıyafetlerindeki kan gün ışığında daha da kötü görünüyordu. "Giydiğimiz her şeyi yok etmemiz gerek," dedi sessizce.

Frannie başıyla onayladı. "Arka yoldan gidebiliriz," dedi.

Cathy düş almak için sabırsızlanıyordu. Tenindeki kiri, kanı ve geçmişî yıkamak, sıcak ve nemli buharı ciğerlerine çekmek istiyordu. Ve sonra da çalışmak, etrafındaki dünyayı unutmak ve kendini işlerinde kaybetmek.

Ama önce bu işi halletmeleri, üstünü kapatmaları gerekiyordu.

Kıyafetler. Kan. Araba. Mazeretler. CCTV kameraları. DNA. Adli tıp. Kardeşlerinin yanında yürürken gözlerini kısarak güneşe bakan Cathy için bu liste sonsuz görünüyordu.

İlk işe odaklanmaya çalıştı. Çünkü bu iş bitmemişti. Daha yeni başlıyordu. Bu, yalanlarla geçecek bir hayatın ilk günüydü.

LYDIA

Lydia —o kadar şeyin arasında— sabah idrarını takıntı hâline getirmişti. Paul onu uyandırdığında da aklına gelen ilk şey bu olmuştu. Çocuk tıpkı Frannie’nin ona ve Joe’ya söylediği gibi uyanmıştı. “Ağlamaktan çok öfkeli, aç bir haykırış” demişti soğuk bir şekilde. Lydia pek çok kez Frannie gibi olmak istemişti. Ebeveynlikten hâlâ keyif alıyor gibi görünen bekâr bir anne. Hâlâ havalı. Hâlâ bakımlı ve pırıl pırıldı, tıpkı bütün Plantlar gibi. Koyu renk saçları, kolayca bronzlaşan teni, alışılmışın dışında parlak gözleri vardı.

Saat sabah 5.55’ti. Sabah sayılır mıydı? Yoksa hâlâ gece miydi? Hem sabah idrarının ardındaki mantık neydi ki?

Lydia şaşırtıcı şekilde iki yaşındaki bir çocuğa gece boyunca bakmanın —yansıtılanın aksine— oldukça basit olduğunu fark etmişti. Paul bütün gece uyanmamıştı, Lydia beşiğinin içinde dimdik duran çocuğa bakınca düşünceli yüzünün Joe’nunkine ne kadar benzediğini fark etti. Bir saniyelğine onun kendi çocukları olduğunu düşünebilirdi. Ama Lydia bu düşüncelere kapılmak, gelecek hayallerini bulandırmak istemiyordu.

Paul sık sık yaptığı gibi, geçmişte onu eğlendiren bir şeyi hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. Lydia yakın zamanda onun bir kişiliği olduğunu fark etmişti, bu kadar ufak çocuklarda kişilik özelliklerinin oturduğunu bilmiyordu. Yemek yerken dinazor taklidi yapıyordu çünkü brokoli yemek ona ağaçları yiyerek beslenen Brachiosaurusları, *fish finger* yemek de balık yiyerek beslenen Spinosaurusları hatırlatıyordu. Bir avuç kelime biliyordu ama neredeyse tamamı dinazor türlerinin isimleriydi. Dün restorandayken, "Evet diyemiyor ama Velociraptor diyor," demişti Frannie herkes gülerken.

Lydia çocuğu kaldırıp kalçasına yerleştirdi, sarkan çıplak ayakları yumuşacık bir dokunuş gibi bacaklarına değiyordu. Kalın perdelerin neden olduğu loş aydınlıkta uyku mahmurluğuyla dönüp yatağa baktı ve gözlerini kıstı. Joe neredeydi?

Paul ona güven dolu gözlerle bakarken Lydia çocuğun bezini değiştirdi. Uylukları serin ve yumuşacıktı. Lydia parmağını Paul'un baldırında gezdirerek pürüzsüz, mükemmel teninin esnekliğini izledi. Bir gün benim de böyle bir bebeğim olabilir diye düşünürken buldu kendini, sanki Paul gıptayla bakılacak bir nesne ya da varlıkmış gibi. Bebeğinin Paul kadar uslu olmasını umuyordu.

Bugün beklenen gündü. Sabah idrarını test etme günü.

Telefonunu kontrol etti ama Joe'dan herhangi bir arama ya da mesaj yoktu. Kahvaltıya her zamankinden daha erken gitmiş olmalıydı. Joe için garip bir durumdu, normalde o gece kuşu, Lydia ise sabah kuşuydu. Ama Lydia çok şaşırmadı. Her seferinde yeniden yeniden öğrendiği üzere, aynı kanı taşımayan birinin Plant ailesiyle bir bütün olması mümkün değildi. Onlarla beraber hoşbeş edebilir, bir şişe şarap içebilirdi ama asla gerçek anlamda özel hayatlarına kabul edilmezdi: tıpkı Frannie ve Cathy arasında geçen, kulak misafiri olduğu şezlong fısıldaşmaları gibi. Ya da Verona'ya yapılan, doğrudan davet edilmediği spontane geziler gibi. Veyahut gece geç saatlerde denizde yüzmek gibi.

Yine de Lydia hamilelik testi yapmanın yanı sıra bir de ufak bir çocuğa bakmakla görevlendirilmişti. Paul'ü yatak odasında yere bıraktı ve bir paketi açıp içindeki plastik çubuğu inceledi.

Her bir test 15.99 avroydu ve Lydia bu testlerden yüzlerce almıştı. Yani gerçek anlamda yüzlerce. Bugünlerde süt ve ekmek almaya gittikçe bir tane alıyordu. Dikkat çekip mimlenmemek için aynı kasayı kullanmamaya çalışıyordu.

Pencerenin ardında gökyüzü lavanta rengiydi. Lydia, Paul'ün sesini dinleyerek çubuğa işerken dışarıdaki manzarayı izledi.

Lydia, Joe'nun doğumhaneden attığı mesajı aldığı anda, "*Paul mü?*" diye haykırmıştı. Joe daha sonra, "Ziyarete gel! Hemen şimdi!" diye eklemişti.

Joe'nun o heyecanı ve coşkusu... Lydia o gece hastane yolunda bunları düşünmüştü. İsterlerse dünya ayaklarının önünde seriliydi. Joe, Lydia'nın istediği her şeye sahip olması için elinden geleni yapardı. Bahsi geçen dünya, bir günlüğüne Costa'daki bir hastane, bir bebeği kucaklama ve akşam yapılacak araba yolculuğu olsa bile. Her şey üst üste eklenmişti. Joe, kız kardeşlerine yakın oturmak için ısrar ettiğinde bile Lydia bunu sorun etmemişti. Asla baş başa tatil yapamayacak, hatta evlilik yıl dönümlerini bile kutlayamayacak olmalarını sorun etmemişti. Aile olmak böyle bir şey demek, diye düşünmüştü.

Sabah idrarını yaptı. Hamile kalmaya çalışmasının üzerinden on sekiz adet döngüsü geçmişti. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Ufacık bir pozitif işaret bile görünmemişti. Ne erken düşük, ne bir gün geciken adet. Hiçbir şey. Neredeyse şaka gibi gelmeye başlamıştı.

Ama bugün... Bugün yirmi dördüncü gündü. Ayağa kalkıp sifonu çekti, çubuğu pencere önüne bırakarak Paul'ü kucağına aldı.

Bu kez olacaktı. Olmalıydı. Evrenle pazarlık yaptı. "Biliyorum," dedi, "son zamanlarda kendime çok iyi baktım. Bol bol güneşlendim. Sence yeterince fedakârlık yapmadım mı?" Bir buçuk hafta boyunca ağzına bir damla şarap koymamıştı.

Güneş kremi konusunda bile çok dikkatliydi. Balık yememişti. Sağlıkçıların tavsiyelerinin de ötesinde özenli davranıyordu. Çünkü bilirsiniz işte... Önlem almanın ne zararı olabilirdi ki?

Lydia teste erkenden bakmaması gerektiğini –gerçekten– biliyordu. Tanrı'nın yorgunluk, akşamdan kalma ya da antibiyotik bahanesiyle ne kadar İtalyan şarabını geri çevirdiğini pek umursamayacağını biliyordu. Muhtemelen tüm aile onun çoktan hamile olduğunu düşünüyordu. Oysa gerçek şuydu ki Lydia aklını kaçırmıştı.

Ah, lanet olsun, diye düşündü, gidip çubuğa bakacaktı. Süre dolmak üzereydi. Endişeyle bacağına sallayıp duruyordu.

Joe nerede kalmıştı? Banyonun kapısını açtı. Paul kapı kulpuna uzandı, kulplarla oynamayı seviyordu. Çekebileceği her şeyi seviyordu. Bir de çekmece içlerini tamamen boşaltıp yeniden yerleştirmeyi.

Lydia İtalya'ya gelirken yanında altı hamilelik testi getirmişti. Bu da demek oluyordu ki iki hafta içerisinde altı tane gebelik testi yapılmasını gerektirecek bir durum yoktu ama işte, buradaydı. Çubuk, sabah güneşiyle parlayan üç idrar damlacığının yanında pencere pervazında duruyordu. Paul'ü kalçasına dayayıp test çubuğuna uzandı. İçinden hâlâ pazarlık yaparken teste baktı.

Negatif.

Çok fazla deneyen, sabreden, metin olan, hatta bu konuda delirmesiyle dalga geçebilen Lydia'ya bu sonuç hakaret gibi geldi. Ama bu, *İK sizinle görüşmek istiyor ya da Hastane test sonuçlarınız çıktı* durumu kadar travmatikti.

Âdeti yarın başlayacaktı. Yani tam gününde.

Joe kahvaltıda değildi. Saat sekizi geçmişti. Lydia ona iki kez mesaj atmış, üç kez aramıştı. Frannie'ye bile mesaj atmıştı ki

bu daha da endişelenmesine neden olmuştu. Tanrım, Frannie ne kadar da dikkatsizdi; mesajlar iletilemiyor, WhatsApp'ta tek tık görünüyordu.

Kahvaltı için sıraya girdiğinde bile onları düşünüyordu. Endişesini küçük, sıcacık elini avucunun içinde tuttuğu Paul'e belli etmemeye çalıştı ama aslında endişeliydi. Sürekli Joe için endişeleniyordu. Onun değişken yapısını sevdiği diğer huylarından –işine olan bağlılığı, ona olan sadakatini– asla ayıramayacağını biliyordu ama ayırabilmeyi diliyordu. Eve geç kaldığında –ya da şimdiki gibi hiç gelmediğinde– aklına gelen ilk düşünce biriyle kavga mı etti oluyordu. Joe, Lydia'nın gözünün önünde sokak lambası direğine tekme atmış, barda İtalyan bir adamı yumruklamış, fedailere bağırması, otopark görevlilerine cehennem dibine gitmelerini söylemişti. Ve sonra da bundan pişman olmuştu. Her zaman olurdu. Garip olan da buydu. Aptalca olan.

Plantların kendi villaları vardı ama bazen yakınlardaki sabahları kahvaltı servisi yapan restorana dönüştürülmüş villaya giderlerdi. Resmî olmasa da bu saatlerde burada buluşacaklarına dair sözleşmişlerdi ancak Frannie söz verdiği gibi sabah yedide gelip Paul'ü almamıştı.

Lydia iç çekerek güneşin aydınlattığı sıcak restoranda kahve kokuları arasında bekledi. Tüm tatilleri bugüne, yani hamile olduğunu öğreneceği güne zemin hazırlıyordu. Oysa on sekiz aylık başarısızlığın ardından on dokuzuncu ayda hamile kalacağına ve tüp bebek randevusunu iptal edeceğine inanması tam bir saçmalıktı. Belki olabilir diye düşünmüştü. Belki. Herkes tatile rahatlamak için gittiğini söylemez miydi? Lydia da bir *amaç* uğruna rahatlamıştı.

İlk kez Plant ailesinin kendi aralarındaki şakalaşmalarına, yalnızca birbirlerinin anlayacağı dilde konuşmalarına, hatta sıraya dizmek gerekirse Frannie'nin şakalaşmalarına, Joe'nun korumacılığına ve Cathy'nin ciddiyetine aldırmamıştı. Lydia tıpkı doktorun tavsiye ettiği gibi stresten uzaklaşarak tatilin

tadını çıkarmıştı. Günde iki kez şezlongda üç saat geçiriyordu. Günde bir kez kitap okuyordu. Bir kez yüzüyor ve on saat de uyuyordu.

Tabağına aldığı paneklere hangi sostan dökeneğine karar vermeye ve servis dolabının kulplarıyla Paul'ün dikkatini dağıtmaya çalışırken kapıda iki gölge belirdi. Şapkalı, bellerinde silah olan adamlar. Lydia bir an için durup onlara baktı, omuzlarına korkunun pelerini örtüldü.

"Hadi gidip bu nazik adamlarla konuşalım," dedi Paul'e ve önceki gece Joe'yu uyaran adamlar olmamaları ve yakın zamanda bir daha karşısına çıkmamış olmaları için dua etti.

Paul, "Nazik?" dedi dişlek gülümsemesiyle ve parmağıyla göğsüne dokunarak kendini işaret etti.

"Evet, sen nazik bir bebedirsin," dedi Lydia gülerek.

"Ben nazik!" Paul'ün ağzından tam bir cümle çıkması Lydia'yı şaşırttı ve içi neşeye doldu.

"Kimse senin kadar nazik olamaz," dedi. Lydia, Paul'e sarılıp boynunun kıvrımlarına sinen lavanta ve bisküvi kokusunu içine çekti ve bir tabak ılık pankeki bırakıp polisler yöneldi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, İtalyanca konuşma zahmetine bile girmeden.

"Pardon?" dedi polislerden biri. Çıkık elmacık kemikleri, iri gözleri, düşük göz kapakları vardı. Şapkasının altından koyu renk saçları görünüyordu. Yüzü ifadesizdi. Ne kibar ne de kaba görünüyordu.

"B-ben sadece... neden burada olduğunuzu merak ettim," dedi kendini ifade etmeye çalışarak. "Burada beraber kaldığım insanları bulamadım," dedi hafif bir kahrkayla. "Sadece iyiler mi diye merak ettim."

"İsimleri nedir?" dedi polis, mükemmel, neredeyse aksansız bir İngilizceyle.

"Plant. Kocam, Joe Plant."

"Joe Plant," dedi polis ağır ağır.

Lydia ilk olarak Joe'nun ismine âşık olmuştu. Hiç de basit olmayan bir oğlanın basit ismine. Paskalya'daydılar, Lydia on altı yaşındaydı. Joe on sekizindeydi. Okulda öğle yemeklerinde sadece kız kardeşleriyle takılırdı. Bir keresinde okuldaki diğer tüm öğrencilerin *mal* olduğunu, insanlardan nefrett ettiğini ama hayvanları çok sevdiğini, bu yüzden veteriner olmak istediğini söylediğini duymuştu ve bu tutumu nedeniyle onu kendine yakın görmüştü.

Joe bilimle ilgilenir, okulda spor ayakkabı yasağı olmasına rağmen spor ayakkabı giyerdi. Lydia bir gece Nokia 3210'unu alıp odasına gitmiş, yatağına oturduktan sonra ona bir mesaj atmıştı. Joe –ev ödeviyle ilgili bu mesajı– üstünkörü cevaplamış, Lydia karşılık vermiş ama sonra konuşma öylece bitivermişti. Lydia hayal kırıklığı içinde, kaldığı koruyucu aile evindeki yatağında bağdaş kurup oturmuş ve Joe'nun ona bir sonraki mesajı atmasını beklemişti. İşte o zaman âşık olduğunu düşünmüştü: O güçlü, basit isim telefonunun ekranında beklenmedik şekilde belirdiğinde. Joe Plant.

Ve böylece Lydia Joe'yu ömrünün yarısı boyunca sevdi. Joe yirmisindeyken Lydia on sekizine gelmişti, işte o zaman Joe ona çıkma teklif ederek hamburgerciye götürmüştü. Garson kız masa isteyip istemediklerini sorduğunda Joe kendine hâkim olamamıştı –*yok biz ayakta yiyeceğiz*– ama Lydia'ya karşı çok kibardı. Lydia o gün Joe'nun mabedine girip gerçek kişiliğini görmüştü. Ölüm döşegindeki köpeklere âşık olan, alaycı konuşmaktan kendini alamayan ama sonra pişman olup eve dönerken kendine *göt* diyen, bazen çok içen, evcil hayvanlarının tedavi masraflarını karşılayamayan insanlara kızan ama sonra onları yine de ücretsiz tedavi eden Joe'yu.

“Başka biri var mı?” diye sordu polis Lydia'ya.

“Frannie, Joe, Cathy. Bütün Plantlar. Burada onlarla kalıyorum, bütün aileyle. Üçü kardeş.”

“Pekâlâ. Teşekkürler. Merak etmeyin. İyi olduklarına eminim, kontrol edeceğim.” Lydia yanlarından ayrılırken adam rahatlamış görünerek diğer polise doğru eğildi ve kadının duyamayacağı bir şeyler fısıldadı. Lydia bir an için durakladıysa da sonra yoluna devam etti.

JOE

Joe odalarına döndüğünde Lydia ona, “Neredeydin?” diye sordu. Kucağında Paul vardı ve belli ki çok sinirlenmişti.

“Şey...” Joe henüz duştan çıkmış saçlarını havluyla kurularken bir an duraksadı. Hikâyeyi kafasında kursa da çoktan unutmuştu bile. Beyni hasar almış gibi hissediyordu, sanki düşünceleri, duyguları ve kimyasalları bir santrifüjden geçirilerek parçalara ayrılmıştı.

Lydia’nın tişörtünde kruvasan kırıntıları vardı. İki tane. Küçücüklerdi ama Joe’nun gözleri onlara takılıp duruyordu. Onlar geride kaç tane delil kırıntısı bırakmıştı? İçinden bir his yükseldi. Suç mahalline dönmek ve tüm delil olabilecek şeyleri kimsenin deşemeyeceği kadar karartmak için baskın bir dürtüydü bu. Orayı bombalamak, tüm ormanı yakmak, sebep olduklarını gölgeleyecek bir karmaşa yaratmak istiyordu.

“Biriyle kavga mı ettin?”

“Hayır,” dedi Joe aksi bir şekilde, bu itham karşısında içerlemişti. Tam o anda neredeyse Lydia’a söyleyecekti. *Endişelenmen gereken kişi Frannie, ben değilim.* Saçlarını geriye doğru atıp Lydia’ya baktı. “Özür dilerim, erken indim,” dedi.

“Kahvaltıya mı? Frannie nerede?”

“O da erken indi. Uyuyamadım. Seni uyandırmak istemedim.”

“Ee, Paul’ü *geri* almayacak mı?”

Joe, Frannie’nin şu anda üzerinden akıtmaya çalıştığı kanı düşünerek Lydia’ya bön bön baktı.

“Alacaktır. İyisi mi ona mesaj atayım.” Telefonunu salladı. Lydia’nın ona kızgın olup olmaması önemli değil, diye düşündü. Onu, seçim yapma şansı olsa bilmek istemeyeceği bir bilgiden koruyordu. Bir cinayet ortağı olarak bilmesindense soğuk bir koca olarak bilmesini tercih ederdi.

“Tamam,” dedi Lydia usulca. Burada, İtalya güneşi altında hâlâ liseye beraber gittiği Lydia’ya benziyordu. Neredeyse hiç yaşlanmamıştı. Lydia’nın öyle bir yüzü vardı ki Joe ona baktığında bazı kişileri anımsatıyordu; haberlerde ya da arkadaşlarının arkadaşlarında gördüğü bir yüzü. İri gözler. Dolgun yanaklar. Kalkık bir burun. İnsanların aşına olduğu türden bir yüz. Lydia’ya âşık olmak da aynen öyle bir duyguydu; bilindik, sıcak, güneşe dönmek gibi. İşe gittiği her gün eve, ona dönmeyi iple çekerti. Lydia hep Joe’dan önce eve varır, o gelene kadar çılgınca şeylerle meşgul olurdu. Bir hevesle satın aldığı bitkileri saksılara diker, komik patikli tulumunu üzerine geçirip yemek yapardı. Daha birkaç hafta önce kendine jel pedikür yapmaya çalışmış ama ayak parmaklarını birbirine yapıştırmıştı. Joe işten eve geldiğinde, “Şey, bir sorunumuz var,” demişti. Joe yedek neşterlerden birini alıp Lydia kıkırdarken sertleşen tırnağı sökmüştü.

Joe ellerine baktı. Tüm kiri pisliği yıkamıştı. Yarım saatini almıştı ama hâlâ tırnaklarının köklerinde duruyordu. Çamur diplere kadar sızmıştı. Çıkarabilmek imkânsızdı. Ellerini şortunun ceplerine soktu. Kirli kıyafetleri bavulundaki seyahat çantasının içindeydi. Bir ara onları bir yere atacaktı.

“Mesaj at o zaman,” dedi Lydia.

Lydia'nın bakışları altındayken içinde bulunduğu durumla baş edemiyordu. Düşünecek çok fazla şey vardı. Ve de halletmesi gereken çok şey.

"Kahvaltıda iki polis vardı, neden geldiklerini bilmiyorum gerçi. Bu yüzden sizi merak ettim," diye ekledi.

Joe avuçlarını yatağa bastırarak kendini dengeledi. Düşündüğünden daha alçaktı, bu yüzden hafifçe tökezledi. "Ne polisi?" dedi ve gırtlaklığını temizlemek için öksürdü. Lydia ona tuhaf bir bakış attı. Polisler bu kadar erken saatte burada ne halt ediyordu? William öleli daha on iki saat bile olmamıştı. Kayıp ihbarı mı verilmişti? Yoksa... daha da kötüsü, bulunmuş muydu?

Joe aynada kendine bakmak istedi. Duşa girdiğinde paranoya başlamıştı, bir türlü peşini bırakmıyordu. Ya alnında kurumuş kan lekesi kaldıysa? Ya da saçlarının dibinde? Atlamış olması mümkündü.

Banyoya girdi. Saçlarını jöleleyecekti.

Kahverengi gözleri kendi yansımasıyla buluştuğunda kendi kendine yanlış bir şey yapmadığını söyledi. O yalnızca başkasının pisliğini temizlemişti, o kadar. Küçük kardeşine yardım etmişti. O kimseyi öldürmemişti. Kendine baktı. Kemerli burnuna. İri gözlerine. Tıraşlı yüzüne. Kan falan yoktu. Toprak da. Hiçbir şey. Mavi metal jöle kutusunu avucuna aldı.

Joe kahraman mı yoksa kötü adam mıydı? Kız kardeşini kötülükten mi kurtarmıştı yoksa bir suçu yönetmiş miydi? Kendi yoğun bakışlarından uzaklaştı. Gerçeği bilmiyordu, hangisi olduğuna karar veremiyordu. "Ne polisi?" dedi tekrar Lydia'ya. Sesinin gelişigüzel, meraklı bir tonda çıktığını umuyordu.

"Şapkalı olanlardan," dedi. "Siyah şapkaları ve yanlarında kırmızı şeritleri olan üniformaları vardı."

"Ah, peki," dedi sıradan bir şekilde, jöleyi saçlarına yedirerek. Ya William birine tam olarak ne tarafa gittiğini söylediyse? Bilen birinin mezarını bulması kolay olabilirdi...

Lydia'nın bakışları aynada onunkilerle buluştu. Burnunun üzerinde dikkatli bakılmadığında fark edilmeyecek kadar solgun çiller vardı. "Onlara nerede olduğunu bilmediğimi söyledim."

"Ne yaptın?" dedi Joe. Dönüp Lydia ile yüz yüze geldi, soğuk lavabo uyluklarına değiyordu.

"Nerede olduğunu bilmiyordum," dedi Lydia. Eğilip kapatıcısını aldı ve gözlerinin altına sürmeye başladı. "Ben yorgun ve yaşlı biriyim," diye inledi. "Şu an yaşlı bir kocakarı gibi görünüyorum. Yumurtalıklarım da yaşlı."

Joe nefes alıp verişini sakinleştirmeye çalıştı. Normal davranması gerekiyordu. Artık hayatı böyle olacaktı, her hareketine her sözüne dikkat edecekti. Tertemiz lavaboya baktı. Musluk pırıl pırıl parlıyordu. Lydia temizlemiş olmalıydı. Çok titizdi. Joe bunun rahatlatıcı olduğunu düşünürdü. Lydia gibi biri asla cinayet gibi pis bir işe bulaşmazdı. Cesetler içeren pis bir işe.

Normalde ona nasıl cevap verirdi? Lydia'nın kendiyile dalga geçişine gülerdi. "Çok güzelsin," dedi bir şey söylemesi gerektiğinin farkındalığıyla. Lydia kendiyile dalga geçen biri olabilirdi ama onun da sert yanları vardı. Joe karısının bu özelliğini sevse de bazen korkmuyor değildi.

Birdenbire kokuların anısı zihnine hücum etti. Toprağın kokusu. Kanın keskin metalik kokusu. Cesedin, derinin, çürümenin başlangıcındaki o koku. Joe, Lydia'yı hafifçe iterek yolundan çekti ve ellerini dizlerine dayayarak eğilip klozete öğürdü.

"İyi misin?"

"Sanırım sosis midemi bozdu," dedi, oysa midesinden yükselen tek şey asitti.

Dişlerini fırçalayıp da asidin kokusu yavaşça dağılırken aklı başına geldi. Polislerin cesedi bulmalarını istemiyorlarsa William'ın hâlâ yaşadığını düşünmeleri gerekiyordu. Canlı ama kayıp olması gerekiyordu. Kayıp soruşturması. Ama yanlış bilgi. Planlanmış.

CATHY

Cathy, dün gece tam olarak neler olduğunu Frannie'ye sormaya karar verdi. Ele avuca sığmaz bir şekilde dakika dakika olanları anlatmasını istiyordu. Üstünü örtmek için olayı tam olarak bilmeleri gerektiğine inanıyordu.

Hem rüstik hem de sade bir tasarımı olan mutfaktaydılar. Pencereleer eski model kırmızı pötikareli perdelerle örtülü, üst kısmında da bakır tavalar asılıydı.

Joe, Lydia'nın gelmesi ihtimaline karşın bir fedai gibi kapıda dikiliyordu. Cathy Joe'nun dikildiği kapının üzerinde asılı duran koyu renk ahşap çarımhın üzerine yerleştirilmiş bronz İsa heykeline baktı.

Eskiden manastır olarak kullanılan bu yeri eve dönüştüren eski sahipleri haçları atmamış ama yanlarına da almamışlardı. Bunun kötü şans getirdiğini söylemişlerdi. Bu yüzden hem haçlar hem de batıl inançlar onlara miras kalmıştı. Frannie bazılarını duvardan indirmeye kalkışmış ama Cathy ona engel olmuştu. "Ne olur ne olmaz, kalsın," demişti. Frannie de gülerek, "Evet, yoksa Tanrı bizi lanetler," diye cevap vermişti. Cathy, kendini

bir Tanrı varsa artık ona sığınamayacaklarını düşünürken buldu. Bundan emindi.

Frannie'ye baktı. Derste uyuklayan öğrenciler gibi başını masanın üzerine yaydığı kollarına dayamıştı. Pembe ojeleri soyulmaya başlamış, tırnaklarının kökünde hilal şeklinde boşluklar oluşmuştu.

Serin, loş mutfakta lambalar yanıyordu. Lydia'nın başında oturduğu havuzun manzarası perdelerin arkasında kalıyordu. Verona taşrasındaki tatilleri boyunca çoğu gece olduğu gibi tepelerindeki ampuller titreşiyordu. Ancak bu kez uğursuz bir havası vardı, Tanrı'nın bir işareti gibi. Cathy eski moda avizeye baktı. Her temmuz tadilat yapacaklarını söylüyor ama yapmıyorlardı, bunun yerine havuz başında şarap içip kitap okumayı tercih ediyorlardı.

"Bir plan yapmamız lazım," dedi Joe usulca. Frannie başını bile kaldırmadı. "Uyanık mısın sen?" diye sordu Joe soğuk bir şekilde ve Cathy bir kez olsun buna memnun oldu.

"Elbette *uyanığım*," dedi Frannie. "O andan beri gözüme uyku girmedii."

Cathy hayretle kız kardeşinin asabiyetine baktı. Genelde çok pozitif biriydi. Arkadaşlarını görmek için işten fırlayarak çıkardı. Sırtında fiyonk olan bir tişörtü alsa mı almasa mı diye düşünür, "Bu büyük bir karar, Cathy," dedikten sonra yüzünde gülümsemeyle eli *satın al* butonunun üzerine giderdi. Frannie hem sıkı bir pazarlıkçı hem de müsrif biriydi. Ama maaşıyla istediği şeyleri almaya yetecek indirimler buluyordu.

"Kulübe hoş geldin," dedi Joe.

"Polis bugün ana villaya gelmiş," dedi Frannie.

"İçki için çok mu erken?" diye sordu Joe.

Bu, onların evde beraber yaptıkları bir şeydi. Ne olursa olsun, her cuma gecesi Frannie'nin açık plan mutfağında toplanıp bir şişe şarabı paylaşırlardı. Genelde büyük meşe masanın başında, sık sık da -soğuk havalarda bile- katlanan kapıları

açıp üç kardeş orada, kapının eşiğinde, bacaklarını verandaya uzatarak yan yana oturur, içip sohbet ederdi. Frannie'nin evini, sıcak olduğu, ev gibi koktuğu ve ilginç şeylerle dekore edildiği için daha çok seviyorlardı. İki bakır çaydanlığı, kar küresi gibi görünen bir rüzgârgülü ve saat başı öten bir guguklu saati vardı. Cathy bu eve bayılıyordu. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Cathy, Joe'nun bu habere şaşırmadığını fark ederek.

"Lydia söyledi," dedi Joe sakince.

Ve sen de Frannie'ye mi söyledin? diye düşündü Cathy. Bu onu duraklattı. Kardeşiyle abisinin arasından su sızmiyordu. Olmaması gereken bir durumda onu saf dışı bırakıyorlardı. Oysa bu durumdan belası kurtulabilmek için birbirlerine kenetlenmeleri gerekiyordu.

Cathy abisine baktı. Hiçbir şey söyleyemedi. Bir şey söylerse öfkeli ve paranoyak görünecekti. Bunun yerine, "Lydia durumu bilmiyor diye tahmin ediyorum?" diye sordu. Lydia bir Plant değildi. Anlayamazdı.

"Hayır," dedi Joe kısaca. "Hayır, bilmiyor. Ve bilmeyecek de. Yalnızca Paul'e daha ne kadar bakacağı konusunda kızgın."

"Paul'ün ona bir zararı yok ki," dedi Frannie korumacı bir tavırla. Oğlunun adını söylerken bir anlığına yüzü aydınlandı.

Joe plan yapmaya başlamak üzereydi. Cathy bunu görebiliyordu. Kardeşinin beden dilini açık kitap gibi okuyabiliyordu. Başlangıç çizgisindeki bir atlet gibi nefesini tutmuş, kaşlarını kaldırmış, tetikte, konuşmaya hazırlanıyordu.

Plan yapmaya başlamadan önce cevaplanması gereken çok fazla soru vardı. "Bakın," dedi Cathy. Ahşap sandalyeyi çekip -eski sahibinden kalma mor örgü minderi vardı- Frannie'nin karşısına oturdu. "Konuyu anlamamız bize yardımcı olacaktır diye düşünüyorum," dedi. "Tam olarak neler yaşandığını konuşmamız gerekmiyor mu?"

Cathy, Frannie'nin ifadesinden hiçbir sonuca varamadı. Ne irkilmiş ne de gerilmişti. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve

bakışlarını Cathy'ye çevirdi. "Sağ yerine sola döndüm," dedi Frannie. Dışarıda, manastırın orta yerindeki eski kulenin çanı saatin on olduğunu haber veriyordu. Bir dakikalık saygı duruşunda bulunuyorlarmış gibi durakladılar ve ardından Frannie konuşmaya devam etti. "Daha yanlış yönde olduğumu bile anlayamadan ona çarptım," dedi. "Döndüğüm an karşıma çıktı."

"Neden... duramadığını söyledin?" dedi Cathy, bir polis memuru gibi konuşmamaya çalışarak. Frannie onun ne ima ettiğini anlamayabilirdi ama Joe anlardı. Joe'nun Frannie'yi savunmaya geçmesi için en ufak bir şey yeterdi ve ardından ikisi Cathy'ye sırt çevirirlerdi.

"Duramadığımdan değil," dedi Frannie, ifadesi net ve ciddiydi, tırnağını çam mutfak masasının yüzeyinde gezdirdi. "Sadece onun nerede olduğunu bilmiyordum." Uzanıp perdeyi kaldırdı ve Paul'ü kontrol etti.

"William'ın mı?"

Frannie başıyla onayladı. Başının üzerinde kalın bir topuz hâlinde topladığı koyu renk saçlarını çözmek için uzandı. Saçları şampuan reklamlarındaki gibi omuzlarına döküldü. "O anda duramadım. Darbenin etkisiyle..." Bir an için durakladı. "Onu sürükledim. Çarptıktan sonra ne kadar ilerledim bilmiyorum. Çok karanlıktı, buraların nasıl olduğunu biliyorsunuz. Onu... yani birini yol kenarında görene dek sürüklediğimi anlamadım."

Cathy hiçbir şey söylemedi, olayı düşünmeye çalışıyordu. Gerçekte olanların varsayımlardan daha karmaşık olması mantıklı geliyordu. Cathy bir defasında panik içinde kenara çekmeye çalışırken sağ yerine sola kırmış ve bir taksiye arkadan çarpmıştı. Kendini savunmaya kalkışsa ona kimse inanmazdı ama işin doğrusu buydu.

Frannie'nin bakışlarıyla buluşan Cathy, kız kardeşinin gözlerinin berrak olduğunu gördü. Ciddiydi. Frannie'nin doğal bir neşesi ve güven veren bir yanı vardı, Joe'nun asabiyetinin aksine

o daha sakindi. *Hemen duramadım.* Sözleri Cathy'nin zihninde yankılanıyordu.

"Ve sonra," diye devam etti Frannie, bakışlarını indirdi, sesini alçalttı, tıpkı Paul uyurken onu uyandırmak istemediği zamanlarda konuştuğu gibi. "Sizi aradım çünkü... Sizi yanımda istedim. Sizi..." Cathy gözyaşlarını tutmaya çalıştığının farkındaydı. Kanla sıırıslıklam olan tişörtler yıkanmış, dün gecenin kaosu sona ermişti. "Sizi... korktuğum ve size ihtiyaç duyduğum bir anda yanımda istedim," dedi. "Ambulans çağırmalıydım, biliyorum."

"Evet," diye fısıldadı Cathy, kız kardeşine bakarak. "Evet." Artık bütünüyle anlıyordu. Frannie ailenin en küçüğüydü ve bu gerçek hiç değişmeyecekti. Cathy hâlâ çoğu günler Frannie'ye öğle yemeği hazırlayıp kliniğe getiriyordu. Frannie yapamadığından değil, yalnızca... onun üzerine titrediklerinden.

Cathy Joe'ya baktı, gergin bakışları onun üzerindeydi. Cathy'ye normalden daha uzun bir süre baktı.

Gırtlakını temizledi ve kapının önünden çekilip Frannie'nin yanına oturdu. Sandalyesini hafifçe kardeşinin yanına yaklaştırdı.

"Polisleri onun hayatta olduğuna inandıracak bir şey yapmalıyız," dedi. "Kayıp soruşturması için bir dolap çevirmemiz lazım."

Cathy bir an için duraklayıp bunu kavramaya çalıştı. "Sahte umut verelim diyorsun," dedi usulca. Saçını kulağının arkasına sıkıştırırken hiçbir şey söylemedi, yalnızca düşündü. Böyle bir şeyi yapamayacaklarını, ne tür canavarlar olduklarını düşündü. Frannie ailenin bebeğiye Cathy de vicdanıydı. Bunu durdurmak onun vazifesi değil miydi? "Bu... bu canice," dedi sessizce.

"Peki o zaman ne öneriyorsun? Onu ele mi verelim?" dedi Joe, ne Frannie'den tarafa bakmış ne de eliyle işaret etmişti. "Olan oldu," diye ekledi. "Bunu değiştiremeyiz. Yalnızca ileriye bakabiliriz."

"Ne?"

“Bunu yapmamız şart,” dedi Frannie.

Joe, Cathy’ye baktı. “Cüzdanı hâlâ sende mi?”

Cathy bunun önemli bir cümle olduğundan emindi. Panik yapmayı bırakıp plan yapmaya başladıkları andı. Kazayı bir kenara bırakıp katil gibi davranmaya başladıkları an. Bu düşüncelerden sıyrıldı çünkü bunlar yanlıştı –gelecekte nasıl bu kadar emin olabilirdi?– ve Joe’nun bakışlarıyla buluştu.

“Evet,” dedi. “Bende.”

GÜNÜMÜZ

JASON'IN OFİSİ, ŞUBAT SONLARI, 17.00

Jason'ın masasında bir tabak kremalı bisküvi vardı. "Ekip toplantısından kaldı," dedi ben oturmak için sandalyeye yönelirken. "Buyurmaz mısın?"

Uzanıp bir tane aldım.

"Yaptıklarını konuşmaya isteksiz görünüyorsun," dedi açık açık. Kremalı bisküviyi ikiye ayırıp kremalı kısmını ağzına götürdü ve sonra hepsini yemenin daha iyi olacağını düşünmüş olacak ki tek defada ağzına attı. "Değil mi?"

"Evet," dedim. "Yani demek istediğim, sen olsan öyle olmaz mıydın?"

Jason başını çevirip kitaplığı inceledi. İfadesini okuyamıyordum. "Öyle tabii," dedi ve bence bu konuda samimiydi. O benim bir canavar olduğumu düşünmüyordu. "Pekâlâ. Sana şunu sormama izin ver: Paçayı kurtaramayacağını anladığın ânı hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim. "Kesinlikle hatırlıyorum."

"Peki o zaman, neden bugün o andan başlamıyoruz?" Ta-bağı bana uzattı. İki bisküvi daha aldım. Tek kelime etmeden birbirimize bakarak bisküvilerimizi yedik. Gözleri benimkilere

odaklı hâlde, çevredeki sesleri dinleyen bir kuş misali başını yana yatırdı.

“Resepsiyonda oturuyordum,” dedim. “Geç bir saatti. Kapatmak üzereydik. Hava henüz kararmamıştı ama kasvetli bir gündü.”

“Peki,” dedi Jason. Hâlâ ne kalem ne de kâğıt çıkarmıştı. Yalnızca elinde kremalı bisküvileri ve keskin zekâsıyla karşımda oturuyordu. “Ne yapıyordun?”

“Genel evrak işleri... öyle şeyler işte.”

“Anlıyorum. Yani İngiltere’ye döndükten sonraydı.”

“Evet, elbette. İşe dönmüştüm. Hepimiz her şey normalmiş gibi davranıyorduk. Her şey yolundaymış gibi.”

“Sence bu konuda ne kadar başarılıydınız?”

“Bir hayli...” Bana yorgun bir şekilde gülümsedi, sanki *tabii ki* der gibiydi. Ofisinde etrafıma göz gezdirdim. Asla bulunabileceğimi düşünmediğim bir yerdi burası.

“Ee, sonra...” diye sordu.

“İnternete girdim.”

Jason vücut dilini kontrol altında tutmaya çalışarak bisküviyi çayına batırdı ancak keskin bakışlarını üzerime dikmiş, asla çekmiyordu.

“İşte o zaman gördüm. O zaman anladım,” dedim.

“Neyi anladın?” diye sordu doğrudan bana bakarak.

Omuz silktim. “Başka şansımızın olmadığını.”

GEÇMİŞ JOE

V illanın her yerinde heykeller vardı. Duvarlarda İsa'nın avuç içlerinde minik işkence izleri olan küçük metal heykelleri asılıydı. Şöminenin üzerine avuç içi büyüklüğünde, tepesinde kılıç gibi bir haçın yükseldiği seramik bir kutsal kalp çivilenmişti. Onların varlığı Joe'ya hiç bu kadar belirgin gelmemiştir, nereye dönse izleniyor ve yargılanıyor gibi hissediyordu. Tanrı'ya bile inanmıyordu. Yani henüz.

Ensesini ovuşturdu. Kolunu kaldıracak hâli yoktu, uykusuz geçen gecenin ve fiziksel yorgunluğun acısı çıkıyordu. Cesedi düşünüp duruyordu; avuçlarındaki yarıkları, kıvrımlarına biriken kanı. Tam oradaydı, dışarıda. *Onu gömdün.* Bu gerçeği düşünüp duruyordu. Sanki yeterince ve daha şok edici şekillerde tekrarlırsa kafasına daha iyi girer, daha iyi kabullenebilirmiş gibi. *Kız kardeşin o adamı öldürdü. Onu gömmek için bir ağacın kökünü kürekle kazdın ve bu zahmetli bir işmiş gibi oflayıp pofladın. Cathy adamın açık gözlerini kapattı.*

"Pekâlâ. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Joe. "Yarı İngiliz olması dışında."

"Aynen," dedi Frannie.

“Ve buraya yakın bir yerde kaldığı?”

“Sanırım öyle.”

“Eğer öyleyse –yani buraya yakın bir yerlerde kalıyorsa ya da oturuyorsa– polis bizi sorgulayacaktır.”

“Evet,” dedi Cathy.

“Ve cesedi bulurlarsa,” dedi Joe. “DNA’larımıza da ulaşılır.”

“Haklısın,” dedi Frannie.

“Bu yüzden elimizdeki bütün kanıtları yok etmemiz gerek,” dedi Joe. “Ve sanki başka bir şey olmuş gibi göstermemiz. Farklı bir olay olmuş gibi.”

Bir kalem aldı ve daha sonra yakacağı pizzacı menüsünün üzerine kanıtların listesini çıkardı.

Kiralık araba.

O saatlerde nerede oldukları.

Suç mahalli.

Kalemi açıp açıp kapatıyordu.

“Bu çılgınlık,” dedi Frannie. “Düpedüz delilik.”

“Titiz davranmak zorundayız.” Joe çenesinin kasıldığını hissetti. Keşke kardeşi biraz ona ayak uydursa diye düşündü. Ne de olsa onun sebep olduğu bir pisliği temizlemeye çalışıyordu.

“Annem gibisin,” dedi Frannie usulca. Joe, annelerinin tam da böyle şeyler söyleyebileceğini kabullendi. Kliniğin kontrolünü asla tam olarak bırakmamış, düzenli bir şekilde defterlerin üzerinden geçmiş, ameliyatların ortasına dalmıştı.

“Müşterilerin ceplerinin röntgenini çekmeyin,” dedi Cathy annelerinin bir numaralı lafını kullanarak.

Joe ona hafifçe gülümsedi. “Sahiplerinin maddi durumu nasıl olursa olsun, her hayvanı onları sokakta bulmuşsunuz gibi tedavi edin,” diyerek annesinin bir diğer sözüyle bitirdi.

Cathy masanın karşısından ona gülümsedi. “Ben de tam onu düşünüyordum. Sen gerçekten de öyle yapıyorsun,” dedi. “Joseph, Catherine, Francesca, her kimseniz artık!” dedi, hangi

çocuğuyla konuştuğunu ayırt edemeyen babalarının kaotik beceriksizliğini taklit ederek.

“Tanrım,” dedi Frannie başını geriye atıp gülerek. “Güldüğümüze göre aklımızı kaçırmış olmalıyız.”

“Bunlar eski espriler,” dedi Joe hafifçe gülerek. “Aklını kaçıran ebeveynlerimizden kalma.”

Ebeveynleri eskiden birbirlerine çok benzerlerdi, ikisi de sıkı çalışma ve özveri taraftarıydı. Babaları Owen, Birmingham’da yoksulların yaşadığı sosyal konutlarda büyümüştü. Yirmi yaşına geldiğinde yerleri süpürme göreviyle bir fabrikaya girmiş, orada on yıl çalıştıktan sonra bir gün yönetimin kapısını çalmıştı. Owen’ın dediğine göre, fabrikada kimin çalışıp çalışmadığını biliyordu, bu yüzden yöneticilere bir teklifle gitmişti. Yöneticiler teklifini kabul edince banka kredisi alarak temizlikçilikten patronluğa geçmişti. Şimdiyse on dört fabrikanın sahibiydi. Ancak anneleri, Rosie öldüğünden bu yana hâlâ sıkı çalışmaya devam ederken babaları içine kapanmış, somurtkan birine dönüşmüştü.

“Bunu iltifat sayarım,” dedi Joe keyifle. Gerçekten de öyle sayıyordu. Burada, bu kriz anında bile onlara büyüklük yapıyor, hiçbir zaman olmadığı o kurtarıcı oluyordu.

“Lütfen öyle say,” dedi Frannie küçük bir kahkahayla.

Joe gazlı ocağın çakmağıyla uğraşarak bir demlik kahve yapmaya koyuldu. İtalya’da eski usul, mokadan yavaşça damlayan sanat eseri gibi kahvelerden içiyorlardı. Mutfağı fındık aroması doldurdu. “Paul’ü bir kontrol edeyim,” dedi Frannie.

Masanın başına döndüklerinde Frannie, Joe’ya doğru kaydı. Cathy de sandalyesini öne yaklaştırdı. Hep birlikte başlarını listenin üzerine eğdiler, koyu renk saçları birbirine karışmıştı. Aralarındaki bu yakınlık, kahve, babalarıyla ilgili espriler Joe’nun paniğini hafifletmiş, sakinleşmesini sağlamıştı. Burada, kız kardeşleriyle birlikte güvende olduğu için mutluydu. Yıllar içinde anne ve babaları onlar için karikatür gibi gelmeye başladığından ebeveynlerinin taklidini yaparken onu güldüren kız kardeşine

yandan bir bakış attığında, yine olsa yine yapardım, diye düşündü. Diğer seçeneği –Frannie’nin dün gece tutuklanması, bugün de bir İtalyan hapisanesinde kim bilir ne kadar süre kalmaya başlaması ve ebeveynlerini aramak zorunda kalmaları– aklına bile getiremiyordu.

“Arabada devasa bir göçük var,” dedi Frannie. Pürüzsüz, bronz alınındaki saçları geriye attığında etrafa portakallı şampuanının kokusu yayıldı. “Her zamanki yerine park ettim, düşündüm ki... başka bir yere park etsem şüphe çeker.”

“Araba için bir planım var,” dedi Joe. “Onu bana bırakın.”

“Peki,” dedi Cathy. Joe’ya her zaman güvenirdi, Joe da ona. Klinikte iki veteriner hekim gereken ameliyatlarda ya da Joe zorlu bir muayene için Cathy’yi çağırdığında hep birbirlerine güvenirlerdi.

“Pekâlâ. Bakın, kayıp ihbarında bulunamayız. Bu daha çok şüphe çeker. Bu yüzden... o hâlâ hayattaymış süsü vermeliyiz. Bence kredi kartını kullanmalıyız,” dedi Joe. Joe planlarını açıklarken içinde istemsizce bir şeyler hissetti. Gururdu belki? Erkeklerle özgü bir öz güven, hayvanlara özgü koruyucu bir içgüdü.

Joe, Cathy’yi tanımasa onu duymadığını zannederdi. Bakışlarını kahve fincanına dikmiş, bedeni kıpırtısız duruyordu. Ama sonra bakışlarını kaldırıp Joe’ya baktı. Bunu yapmak istemediği gözlerinden anlaşılıyordu ama yapmak zorunda olduğunu da biliyordu.

“Bu konuda ciddisin,” dedi soğukkanlılıkla.

“Sen değil misin?” dedi Joe.

“Ben ölmüş bir adamın ailesine o hâlâ yaşıyormuş gibi davranmak istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum. Ama söyle bana, başka bir fikrin var mı?” dedi gergin bir tonda. “Yeniden diriltmeyeceğine göre.” Bunu Cathy’den bir tepki koparmak için söylemişti. Hep olduğu gibi yine hiçbir tepki vermedi. Cathy ondan ve derinlere gömüp kilitlediği duygulardan uzaklaştı.

“Şu anda saçma sapan esprilerine ihtiyacımız yok, Joe,” dedi Frannie bıkkın bir sesle.

“Şu anda bir plana ihtiyacımız var. İzleyebileceğimiz bir yola,” dedi Joe üstüne basa basa.

Cathy iç çekti ve uzun uzun ofladı. “Peki,” dedi.

“Peki mi?”

“Banka kartını ben hallederim,” dedi, yüzü hâlâ ona doğru dönüktü. “Arabayı da sen hallet.”

Joe, Frannie’ye dönüp, “Dün geceki hikâyeyi, sorgulanmamız ihtimaline karşın hepimizin mutabık kalabileceği şekilde yeniden kurgulayacaksın,” dedi.

Frannie başıyla onayladı. “Tamam,” dedi mahcup bir sesle, tıpkı hamile kaldığını öğrendiği ve veterinerlik okulunu bırakıp danışmada çalışmak istediğini söylediği zamanki gibi. Korkmuş ama korkmamış gibi davranarak. “Tamam.”

CATHY

Cathy kiralık arabanın yanında duyd u. Güneş yavaş yavaş tenini yakmaya başlamıştı. Evrenin bir yerinde sanki bir fırının kapa sı açılmış gibi amansız, kuru, derin bir sıcaklık vardı. Kalbi, göğsündeki baskı nedeniyle kan pompalamakta zorlanıyordu. Bu baskıyı rahatlatmak için bir uçurumun tepesinde haykırmak, bir yabancı nın yakasına yapışmak ve onlara şunu bağ ırmak istiyordu: *Biz katiliz!* Cathy sık sık hislerini –köpeğinin pireler tarafından harap edilmesine izin veren bir sahibe kızd ığını ya da yalnız hissettiğ i için bazen akşam yemeğ ini aynanın karş ısında yediğ ini– açık açık söylemeyi hayal ederdi ama bu farklıydı. Bu çok daha beter bir histi.

“Çok kötü,” dedi Joe’ya.

“Erkenden götüreceğ im.”

Cathy elini ezilmiş ön tamponda gezdirdi. Frannie’nin bu kadar iyi bir temizlik yapması onu şaşırtmıştı. Frannie normalde titiz biri değildi. İş yerindeki resepsiyon masası her zaman ıvır zıvırla dolu olurdu; bazıları işe yarar şeylerdi, mesela ötenazi yapıld ığı zamanlarda insanlar sessiz olsun diye yaktıkları lamba gibi.

Ancak çoğu boş şeylerdi, personel odasında deneyip Cathy'nin fikrini aldığı kargo gibi şeyler.

"Bu daha fazla şüphe çekmez mi?" dedi Joe'ya. "İki gün içinde tamirden çıkmaz."

Joe, "Polisin arabayı incelemesinden daha iyi, değil mi?" dedi ve Cathy'ye bakarak omuz silkti.

Cathy, "Arabaya bakmazlar," dedi ama sadece onu rahatlatmaya çalışıyordu. İşteki davranışını, bir hayvan hastalandığında nasıl her olasılığı adli olarak gözden geçirdiğini, gittikçe daha az olası gelebilecek sonuçların bir listesini çıkardığını ve asla durmak istemediğini düşündü. Evet, biri ortadan kaybolsaydı o da herkesin hikâyesini dinler, herkesin arabasına bakardı. Civarındaki herkesi sorgulardı. Bu düşünceyle ürperdi.

Joe cüzdanı ona uzatarak, "İşte," dedi. Burada, olayın meydana geldiği karayoluyla birleşen virajlı garaj yolunda güvenderiler. Neyse ki şimdiye kadar ne onları ne de sert otlarla kaplı bakımsız yolu ziyaret eden olmuştu. Cathy kendini hırsız gibi hissederek cüzdanı aldı. Deri parmaklarının altında sıcak, eskimiş bir kumaş kadar yumuşaktı. Basit siyah bir cüzdandı, sadece kartlar vardı, cepte uzun süre taşınmaktan her iki yanında üç kaba çizgi oluşmuştu.

"Tamam," dedi Cathy. Joe elleri belinde önünde duruyordu. Ettikleri sohbetler için fazla huzurlu bir atmosfer vardı: İleride gökyüzü geniş mavi bir kubbeyi andırıyor, kavrulmuş sarı çimlerin yolun kenarında büyüyen yabani otlarla bütünleşiyordu.

Joe, "Bence bir dükkânda kullanabilirsin," dedi ona. "Temassız kullan. CCTV kameralarının olmadığı bir yer seç ya da -bulamazsan- halkın arasına karışmak için kalabalık bir yer bul. Bir şeyler satın al... bir şişe su gibi, bilmiyorum. Sıradan bir şey işte."

Cathy, Joe'nun sözlerini mantıklı bularak başıyla onayladı. Bir ya da iki saniye kadar ona baktı.

Joe merakla, "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

“Yok bir şey,” dedi ondan biraz uzaklaşarak. Cüzdanı çantasına koydu. “Otobüse bineceğim,” dedi. “Geziyordum deriz.”

“Gezecek kadar uzun süre çalışmayı bırakman pek olası değil.”

“Pekâlâ, tüm bu yaşananlar da pek olası değil.”

“Tamam. Frannie’ye böyle söyleyeceğim. O da hikâyemize ekler.” Joe, anlarsın ya der gibi elini salladı ve birden o kadar bitkin göründü ki Cathy onu tutmak için uzanmak istedi.

“Evet.” Cathy, geçen gün tamamen farklı bir insan olarak otobüs beklediği durağa giden yolda yürümeye başladı.

Otobüs durağının hemen aşağısında bir haber minibüsü duruyordu. Heyecanlı İtalyan muhabirler bir araya toplanmış sigara içiyor, telefonla görüşüyor ve cep telefonlarında bir şeyler yazıyorlardı. Cathy otobüsü beklerken yüzünün kızarmamış olmasını dileyerek başını önüne eğdi.

Klimalı otobüs buzdolabı soğukluğundaydı. Cathy, William’ı merak etmekten kendini alamadı. Gün ortasında toprağın iki metre altı ne kadar soğuk olurdu? Bu düşünceye katlanamıyordu. Pazarda karşılaştıkları sağlıklı, kanlı canlı adamı o şekilde hayal etmeye dayanamıyordu.

Cathy pazarda, meydanın karşısında yaşananları izlemişti. Artık William olduğunu bildikleri adam, –üzerinde kot ceket vardı, elinde de sigara tutuyordu– satın aldığı ananası savurarak bir şeyler anlatan Frannie’ye çok yakın duruyordu. Paul Frannie’nin kucağındaydı.

Cathy, pazarın uğultusu arasından kız kardeşinin sesini duyabiliyordu.

Tezgâhın sahibi, ihtiyaç duymadığı bir dolma kalemin parasını ödeyen Cathy’ye pos makinesini uzatmıştı. Adamın

verdiği fişi geri çevirerek anlamayacağını bildiği hâlde İngilizce olarak, “Kız kardeşim,” dedi. Paul’le birlikte devasa bir portakal tezgâhının yanında tek başına duran Frannie’ye doğru ilerledi.

“Ne oluyor?” dedi Cathy.

Frannie, “Şu adam,” dedi, pazarın karşısında hâlâ sigara içmekte olan adamı işaret ederek, ardından adam tentenin altından geçerek oradan ayrıldı. “Sigarasını yakıp sonra dumanını bu yana üfledi.” Eliyle Paul’ü işaret etti. “Onun üzerine.” Tam olarak öfkeli sayılmazdı çünkü öfkelenmek Frannie’nin tarzı değildi. Sadece şok olmuştu. Birinin bu denli kaba olması onu şaşkına çevirmişti.

“Ah,” dedi Cathy, hızla başını sallayarak. “Pekâlâ, tamam...”

Frannie’nin elinde meyve doldurduğu keten çanta vardı. “Paul o dumanın çoğunu soludu ve bu armutlar” —çantayı işaret etti— “artık kokuyor. Anlamıyorum yani, neden?” Saçının bir tutamını kulağının arkasına iterken elleri titriyordu. Cathy’nin bakışları, yalnızca onun fark edebileceği Frannie’nin savunmasızlığını gösteren titremelere odaklandı.

“Hadi gidelim,” dedi, kavga gürültüden kaçmaya hevesliydi. “Yandım kavruldum burada.” Kız kardeşine yandan bir bakış attı. “Joe nerede?”

“Oralardadır,” dedi Frannie, espresso satan tezgâhı işaret ederek. Frannie, Cathy’yi pazardan uzaklaştırdı ve güneşin sıcağına çıktılar. Etraflarını Verona kokuları sarmıştı: sarımsak, nem, sıcak çöp konteynerleri. Hiç esinti yoktu. Cathy eve, ılıman İngiliz yazına dönmeyi iple çekiyordu. Frannie Cathy’nin yanında durmuş, sigara içen adamı arıyordu hâlâ ama artık çok uzaktaydılar. Frannie’nin sırtı güneşten kıpkırmızı yanmıştı. Cathy ne kadar sıcak olduğunu görmek ve küçük kız kardeşini yatıştırmak için avucunu içgüdüsel olarak sırtına koymak istedi. Frannie’nin omuzlarının duruşu, açıktaki omurgasının görüntüsüyle ilgili bir şey yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Joe, elinde kahve dolu küçük bir kâğıt bardakla çıkageldi. Lydia ile el ele tutuşmuştu.

“Ne yapıyorsunuz?” dedi.

Frannie, “Sen ne zamandan beri espresso içiyorsun?” diye sordu kulağa zorlama gibi gelen bir kahkahayla. “Nesin sen, mafya babası mı?”

Joe, “Tatildeyim,” dedi.

Cathy, “İşimiz bitti,” diye yanıtladı Joe’yu.

Frannie, “Adamın biri Paul’ün yüzüne doğru sigara dumanı üflediği için oradan ayrıldık,” dedi Paul’ün beyaz şapkasını aşağıya doğru çekerek. Çocuk şapkasını ayarlamak için bilinçsizce uzandı.

Kahvesini yudumlayan Joe, “Ne?” dedi sertçe, omuzları gerildi. Cathy ona bakınca içini bir huzursuzluk kapladı.

“Bak, hadi...” diye başladı Cathy, Frannie’nin koluna uzanarak.

Frannie, “Artık yiyeceklerin üzerine öylece sigara dumanı üfleyemezler,” dedi. “Burada bile.”

“Frannie,” dedi Cathy. Öfkeden köpüren Joe’ya bir bakış attı, nasıl olduysa daha iri görünüyordu; gardını almış, bacaklarını açıp omuzlarını geriye atmıştı.

Joe, “Böyle bir şey yapmaya hakkı yok,” dedi, sesi pazarın uğultusunu bastırmıştı.

“Joe,” diye bağırdı Frannie. “Lütfen ama... yapma.”

“Ne?”

“Öfkeden kendini kaybetme.”

Joe, “Yeğenimin yüzüne sigara dumanı üflediği için birine yumruk atmak *kendini kaybetmek* sayılmaz,” dedi. “Nerede o?”

Frannie uzanıp kolunu çekiştirerek, “Yapma,” dedi. Joe elinden kurtulup arkasını döndü, adamı aradı ve sonra, “Sıkıysa benim karşıma çıksana!” diye bağırdı.

Yoldan geçen bir polis durup onlara baktı. “Her şey yolunda mı?” dedi.

O GECE

Tamamen siyah üniforma içindeki polis memuru bankanın gölgesinde duruyordu. Pantolonunun yanlarında kırmızı şeritler vardı. Cathy onun gibi polisleri daha önce etrafta görmüştü. Güneş adamın kahverengi gözlerini garip bir bronz rengine dönüştürüyordu. Bedeninin alt kısmı hâlâ gölgedeydi, karanlıkta neredeyse görünmüyordu.

“Evet,” dedi Cathy tereddütle. “Evet, her şey yolunda. Teşekkür ederiz.” Yanakları adamın bakışları altında yanıyordu. “Üzgünüm. Abim sadece... bilirsiniz. Sadece...” Sesi azaldı; cümlesini bitiremedi. Ne diyecekti? Abim ara sıra şiddet içeren davranışlar sergiler mi?

“Şey, sigara içen insanlar dışında iyiyiz. O da az önce gitti,” dedi Joe.

Polis, Joe’ya bakarak başını hafifçe eğdi. “Kim?”

“Kız kardeşimin üzerine duman üfleyen dangalak.”

“Tam bir dangalaktı,” dedi Frannie gülerek.

Polis birkaç saniye hiçbir şey söylemeden uzaklara baktı, sonra tekrar Frannie’ye döndü. “Ama buradayken sorun çıkarmanız iyi edersiniz,” dedi yumuşak bir sesle. Göz kapakları sarkık, elmacık kemikleri o kadar belirgindi ki sanki biri altlarına iki büyük çukur kazmış gibi görünüyordu. “Sokaklarda bağırmayın.”

Frannie hiç tarzı olmayan bir sertlikle, “Lanet olasıca adam oğlumun üzerine sigara dumanı üfledi,” dedi. Cathy, Frannie’nin annelik içgüdülerinin gelişimini büyüleyici bulmuştu. Daha önce pasifken artık ara sıra şiddetleniyordu. Cathy buna sayısız kez şahit olduğunu hatırlıyordu; ilk günlerde Frannie mutluluktan Paul dışında hiçbir şeye konsantre olamamıştı, bakışları sürekli onun üzerindeydi, uykusuz geceleri bile gülerek geçiştiriyordu. Cathy bunun sevgi olduğunu varsaymıştı.

Polis, “Sizin gibi genç bir hanımın erkekleri rahatsız etmesi hoş değil,” dedi. “Ya da sadece... yardım etmeye çalışan insanlarla küfürlü konuşması.” Ağzının köşesiyle oflayıp “ne

kadar güçlü olduğumu tahmin bile edemezsin” der gibi hafif, aşağılayıcı bir kahkaha attı.

Fitili ateşleyen de bu olmuştu. İlk domino taşı. Onları şimdi bulundukları noktaya getiren, pazarda yaptıkları o zararsız, aptalca tartışmaydı.

Cathy boş otobüsün gri zemininde, ayaklarının dibinde duran çantasına baktı. Juliet’in Balkonuna gidecekti. Burayı her ziyaretlerinde giderdi. Bu sefer de gitmek istemişti ama daha sonraya saklamıştı. Oysa şimdi, yaptıklarını örtbas etmek için oraya gitmek zorunda kalmıştı. Örtbas ettiklerini de örtbas etmek için.

Otobüs eski amfityatroya yaklaşırken başını pencereye yasladı. Otobüsten indiğinde güneş ışığı bacaklarından başlayıp yukarı doğru hareket ederek vücudunu ısıttı.

Kendi başına biraz zaman geçirmek iyi olur diye düşünmüştü ama şu anda sanki kalbi göğsünden fırlayacakmış gibiydi. Sürekli William’i, annesiyle babasını düşünüyordu. Kız arkadaşı var mıydı? Ya da çocuğu? Çantasındaki cüzdan Cathy’ye eskisinden daha da ağırlaşmış gibi geliyordu.

Verona, tıpkı hafta başında olduğu gibi görünüyordu. Turistler güneşin altında küçük ara sokaklarda, yarı gölgede, yarı aydınlıkta kahve içiyor, gülüyor, güneşe karşı gözlerini siper ediyorlardı. Amfityatroyu geçerek ana meydana girdi. Meydana çıkan tünellerden birine baktı, kan kırmızısı halılar görünüyordu. Bunca tarih. Onca fedakârlık. Gösteri. Güç. Cathy oradan uzaklaşmaya başladı. Dayanamıyordu.

Ana caddedeki bir gazete bayisine gitmesi lazımdı. Via Carlo Cattaneo’ya yürüdü. Altında gri taş döşemeli yol, üstünde masmavi gökyüzü... Cathy kendini evrende bir nokta gibi hissetti.

Yavaşça gözlerini kırptırdı. William’ın ailesini –her kim-seler artık– onun hayatta olduğuna inandırmaya çalışacaklardı. Cathy bir pencerede yansımalarını gördü. Şort, tişört ve güneş gözlüğü. Normal bir kadın gibi görünüyordu ama aslında o bir

canavardı. Öyle olmalıydı. Kendi ailesi diğerlerinden daha mı değerliydi? Peki neden?

Pastel renkli binalar görüş alanına girdi. Kendini bir tekne-deymiş ve altındaki zemin hareket ediyormuş gibi hissetti. Bir an için hücreyi andıran demir parmaklıkları olan bir pencere-nin yanında durdu ama sonra yeniden hareket etmesi gerekti. Harekete geç. Örtbas et. Sonra düşün. Suçla arana olabildiğince mesafe koy. İnkâr et, inkâr et, inkâr et. Cathy bir şeyleri inkâr etmekte ustalaşmıştı zaten. Yaşanmış bir şeyi inkâr etmek onun için o kadar da büyük bir olay değildi.

İki küçük meydanın, lüks bir fırının ve önünde rüzgârda dalgalanan İtalyan bayraklarıyla bir sıra Vespa olan restoranın yanından geçti.

Etrafına baktı. Her yerde CCTV kameraları vardı. Küçük yuvarlak kameralar ve dikdörtgen olanlar, avlarını arayan kuşlar gibi aşağıya bakıyordu. Burada yapamazdı. Kalabalığa ihtiyacı vardı. William'ın kartını kullandığı an CCTV kameralarında onu saptayacaklardı.

Mümkün olduğunca her gün ihtiyaç duyacağı bir şey alma-lıydı. Rahat görünmeye çalışarak telefonunu çıkardı ve şehrin diğer ucundan Juliet'in Balkon'u'na doğru yol aldı. Temiz, pırıl pırıl beyaz meydanların, düzenli yeşil bahçelerin, cilalı mermer zeminlerin, küçük geçitlerin, kafelerin önünde, İtalyanca anla-ymadığı şeylerin reklamının yapıldığı yazı tahtalarının yanından geçti. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Gazete bayisi neredeydi? Tam bulamayacağını düşünmeye başladığı anda bir bayii gördü. Beyaz süslemeli yeşil bir tentesi vardı. İçeride ve dışarıda da bir avuçtan fazla insan. Aralarına karışabilirdi. Normal görünmeye çalışarak yukarı baktı. Görünürlerde CCTV kameraları yoktu. İşte burasıydı. Bu önlerine çıkan fırsattı.

Dükkanın içi sıcak ve karanlıktı. Gazete ve güneş kremi kokuyordu. Cathy bir şişe su almak için birinin yanından geçti. Tüm vücudu, buzdolabını açtığı anda üzerinde buharlaşarak üşü-

mesine neden olan terle kaplıydı. Nemli parmakları, buğulanmış Evian şişesinin üzerinde parmak izleri bıraktı. Cathy o izlere baktı. Elleri soğuk şişenin etrafından kaydı. Şişenin neredeyse buz gibi, sağlam bir ağırlığı vardı.

Sadece kasaya git, dedi kendi kendine robot gibi öne doğru yürürken.

William'ın cüzdanına dokunmak için çantasına uzandı.

CCTV kamerasına bakan herkes onun burada olduğunu görebilirdi. Kasiyer ona, kendisine ait olmayan bir kartı neden kullandığını sorabilirdi. Eski usul imza isteyebilirlerdi. Peki o zaman ne olacaktı? Hayır. Bu aptalcaydı. Göğsü ısındı, teni kızarmaya başladı.

Bunu yapamazdı.

Bunu yapmayacaktı. Cathy, korkuyu ahlaktan ve mantıktan ayıramıyordu. Zihninde hepsi birbirine girmişti.

Suyun parasını kendi kartıyla ödedi ve derin nefesler alarak dışarı çıktı, elleri karıncalanmaya başlamıştı.

Joe'yu aradı.

Abisi selam vermek yerine, "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Yapamadım, Joe," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne?"

"Yapamadım." Suyun kapağını açtı ve -başka bir yozlaşmış gezegende- ölü bir adam tarafından satın alınmış olması gereken şişeyi kafasına dikti.

Joe tereddütle, "Çok mu korktun?" diye sordu. Kendi kendine bunun korku olup olmadığını merak etti, belki de kısmen korkuydu. Ama ölü bir adamın kartını kullanamaz, onun yerine geçemezdi. Ailesine beyhude bir umut veremezdi. Yapamazdı, yapamazdı işte. İçinden sıyrılmaya çalıştıkları durum göz önüne alındığında bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Cathy kız kardeşine yardım etmeyi reddederek kaygan yokuştan aşağı inmeye karşı koyuyordu. Sırtını ona yaslayan, ona her zaman güvenen, okullarının önündeki kalabalık yoldan geçerken elini sımsıkı

tuttuğu kız kardeşine. Peki şimdi ne yapıyordu? Elini bırakıyordu. Onu trafiğin önüne atıyordu. Hangi eylemi yapmayı seçerse seçsin işin ucunda hep suçluluk vardı.

Gözleri doldu, boğazı tıkanmıştı. Cathy asla ağlamazdı. Göz yaşları akmaya başlamadan önce onlara engel oldu ve Joe'yla net bir şekilde konuştu.

"Ben sadece... kendimi bir suçlu gibi hissettim. Çok riskli geldi."

"Eve gel," dedi Joe, sesi duygusuz, Cathy'nin okuyamadığı bir tondaydı. "Villaya dön. Tamam mı?" diye ekledi.

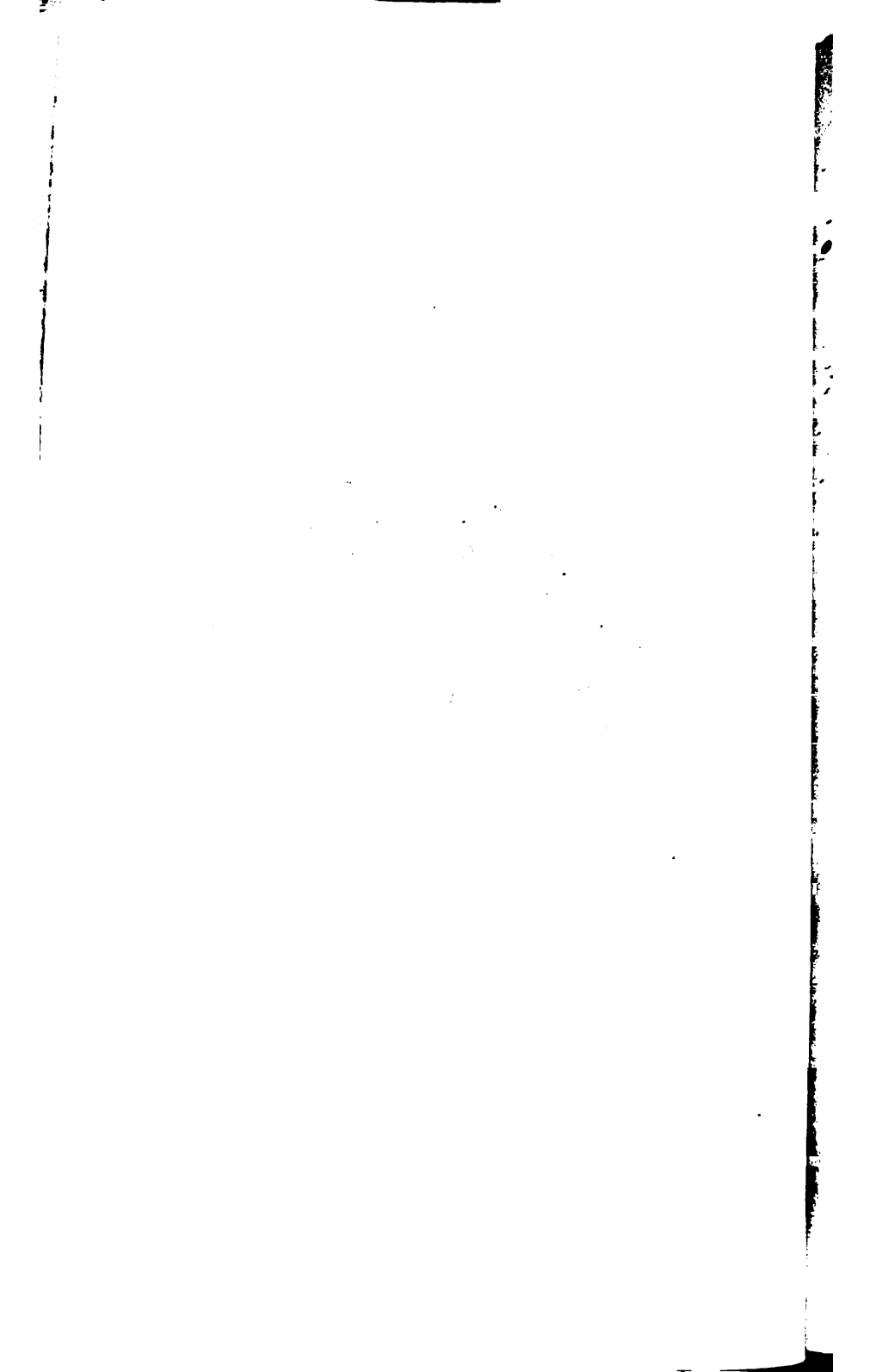
"Tamam," dedi Cathy.

Ayrılmadan önce Juliet'in Balkonuna gitmeye karar verdi. Verona'ya bu yüzden gitmiş gibi davranması gerekiyordu. Kala-balığı sorun etmezseniz balkonu ziyaret etmek ücretsizdi. Elini, kendisinden önceki yüzlerce âşığın astığı asma kilitlerle kaplı grafitili duvarda gezdirdi. Tüm bunları anlatabileceği, ailesinden olmayan güvenilebileceği biri olmasını diledi; keşke en basit ilişkilerde bile kötü ve başarısız olmasaydım diye düşündü. Sonunda balkona vardı. Sarmaşıklarla kaplı küçük, krem rengi demirlere baktı ve Capuletlerle Montague'leri düşündü. Ondan yıllar önce yaşamış insanların aşk için yaptığı tüm fedakârlıkları. Eşleri, sevgilileri ve aileleri için.

II. KISIM

KRİMİNAL HASAR

JOE

Joe, oto kiralama ofisine yaklaşıırken sağ eliyle vites kolunu anormal şekilde boşa aldı. Minibüsler, gözlerini kapattığında bile gözlerine sızan parlak güneş ışığını yansıtan benzinliğe sıralanmıştı. Sağ sinyali yaktı. Kimsenin fark etmeyeceğini umarak bir tur dönmüştü zaten. Artık hazırды. Hedefini belirledi ve harekete geçti.

Giriş bariyerlerini geçti ve ardından arabayı hizaya sokup gazı kökledi. Araba, tatmin edici bir sürtünme sesi çıkararak kavisli bariyerlere doğru ilerledi. Dümdüz devam ederek arabayla bariyerlere daldı. Sonra sessizlik oldu. Joe, Frannie ve William'ı düşünmeden edemedi. O kaza da kulağa böyle mi gelmişti? Nasıl hissettirmişti? Kazadan sonraki sessizlikte yalnız kalmak nasıl bir duyguydu?

Joe birkaç saniye bekledikten sonra şaşkın bir ifadeyle dışarı çıktı. Umarım, umarım, umarım aynı nokta göçmüştür diye düşündü. Bakmak için eğildiğinde güneş ensesini yaktı, tenini sıcak bir bıçak gibi kesiyordu. Aniden, olayın sıcaklığında Lydia'yı düşündü, gülümseyen Lydia'yı. Geçen ocak ayında, "Hadi bugün sahile gidelim," demiş ve kalkıp gitmişlerdi. O günü sonsuza

dek hatırlayacaktı. Plastik tabakta paylaştıkları balık ve patates kızartmasını, tahta çataları, soğuk sisli havaya karışan sıcak tuzlu nefeslerini. Gün batımının erken saatlerinde karanlığa doğru çekilen denizi. Kemiklerine işleyen soğuğu umursamayışlarını. Eve dönüş yolunda termostan içtikleri çayı. Lydia'nın kendi çayını her yere döküşünü ve Joe tali yola girmeye çalışırken, "Baldırlarıma sıcak çay işedim!" deyişini. Lydia hayatlarını o kadar değerli hâle getirmişti ki... Oysa Joe şimdi o büyük, değerli hayatı riske atıyordu.

Arabayı inceledi. Evet. Halletmişti. Göçüğe bir bahane, tanığının olduğu ikinci bir kaza yaratmıştı.

İtalyan bir adam ofisten çıkıp kaldırımında Joe'nun çarptığı bariyere kadar geldi. Joe'ya ve kiralık arabaya bakarken kaşları çatıldı. Joe role girdi. "Üzgünüm," dedi adama doğru ilerleyerek. "Çok üzgünüm. Bariyeri görmedim."

"Ah," dedi adam, bir eli siyah saçlarına gitti. "Tamam, sorun değil."

Joe, "Sanırım ek ödeme yapmam gerekecek," dedi.

Adam, "Evet, çok kötü göçmüş, değil mi?" dedi, gözleri Joe'nunkilerle buluşurken. Aniden gülümsedi. "Siz İngilizlerin dediği gibi, vah vah."

Normalde, "Aferin sana, ne güzel öğrenmişsin," diyerek sahte bir neşeyle dalga geçerdi ama bugün rol yapması gerekiyordu. "Üzgünüm," dedi içtenlikle. Sesinin duygu dolu çıktığını duyunca şaşırdı. Burada bulunmak, arabayı çarpmak ya da yalan söylemek istemiyordu. İçtenlikle özür dilemek kolaydı. Ama aslında özür dilediği konu başkaydı, hepsi bu. Joe, "Çok, çok üzgünüm," dedi, o kadar üzgündü ki sesi boğuk çıkıyordu.

Arabayı otoparka götürdüler ve Joe kaldırımında güneşin altında bir başına kaldı. Gölgede bir bank bulup alnını tişörtünün om-

zuna sildi. En azından stresli görünebilirdi. Herkes araba için endişelendiğini düşünürdü.

Bir kadının arabayı incelemesini izledi. Kadın takım elbise giymiş, boynuna da uçuş hostesleri gibi fular bağlamıştı. Çok sıcaklamış olmalıydı ama Joe üzerinde tek bir ter damlası bile göremiyordu. Saçları son derece düzgündü.

Joe oturup kadını izledi ve Frannie'nin kesinlikle atlamış olduğuna inandığı minik kan damlacıklarının arabanın neresinde olduğunu merak etti. Polisin kapıyı ne zaman çalacağını. Kız kardeşinin yetkililere, mahkemeye gerçeği ne zaman söyleyeceğini. Hücredeki o ilk gecesinde kürdan gibi kol ve bacaklarını büküp tek başına nasıl oturacağını.

İfadesini kimse görmesin diye güneş gözlüklerini taktı. Esinti sıcak ve ferah kokuyordu, temmuzun en sıcak günleriydi. Her yaz sıcağında bunu hatırlayıp hatırlamayacağını veya bir gün unutup unutmayacağını, hayatına devam edip edemeyeceğini merak etti. Villaya bir daha ne zaman geleceklerini. Yakındaki ormanda yatanı bilirken orayı nasıl satacaklarını.

Adam ofisin kapısından fırlayarak çıkınca Joe yerinden sıçradı.

“Burayı imzalamanız gerek,” dedi ona, üzerinde imza bölümü olan İtalyanca bir evrakla kalem uzatarak. Adamın elinde sigara içenlere özgü sarı lekeler vardı. Joe, sigara özlemiyle düşünmeden kâğıdı imzaladı. Şartlar ve Koşullar kısmında her ne yazıyorduyorsa örtbas ettiği şey kadar kötü olamazdı. Kalem geri verirken kirli tırnaklarını doğal olmayan bir şekilde, savunmacı bir tavırla avuçlarına bastırdı.

O imzaladıktan sonra fularlı kadın geldi.

“*Grazie*³,” dedi Joe kasıtlı olarak.

“*Prego*⁴,” diye mırıldandı adam hemen.

3 *Ita.* Teşekkürler. –*çn*

4 *Ita.* Rica ederim. –*çn*

“Artık gidebilir miyim?” dedi Joe, son noktayı koyan tavıyla yöneticinin işe daha fazla dahil olmasını engelleyeceğini umarak ayağa kalktı. Buna daha fazla katlanamazdı. Her şeyi içine atarak baş etmeye çalıştığı için göğsü sızlıyordu.

Bu duygu Joe’ya yabancı değildi. Daha geçen mayıs ayında, Lucie adında, ciddi bir ameliyat geçirmek zorunda kalan yetişkin –ama yaşlı da olmayan– bir tazıyı bırakmadığı için haftada seksen saat çalışmak zorunda kalmıştı. Her şeyi o üstlenmişti; ameliyatları, ilaç uygulamalarını, sonrasındaki bakımı. Bazen çift bazen üçlü vardiya yaparak. Veteriner hemşirelere güveniyordu. Onunla birlikte köpekle ilgilenen Evan’a da güveniyordu. Ama yine de başından ayrılamıyor, molaları nikotin bantları kullanarak ve pencere önünde nöbet tutarak geçiriyordu. Herkese, “Evde dinlenirim,” diyordu. Ve bu doğrudu ama genelde olduğu gibi birden fazla doğru vardı: Joe elindeki kontrolü kaybetmekten endişeleniyordu, oradan ayrılamayacak kadar korkuyordu. Ancak panik atak geçirdikten ve Frannie onu bir şişe şarapla kendi evine gönderdikten sonra nihayet rahatlayabilmiş ve Frannie’nin, “Bence işe yaramaz olmak insana çok daha mutlu bir yaşam sağlıyor,” sözleri eşliğinde hafifçe gülerек kardeşinin kanepesinde derin bir uykuya dalmıştı.

“Bekle, bekle, bekle,” dedi adam, bir kolunu uzatarak. Joe’nun kalbi patlayacak gibi oldu. “Arabanın iyi olup olmadığına bakmamız lazım, değil mi? Ödemesini kabul ettiğin kaza dışında yani.” Kâğıda hafifçe vurdu.

Kadınla adam arabaya bakmak için ayrıldılar. Joe arabaya çoktan baktıklarını düşünmüştü. Güneş gözlüklerinin ardından onları izledi, ön tampona eğilen ikilinin vücut dillerini ve yüzlerini gözlemledi. Kadın bütün gün o topuklularla nasıl yürüyordu?

“Bu senin mi?” dedi kadın, elinde bordo bir şeyle gelerek. Joe’nun tüm bedeni sarsıldı. Oysa sadece Frannie’nin çantasıydı.

Joe kadının uzattığı çantaya baktı. Sorun yok. Sorun yok. Bu kanıt değil. Arabanın dışıyla o kadar meşguldü ki içine

bakmayı unutmuştu. Başka ne atlamıştı? Kaşları kalktı. Güneş gözlüklerini çıkardı. Aydınlık kaldırım neredeyse kör ediciydi.

Anahtarları uzattı, kadın aldı. Bunu yaparken topukluları üzerinde hafifçe tökezledi, mükemmel zırhında küçük bir çatlak açılmıştı. Joe kuru bir sesle, “Düz ayakkabılar giymeyi denemelisiniz,” dedi.

Kadın gülümseyerek, “İzin yok,” dedi.

“Öyleyse onlar da topuklu ayakkabı giysin,” dedi Joe kaşlarıyla adamı işaret ederek.

Kadın gülüp yanından uzaklaştı. Araba götürülüyordu. Başarmıştı. Artık bütünüyle, profesyonelce temizlenecek, geriye kalan tüm mikroskobik kanıtlar silinecekti.

Penceredeki bir ilanda el yazısıyla yazılmış taksi numarasını çeviren Joe’nun vücudu rahatlayarak gevşedi. Tam *aramayı* yapacakken omzunda bir el hissetti. “Üzgünüm, bir imzayı atlamışsınız,” dedi kadın. Joe ona yakından bakınca üst dudağı boyunca üç ter damlası olduğunu fark etti. Bu havada o takım elbisenin içinde çalışmak zorunda kalan kadın için birdenbire üzüldü, sanki kadın çok çalışan bir hayvan, Blackpool sahilindeki bir eşekmiş gibi.

Joe hep böyle biri olmuştu. Hayvanların tümüne ama insanların sadece bir kısmına sempati duyardı. Dokuz yaşındayken bir sokak kedisi sahiplenmişti; yatak odasının penceresinden gizlice giren, bir deri bir kemik kalmış, tüyleri keçeleşmiş bir sarman. Ailesine söylemeden önce bir hafta boyunca onu yemek artıklarıyla beslemişti. Annesi kliniğe ilan asmak istemiş ama Joe izin vermemişti. Fıstık adını koyduğu kediyi sahiplenmişti. İlk evcil hayvanı olan Fıstık on yıl boyunca her gece Joe’nun yattığında uyumuştur. Bir gece onun tombullaşmış benekli göbeğine, parlamaya başlayan tüyelerine bakmış ve veteriner olmak istiyorum diye düşünmüştü. Annesi yüzünden değil, yatağında uyuyan o küçük Fıstık yüzünden.

Blackpool e eği, "Arabayı çekmek için iznimize ihtiya ımız var," dedi ve yolun a ağısını işaret etti. Kırmızı bir çekici geliyordu. Joe'nun omuzları d    . "Araba kullanılacak durumda değil," diye ekledi kadın g  l mseyerek. Joe çekiciyi izlemeye devam etti.  ekicinin arkasında bir polis arabası vardı. Suçlu g  r nmemeye çalışarak g  zlerini kısıp ufka baktı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Kadın ba ını salladı ve Joe eğilip sıcak arabanın içine baktı, kontrol etti, tekrar kontrol etti ama bo tu. Sadece paranoyaklık ediyordu.

Joe doğrulduğunda kadın kâğıda hafifçe vurdu. Bu sefer bir öncekinden daha titrek bir elle yeniden imza attı. Yan yana duran, mavi kalemle i lerine panik işlenerek atılmış iki imzaya baktı, sonra bakışlarını binanın önüne park eden polislere çevirdi. Arabada oturan iki siyah saçlı adam etrafı ve onu izliyordu.

Joe, cüzdanı Cathy'den almak için villaya geri döndü. Halletmesi gereken bir diğer şey de buydu. I ın ona kalmasını umursamıyordu. Lucie gibi, bu konuda da kimseye güvenmiyordu. O artık bu ailenin reisiydi. Bunu onun halletmesi gerekiyordu.

"Arabayı  arptığına inanamıyorum," dedi Cathy ona. Kız kardeşinin odasındaydılar.

Joe hafifçe güldü, kasvetli, küçük bir kahkahaydı. "Arabayı çarpmak tanımı ne harika bir mecaz," dediğinde Cathy buruk bir şekilde gülümsedi.

" imdi senin yapman gerekeni yapmam gerekiyor," dedi ama bunu yumuşak bir sesle söylemişti. William'ın kartını neden kullanmadığını anlayabiliyordu. Cathy cüzdanı Joe'nun avucuna bıraktı. Bu Joe'ya çocukluklarını hatırlattı. Bir zamanlar ger-

O GECE

çekleşen bazı şeyleri. Ayrıntıları unutulup giden bir anlaşmayı, bir sırrı.

"Mantıklı olduğundan emin misin?" diye sordu Cathy.

Joe durakladı. "Sanırım," dedi. "Yapmamız gerek, insanları ipuçlarından uzaklaştırmalıyız." Bunu söylerken yüzünü buruşturdu. Cathy'nin yüzü ifadesizdi ama odasından uzaklaşıp taş koridorda yürürken Joe onun derin, hüzünlü iç çekişini duyar gibi olmuştu.

Joe, Verona'daki havasız bir ara sokağa girdi ve elindeki cüzdana baktı. Alt tarafına, kullanılmayan bir bölmeye bir kâğıt parçasının sıkıştırıldığını gördü. Yavaşça çıkardı. Üzerine kalemle dört rakam yazılmıştı:

8305.

Bir şifre.

Joe'nun omuzları rahatlayarak çöktü. Elinde bir şifre vardı. CCTV kamerası olmayan bir bankamatik gidecek ve kartı kullanacaktı. William'ın bir yere gidiyormuş gibi görünmesi için yüz euro çekecekti. Böylesi daha az riskliydi. Birinin ona ne yaptığını sorma şansı daha azdı. Yakalanma şansı daha azdı.

Joe'nun CCTV kamera sistemi olmayan bir bankamatik bulması yarım saat sürdü. Yolda dondurma almış, gezgin bir turist gibi görünmeye çalışarak bir sürü saçma sapan fotoğraf çekmişti. Normalde hiç böyle biri değildi; lanet olası tuhaf, çıplak heykellere ve harabelere ilgi duymuyordu, hele de birkaç yıl önce villayı satın aldıktan sonra hiç. Turist olmakla işi bitmişti.

Durup binaları taradı. Bankamatik yoktu. Aptal sahibi tarafından çekiştirilerek götürülen bir Jack Russell dikkatini çekti. Köpeğe baktı. Joe'ya göre köpekte çok bariz patella luksasyonu vardı. Bir köpek değil de tavşanmış gibi tırıs yürümesine neden

olan bir arka bacak rahatsızlığı. Muhtemelen dizinden ameliyat olması gerekiyordu. Joe birkaç saniye daha köpeği izledi, tam bir şey söylemeyi düşünüyordu ki uzakta, çevresinde CCTV kamerası olmayan ve üzerinde maviyle BANKOMAT yazan bir bankamatik görünce kendini frenledi. Odaklanması, dikkatleri üzerine çekmemesi gerekiyordu.

Aceleyle bankamatige ilerledi ve William'ın kartını tatmin edici bir plastik sesiyle makineye yerleştirdi. Makine İtalyanca olarak ŞİFRE istedi. Joe görev bilinciyle 8305 rakamlarını tuşladı ve sonra bekledi. Makine, üç korkunç bipleme sesinin ardından HATALI ŞİFRE dedi. Joe'nun omuzları gerginlikten kulaklarına kadar kalktı. Başı önüne düştü. "Lanet olsun. Siktir, siktir, siktir, siktir, siktir, siktir, siktir."

Makine İtalyanca bir şeyler söyledi. Joe BANCO kelimesini gördü. İletişim kurmasını mı söylüyordu? Bankanızla iletişime geçin mi diyordu?

Joe, vücudunu arılar sokmuş gibi hissediyordu. Dizleri titriyor, zar zor dik durabiliyordu. Sendeleyerek bankamatikten uzaklaştı, lüksasyonlu köpeğin yanından geçerek otobüs durağına geri dönerken cebindeki cüzdan radyoaktif bir madde gibi geliyordu.

Şifre muhtemelen başka bir karta ya da eski bir karta aitti. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Neden şifrenin banka kartına ait olduğunu düşünmüştü ki?

Sıçıp batırdım, diye düşündü. Resmen sıçmıştı. Hata yapılacak zaman değildi ama işte yapmıştı. Eliyle otobüsü durdurdu, kolu ağır geliyordu ve klimalı koltuğa yığılıp başını ellerinin arasına aldı. Birkaç saniye içinde kendine geldi. Normal görünmesi gerekiyordu. Doğruldu, etrafına bakındı ve otobüsün ön tarafında, tam olarak ona odaklanmış, kırılmayan bir göz gibi duran kamerayı gördü. Bir anlığına –sadece bir anlığına– bu görüntüyü bir yerde göreceğinden emin olmuştu. Frannie'nin duruşmasında delil olarak sunulacaktı.

GÜNÜMÜZ

JASON'IN OFİSİ, ŞUBAT SONLARI 17.00

Bitmeyen şubat ayının başka bir salısı.

Saat beşte bekleme odasında Jason'la görüşmeyi bekliyordum. Her iki ısıtıcı da açıldı, yakıcı sıcak hava dizlerime çarpıyordu. Buna memnundum. Buradan bile odasının kokusunu alabiliyordum. Eski kitap ve kahve kokuyordu.

Ailemin paylaştığı güncellemeleri görmek için Facebook'u kontrol ettim. Bu çok sık yaptığım bir şey değildi –sanırım bu bir tür mazoşizimdi– ama bugün karşı koyamadım. Onlardan herhangi birini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu: herhangi birini görmeme izin verileli.

Beklerken ısıtıcıları açtım, ayaklarımı üzerine attım –Jason aldırılmazdı– ve sayfada gezindim.

Önce Joe'ya baktım. Facebook'a pek bir şey koymazdı, özellikle de son zamanlarda ama arada bir gördüğüm birkaç şey paylaşıyordu. Bir süre önce rehber köpekler ile ilgili bir dilekçeyi imzalamıştı, son baktığımdan beri profilinde o duruyordu. Yine aynı profil fotoğrafını kullanıyordu, tatilden birkaç hafta önce çekilmişti. O geceden sonraki gün taktığı güneş gözlüğünün aynısı vardı gözünde. Bahse girerim onları artık atmıştı. *Vets*

24'u iş bölümünden çıkarmış ve mesleğini sadece veteriner olarak güncellemişti, nerede çalıştığı bilinmiyordu.

Paul onunla ilgili sorular sormayı bırakmıştı. Çocuklara özgü bir tavırla yerli yersiz dayısını sorup duruyordu. Tıpkı sık sık o günün doğum günü olup olmadığını sorduğu gibi. Paul bir bilgi istifçisiydi. Olan bitenlerden sonra bir gün, "Joe uzun bir süre bizi görmek istemeyecek," dedi ciddi bir şekilde, tam olarak beni taklit ederek.

Jason içeriye girip beni selamladı, bir elinde not defteri, diğerinde yarım bir çikolata vardı. "Haftan iyi geçti mi?" dedi, her zaman sorduğu şekilde. Bugün ayakkabı giymemişti. Aşağıya baktım, dikkatimi pembe çorapları çekti. "Kusura bakma," dedi küçük bir kahkahayla. "Ayakkabılarım yağmurda sırılsıklam oldu. Umarım sakıncası yoktur."

Oturup her zamanki gibi bacak bacak üzerine attı ve bana baktı, pembe çoraplı ayağı bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Neden lafı dolandırmak yerine direk konu hakkında konuşmaya başlamıyoruz?" dedi gözlerini doğrudan bana dikerek.

"Verona'da olanlardan mı?" dedim.

"Elbette." Üç-dört saniye kadar bana baktı ve sonra uzlaş-tırıcı bir tavırla bilinçli olarak omuzlarını silkti.

"Tamam." Derin bir nefes aldım. Bunun olacağını biliyordum. Bazı toplantılarımızı kendim yönetiyor, duygularımı ve sadece konuşmak istediğim şeyleri anlatıyordum. Ama sanırım artık ısırgan otuna dokunmanın zamanı gelmişti.

Jason kaleminin tepesini tıklattı, nihayet bir şeyler karalamak için hazır. Elbette. Not defteri önünde açıktı. Bugün bu işi resmi olarak görüşmek istiyordu.

Birkaç dakika konuşmayarak sessizliğin uzamasına izin verdi. Aşağıdaki caddede bir yol temizleme aracı yağmur altında ilerliyordu.

Gözlerimi kapattım. Bunu eninde sonunda konuşacaktık. Şu anda konuşuyorduk. Bu konuda konuşmaya hazır olmalıydım.

Düzgün bir şekilde konuşmaya. Avukat Jason ifademi almak zorundaydı. Şimdiye dek bana çok sabırlı davranmış, hatta bir keresinde bana diğer müşterilerden çok daha fazla zaman ayırdığını çünkü benim için üzüldüğünü söylemişti ama işte buradaydık.

Bocalayarak, "On sekiz ay önceydi," diye başladım konuşmaya. Ailem alt üst olalı on sekiz ay, onları son görüşümün üzerinden ise bir yıldan fazla zaman geçti. "Her şey tatilde başladı."

GEÇMİŞ LYDIA

Lydia, yatak odasına giren girmeyen Joe'ya, "Artık dayanamıyorum," dedi gözyaşları içinde. Joe tasarruf etmek için kiralık arabayı geri vermiş ve bu da Lydia'yı sinirlendirmişti. Tatiller para biriktirme derdine düşülecek yerler değildi. Tatiller, elli avronun tam olarak ne olduğunu bilmemenin ama yine de onu harcamanın yeri idi.

"Ne oldu?" dedi Joe, sanki bir silah sesi duymuş gibi donup kalmıştı.

"Bir negatif test daha." Ayağıyla yatağa vurdu. "Bıktım," diye ekledi kısık bir sesle, Joe'nun abartılı tepkisi Lydia'nın kısır olmasını önemsiz gösteriyordu. Ama Lydia bunun aptalca olduğunu biliyor ve tatilini mahvetmesinden nefret ediyordu. Buna izin verdiği için de kendine kızıyordu.

Kısırlığı. Lydia durumunu böyle düşünmeye başlamıştı. İlk aylarda kendi kendine yakında hamile kalacağını söylemişti. Kalmazsa doğurganlık testlerine girebileceğini, hatta tüp bebek yaptırmayı düşünmüştü. Tüm bunları telefonuna not etmişti: Neden her şeyin iyi olacağına, neden her şeyin yoluna gireceğine dair bir liste. Ve şu anda bu şeyler yaşanıyor dedi

kendi kendine, üzerine basa basa. Bu yöntemlere başvurmuşlardı. Ancak vücudu, her gün üzerinde yeni şeyler denenmesine rağmen hiçbirine olumlu tepki vermeyen komadaki bir hasta gibiyken umudunu diri tutmak zordu. Endişelenmeyi makul kılmak ya da kendine yalan söylemek... Hangisini seçeceğine emin değildi. Zihni bir endişenin etrafında dönüp duruyor, sürekli onu tekrarlıyordu: Hepsi boşa.

Joe'nun yüzü anlayışla buruştu. "Benim yüzümden," dedi hemen. "Bahse girerim benden kaynaklanıyordur."

"Lanet olsun, senden kaynaklanmıyor," dedi Lydia, ondan uzaklaşarak. Açık sözlülüğü, kaygısı bazen çok bencilce geliyordu. "Önemli değil," diye ekledi. "İkimizden de kaynaklanmıyor."

"Önemli değil," diye hemen razı oldu Joe, Lydia'ya hak vererek. "Olacak. Hiçbir şey aynı kalmaz."

Haklıydı. İnsanlar bir şekilde hamile kalırlardı, değil mi? Uzun süre kalamadıktan sonra bile? Tatile giden insanlar. İlk evlat edinme görüşmesi için randevu alan insanlar. Tek gecelik ilişki yaşayan insanlar. Umutsuz insanlar. Rahat insanlar. Onlar için hâlâ umut vardı. Lydia gözlerini yatak odası penceresine çevirdi. Bir gün anne olacağını biliyor ve çocuklarıyla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Daha şimdiden BLW⁵ ve ağlamadan uyku yöntemine takıntılı bir ebeveyn tarafından büyütüleceği için çocuğunun onu hep suçlayacağını biliyordu.

Joe hemen yanına gelerek burnunun ucunu öptü. "Benim Lydia'm üzgün mü?" dedi.

Lydia ona doğru eğilerek, "Üzgün," dedi.

Joe hâlâ burnunu öpmeye devam ederken, "Burnunun ucu artık ıslak," dedi. "Sevimli küçük bir köpek gibi."

Lydia güldü. Tanrım, Joe onu her zaman gülümsetebiliyordu. Oysa o da en az Lydia kadar öfkeliydi.

5 *Baby led weaning*: Bebeğin ebeveynleriyle birlikte, herhangi bir araç kullanmadan besinleri kendi elleriyle, kendi çabasıyla yemesini ifade eden bir beslenme yöntemi. —ç.n.

Lydia durumun onun için ne ifade ettiğini merak etti. Yani kısırlığının. Bir keresinde Joe'ya bunu sordu ve Joe ergen gençler gibi başını kapı çerçevesine yaslayarak dert etmediğini söyledi.

Mesele şu ki onun Paul'ü vardı. Joe'nun en azından bir avuntusu vardı ama Lydia için durum öyle değildi. O ailesinin tek bir ferdiyle bile konuşmuyordu. Plantlarla tanıştıktan kısa süre sonra Lydia için evde her şey ters gitmişti. Okuldaki meraklı bir öğretmen, ona neden bazen bu kadar üzgün göründüğünü sorduğunda kapatmaya çalıştığı bir yara ortaya çıkmıştı. Ağzından bir sır kaçmış ve sonra gerisi çorap söküğü gibi gelmişti. Sosyal hizmet görevlileri işe karışmış, babası asla katılmayacağı öfke kontrolü derslerine gitmeye zorlanmış, annesi ise bu derslere gülüp geçmişti. Bir sosyal hizmet görevlisi ona *geçici ikamet değiştirme* konusundan bahsetmiş ve onu bir kasım ayında perşembe günü okuldan alıp götürmüştü. Ardından bu geçici yer, yapraklarını döküp sonra yeniden yaprak açan ağaçlar gibi kalıcı olmuş ama kimse bu konuda bir açıklamada bulunmamıştı. Noel'i, hediyeleri ögle yemeğinden sonra veren, farklı gelenekleri olan koruyucu bir aile ile geçirmek zorunda kalmıştı.

Şimdi bile, kendini Plantlarla, uzaktan hayranlık duyduğu bu göz alıcı güzel veterinerlerle sosyalleşirken bulduğunda, yüzünde küçük bir gülümseme oluşuyordu. Onlarla ve normal ebeveynleriyle vakit geçirdiği için değil, ne kadar yol kat ettiğini gördüğü için. Artık çocukluğunu geçirdiği, annesinin perdeleri hiç açmadığı, babasının tüm odayı griye çevirecek kadar çok sigara içtiği o ev yoktu ve Lydia bunun için Tanrı'ya şükrediyordu. Artık buradaydı ve kendi çocuğunu doğurup geçmişteki bazı yanlışları düzeltmeye hazırды.

Paul sevimli bir çocuktı ama onun canından değildi. Kendi çocuğu gibi olamazdı, Lydia'nın hayatta demir atacağı kimsesi yoktu.

Yatağa uzanıp telefonunu kontrol etti. Biraz kestirebilirdi. Öğle yemeği saatinde dışarısı dayanılmaz derecede sıcak oluyordu.

“Lyds,” dedi Joe. Yüzünde tanıdık bir ifadeyle ona baktı. “Her şeyi çözemeyiz, biliyorsun değil mi? Bu duştaki kerkenez olayı gibi.”

Lydia yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Joe klinikte çalışmaya başladığı ilk günlerde henüz kıramadığı bir davranış edinmeye başlamıştı. Lydia o ilk seferi hâlâ hatırlıyordu. İlk gece nöbetlerine başladıktan sadece birkaç hafta sonraydı. Lydia uyandığında eve sabah altıyı biraz geçte gelen Joe’yu uyurken bulmuştu. Karanlık bir kış sabahıydı, kaloriferden sesler geliyordu, dışarıda hiç gün ışığı yoktu. Lydia sendeleyerek banyoya girmiş, loş ışıktaki elini havluya atmıştı. Tek hatırladığı, banyonun ışığını açtığında duş teknesinde yaralı bir kerkenez bulduğuydu. Hayvan aynı şaşkınlıkla ona bakıyordu. Çılgılık attığında Joe koşarak içeri girmiş, “Ah, evet, orada bir kerkenez vardı,” demiş ve ikisi iki büküm olarak kahkahalara boğulmuştu. Joe kuşun bacağına işaret ederek, “Pek iyi değil,” demişti. “Onu bırakamazdım.” Sonra dönüp banyonun kapısına yapıştırdığı yazıyı işaret etmişti. *Uyarı!!!!* Yazıyordu. *Banyoda bir kerkenez var!* “Buna açıklama denmez,” demişti Lydia duygusuz bir sesle ve Joe kuşun bacağına kontrol etmek için diz çöküp, “Yere konan bir kerkenezi tekmeleme,” demişti. Ardından başka hayvanlar gelmişti –en unutulmaz olanı, Lydia’nın bir bardak su almaya giderken gördüğü, koltuğun koluna sakince tünemiş oturan baykuştur– ama *duştaki kerkenez* olayı, onların arasında aynı anda birden fazla sorunu çözmeye çalışmanın kısaltması olmuştu.

“Biliyorum,” dedi ona hafifçe gülümseyerek. “Bir süredir hiç kerkenez getirmedi.”

Joe rahat bir tavırla, “Yakında sana çok güzel bir kerkenez getireceğim,” dedi, sandalyelerden birinin üzerindeki giysileri kaldırırken.

Telefonundan ses geldi, BBC Breaking News bildirimi idi. "Vay canına, bunu duydun mu?" dedi Lydia telefonu ona göstererek. Joe ortalığı toplamayı bırakıp ona baktı.

Lydia, "İtalya'nın Verona şehri yakınlarındaki bir taşrada kaybolan otuz bir yaşındaki İngiliz uyruklu William McGovern için geniş çaplı arama başlatıldı," diye okudu.

"Aa." Yanına oturan Joe'nun ağırlığıyla yatak çöktü.

Lydia okumaya devam etti. Joe'ya bakarak, "Buraya yakın bir yerde yaşıyormuş," dedi. "Görünüşe bakılırsa polismiş. İtalyan polisi ama yarı İngiliz." Yanında oturan Joe sanki hiç konuşmamış gibi tepkisizdi, put gibi oturuyordu, muhtemelen onu dinlemiyordu bile.

Belki de test yanlıştı. Çok erkendi. Henüz sisteminde testi doğru çıkaracak kimyasallar yoktu. Hesaplamıştı. Hamile olması mümkündü. Mümkündü işte. Lydia'nın içinde umut alevlendi. Evet. Henüz âdet görmemişti, bugün başlaması gerekiyordu ama başlamamıştı. Hâlâ anne olabilirdi. *Çoktan* anne olmuş olabilirim, diye düşündü, spermin yumurtayla buluşup buluşmadığını merak etti.

"Sence yarın bir test daha yapmam gerekir mi?" dedi telefonunu kapatarak. "Kulağa delirmişim gibi geldiğimi biliyorum," diye ekledi, Joe'nun gülmesini, her zaman yaptığı gibi onu şımartmasını bekleyerek.

"Bilmiyorum," dedi Joe sertçe. Telefona uzanıp haber metnini okudu. Tipik Joe. Hayvanlar ve lanet olası kız kardeşleri dışında zorlu konulara gelemezdi.

Hayır, sadece kıskanıyorsun, dedi Lydia kendi kendine. Kendini hor görmeyi bırak. Güzel, uyumlu aile ortamını ondan daha fazla hak etmiyorlardı. Bu sadece şans meselesiydi.

"Henüz regl olmadım," dedi ama bu, Joe'nun telefona daha da dikkatli bakmasına neden oldu.

"Şu polis olayına inanamıyorum," dedi.

"Biliyorum."

Joe, "Burası çok sıcak," deyip pencereyi açmaya yeltendi. Pencereye uzanmak için karısının üzerinden eğildi ve Lydia kokusunu içine çekti. Lydia bir an için dış dünyanın gördüğü Joe'yu gördü. Alaycı ve *sorunlu* adamı. İçten içe tereyağı kadar yumuşak olan Joe'sunu değil. Genelde olan Joe'yu.

JOE

Joe, Cathy'nin burnundan solumasını duydu. "Polismiş," dedi Cathy. Üçü panik içinde Lydia'dan saklanmak içinde kendilerini ana banyoya kilitlemişlerdi.

Banyo iğrençti. Gerçekten, insana kâbuslar yaşatacak kadar kötü durumdaydı ama yazın dışarısı bu kadar sıcakken yenilenenize yetecek kadar değildi. Üç merdivenle çıkılan devasa beyaz bir küvet vardı. İçinde seks partisi yapacağınız türden bir banyo. Her yer, duvarlar ve küvete çıkılan basamaklar tavana kadar bej taş karolarla kaplıydı...

Frannie küvetin en alt basamağında oturduğu yerden, "Önemli değildir," dedi. Bir şişe pahalı banyo yağıyla oynuyor, kapağını açıp kapatıyordu. Joe, keşke yapmasa, diye düşünürken kendini kıpır kıpır bir öğrencisi olan öğretmen gibi hissediyordu. Bunu her yaptığında oda iğrenç bir gül kokusuyla doluyordu. Kapağı açıp kapatırken bakışları karşıda bir noktaya sabitlenmişti. Joe onun odaklanmasını diledi.

Lydia hamile değildi. Lydia hamile değildi. Tuvalete girmiş ve yüzü solgun, benzi atmış şekilde çıkmıştı. Regl olmuştu. Bu

akıl almaz cinayetin, bu deliliğin ortasında bile bu gerçeğin onu bu denli rahatsız etmesi şaşırtıcıydı.

O ve kız kardeşleri banyoya çekilmiş, William'ın bir polis olduğu gerçeğini tartışıyor ve hikâyelerine bütünlük kazandırmaya çalışıyorlardı. Habere göre, *Verona yerel polisi, bu öğleden sonra olası görgü tanıklarının ifadesini almaya başlayacaktı.* Joe neden bu kadar hızlı davrandıklarını merak etmişti ve artık biliyordu: Öldürülen bir sivil değildi. Lanet olası bir polisi öldürmüşlerdi.

Cathy, Joe'ya, "O kâğıt parçası sende mi?" diye sordu.

"Yanlış şifrenin yazılı olduğu mu?"

"Hayır," dedi Cathy, sesi normalden biraz daha sertti. Bu, Joe'nun başarısız bankamatik girişiminden bahsettiğinden beri onda gördüğü tek farklılıktı. "Cebinden aldığın şu kâğıt parçası hani, üzerinde kan olan."

"Ah," dedi Joe. "Tamam. Kusura bakma, benim beynim seninki kadar hızlı çalışmıyor."

Frannie, "Kimseninki çalışmıyor," dedi. "Cathy tavşansa biz kaplumbağayız."

"Sağ ol ya," dedi Cathy.

"Ama güzel bir tavşan," dedi. "Ve yakışıklı bir kaplumbağa," diyerek Joe'ya gülümsedi. Bu Joe'yu gülümsetti.

"Kaplumbağalar şey ola..."

"Kâğıt diyorduk?" dedi Cathy.

"Evet. Özür dilerim." Banyonun kilidini elinden geldiği kadar sessizce çevirip yatak odasına giden taş koridordan ilerleyerek geçti ve cüzdanla kâğıt parçasını valizinin astarındaki cepten çıkardı.

Banyoya geri döndüğünde onu Cathy'ye verdi. Cathy, her zamanki gibi hiçbir şekilde yardım etmeyen Frannie'nin yanına oturdu ve kâğıdı aralarındaki basamağa yayarak inceledi. Bronzlaşmış bacaklarını öne uzatmışlardı. İkisinin de üzerinde kot şort vardı, Frannie kaburgalarını ortaya çıkaran boyundan

askılı bir üst, Cathy'ye bronz kollarını gösteren açık renkli bir kot gömlek giymişti.

"Hadi Google'da çevirisini yapalım," dedi Frannie.

Joe, "İnternet kullanamayız, unuttun mu?" diye çıkıştı. "Birinin... Birinin araştırması ihtimaline karşı."

"Ah, doğru," dedi Frannie. "Kusura bakma, unuttum bir an."
"Yine."

"Bak, aklım yerinde değil, tamam mı? Üzgünüm." Telefonuyla oynamaya başladı.

Joe, "Umarım şövalyelerine söylememişsindir," dedi. Frannie'nin kalabalık tanıdık ve arkadaş grubuna öyle diyordu. Tik-Tok hesabı olan otuzlu yaşlarındaki tek tanıdığı Frannie'ydi.

Frannie, "Elbette söylemedim," dedi kırılgan bir tonda.

Cathy nazikçe, "Joe'yu boş ver," dedi. "Bakın. Bu, yazılanları bir şekilde deşifre edemeyeceğimiz anlamına gelmez. O bir polis memuruydu. Değil mi?"

Joe beklentiyle ona baktı.

Sabırla, "Elimizde yeni bir bilgi var," dedi. Joe, Cathy her zaman kendisinden üç adım önde olduğu için derin bir utanç hissetti.

Frannie, "Pazardayken görev başında değilmiş demek," dedi. Tekrar banyo yağının kapağını açtı ama bu kez Cathy elinden aldı. "Ne?" dedi.

"Eşyalarla uğraşmayı kes. Her şeyi bırak. Telefonun zırt pırt bipliyor." Sanki hissetmiş gibi telefon yine öttü ve Frannie yanakları kıpkırmızı hâlde telefonuna baktı.

"Annem," dedi. "WhatsApp grubundan." Joe telefonunu çıkarıp baktı.

Yakınlarınızda yaşanan kayıp adam vakasını gördünüz mü?

Tek kelime etmeden birbirlerine baktılar.

Frannie usulca, "Bir bilse," dedi.

Cathy, "Biliyorum," dedi.

Joe endişeli annesinin mesajını görmezden gelip telefonunu bir kenara koydu ve kâğıt parçasına baktı. Okunaksızdı. İngilizce olsa bile pek bir şey anlayamazlardı. Dört parça hâlinde, kullanılmış bir mendil gibi kenarları yırtılmış ve yumuşamıştı. Üzerine sıçrayan kan çoktan kırmızıdan koyu kahverengiye dönmüştü, bir zamanlar nasıl bir belgeydiyse artık üzerinde rahatsız edici mürekkep lekeleri vardı.

Cathy, “*È stato mandato*,” dedi.

“Pardon?” dedi Joe.

“Çıkarabildiğim tek şey bu, tam burada...” dedi Cathy. Ona göstermek için parçaları kaldırdı. Üzerinden kurumuş kan ve kızıl kahverengi toprak dökülürken bakakaldılar. Frannie’nin yanakları kızardı. Ayağa kalkıp tuvalet kâğıdını ıslattı ve dikkatlice banyo karolarını sildi. Tuvalet kâğıdının üzerindeki kırmızı lekeye kimse yakından bakamıyordu, kurumuş kan canlanmıştı.

Joe kâğıt parçalarına baktı. “Neye bakmam gerektiğini bile bilmiyorum,” dedi. “Zaten incelemiştik. Hadi boş verelim.”

“Joe,” dedi Cathy, Frannie ellerini yıkarken. Bir an başını yana eğip dinledi. Joe hemen hareketlendi. Merdivende biri mi vardı?

“Bak, burada,” dedi Cathy ona yavaşça. “Beyinsiz değilsin, merak etme.”

“Öyle olduğumu söylemedim,” dedi Joe, gerçi tam olarak öyle düşünmüştü. Cathy önce kâğıda bakarak önündeki sözcüklerin izini sürdürdü, ardından Joe’ya bakarak anlayıp anlamadığını kontrol etti.

“Tamam... başka?” dedi Joe.

Frannie, “Ben de anlamadım,” dedi.

“Peki.” Cathy ayağa kalkıp pencereye gitti ve kâğıdı ışığa tuttu. Frannie Joe’nun bakışlarıyla buluştuğunda gözlerini devirdi. Joe, müttefikine yarım ağız gülümsedi.

6 Ita. “Adam gönderildi.” -ç.n.

"Joe?" Lydia'nın sesi koridorda yankılandı.

"Kahretsin," dedi Joe dudaklarını oynatarak. "Birazdan çıkıyorum," diye seslendi. Sessizlikle karşılandı. Lydia cevap vermedi ya da hareket etmedi. "Aşağı in, birazdan geliyorum." Tanrım, Lydia'nın ihtiyacı olan son şey buydu. Yetişkin hayatında bulduğu ailenin içten patlaması. Şimdi sorsa ona gelişigüzel bir şekilde yetiştirildiğinden dem vururdu ancak Joe birkaç hafta önce onunla iş yerinin düzenlediği bir yaz partisine katılmış, uzaktan tanıdığı bir avukatın ona nerede büyüdüğünü soruşuna şahit olmuştu. Lydia gerilmiş ve dalgınlaşmış, üzgün gözleri ve çökmüş omuzlarıyla ona dönerek, "Bir yaz partisinde kimseyi üzmeden aile içi şiddetten bahsetmenin yolu yok," demişti. Ama Joe onun kendini sakinleştirmesini, bir içki daha alışını ve ayakkabılarını çıkararak Joe'yu dansa kaldırışını izlemişti. Onun Lydia'sı böyleydi işte. Betondaki çatlaktan filizlenen güzel bir çiçektir.

"Herkes nerede?" dedi. Paul'ün anlaşılabilir bir şeyler söylediği duyuldu. Frannie'nin tembel bakışları aniden tetiklendi ve dikkat kesildi.

"Bilmiyorum."

"Tamam o zaman," dedi ve ayak sesleri nihayet uzaklaştı. Cathy, Frannie ve Joe'ya, "Bunun ne olduğunu çözdüm," dedi. Kâğıt elinde yanlarına döndü. "Bu bir polis belgesi."

Lydia uzaktan, "Ben Paul'le havuz başında olacağım," diye seslendi.

Joe panik içinde, "Tamam," diye bağırırsa da kendini kötü hissetmişti.

Paul, Joe ile yürüyüşe çıktığında ağlardı ama yalnızca gece çıktıklarında. Joe bunun nedenini çözememişti. Gündüzleri taşra yollarında gezdirilmeye bayılıyor gibiydi ama geceleri çılglık çılgıncı ağlıyordu. Joe farklı güzergâhlar denemiş, daha sıcak tutacak giysiler giydirmişti. Bir gün Paul'ün bakışlarını takip ettikten sonra anlamıştı: Aydan korkuyordu. Lanet olası ay! Joe, Paul'e ay

hakkında bir kitap almış ve ona okumuştı, Paul ayı bir sonraki görüşünde onu alkışlamış ve Joe'nun kalbinde güneş doğmuştu.

Frannie iri, ıslak gözlerle kapıya baktı. Joe'ya döndü. "Lydia'ya söylemen gerekecek. O... o bir şeyler döndüğünü anlayacaktır."

"Frannie," diye tersledi Joe.

"Ne?" dedi Frannie, yuvarlak gözleri incinmiş gibi bakıyordu.

Joe gergin bir şekilde, "Sadece... biz şu an bu sorunu çözmeye çalışıyoruz," dedi. "Yeni sorunlar eklemeyi bırak."

"Eklemiyorum."

"Büyü artık," dedi Joe kızarak.

"Pardon?" dedi Frannie. Joe onu duymazdan geldi.

"Dinleyin," dedi Cathy, sesine ender rastlanan bir ısrar hâkimdi. Kâğıt parçalarını önüne tuttu. "Şuna bak, burada *Ê stato mandato* diyor, değil mi? Bir mührün köşesi gibi, burada, köşede, belki de yerel polis ofisi gibi bir şeydir? Ve buraya bakın, bunun üzerindeki ne sizce?"

Kâğıdı Joe'ya verdi. Joe kendini sınavda gibi hissediyordu. Yavaş yavaş okudu. Sonra tekrar okudu. Ardından üçüncü kez okudu.

"Plant yazıyor," dedi sanki bu iğrenç banyoda Cathy'nin boynundan başka bir kafa filizlenmiş gibi şok içinde bakarak. "Plant yazıyor?"

"Ne?" Frannie de ayağa kalktı.

"Plant yazıyor ve mührün altındaki 03/07'yi görüyor musunuz? 3 Temmuz," dedi Cathy. "Bu bir izin belgesi. Bir tutuklama emri."

"Ne?" dedi Joe.

Cathy'nin bakışları Frannie'ye döndü. "Bu polisin elinde bizim için tutuklama emri varmış."

JOE

"Kimi tutuklamak için?" dedi Frannie kaşlarını çatarak ve Joe, onun da en az kendisi kadar kafası karışık olduğu, belki de hissettiği kadar beyinsiz olmadığı için memnun oldu.

"Bilmiyorum. Sadece *Plant* kelimesini seçebiliyorum."

"Belki tutuklama emri değildir. Belki de sadece arama içindir?" dedi Joe. "Bilemiyorum, yıl boyunca villada pek çok insan kalıyor... belki onlardan biri bir şey yapmıştır."

"Doğru."

Cathy, Frannie'ye, "Onunla ilk kez pazarda mı karşılaştın?" diye sordu.

"Evet."

"Elinde o zamandan üç gün öncesine ait bir tutuklama emri varmış." Cathy'nin sözleri havada asılı kaldı. İrice açılmış gözlerle kardeşlerine sırayla baktı.

Korkunç gerçek Joe'nun üzerine çöktü. Elinde, içlerinden biri hakkında tutuklama emri olan bir polisi gömmüşlerdi. "Frannie, sen kimi öldürdün?" diye sordu boğuk bir sesle.

Ancak sorunun merkezine inen Cathy oldu. “Tutuklama emirleri boş yere çıkarılmaz,” dedi. “Polis öğrenecektir. Bizim için geldiğini öğrenecekler, sebebi ne olursa olsun.”

“Lanet olsun,” diye soludu Joe. Alt kattan bir gürültü yükseldi. Orada Lydia dışında biri vardı. Biri kapıyı çalıyordu.

Joe koridorda durdu. Vücudunun her bir hareketinin farkındaydı. Ellerin ne yaptığığının, omuzlarının, yüz ifadesinin. Kendini ele verecekti; rol yeteneği berbattı. O, bu işlerin adamı değildi. *Carabinieri*⁷ polisleri gelmişti. Joe, ağır ahşap kapıdaki cam pencereden bunu görebiliyordu. Siyah şapka, pantolonunda kırmızı çizgiler olan siyah bir üniforma. Korkutucu bir görüntüydü. Duruşları, askerî tavırları. O ilk gece barın önünde onu tehdit eden *Polizia di Stato* polisleri olmadığına mutlu oldu.

“*Ciao*⁸,” dedi polis. “Haberiniz vardır belki, William McGovern’ı arıyoruz.” Joe, adamın enerjik bir İtalyan tonuna sahip olduğunu fark etti. “Faydalı bir bilgi edinmek için civardaki herkesi sorguluyoruz.” Soğuk, kara gözleriyle Joe’nun yüzünü taradı. Cathy, Joe’nun arkasından çıktı ve sondan bir önceki basamakta durup bekledi. Frannie yukarıda kalmıştı.

Joe gerilmemeye çalıştı, yumruk hâlindeki ellerini açtı, omuzlarını gevşetti. Polis, “Adım Mario,” diye ekledi. “Polis merkezinde sizinle bir iki kelime konuşabilir miyiz?” diye Joe’yla konuştu.

“Olur,” dedi Joe. “Yardımcı olabileceksem hemen gelirim.”

Carabinieri, Cathy’yi geride bırakarak arabanın kapısını Joe için açık tuttu. Mario omzunun üzerinden, “Sonra da siz gelirsiniz,” dedi. Cathy başıyla onayladı. Yüzü çok solgundu, henüz

7 İtalya’da taşranın güvenliğinden sorumlu kolluk gücü. —ç.n.

8 İta. Merhaba. —ç.n.

hiçbiri uyumamıştı. Ama tıpkı bir suçlu gibi polis arabasının arka koltuğuna binen Joe, olayın bitmek üzere olduğunu umdu. Cesedi ortadan kaldırmışlardı, polis onları sorguya çekecek ve birkaç saat sonra da konu kapanacaktı. Bu şekilde olmak zorundaydı. Kendine böyle olması gerektiğini söyledi.

GÜNÜMÜZ

JASON'IN OFİSİ, MART BAŞLARI, 17.00

“Pekâlâ, geçmişte işlenen suça gelmeden önce neden olayları hafifletmek için attığın adımlardan bahsetmiyorsun?”

“Bankamatik saçmalığını ima ettiğini biliyorum,” dedim hemen. “Konu şu ki hiçbirimiz böyle şeyler yapmak istememiştik. Joe’nun bunu yapmaya mecbur kaldığını hissettiğini düşünüyordum. Artık öyle olduğunu biliyorum.”

“Evet, anlıyorum.” Jason’ın kaleminin not defterinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiğini duyabiliyordum.

“İşlenen diğer suçlar. İlk... İlkinden sonra olanlar,” diye kekeleydim.

“Merak etme,” dedi Jason. “Bunların hepsini zaten biliyoruz.” Dikkatle saatine baktı. Gün neredeyse sona ermişti. Saat altı olmak üzereydi. “Sadece bu akşamlik bitirmem gerekiyor.” Pencereye baktı. Martın başlarındaydık ve hava her seansta daha da aydınlık oluyordu. “Düşüncelerini açıklamamız gerekiyor.”

Güldüm, küçük, alaycı bir kahkahaydı. “Şey, öyle bir şey yok?”

Bana buruk bir şekilde gülümsedi. “Öyle mi?” Keşke ailemle tanışıp onlara da sorabilse. Ama onlarla bir yılı aşkın süredir görüşmüyorum, bu yüzden onlarla kesinlikle konuşamaz.

“Akşam seanslarımızdan sonra nereye *gidiyorsun?*” deyiverdim aniden.

“Herkes eninde sonunda merakına yenilip soruyor.” Jason’ın beden dilinde çocuksu gelen bir şeyler vardı, bacağına sandalyenin altına doğru salladığında bu hareketi bana hemen Paul’ü hatırlattı.

Başka bir hatıra üzerime çöktü. Geçen aralıkta, kumsalda geçen bir gün. Ona suyun ne kadar soğuk olduğunu söyleyip durmama rağmen Paul suya girmek istemişti. Minik, tombul ellerini defalarca suya daldırıp da tek yaptığı burnunu kırıştırarak gülmek olmuştur.

Sonunda ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmıştım, ıslak kumlar ayaklarımın altında puding gibi bir his veriyordu. Sonra kot pantolonumun paçalarını sıvamış, yanına giderek onu kucağıma almış ve neşeyle bağırırken onu yukarı, sıcak havaya doğru kaldırmıştım. Bugünkü gibi bir gündü. Mart, Birmingham’ın aralık ayına benziyordu, sanki dünya üç ay boyunca dönmeyi bırakmış ve sadece yağmur yağmıştı.

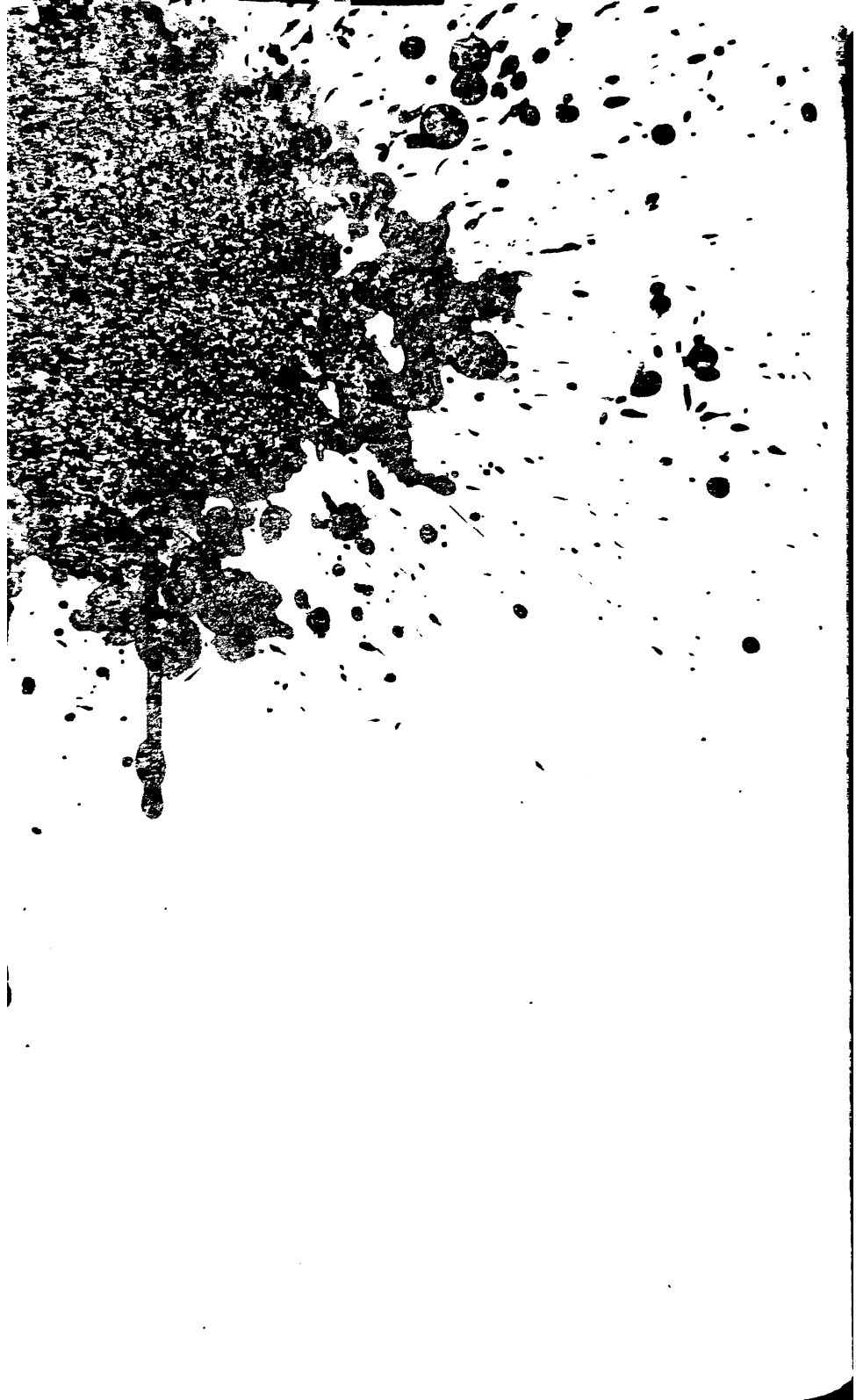
Jason bir ayağını yanında duran sandalyenin üzerine atmıştı, gözlerini ovuştururken ağzını kapatmadan esnemeye başladı. Onun bu özelliği hoşuma gidiyordu, bu samimiyeti, gerçekçiliği. Sanki onu ne kadar iyi tanımaya başladığımı hiç umursamıyormuş gibiydi. Sınırları yoktu. Çoğu insan bana cüzzamlı muamelesi yapıyordu, bu yüzden Jason’ın bu tavrı iyi bir şeydi. Ama hepsi o kadar.

“Neden daha önce itiraf etmedin?” diyerek konuyu değiştirdi ve bu, bana sorduğu ilk gerçek iğneleyici soruydu. “Önüne pek çok kez fırsat çıkmış gibi görünüyor.”

“Çünkü... ancak geri dönölmez noktaya ulaştığımız zaman itiraf edebileceğimi hissettim.”

“Hangi nokta?” Jason kalemini açıp kapattı.

“Müştemilatta. Bahçemizin diğer ucunda.”

III. KISIM

ADALETİ YANILTMAK

III KISIM

ADJELT YANILIMAK

GEÇMİŞ

JOE

Verona Polis Merkezi, şehrin göbeğinde bulunan kahverengi bir taş binadaydı. Yaklaştıklarında mavi bir *Polizia* arabasının dışarıda durduğunu gördüler.

İçeride deniz yeşili halılar seriliydi ve Joe'nun şu anda panik içinde durduğu tuvalete bile sigara ve kahve kokuları sinmişti. Görüşme bir polis memuru tarafından değil, bir savcı tarafından yapılıyordu. Bu Joe'yu o kadar rahatsız etmişti ki tuvaleti kullanmak istediğini söylemişti.

Gri seramik lavabonun üzerinde duran çatlak aynadaki yansımasına baktı. Bir aynayı kırmak yedi yıl uğursuzluk getirmez miydi?

Frannie'yi düşündüğünde, sanki biri diğerinin üzerine binmiş gibi kardeşinin hatlarının kendi yüzünde belirmediğini görebiliyordu. Cumartesi geceleri aynı banyoda birlikte hazırlanırlardı. Ayna önünde yüzleri yan yana kıyafetlerini düzeltir, saçlarını yaparlardı. Buna Cumartesi Şovu adını vermişlerdi. Cathy hep bunun saçma olduğunu düşünmüştü.

Joe uzanıp parmağını çatlağın üzerinde gezdirdi. Kırık ayna elinin altında engebeli ve pürüzlüydü. İşaret parmağı aynada

kocaman belirirken kendine bakarak, belki bir gün, diye düşünürdü. bugünü unutturum. Bu lavaboyu. Bu çatlağı. Hiç kuşkuşuz bir belki iki yıl içinde bunu unutacak ve ailece rahatlayacaklardı.

Aynada gözlerine baktı, sonra bakışlarını kaçırdı ve aynayı çatlağı, uğursuzluğu ardında bıraktı.

"Eh," dedi savcı Matteo -Matt- Joe'ya. "Sorularımızı yanıtlayabilir misiniz?"

Oda eski tarzda döşenmişti. Daha çok toplantı salonuna benziyordu. Köşede, kırmızı keçe sümenli koyu renk ahşap masa vardı. Ortada bir masa ve iki ucuz plastik sandalye duruyor, yanlarında da vızıldayan bir kayıt cihazı bulunuyordu. Bu adam devletin avukatıydı. Joe da kendine bir avukat tutmalı mıydı? Yoksa bu, suçla ilgili yanlış bir izlenim mi yaratırdı?

Bakışları Matt'inkilerle buluştu. Adamın gözleri soluk, küllü bir kahverengiydi, dalgaların karaya vurduğu odunların rengindeydi. Köşeli bir yüzü, çocukları gibi kalkık bir burnu vardı. Kırklı yaşların başında gibi duruyordu.

"Sorun değil," dedi Joe. "Yardımcı olmaktan mutluluk duyuyorum. Ama ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum."

Matt, "Tatil için buradasınız, değil mi?" dedi ve kalemini hafif bir *klik* sesiyle masaya bıraktı ama bunu yaparken kaleme bakmıyordu. Diğer eli ağzında, ifadesini gizleyerek Joe'ya bakıyordu.

"Evet, kız kardeşlerimle birlikte."

"İyi vakit geçiriyor musunuz?"

"Elbette."

"Elbette... tamam," dedi Matt.

"Her zamanki gibi."

"Peki, *elbette* ve *her zamanki gibi* derken neyi kastediyordunuz?" dedi Matt, kelimeleri söylerken sahte bir İngiliz aksanı kullanmıştı.

Joe, Matt'in pek de iyi biri olmadığından emindi ama o genelde çoğu insan hakkında böyle düşünürdü. Adam sanki

rolünü ezberlemiş, kendisine söylenenleri tekrarlıyormuş gibi kasıtlı olarak sık sık gözlerini kırıştırıyor ve beyaz bir tabağı olan bodur bir fincandan kahve içiyordu. Joe'nun önündeysen içinde üç buz küpünün eridiği plastik bardakta su vardı.

Joe gergin bir şekilde, "Güzel, dinlendirici bir tatil oluyor demek," dedi, yalanlar ağzından buhar bulutu gibi çıktı. Hızlı hızlı nefes alıyordu. Tüm umu uydurdukları hikâyenin yeterli olmasına bağlıydı, tıpkı duvara sahte tabloyu asıp insanların bunun gerçek olduğuna inanmasını ummak gibi.

"Burada Will'in bir fotoğrafı var," dedi Matt ve lamine edilmiş bir A4 kâğıdını masanın üzerinden Joe'ya doğru kaydırды. Matt'in, yüzünden daha yaşlı görünen büyük, kösele gibi elleri vardı. Bunlar kesinlikle yumruk atmasını bilen ve attığında da hasara neden olabilecek ellerdi. Joe bir cerraha ait olan kendi zarif ellerine baktı ve istese de bu işten kurtulamayacağını düşündü.

Will'i canlı, genç, *Carabinieri* üniforması içinde, şapkasız hâlde görünce fiziksel tepki vermemeye çalıştı. Işıl ısıllı, beyaz bir gülümsemesi vardı, Amerikalılara özgü bir gülümseme. Köşelerinden aşağı doğru eğimli gözler. Pembe yanaklar. Joe yutkundu ama boğazı kupkuru olmuş, işlevini yitirmişti. Öksürüğünü bastırmak için bir yudum su aldı.

Bir an için bekledi. Bu adamı pazardan hatırlaması gerekiyordu, hatırlaması gerektiğini biliyordu ama hafızasından silmişti. Şu anda hatırladığını söyleyemezdi. Şimdi olmazdı, bu küçük havasız odada, karşısındaki *savcı* hatasını kollarken yapamazdı. Kahretsin. Pazarda olmadığını söyleyecekti.

Savcıya baktı ve *bırak Cathy'le Frannie onu pazardan hatırladıklarını söylesinler, ben de buradan uzaklaşayım*, diye düşündü. Frannie dökülse bile Joe bulaşmak istemiyordu, bu olaya hiçbir şekilde karışmak istemiyordu. Kendinden nefret ederek gözlerini kapattı. Bunun ne kadar adice olduğunun farkındaydı ama aynı zamanda onun durumunda olan birçok insanın aynısını yapacağını da biliyordu.

Will'in gülümsemesini taklit ederek Matt'e dönen Joe, "Onu hiç görmedim," dedi. "Üzgünüm."

Matt hiçbir şey söylemedi, yüzü ifadesizdi. Odadaki tek hareket kaleminin ritmik tıkırtısı ve duvardaki saatin tik taklarıydı. Joe saniyeleri saydı. Üç. Dört. Beş.

"Onu tanımıyor musunuz?" dedi Matt, fotoğrafı tekrar Joe'ya uzatarak.

"Hayır," dedi Joe, iki üç saniye kadar düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra.

"Güzeller güzeli Verona'daki tatilinizde neler yaptınız?" diye sordu Matt sohbet edercesine.

"Ah, bilirsiniz işte. Villada havuz kenarında dinlendik, şehri gezdik," dedi Joe dürüstçe. Doğruyu söylemek güzel bir histi ama kozlarını oynamak da aynı şekilde. *Görüyor musun?* dedi zihni. *Ben her zaman yalancı biri değilim.* Başını iki yana salladı. Matt'in onun yalan söylediğini bildiği düşüncesinden kurtulması gerekiyordu. Söylemiyordu. Matt için bu çok rutin bir sorguydu. Birçok sorgudan biriydi hatta. Joe ona ilk gece barda yaşananlardan bahsetmedi. Bir şekilde öğrenirlerse bunun konuyla alakalı olmadığını söyleyecekti. Tanrım, Frannie'nin onu bu duruma soktuğuna inanamıyordu. Vespa kasklı pisliklerle dalaşmasının önemli görünebileceğini de.

Matt, "Mesela son on iki saattir ne yapıyordunuz?" diye sordu. "Gezintiye mi çıktınız? İçmeye mi gittiniz?"

"Biz..."

"Bu sabah erken mi çıkmıştınız? On bir gibi?"

"Ben..." Joe tereddüt etti.

"Kapıyı çaldım," dedi Matt, doğrudan Joe'nun gözlerinin içine bakarak. "Bu sabah erken saatlerde."

Joe yanaklarını havayla doldurdu. Matt bitirmesine izin vermeyecekti. "Evet," dedi yüksek sesle. Derin bir nefes aldı ve daha alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Arabayı geri götürmüş-

rüm.” Yalan söyleyemezdi. Oto kiralama yerinde kameralar ve evrak kayıtları vardı.

Bu biraz kötü olmuştu. Joe bu konuya gireceklerinden emin değildi. Ya da en azından bu kadar erken gireceklerinden.

Matt, “Evet,” dedi ona bakmaya devam ederek. “Yakında eve dönüyorsunuz sanırım?”

“Yarından sonraki gün. Arabayı da kuyrukla uğraşmamak için geri verdik.”

“Havaalanının yanındaki kuyruk mu?” dedi Matt kaygısızca. Kalemi kasıtlı olarak masaya bırakıp Joe’ya baktı. Kaşları şüpheli değil sorgulayıcı bir ifadeyle çatıldı. Joe bu konuda iyi değildi, Matt blöf mü yapıyordu yoksa gerçekten kafası mı karışmıştı anlayamıyordu. Cathy olsa anlardı. Joe her zaman aklından geçenleri söyler ve aksini yapan insanları da okuyamazdı.

Öğleden sonra güneşi pencereden içeri sızıyordu. Joe umursamaz görünmeye çalışarak yüzünü savcıya çevirdi. Burası İngiltere’deki küflü bir polis karakolu gibiydi. Sadece tabelalar İtalyancaydı ve kahve –ona ikram edilmemişti, *grazie*– daha iyi kokuyordu, hepsi bu.

Matt’e bakarak, “Evet, havaalanının yanındaki,” dedi. “Ama bu tür şeyleri aradan çıkarmak her zaman daha iyidir, değil mi? Hem paradan da tasarruf etmiş oluruz, son birkaç günde ne için arabaya ihtiyacımız olur ki?”

Matt, “Peki havaalanına taksiyle mi gideceksiniz?” dedi, sesi düz, yüzü duygusuz ama sözleri sertti, sınıksı bir tokalaşma gibi. Joe bu mantıklı sözlerin arasında boğuluyordu. Normalde kiralık arabayı geri götürmezdi elbette.

“Evet,” dedi Joe.

Savcı alaycı bir gülümsemeyle, “Para tasarrufu için mi?” dedi.

“Evet.”

“Peki dün gece, siz arabayı geri götürmeden önce ne yaptınız?” diye sordu Matt. Kalemini tekrar kaldırdı.

Joe, Frannie ile ağız birliği yaptığı hikâyeyi hatırlamaya çalıştı ancak baskı altında aklı uyuşuyordu. Bu yüzden ameliyatları konsültasyona tercih ediyordu. Onun için ameliyat yapmak daha stressizdi. Hasta bilinçsiz oluyor, ona bakmıyor ve bekleyen bir sahibi olmuyordu. Yalnızca kendisi oluyordu. Hem kahraman hem baba figürü hem de Tanrı olabiliyordu.

“Evet, ben...” dedi Joe. Matt’ın kaleminin tıkırtısı. Saatin tik takları. Uzanıp suyundan bir yudum aldığında buz küpleri dudaklarına çarptı.

Joe, savcının ifadesiz yüzüne bakarken, ya biliyor ya da herkese şüpheyi yaklaşıyor, diye düşündü. İri gözler, açık bir alın. Gillette reklamından fırlamış gibi geriye doğru taranmış saçlar. Ama bilmesinin imkânı yoktu. Bilseydi onları tutuklamaz mıydı?

Joe’nun yakasının altında ter birikmeye başladı. Savcının kilerle buluştuğunda gözlerini kıstı. “Dün gece mi?” dedi oyalanarak.

“Evet, ne yaptınız?”

“Her zamanki şeyleri, bilirsiniz, tatilde yapılan şeyleri,” dedi Joe. Tanrım, neden düşünemiyordu? Barbekü. Barbekü yaptık diyeceğiz demişlerdi. Ama Joe’nun tek düşündüğü nasıl boğulduğuydu. Nasıl da yeterince oksijen alamıyor gibi hissettiğiydi. Kaç gibi barbeküyü yakmışlardı? Hatırlayamıyordu ama savcı bunu da soracaktı. Oysa Joe’nun zihni bomboştı.

Matt ağzının köşesiyle küçük bir kahrkaha attı. Kibirli bir kahrkahaydı. “Biraz daha detay verebilir misin?” dedi.

“Ailemle birlikteydim.”

“Peki...”

Joe bir saniyeliğine nefes alamaz oldu. Nefes almaya çalıştıkça boğazı düğümleniyor gibiydi. Oda çok mu havasızdı? Gözlerini kapalı pencereye, ardından da arkasından mavi bir ceketin sarktığı kapıya çevirdi. Sıkıntılı bir nefes aldı, tişörtünün yakasını teninden uzaklaştırdı. Will’in ölü gözleri geldi gözünün önüne. Kanı çekilen kıvrılmış elleri. Toprağın kokusu. Frannie,

Frannie, Frannie. Ona, yaşlı kedisi Fıstık'ın şu anda arka bahçe verandalarında duran taştan heykelini alan küçük kız kardeşi Frannie. Cuma gecesi toplandıklarında ona en sevdiği şarabı alan, hatta perşembe gününden Sainsbury's'de kasadayken ona şişenin fotoğrafını gönderen kardeşi Frannie.

"Bütün gün bekleyemeyiz..." dedi Matt.

Joe'nun çenesi seğirdi. "İnanır mısınız ben de," dedi ters bir şekilde. Endişelendiğinde çok kolay öfkeye kapılabiliyordu.

"O zaman neden sorumu cevaplamıyorsunuz?"

"Cevaplıyorum," dedi Joe sertçe. "Kız kardeşlerimle barbekü yaptık. Geç saatlere kadar." Üst dudağındaki teri çaktırmadan parmağıyla silmeye çalıştı. Kirli sakalı derisini kaşındırıyordu. Ya Matt, William'ın elindeki belgeyle ilgili her şeyi biliyorsa? Ya Joe'nun itiraf etmesini bekliyorsa?

"Demek barbekü yaptınız," dedi Matt. "Eşiniz ya da kız arkadaşınız olmadan mı?"

"Erken yatmak istedi."

"Barbeküyü nerede yaptınız?"

"Villadan biraz uzakta."

"Anlıyorum. Güzel bir yemek? Şarap?"

"Evet, hepsi bu kadar."

"Başka biriyle görüştünüz mü?"

"Hayır. Beş gibi kız kardeşimin çocuğu Paul'le hafif bir akşam yemeği yedik. Daha sonra..."

"Hangi kardeşiniz? Catherine mi yoksa Francesca mı?"

Joe dondu. Demek kardeşlerini tanıyordu.

"Frannie," dedi Joe. İşte şimdi kızarma sırası ondaydı. Öylece katilin adını söylemişti.

"Onunla konuşmak için de sabırsızlanıyorum. Yani barbekünüz akşam yemeğinden sonraydı, değil mi? İkinci bir yemek gibi?" Joe'nun yalanlarını tereyağından kıl çeker gibi kolayca çözerken yine o tarafsız ifadeye büründü. Kendini çok zeki zannediyorsun değil mi, diye düşündü Joe.

"Evet. Daha sonra biraz sosis yedik... hiçbirimiz uyuyamamıştık."

"Anlıyorum. Yani birbirinize mesaj atıp mı toplandınız?"

"Hayır! Biz sadece biraz alkol aldık ve sonra barbekü yapmaya karar verdik."

"Anlıyorum. O hâlde uyumaya çalışmadınız."

"Ne var biliyor musun?" dedi Joe. Masayı Matteo'ya doğru itti ama sonra kendini durdurdu, kendini savcıya siktir olup gitmekten alıkoydu.

Matt başını iki yana salladı. "Ne?"

Joe geri adım attı, "Yorgun değildik," dedi kendini toparlamaya çalışarak. Tanrım, çok kötü bir yalancıydı.

"Demek barbekü partinize başka kimse gelmedi, sıra dışı bir şey gördünüz mü?"

"Hayır. Hiçbir şey görmedik."

"Saat kaç kadar sürdü?"

"Gece yarısına kadar."

"Bir? İki?"

"Öyle bir şey. Çok bira içmiştim," dedi Joe, sahte bir gülümsemeyle.

Matt durakladı, Joe tam olarak neden durakladığından emin değildi, sonra sandalyesini geriye itip sanki hayal kırıklığına uğramış gibi kalemi masaya fırlattı ve Joe'yla tokalaşmak için koca elini uzattı. "Tekrar hatırlatayım," dedi, "aklınıza herhangi bir şey gelirse, Will hakkında bir şey duyarsanız bize haber verir misiniz?"

"Veririm," dedi Joe. "İşimiz bitti mi?" Parmaklarını gitmeye hazır bir şekilde masanın kenarına dayadı. Matt'in gözlerinin bir anlığına tırtık tırtık olmuş, kirli tırnaklarına kaydığını gördüğüne emindi ama bu kısacık bir yanılsama da olabilirdi. Herhangi bir şey olabilirdi.

"Evet, bitti," dedi Matt. Ayağa kalktığında Joe onun iri yarı olduğunu fark etti. Romalıların büstlerini andıran bir yüzü ve

mükemmel bir proporsiyonu vardı ama ayağa kalkınca şişkin göbeği meydana çıkmıştı. Matt onun bakışlarını yakaladı ve bir saniyeliğine bakışlarından kaçındı.

Joe'nun numarasını istedi ve o da verdi.

Eli İngiltere'de olsa İTİNİZ yazacak, burada ise SPINGERE yazan kapının panelinde tekrar konuşmaya başladı. "Arabayı nereden kiraladım demiştiniz?"

Joe olduğu yerde donup kaldı. Demiştiniz lafı bir yalandı. Bilerek böyle diyordu. "Holiday Rent Now'dan," derken Matt'e bakmadı, kendine güvenmiyordu.

"Pekâlâ," dedi Matt.

Joe oradan ayrıldı. Dışarı çıktığında gökyüzüne baktı. Yan yana süzülen iki bulut vardı. Sanki biri gökyüzüne duman hal-kaları üflemiş gibi yuvarlak iki bulut. Zihni dönüyor, dönüyor, dönüyordu. Bir paket sigara almak için -nihayet- özgür bir şekilde oradan uzaklaşırken hâlâ kapana kısılmış gibi hissediyordu. Hâlâ tutsak ve klostrofobik. Hâlâ gözetim altında.

CATHY

Cathy, Joe'nun onu bıraktığı yerde, sondan ikinci basamakta oturmuş, dün gece gidebilecekleri ve gitmeleri gereken milyonlarca yönü düşünüyordu. Hep birlikte başka bir arabayı suçlayabilirlerdi. William'ın sarhoş olduğunu ve yolda yalpaladığını söyleyebilirlerdi. Belki de polis, Frannie ile pazarda olanları hatırlamazdı. Belki de Joe'nun şüpheciligi ve Frannie'nin korkusu yüzünden çok aceleci davranmışlardı. Ve artık çok geçti, çok çok geç.

Bir İtalyan polisinin neden üzerinde soyadlarının yazılı olduğu tutuklama emriyle villalarına doğru Verona taşrasında tek başına yürüdüğünü merak ediyordu. Cathy olaya ilk kez farklı bir açıdan bakıyordu. Ya bu olayın altında tahmin ettiğinden çok daha fazlası vardiysa? Ya William onları bulmaya geliyorduydu? Ya ailesinden biri hakkında bir şeyler biliyorduydu? Joe? Frannie? Lydia? Belki de Cathy'nin kendisi?

Bu fikir aklından anında uçup gitti ve ne kadar çabalarsa çabalasın onu bir daha tam olarak yakalayamadı.

Polis karakolu İngiltere'dekilere benzemiyordu. Her yerde İtalya'nın eski moda ve eski kafalı olduğuna dair kanıtlar vardı. Dışarıdan eski bir harabe gibi görünüyordu. Kahverengi bir taş binaydı. Yüzyıllar boyunca insanların yaşamından izler taşıyan eski binaların o büyüleyici köhneliğine sahipti. Sütü kahverengi taş rutubet lekeleriyle kaplıydı, kapının üzerinde kurumuş kan gibi görünen büyük bir pas izi vardı.

Resepsiyonda onu, üzerinde POLIZIA yazan siyah çelik yelek giymiş bir adam karşıladı. Gazete ve kahve kokan bir odaya götürdü. Odanın köşesindeki kanıt poşetine bakarken Will'in ay ışığında mavimsi görünen tenini hatırladı. Onu çukura indirdiklerinde tırnakları kir içindeydi. Derinlik yüzünden sonunda onu bir bez bebek gibi atmak zorunda kalmışlardı.

Karşısında bir savcı oturuyordu. Temiz tıraşlıydı, tam olarak yakışıklı olmasa da ilgi çekiciydi.

Mükemmel bir İngilizceyle, "Dün gece saat on bir ile bugün öğlen arasında Will'le bağlantılı bir şey görmüş olabilecek herkesle görüşüyoruz," dedi. Adı Matt'ti.

"Peki," dedi Cathy, normal görünmeye çalışarak.

Will. Çok basit bir bilgi parçasıydı ama aynı zamanda anlamlıydı. William yerine Will'in kullanılmasını tercih ediyordu. Adının kısaltılmış hâlini kullanıyordu. Belki de ailesi -Cathy'ninki gibi- eski kafalı ve gelenekçiydi. Catherine, Francesca, Joseph ve Rosemary. Çok resmî.

"Saat on birde mi?" dedi zaman kazanmaya çalışarak. Bu Will'in herhangi biri tarafından en son görüldüğü zaman olmalıydı. Onlar hariç.

Savcı elinde gevşek şekilde kurşun kalem tutuyordu. Saatine baktı ve çizgili defterin üst kısmına zamanı yazdı. Cathy insanları okumakta iyiydi ve şu anda bu adamda neler olup bittiğini bildiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Cathy'ye göre savcı tamamen rutin bir soru listesinin üzerinden geçiyor gibi görünüyordu.

"Demek kardeşlerin ve sen... geç saatlere kadar uyanıktınız?"

"Evet, doğru. Dışarıda birkaç kadeh içtik."

"İçki sonradan barbeküye mi dönüştü?" Sesi yumuşak olsa da kahverengi gözleri tetikteydi, sanki onu baştan ayağa tarıyormuş gibi üzerinde gezindi. Bakışları Cathy'nin gözlerine, sonra ellerine, parmak uçlarına, masanın altında ritmik bir şekilde tempo tutan bacaklarına kaydı. Bu, Cathy'nin hafifçe titremesine neden oldu. Cathy adamın bunu fark ettiğini biliyordu. Adaleti yanıltmak, diye düşündü. Şu anda, tam şu anda bir suç daha işliyordu.

Bir an -kısacık bir an- için doğruyu söylediğini hayal etti. Kendini kurtarmak için Frannie'yi ateşe attığını. Ama bunu asla yapmazdı. Onu çok seviyordu. Frannie de ona bunu asla yapmazdı. Gerçekten yapmaz mıydı? Cathy öyle umuyordu ama Rosie'nin başına gelenlerden sonra bazen aile arasındaki konumu hakkında düşünmek çok hassas geliyordu.

"Evet."

Matt not defterine başka bir şey yazmamıştı. Daha fazla ayrıntı bekliyordu. Cathy vermeyince, "Tam olarak neredeydiniz?" diye sordu. Sütsüz kahvesini yudumlamak için ara verdi.

"Villadan biraz uzakta. Joe'nun karısını uyandırmak istemedik."

"Lydia."

"Evet."

"Başka bir şey yaptınız mı? Yürüyüşe çıkmak gibi?"

Cathy bir saniye kadar durakladı. Ya polis telefonlarını kontrol ederse? Büyük ihtimalle ormandaki konumlarına erişirlerdi. Konuşmalarının arama kayıtlarını silmiş olsalar bile Frannie'nin telefonunda bir yerlerde konum bilgileri kaydedilmiş olmalıydı. "Hayır, sanmıyorum," dedi. "Şey, bazı anlar biraz puslu. İçiyoruk." Utanç duymamak için kendini zorladı. Yalanı yaşamaya,

onunla bütün olacak kadar benimsemeye çalıştı, tıpkı birinin aksanını ya da vücut dilini kopyalamak gibi. Tatilde içmek olağandı. Gece uyanık kalmak da. Ortada ceset yoktu. Kaza yoktu. Sadece alkol, kardeşler, ağustosböcekleri ve ay ışığı vardı. Yani Cathy'nin hikâyede olması için seçtiği unsurlar.

Matt, "Erkek kardeşiniz de öyle dedi," dedi ve Cathy, imayı sanki sırtına bir silah dayanmış gibi hemen anladı.

"Aklınıza başka bir şey geliyor mu?" diye ekledi.

"Hımm. Pek uyumadım."

Olması gerektiği kadar stratejik düşünemiyordu. Bunu derinlemesine düşünmemişlerdi. Hata yaptıklarına dair kesinlik vücudunu ele geçirmişti. Koltuk altları terliyordu. Beyaz bardaktan bir yudum su aldı ama eli titriyordu. Her şey çok açıktı.

"Tamam," dedi Matt şüpheli bir ses tonuyla. "Ya sonra... sonra ne oldu?"

"Sonra yatmaya gittik," dedi.

"Kaçta?" Cathy kelimeyi vurguladığını duyabiliyordu.

"Emin değilim."

"Joseph de aynı şeyi söyledi," diye cevapladı savcı. Cevap verme, diye düşündü Cathy. Suçlu biri gibi düşünme. Savunmaya kalkışma. "İçiyordunuz... çok fazla, doğru mu?" diye sordu başını yana eğerek. Jöleden sertleşmiş koyu renk saçlarından bir tutam yüzüne düştü.

"Evet."

"O zaman her şey olabilir," dedi Matt yumuşak bir sesle. Cathy ona sert bir bakış attı ama ifadesini kayıtsız tutmaya çalışıyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Telefona cevap vermeyen Cathy'ydi. Tamamen farklı biriydi.

"İyi misiniz?" dedi Matt soğukkanlılıkla. Koltuk altlarına baktı. "Sıcakladınız mı?"

"Ben iyiyim."

“İçtiğiniz gece... hiçbir şey görmediniz, duymadınız, olağan dışı herhangi bir durumla karşılaşmadınız, öyle mi?”

“Evet.”

“Bu adamı tanıyor musunuz? Kayıp adamı?” diye sordu Matt. Cathy’nin dün gece cesedini gömdüğü adamın basılı bir fotoğrafını kaldırdı. Pazardan hatırladığı gibi görünmüyordu. Fotoğrafta daha iri, yanakları daha kırmızıydı. Çizgi filmlerdeki çocuklar gibi yanakları iki yuvarlak daire şeklindeydi. “Onu herhangi bir yerde gördünüz mü?”

Cathy, Will’in gözlerine bakarak fotoğrafın olduğu kâğıdı eline aldı. *Neden elinde üzerinde soyadımızın yazılı olduğu bir tutuklama emri vardı?* diye sordu içinden. Dönüp savcıya baktı ve bu sorunun cevabını bilip bilmediğini merak etti.

Tekrar Will’e baktı. Pazardaki karşılaşmaları konusunda dürüst olmak zorundaydı. CCTV kamera kayıtları ve tanıklar ortaya çıkabilirdi. Tarihten silebileceği tek şey onun ölümüydü.

“Sanırım,” dedi dikkatle. “Kız kardeşim onunla konuşmuş olabilir.”

“Kardeşiniz mi?”

“Pazarda. Adam sigara içiyordu, kardeşim de içmemesini söyledi. Meslektaşlarınızdan biri de oradaydı,” dedi. “Şey, yani bir polis de oradaydı.”

Matt başıyla onayladı. Yüzü ifadesiz kalmaya devam etti. Cathy tahmin yürütmeye kalksa onun çoktan bildiğini söylerdi. Kimse bu kadar iyi rol yapamazdı. Artık terlemiyor, donuyordu.

Savcı kalemini eline aldı. “Bu ne zaman oldu?”

“Cuma günü,” dedi Cathy. “İki civarı.”

“Pekâlâ, demek bu adam sigara içiyordu...” diye sordu ve Cathy neler olduğunu açıklarken o not aldı.

“O olmayabilir de, bilmiyorum. Biraz benziyor,” diye bitirdi. “Sonra eve gittik.”

“Sen ve Frannie.”

“Ve Joe.”

“Anlıyorum,” dedi Matt, yüzü yine ifadesizdi. “Hepiniz, kız kardeşiniz ve erkek kardeşinizle beraber oradaydınız.”

“Doğru.”

Matt bir an için hiçbir şey söylemedi. “Siz ve aileniz, iki gün sonra memleketinize dönüyorsunuz değil mi?” diye sordu sonunda.

“Evet,” dedi Cathy başını kaldırıp adamın gözlerine bakarak.

“Verona’nın tadını çıkarmışsınızdır umarım?”

Cathy, “Kesinlikle,” dedi, omuzları gevşemeye başlamıştı. Sandalyesini hafifçe geriye kaydırdı.

“Havaalanına giderken kiralık arabayı geri vereceksiniz sanırım?” Vücut dili, olup bitenleri uzaktan izleyen birininki kadar sakindi.

“Geri verdik bile,” dedi.

“Öyle mi? Aileniz mi teslim etti?”

“Evet.”

Matt ona, “Ama havaalanıyla oto kiralama yeri yan yanalar,” dedi. Şüpheli bir tavrı yoktu. Açık yürekliydi, sanki Cathy’nin olayı açıklığa kavuşturmasını bekliyormuş, kavuşturacağından eminmiş gibiydi.

Cathy omuz silkti. Umut etmek dışında söyleyecek ya da yapacak bir şeyi yoktu.

“Tamam,” dedi Matt hayal kırıklığına uğramış bir öğretmen gibi. “Gidebilirsiniz.”

Cathy villaya döndüğünde Frannie’yi Paul’le beraber havuz başında buldu. Frannie, acımasız bir bayrak yarışındaymışçasına sorguya giderken Cathy, Paul’e bakabileceğini söyledi.

Paul’le birlikte şezlongda oturdu ve başını oğlanınkine yasladı, onun bisküvi kokusunu içine çekerken Paul’ün böylesine bir duruma asla düşmemesini diledi.

Paul başını ona çevirdiğinde gözleri buluştu. Cathy, onun anlamayacağını, idrak edemeyeceğini bile bile, "Senin için neler yaptığımızı asla bilmeyeceksin," dedi. "Bunu seni sevdiğimiz için yaptık."

Paul son birkaç kelimeyi anladı ve gözleri parladı. Hafifçe "Ben de!" diye bağırdı, bu da Cathy'yi gözyaşları arasında güldürdü.

Joe

Joe dün gece rüyasında tutuklandığını görmüştü. Onu almaya gelen anlayışlı bir polis memuruyla ve çaktırmadan kardeşine de aynısını yapacağını söylemişti. Beklerinde hissettiği kelepçelerin soğukluğu... Hareket etmediği sürece onu kör eden güneş ışınlarının içeri girdiği parmaklıklı penceresi olan taş bir hücre...

Gece iki kez gaipten kapı tıklama sesi duymuş, iki kez de pencereden kontrol etmiş ve bu sırada Lydia'yı uyandırmıştı ama dışarıda kimse yoktu. Zaten etrafta kimse yaşamıyordu.

Joe kapıyı her açtığında yazın sıcaklığı onu karşılıyordu. Sıcaklık asla düşmüyordu, gece bile. Kahvaltı salonuna yürürken bacaklarının yandığını hissedebiliyordu. İkinci günün sabahıydı, neredeyse otuz altı saat olmuştu.

Kahvaltı salonu, son zamanlarda herkesin tercih ettiği siyah çerçevelerle modaya uygun hâle getirilmiş yerden tavana penceresiyle iki katlı bir yerdi. Bu pencerenin birer yanında bulunan ahşap kapılar, güneş ışınlarının içeri girmesine izin verecek şekilde sonuna kadar açılmıştı. Taş zeminde, bir iki kilo fazlası olan bir Alman çoban köpeği dolaşıyordu. Güneş ışığı alan büyük salonun köşesindeki sarmal merdiven yaşam

alanlarına çıkıyordu. Kızarmış tereyağı, kruvasan, kahve ve güneş kremi kokusu mekânı kaplamıştı.

Lydia kendine ve asitli olmayan, daha ziyade yatıştırıcı bir şeye ihtiyaç duyan Joe'ya birer bardak meyve suyu aldıktan sonra büfeye bakmaya gitti. Joe bir elini saçlarının arasından geçirdi, çok yorgundu. Dün gece unuttukları şeyleri aklından geçirerek düşüncelere boğuldu. Üst üste gelen, birbirine giren çok fazla şey olmuştu ve Joe bunların kaydını dahi tutamayacak kadar gergindi. Frannie kanı son damlasına kadar temizlemiş miydi? Ya kürekleri? Adli tıp ekibi Will'in yolda bıraktığı doku örneklerinin izini sürebilir miydi? Gecenin ortasında bir denizci sinyali gibi yaktıkları ateş polis için ipucu olur muydu? Farkında olmadan, *burada* bir şeyler örtbas edildi, mi demişlerdi yoksa? Peki Will'in cüzdanı ve tutuklama emrini ne yapacaklardı? Polis bunların izini sürerse onları bulurdu; yanlarında kalması, gizli tutmaları gerekiyordu ama cüzdanı kahrolası havaalanı güvenliğinden geçiremezlerdi, değil mi? Joe çok tatlı olan portakal suyunu yudumlayıp bunu düşünürken tekrar terlemeye başladı.

Cathy ona ağzının içinde, "Polis," dedi. Joe pencereden baktı. *Polizia di Stato* ve *Carabinieri* onlara doğru geliyordu, figürleri dalgalı cam yüzünden bozuluyordu. Beş taneydiler. Kahvaltı salonunun çevresinde takılıyorlardı. Yanındaki Frannie titremeye başladığında Joe ona bir bakış attı.

Kahvaltı tabaklarını doldurdular. Joe, Cathy'ye, "Normal davran," dedi.

"Ter içinde kalan ben değilim."

Joe her sabah bir tabak dolusu İngiliz kahvaltısı alıyordu ve bugün de öyle yaptı. Tabağına üç sosis ve dumanı tüten gümüş bir kâseden de bir kaşık dolusu fasulye koydu. Tabak elinde ısınmıştı. Cathy, karşısında Frannie ve yanındaki mama sandalyesinde Paul ile birlikte otururken Joe onlara katılıp kahve servisi yaptı. Paul, sandalyesinin önüne dört parçalı bir ahşap yapboz dökmüş, parçalardan birini dikkatle inceliyordu. Joe

yapboz parçasına uzandığında Paul topunu koruyan bir köpek gibi aceleyle yapbozu kavradı, “Benim,” dedi göğsüne hafifçe vurarak. Joe, yapbozun iki parçasını ilgisiz ve dikkatsiz bir şekilde birbirine takmaya çalışan Paul’e karşı usul usul akan bir sevgi hissetmekten kendini alamadı. Hepsi senin için, hepsi senin için, hepsi senin için, dedi içinden.

Lydia birkaç saniye sonra onlara katıldı. Joe ona, neredeyse yirmi yıldır sevdiği o kalkık burnuna baktı. Joe gerçeği söylediğinde nasıl tepki vereceğini merak etti. Her zaman aşırı düşünmekle itham edilmişlerdi. Lydia bir keresinde, “Zır deliyiz,” demişti, bütün akşamlarını sırasıyla ovülasyon testleri ve bir Fransız buldoğunun deri döküntüsü üzerine endişelenerek geçirdiklerinde. Akşam yemeği önlerinde, katıla katıla gülmüşlerdi. Ertesi gün muayenehaneye üzerinde Lydia’dan bir notla Amazon Prime’dan küçücük bir endişe bebeği⁹ gelmişti: *Senin ve benim endişelerim için*, yazmıştı. Ama şimdi o bebekler de Lydia da Joe’ya yardım edemezdi. Bu endişe değildi. Bu gerçek bir sorundu.

“Yorgunum,” dedi Joe, başını ovuşturarak davranışını açıklamaya çalıştı. Cathy’nin gözleri onun üzerindeydi.

Lydia ağız dolusu meyvenin arasından, “Dün bütün gece yatakta dönüp durdun,” dedi. “Delirmiş gibi.”

“Biliyorum. Çok sıcaktı.”

Ağızına attığı sosisi çiğnerken bağırsakları sıvılaşıyor gibi geldi. Dünün bittiğine ve bugünün geldiğine inanamıyordu. Böyle bir dünyanın var olduğuna da. Cathy elektrikli çaydanlıktan bir fincan çay aldı. Joe çayın musluktan akışını izledi.

Cathy, “Ben iyi uyudum,” dedi. Yüzü sakindi. Harika bir oyuncuydu. Joe kendine hâkim olamayarak onu inceledi. Onun için bu kadar kolay mıydı?

9 *Worry Dolls*: Endişe bebekleri, Guatemala dağlarındaki köylerde yaşayan Mayalara ait bir gelenektir. Yerli halk, çocukları korkulardan, kötü rüyalarından koruyan Endişe Bebekleri örer ve uyumadan önce çocuklara verir. Uyurken onların yerine bebeklerin endişeleneceği söylenir. -ç.n.

Joe, "Pannek istiyorum," dedi ona anlamlı bir şekilde. "Sende istiyor musun?"

"Olur," dedi sandalyesini geriye iterek. Büfeye doğru yürüyüp insanlardan birkaç metre uzakta durdular. Joe pankek karışımını ocağın üzerine döktü ve asık suratla pişmesini izledi. Paul'e bir bakış attı, hâlâ yapboz parçalarını tutuyordu. Mümkün olduğu kadar çok şeyi avucunun içine almayı severdi.

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" dedi Cathy'ye.

"Rahat değilim."

Joe, bu huyundan kurtulmaya çalışsa da her zaman her şeyi uzun uzadıya düşünen biri olmuştu. Üç hafta önce iş yerinde Evan'a ağzının içinde mal demişti ve sonra tüm gün bunu düşünmüştü. Evan gereksiz bir sağlık taraması yaparak aylık ciro hedefine ulaşmıştı ama bu, onun sürekli böyle yaptığını bilen Joe için sürpriz olmamalıydı. Adamın hayatı bir gün bir Maserati'ye sahip olmak üzerine şekillenmişti, oysa boşandıktan sonra meteliksiz kalmıştı. *Ben* demek yerine *kendim* diyordu. Yani gerçekten malın tekiydi. Yine de böyle tepki vermesine gerek yoktu.

Cathy gibi pragmatik olabilmeyi dilerdi.

"Aslında uyuyamadım," dedi Cathy alçak sesle, gözleri büfe-deki pankek hamuruna kaydı. "Oldu mu? Bok gibi bir uykuydu."

"Rüya gördün mü?" diye sordu Joe.

"Evet," dedi Cathy. Gözleri buluştuğunda hüzünlü bir şekilde gülümsedi, Joe'nun içini kız kardeşiyle aynı rüyayı gördüğüne dair ürkünç bir his kapladı. "Sen?"

Joe, "Evet, çoğunlukla tutuklanmayla ilgili rüyalar," dedi. Pankeki çevirirken itiraf için yanında endişe bebeklerinden bir tane olmasını diledi. Burada, böylesi bir günde bile göğün hâlâ mavi olması, Paul'ün minicik tombul avuçlarında bir şeyleri tutmayı hâlâ seviyor olması, hâlâ pankek pişirebiliyor olması çok tuhaf gelmişti.

"Ben rüyamda adamı gördüm." Cathy dudağını ısırdı ve sol tarafına bir bakış attı.

"Nasıl gördün?" dedi Joe.

Ama Cathy o kadarını anlatmaya istekli değildi. Başparmağının köşesini ısırarak omuz silkti ve cevap vermedi.

Joe olayı düşünerek Paul'e baktı ve sonunda gerçekler ortaya çıktığında Lydia'nın geçmişe dönüp hangi gün yaşandığını tahmin edip etmeyeceğini merak etti. Joe'nun uyuyamadığı gün. Her şeyin değiştiği gün. Onu affeder miydi? Yaptıklarını ve sonrasında bunu ondan sakladıkları için? Bunu düşünürken suratını astı. Belki, diye karar kıldı. Lydia hem fiziken hem de ruhen akli başında biriydi. İnsanlar onu kızdırdığında hayatından çıkarırdı. Bir suçu affedebilirdi ama yalanı asla. Çocukluğunda yaşadıklarının sonucunda yalnızca tüm ailesinden değil, birkaç arkadaşından da uzaklaşmıştı.

Cathy'nin vücut dili değişti. Gerginleşti. "Şu an girişte sekiz polis var," dedi kahverengi gözleri Joe'nun omzunun üzerinden bakarken. "Bakma."

"Nasıl bakmam?" dedi Joe arkasını dönme arzusuyla. Cathy sessizce, "Pazardan bahsettin, değil mi?" diye sordu. "Sana bunu soracaktım." Pankeki çevirdi. Umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyordu, ağırlığını bir kalçasına vermişti ama Joe onu gerginliğini atamadığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Omuzları normalden bir milimetre daha dikti.

"Hayır," dedi Joe şok içinde. "Bahsetmedim." Utançla kızardı, şimdiden ufak bir ihanette bulunmuştu. Ama içinde bulunduğu durumda kim kendini korumaya çalışmazdı ki?

"Ne?" dedi Cathy. "Polise pazardan, Frannie'nin Will'i gördüğünden bahsetmedin mi?"

"Hayır?" dedi Joe, yine bir açıklama yapmadan.

"Neden?"

"Sadece her şeyi anlatmamanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Ama ben senin de orada olduğunu söyledim, Joe."

Joe donup kaldı. “Bunu düşünemedim. Ne yapacağız? Bunu onaylayacak mıyım?”

“Hayır,” diye tısladı Cathy parmaklarını dudaklarına vurarak. “Pekâlâ, aslında onu bizzat pazarda görmedin, değil mi?” dedi. “Sadece uzaktan gördün?”

“Hayır, aslında bayağı yakındı.”

“Joe.”

“Tamam, anladım. Hayır, onu görmedim.”

“Yani sorarlarsa ki soracaklarını sanmıyorum” —ona sert bir bakış attı— “böyle söyleriz.”

Tişörtü aniden Joe’yu sıkmaya başladı. Polise yalan söylemiş, gerçek nedenini kız kardeşinden saklamıştı ve şimdi fedakâr Cathy onu bu durumdan kurtarmaya çalışıyordu.

Cathy hiçbir şey söylemeden ona baktı. Joe, sorgu odasında kendini kurtarmaya çalıştığını bilip bilmediğini merak etti. Cathy onun üzerinde büyük bir güce sahipti. Şu anda polisi arayabilir ve “*Kardeşim yalan söyledi*” diyebilirdi. Her birinin savunmasızlığı Joe’yu rahatsız ediyordu. Damarlarına adrenalin pompalanmaya başladı. Ona ne halt oluyordu böyle?

Aklını kaybediyordu. Hava alamıyordu. Yutkundu. Nefes alıyor, nefes aldığını sanıyordu ama öyle hissetmiyordu. Ne oluyordu böyle? Ellerini masanın üzerine koyarak eğildi. Önünde iki yuvarlak şekil olan pankekler tüm görüş alanını doldurdu. Pankek ve panik. Cathy’ye, “Nefes alamıyorum,” dedi.

Cathy ona nazikçe baktı ve alçak sesle, “Nefes alıyorsun,” dedi.

“Alamıyorum, öleceğim,” dedi. Göğsü sıkışıyordu. Gerçekten nefes alamıyordu.

“Tamam, hadi buradan çıkalım,” dedi Cathy sakince. Onu kahvaltı salonundan çıkarıp güneş ışığının dikkörtgen biçimde içeri girmesine izin verecek şekilde açık bırakılan arkadaki yangın kapısından geçirdi. Joe eliyle Lydia’ya birazdan dönerim işareti

yaptı. Orada ikisi birlikte durdular. Cathy, gözleri Joe'nun üzerinde, "Beş saniye boyunca nefesini tut," dedi.

Nefes alıyor muydu ki? Nasıl bilebilirdi? Kendini bir daha normal hissedebilecek miydi?

"Yedi saniye bırak," dedi.

"Nefes alamıyorum ki."

Cathy, "Geçecek," dedi sakince. "Tamam mı?"

"Hayır, bu kez farklı."

"Hep öyle söylüyorsun."

"Biz birini öl..."

"Sus. Nefes al."

Joe, adrenalinin onu içi boş çalışan bir su ısıtıcısı gibi yakarak tükettiğini hissedebiliyordu. İçi çekilmiş gibi geliyordu. Uzuvarları yorgundu.

Panik atak. Daha önce de yaşamıştı. Hem de yüzlerce kez. Cathy onu sakinleştirebilen tek kişiydi, panik atakları ciddiye aldığından değil, onları saçma bulduğundan ve korkmadığından.

"Beş saniye tut," dedi sakince, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Bazı şeyler değişmez," diye ekledi.

Elini yangın kapısının koluna dayayarak omzunun üzerinden içeriye baktı. "Pankeler yanımış."

Ana girişin olduğu binanın yan tarafında bir arabanın kapısı çarpıldı. Beyaz taştan bina, neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı. Joe bakmayı denediğinde gözünün önünde noktalar oluştu. Günün paleti, kraliyet mavisi ve parlak, yoğun bir beyazdı. Önceki gecenin kahverengi ve kırmızısıyla tezat oluşturması Joe'ya iyi geldi.

Başka bir araba kapısının kapanmasıyla donuk, metalik bir gürültü çıktı. Joe içgüdüsel olarak sese doğru döndü. Göremiyordu, bu yüzden ne olduğunu anlamak için Cathy'ye baktı. Joe'nun omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Güneşle aydınlanmış teni şeftali, saçları karamel, gözleri parlak meşe rengindeydi.

Ama gözlerini alamadığı Cathy'nin ifadesiydi. Kaşları çatılmış, ağzı açık kalmıştı.

"Bakma," dedi fısıldayarak. Joe yine de bakmak için döndü. Kasları gerilmişti, tetikteydi.

"Ne? Polisler mi?" dedi yeniden Cathy'ye bakarak. Cathy elini ağzına götürdü.

"Hayır"

"Ne?"

Joe geri çekilip ona katıldı. Orada, birlikte, yan yana durup baktılar.

"Cane corso," dedi Cathy. Bu bir arama köpeği cinsiydi.

JOE

Onlarca vardı. Her biri arkalarında tasmalarını tutan birer polis memuruyla birlikte hareket ediyor, bağlarından kurtulmak için çabalıyordu. Staffordshire bull terrieri gibi ama daha uzun bacakları olan büyük, siyah köpeklerdi bunlar. Joe, geçen yıl Kings Heath'te oturan İspanyol bir adamın getirdiği bu türden bir köpeği tedavi etmişti. Adamın dediğine göre bir tenis topunu *tek lokmada lüp* diye yutmuştu. Köpeğin ciddi bir ameliyata girmesi gerekmiş ama sonunda sağlığına kavuşmuştu. Personel odasından köpeklerin olduğu koğuşa gelen Joe'nun kokusunu daha gelmeden alabiliyordu. Geldiğinde de her zaman başını kaldırıp bakar, burnunu oynatırdı.

Joe köpeklerle bakmadan edemiyordu. Lydia muhtemelen nerede olduklarını merak etmişti ama umurunda değildi. Sürü gibi bir araya gelen köpeklerin görüntüsü karşısında donup kalmıştı. Polis arabasından daha fazla köpek iniyordu. Yirmi tane kadar olmalıydılar.

Joe, Cathy'ye bakmak için döndü. Birlikte binanın girişine yöneldiler. Şüphe çekici davranıyorlardı ama buna engel olamadılar. Mükemmel ama bir o kadar da sahte gibi görünen

bir portakal ağacının yanında durdular, portakallar fener gibi aşağıya sarkıyordu. Joe bir sigara yaktı.

Polisler geçerken doğal görünmeye çalıştı. Sonra kabarık mikrofonlu haber muhabirleri gelerek konuşacak birilerini bulmaya çalıştılar. Bütün bunlar bir oyundu. Ve bu oyunu sonsuza kadar sürdürmek zorunda kalacaklardı. Bunun düşüncesine bile katlanamıyordu.

Onlar gittikten sonra Cathy'ye alçak sesle, "Bunu biz istedik," dedi.

"Biliyorum."

Gün ışığında kül gibi görünüyordu. Parmaklarıyla bir hareket yapınca Joe sigara içmemesine rağmen ona bir sigara uzattı. Ağzındayken sigarasını yaktı, ikisi de titreyen ellerle sigaralarını içmeye çalıştı. Gözleri buluştu, Joe'nun yüzü onunkine yakındı ama ikisi de konuşmadı.

"Telefona cevap verdiğin için pişman mısın?" diye sordu Joe.

Cathy onun ne kastettiğini çok iyi biliyordu. Her zaman bilirdi. Güvenip güvenmeyeceği ise başka bir konuydu. "Hayır," dedi. "Hayır." Omuz silkti. "Çünkü arayan Frannie'ydi."

Polisler köpeklerin tasmalarını bırakıp uzaklaşmalarına izin verdiler. Kuyrukları yukarıda, ufka doğru hareket ederken güneş ışığını ara ara engelliyorlardı.

Polisler iştirme mesafesinden uzaklaşıp ikisi yeniden yalnız kaldığında Cathy sessizce, "1.8 metrenin altındaki kokuları almazlar," dedi. "Bunu hesaba katmıştık."

Joe sigarası ağzında, "Kan," diye mırıldandı.

"Frannie'nin iyice temizlediğini ummak zorundayız." Cathy sigarasını orta ve yüzük parmaklarının arasında tecrübeli bir sigara tiryakisi gibi tutuyor, dumanı içine çekerken elini yüzüne iyice yaklaştırıyordu. "Bir Mafya patroniçesine benziyorsun," dedi Joe, içinde bulundukları durum karşısında duyduğu manik kaygıdan doğan hafif bir kahkahayla.

Cathy ona solgun bir şekilde gülümsedi.

Joe sigarasını bitirip toprağa attı.

Korkudan bacaklarındaki kaslar sanki saatlerce egzersiz yapmış gibi tir tir titriyordu.

“Kokusunun üzerimize sinmemiş olması imkânsız. Arabamızda... kıyafetlerimizde,” dedi Joe yüksek sesle düşünerek. “Bu köpekler bir mil öteden bile ödülleri kokusunu alamıyorlar mı? Bir keresinde birini ameliyat ettim ve her zaman tam olarak nerede olduğumu biliyordu.”

Cathy, “Tüm giysileri yıkadım,” dedi. “Merak etme, ben hallettim. Çürüme kokusunu almak için eğitilirler. O daha... daha yeni ölmüştü. Bence koku farklıdır.”

Joe başıyla onayladı. İçi bir nebze olsun rahatlamıştı. Cathy halletmişti. Bunu da çözecekti. “Çok zekisin,” dedi Cathy’ye. “Kendine birini bulamadığına inanamıyorum.”

Cathy ondan bir adım uzaklaştığında şaşırdı. “Ne?” dedi Cathy, sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

Joe kızardı. Cathy’nin kontrollü olması karşısında rahatlayarak dili çözülmüştü. “Bilirsin işte,” dedi kekeleyerek, “sadece... bilirsin, hayatını paylaşmak için iyi bir adam diyorum.”

“Birini *bulamamışmışım*,” dedi Cathy onu taklit ederek.

“Özür dilerim,” dedi Joe boş yere. “Sen bana aldırma.”

Cathy öyle yaptı. Uzaklara bakarak düşüncelere daldılar, puslu hava sığağın etkisiyle dalgalanıyor gibiydi.

Belki de Will ölüme yürüdüğünü bilmeden önce buradaydı. Gece geç saatte villarına giden o yolda ne yapıyordu? Gizem çözülemeden kız kardeşi tarafından öldürülen adam. Kendi sırlarıyla denize bırakılan kapalı bir kutu gibi ölen adam.

Cathy sigaranın dumanını pudra şekeri misali yaz havasına doğru üfledi ve sonra dönüp Joe’ya baktı. “Halledeceğiz.”

“Daha detaylı bir plana ihtiyacımız var gibi geliyor,” dedi. Bir saniye kadar düşündü. Babası olsa ne yapardı? Babası Joe’nun ne yapmasını isterdi? Joe, “Bir ihbar hattı var, değil mi?” dedi. “Mesaj atabilmek için.”

"7070. Haberlerde çıktı. Neden?"

"Onu gördüğümüzü söylesek?"

Cathy onun ne demek istediğini hemen anladı. "Ama biz atamayız," dedi.

"Kullan at telefon alır mesaj atarız. Onu bugün gördüğümüzü söyleriz."

Cathy güneş ışığında titriyor gibi görünüyordu, Joe'dan uzaklaşırken omuzları kalktı ve ağzının kenarından sigaranın dumanını üfledi. "Sana kalmış," dedi. "Şimdilik olurlar bırakmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Neden?"

"Sadece... bankamatik meselesini düşünüyorum. Biliyorsun, orada ucuz kurtulduk."

"Evet. Belki de ateşle oynamayı bırakmalıyız," dedi Joe usulca, sigarasının yanan ucuna baktı, turuncudan griye, yakılan ölümler gibi yavaş yavaş küle dönüşüyordu.

"Kesinlikle. Ve... Bilmiyorum." Cathy spor ayakkabısının burnuyla yeri eşeledi. "Sadece... bilmiyorum işte. Bütün olanlar çok tatsız, değil mi?"

Joe duygusuz bir sesle, "Evet, bence geri dönülemez nokta geldi," dedi.

"Belki de", dedi Cathy.

Birkaç dakika daha sessizce ayakta dikildiler.

Cathy, "Frannie durmadığını söyledi," dedi, o kadar alçak sesle konuşmuştu ki duymak için Joe'nun kendini zorlaması gerekti.

"Biliyorum."

Konuşmayı bırakıp sözlerin ve şüphenin havada asılı kalmasına izin verdiler.

Joe usulca, "Cath," dedi.

"Efendim?" Yuvarlak kahverengi gözleri endişeyle ona bakıyordu.

"Benim için de aynısını yapar mıydın?"

Cathy ona bakmaya devam ederek bir süre bekledi. “Elbette,” dedi. Bir an bekledi, düşünüyor gibi görünüyordu, sonra, “Elbette yapardım,” diye ekledi. Peki ya sen diye sormadı.

“Yapar mıydın gerçekten?”

“Şu anda da suçlarınızı bir sır olarak saklıyorum, değil mi?”

Joe bir sigara daha çıkardı ve Cathy’ye de ikram etti. Cathy aldı ama yakmadı, bir öncekini bitirene dek elinde tuttu. Joe ikisini de yakıp sonra çakmakla oynamaya başladı, küçük tekerleği oynatıp kontrollü şekilde yanmasını izliyor ve üfleyip söndürüyordu.

Cathy suçlarını saklıyordu. Suçun nasıl ortaya çıktığı önemli değildi, ardından işledikleri suçlar tıpkı bütün gece bir döngüde ilerleyen, sonu ya da başlangıcı olmayan bir tren gibiydi. Bu yüzden kimse suçun tam olarak nerede başladığını hatırlamıyordu.

Cathy hemen, “Her şey Paul için,” dedi. “Ve de Frannie için.”

Joe, Paul’ün aynada kendi yansımasından nasıl korktuğunu düşününce üzgün bir şekilde hafifçe gülümseyerek, “Biliyorum,” dedi. Joe, aynadaki kendisi olduğunu fark etmesi ve dişlerini göstere göstere güldüğünü görmek için sabırsızlanıyordu. “Aynı zamanda Rosie için de. Değil mi?”

Cathy, “Kesinlikle Rosie için de,” diyerek onu şaşırttı.

GÜNÜMÜZ

JASON'IN OFİSİ, MART BAŞLARI, 1700

Ofisine girdiğimde Jason beni baş-selamıyla karşılayarak, “Bayan Plant,” dedi.

Hiçbir şey demeden karşısına oturdum. Bundan kaçınmanın sonuna geldiğimi biliyordum. Ayak bileklerimi üst üste attım.

Jason bugün kot pantolon ve kazak giyerek rahat bir görünümlü oluşturmıştı. Bazı kâğıtlara bakarken işaret parmağıyla sol gözünü ovuşturdu. “Nasıl hissediyorsun?” dedi, biraz keyifsiz gibi görünen bir tavırla.

“Bilirsin,” dedim. “Şöyle böyle.”

Dışarıda uzaklaşan bir otobüsün uğultusunu duydum. Mart ayına girmiştik ama havalar hâlâ ısınmamıştı. Nedense ikimizin de zihninde yıl şubatla bitmiş martla başlamış gibiydi.

“Pekâlâ, artık konuya girmemiz gerekiyor,” dedi Jason kesin bir sesle.

“Biliyorum,” dedim. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Biliyorum. Haftalardır bu konudan kaçındığımın farkındayım.”

“Bak,” dedi usulca. Ellerimle hâlâ gözlerimi kapamış hâldeydim ve oda üzerime üzerime geliyor gibi hissediyordum; bariz bir oyalama taktiğiymiş ama yine de buna minnettardım.

“Daha önce bunu birlikte yaptığımız insanları saymam sana iyi gelir mi? Emin ellerdesin, söz veriyorum.”

“İçlerinden hapse giren oldu mu?” dedim üzüntüyle.

Kâğıtları rafa koyup oradan yeni, boş bir not defteri çıkardı. Belki de bu kasıtlı bir hareketti. Oturup öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak bana baktı. “Olayın üzerinden yeniden geçilmesi gereken bir durum, tamam mı? Dışçıye gitmek gibi düşün. Ve evet, bazıları hapse girdi.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Tanrım.”

“Bak,” dedi, “elimde pek çok bilgi var ve şimdi bunu... şekillendirmemiz gerekiyor.”

“Bir ifadeye dönüştürmemiz gerekiyor,” dedim üzgün bir şekilde.

Öne doğru eğilip bir numaralı dosyayı aldı. Artık dört dosya vardı. Her ziyaretimde çoğalıyorlardı. Etrafına pembe kurdeleler sarılı dört deniz mavisi dosya, sekreteri ya da asistanı yokmuş gibi görünen Jason’ın kendisi tarafından özensiz fiyonklarla bağlanmıştı.

“Bence stratejimiz, dava süresince duruşmada olayların senin tarafından anlatılması olmalı,” dedi ifadeyi yazacağı defteri işaret ederek. “Mümkün olduğunca açık konuşmalısın. Baştan sona olanları tek tek anlatmalısın. Tamam mı? Oyun yok, hikâye yok. Yalan yok.”

“Tamam,” dedim. “Evet, anladım.”

Suç. Sonuç. Ardından yaşananlar. Ondan sonra olanlar. “Duruşma iki hafta içinde başlıyor,” dedi. “Bu yüzden artık bunu yapmamız gerek.”

GEÇMİŞ CATHY

Gecce olmuştu. Cathy sırtını Frannie'nin yatak başlığına dayamış telefonuyla oynuyor ve şu anda yapılması gerekmeyen şeyleri yapıyordu.

Oda sadece TV'de yayımlanan İtalyan haber bülteniyle aydınlanıyordu. İki kardeşin bacakları tamamen aynı uzunlukta, çıplak ayakları birbiriyle aynı seviyedeydi. Televizyondaki görüntülerin parlak kırmızı ışığı tenlerine yansıyor.

Frannie alnını ovuşturarak, "Bir daha uyuyabileceğimden emin değilim," dedi. DİYET DEĞİL İSYAN yazan bir tişört giymişti. Elindeki bebek monitörüyle oynuyor, birkaç dakikada bir uyuyan Paul'e bakıyordu. "Bu bana okul sonrasını hatırlatıyor," dedi başını duvara yaslayarak.

Cathy, Joe, Frannie ve Rosie her öğleden sonra dört gibi eve dönerlerdi. Birlikte nehir boyunca tarlalardan geçerek tepeye çıkar ve sonra eve varırlardı. Frannie her zaman geç kalırdı. Joe çok hızlı yürürdü. Çoğu gün birbirlerine hep aynı konuda yakınırlardı. Dönüp geri geri yürüyerek ona gülen Joe'ya, "Tanrım, *yavaşla*," diye homurdanırdı Frannie. Bazı yönlerden pek değişmemişlerdi. Daha birkaç hafta önce, Frannie'nin mutfağında

sabahın bir buçuğuna kadar oturup sohbet etmişlerdi. Cathy ve Frannie tırnaklarına oje sürmüş, Joe ise altı bira içmişti.

“Doğru ama okuldan sonra İtalyan haberlerini izlemezdik,” dedi Frannie gülerек ve sade kahvesinden bir yudum aldı. Frannie günün her saatinde kahve içebilen bir tiryakiydi. Kahve onu hiç etkilemiyor gibi görünüyordu. Cathy kardeşinin profiline, mükemmel hatlarına, düz burnuna, çekik gözlerine baktı. İnce, zarif parmakları bile çekiciydi. Rosie’ye benziyordu.

Rosie ailenin asıl bebeğiydi, Frannie’den iki yaş küçüktü. Sekiz yaşındayken ölmüştü. Ani bebek ölümü sendromu demişlerdi. Nadiren bebeklerde değil de çocuklarda görülen bir vakaydı.

Tam da böyleydi, diye düşündü Cathy, Frannie’nin zarif burnuna bakarken. Nadir bir olaydı. Kötü şanstı. Ailelerinin ve sahip oldukları her şeyin yıkımı olmuştu.

Rosie öldükten sonra ebeveynleri tuhaf ve zor insanlara dönüşmüşlerdi. Anneleri her şeyden korkar olmuş, onların oyun parkına gitmelerini dahi yasaklamıştı. Babaları ise içine kapanmıştı. Rosie’nin odası hâlâ duruyordu, duvarda onun sekiz yaşında büyümeyi durduğunu gösteren fotoğrafları vardı. Ölümünden bir ay sonra, en son çekilen fotoğrafları bastırılmış ve onlar da çerçevelenmişti.

Tüm bunlar yaşanırken kalan üç kardeş, ne olursa olsun birlikte olmak isteyerek bir başlarına hayata tutunmaya çalışmıştı.

Frannie, “Bu kadar az uyuyor olmama inanamıyorum,” diye ekledi. Cathy bazen Frannie’nin şanslı olduğunu düşünürdü. Rosie öldüğünde on yaşındaydı. Onu neredeyse hiç hatırlamıyordu. Ne kaybettiklerinin farkında değildi. Öte yandan on üç yaşındaki Cathy’yle on beş yaşındaki Joe neredeyse her şeyi hatırlıyordu.

“Şunu kapatalım,” dedi Cathy. “Tekrar tekrar onunla ilgili haberler vermekten başka bir şey yapmıyorlar.” Daha şimdiden arama köpekleri ve aralarında beyaz, ürkütücü figürler hâlinde onlara eşlik eden adli tıp ekibinin ufukta siyah ve bej rengi bir deniz misali ilerleyişinin görüntüleri iki kez dönmüştü.

Frannie sesini kısıtı ama televizyonu kapatmadı. Kahvesini bitirip kupayı yatağın üzerindeki bacaklarının arasına koydu. Telefonu pencere pervazında şarjdaydı ve Cathy bu saatte bile telefonun ışığının yandığını görebiliyordu. Neden bütün arkadaşları uyanıktı?

Cathy ona arkadaşlarını ve nasıl bu kadar kolay bir şekilde bu kadar çok arkadaş edindiğini sormak yerine, "Sence o kâğıt parçası neden ondaydı?" diye sordu.

"Şey," dedi Frannie, yeniden kupaya uzanıp onu bir elinden diğerine alarak, "o bir polis memuru sonuçta."

"Evet, öyle."

"Herhangi bir şey olabilir, değil mi? Villaya yapılan bir güvenlik denetimi? Araba kiralamayla ilgili bir şey? Nereden bilebiliriz ki."

Cathy yataktaki pozisyonunu değiştirerek bacaklarını altına aldı. Frannie farkında olmadan dirseğini Cathy'nin dizine dayadı. İçinde bulundukları bu iç karartıcı duruma rağmen Cathy hâlâ eski kaygılarını saptayabiliyor ve bunların panzehrini bulabiliyordu. Frannie'nin Joe'ya ondan daha yakın olduğuna dair kaygılarını. Cathy'yi anlaşılmaz, sıkıcı ve *tuhaf* bulduğuna dair kaygılarını. Şu anda dizine dayadığı dirseği ise farklı bir şey söylüyordu, Cathy kardeşinin dizini okşadı.

"Ya birini soruşturuyorduydu?" dedi Frannie.

"Kimi?"

"Eh, seni ya da beni değil."

"O zaman kimi?"

"Joe'yu? Yoksa *Lydia'yı* mı? Ya Joe Will'in peşine düşmüşse... onun öfkelenmesinde nasıl birine..."

"Biliyorum," dedi Cathy. "Geçen gece Lydia'yla çıktığında belki Joe'nun başı o adamla söylediğinden daha fazla belaya girmiştir."

"Evet. Belki ona sorabiliriz. Kâğıt nerede?" dedi Frannie, elini Cathy'ye uzatarak.

“Odamda.”

“Yarın herkes uyuduktan sonra Joe’yla birlikte tekrar bakalım. Ne yapacak görelim.”

Frannie dosdoğru önüne, televizyona bakıyordu ama yüz hatları sıkıntılıydı. Cathy, onun Joe’nun söylediğinden daha fazla olay çıkarıp çıkarmadığı üzerine düşündüğünü görebiliyordu. Bu gece daha da zayıf görünüyordu. Göz yuvaları iyice çökmüştü, tatil bronzluğu TV’den yansıyan parlak ışıklar ve gölgeler karşısında uyumsuz görünüyordu.

Joe koridorun sonundaki banyoda duş alıyordu. O da uyuyamamıştı. Suyun vücuduna çarptığını, kalın sicimler hâlinde aktığını duyabiliyorlardı.

“Bak,” dedi Frannie aniden, televizyona bakarak. Cathy dikkatini Frannie’nin elmacık kemiklerinden ekrana çevirdi.

*Omicidio*¹⁰. Cathy’nin bedeni, zihni daha kelimeyi tercüme edemeden tepki verdi. Doğrularak İngilizce alt yazıya baktı. Alt yazı, bazen okuldan sonra Ceefax’ta birlikte izledikleri futbol haberleri gibi işkence edercesine yavaş geçiyordu.

Polis, sahte bankamatik işlemi nedeniyle cinayet soruşturması başlattı.

Cathy kafatasındaki damarların zonkladığını hissediyordu. Oda kararıp etrafında dönerken başını ellerinin arasına aldı. “Nasıl ya?” diye fısıldadı.

Başı yerde, bakışlarını ekrana kaldırdı ve bir İtalyan polis memuru konuşurken alt yazıların geçişini izledi. Frannie yaktan kalkıp loş odanın köşesinde durdu. Cathy onu zar zor görebiliyordu.

Beyaz şerit hâlinde kayan alt yazıda, *Will McGovern’in şüpheli bir şekilde öldüğüne dair nedenlerimiz var ancak cesedi henüz bulunamadı. Bay McGovern’in nerede olduğunu bilen kişi, Bay McGovern’in ölü değil de kayıp gibi görünmesi için büyük çaba*

10 Ita. Cinayet. —ç.n.

sarf ediyor gibi görünüyor. HSBC Bankası'nın hızlı davranması sonucunda bankamatikte başarısız bir girişim yapıldığı ortaya çıktı. Arama köpekleri yakınlarda bir cesedin kokusunu aldılar. Artık katilinin Bay McGovern'ı yaşıyormuş gibi göstermeye çalıştığını düşünüyoruz, yazıyordu.

Cathy'nin tüm vücudu çöl gibi kurudu. Ağzı. Gözleri. Sanki biri vücudundaki tüm nemi çekmiş de geriye sadece bir kabuk bırakmış gibiydi. Frannie'nin yatak odasının kapısı açıldığında ikisi de gerildi. Beline pembe bir havlu sarılı olan Joe gelmişti. "Üzerimi burada giyebilir miyim?" dedi, elinde bir eşofman altı ve gri bir tişört vardı. "Lydia uyudu. Ve daha fazla sorun çıksın istemiyorum."

"Olur," dedi Frannie sessizce, gözlerini televizyona dikip tekrar yatağa otururken.

Cathy ona baktı. Gözleri karanlığa alışırken Frannie'nin saçlarını alnından geriye doğru ittiğini, elleriyle saçlarını orada tuttuğunu gördü, iki yana açık dirsekleri dışında vücudu kaskatı kesmiş hâldeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Joe hemen.

Cathy'yle Frannie bakiştılar. "Ne oldu?" diye sordu tekrardan.

"Bak," diye cevapladı Frannie televizyonu işaret ederek. "Arama köpekleri, bankamatik..."

Cathy pencerenin önünde durup dışarı baktı. Birkaç saniye sonra derin bir nefes alıp dönerek Joe'ya baktığında, başının tam üzerindeki haçı gördü. Meşe rengi bir haçtı. Üzerinde başka bir gümüş İsa heykeli vardı. Ellerinde iki kırmızı nokta. Cathy gözlerini ondan alamadı.

Joe tişörtünü üzerine geçirdi. Teninin ıslak kısımlarına yapışan gri kumaşta siyah lekeler oluştu.

Cathy nefes aldı ve alçak sesle, "Öldüğünü biliyorlar," dedi.

"Kahretsin," diye fısıldadı Joe, son dakika haberlerine bakarak. Altında hâlâ pembe havlu, üzerinde de tişörtü vardı.

Omzunun üzerinden aralık kapıya bakarak dışarıda birinin olup olmadığını kontrol etti. “Yeni bir plana ihtiyacımız var.”

“Hayır, yok,” dedi Cathy kesin bir dille. “Durmalıyız. Sadece duralım.”

“Ama...”

“Bak,” odanın diğer ucuna, Joe’nun yanına gidip elini koluna koydu. “Durmalıyız.” Nefes aldı. “Durabiliriz.” Dönüp hâlâ televizyon izleyen Frannie’ye baktı, gözlerinin beyazı tıpkı o geceki gibi hayvansı bir parıltıyla parlıyordu. Joe da kardeşine bakıyordu. Cathy düşünceler içerisinde pencereye döndü. O sırada Frannie’nin şarjda olan telefonu yeniden aydınlandı. Frannie, en yakın arkadaşı Deb ile neredeyse sürekli iletişim hâlindeydi, bu nedenle Cathy mesaj bildirimini görünce şaşırmadı.

Frannie Deb’le yirmi bir yaşındayken, Manchester teriyerini kontrol için kliniğe getirdiğinde tanışmıştı. Cathy, kız kardeşinin ne kadar kolay arkadaş edindiğine bizzat şahit olmuştu. Bir iki sorudan ve köpeği terazide tartmaya çalıştıktan sonra karşılıklı kıkır kıkır gülmeye başlamışlardı. Birbirlerinden numaralarını almış ve bir anda birbirlerinin en yakın arkadaşı oluvermişlerdi. Bu, Cathy’nin hiç sahip olmadığı bir şeydi. Deb çoğu salı akşamı –Frannie’ye göre haftanın açık ara en kötü gününde– Frannie’nin evine gelirdi ve Cathy kendi evinde uyurken duvarlardan ve açık pencerelerden onların yüksek kahkahalarını duyardı.

Ama mesaj Deb’den değildi. Resmî bir kurumdandı. “*Jason Granger Hukuk Bürosu ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz...*” Frannie’nin ekranında mesajın önizlemesi görünüyordu.

Cathy gözlerini kırptırdı. Jason Granger Hukuk Bürosu mu? Bakışlarını Frannie’nin telefonundan çekip kendi telefonunu çıkardı ve Google’da aradı.

Jason Granger, yazıyordu web sitesinde. *Birmingham Ceza Avukatı*. Cathy bakakaldı.

Kız kardeşi neden bir avukattan mesaj alıyordu? Avukat mı tutmuştu? Kendini aksine ikna etmeden önce araştırmak için

Jason'ın numarasını rehberine ekledi ve kendini suçlu hissettiği şeyler listesine bir yenisini daha ekledi: Frannie, onun telefonuna baksa ve iki hafta önce randevuya çıktığı adama gönderdiği mesajları görse utançtan yerin dibine girerdi. Gerçi Cathy cevap alamadığı iki mesajdan sonra artık adamın onu görmek istemediğinden emin olmuştu. Nedenini biliyordu: Barda sorularını tuhaf bir şekilde cevaplamış, muhtemelen hayvanlar hakkında konuşarak canını sıkırmıştı ve belki de kurtararak evlat edindiği buldoğu Macca hakkında çok fazla konuşmuştu.

Frannie ve Joe tartışırken onlara baktı. Cathy donup kalmıştı, aklında sadece Frannie'nin ondan sakladığı bu sır dönüyordu.

Villanın loş ışığında yavaş yavaş birbirlerine sırt çevirmeye başladıklarını düşünmeye başladı, o kadar yavaş ki fark etmemişlerdi bile, eskiden birbirine bakan üç savaş gemisinin mürettebatına tek bir hareket dahi hissettirmeden arkasını dönmesi gibiydi.

"Öldüğünü biliyorlarsa neden cesedi bulamadılar?" diye sordu Joe ona bakarak. Duştan sonra bile hâlâ sigara kokuyordu ve kokusunu beraberinde odaya taşımıştı.

"Bilmiyorum," dedi. Frannie'ye bunu soracaksa şimdi sormalıydı. Ama bir şey onu durdurdu. Kartlar dağıtılmış ve geriye yalnızca elini göstermeden oyunu oynamak kalmıştı.

"Onu bulacaklar mı?" diye sordu Frannie. Cathy'nin bakışları ona döndü.

Cathy alnını ovuşturarak, "Bunu da bilmiyorum," dedi. Durdu ve düşündü. "O mesajı sen göndermedin, değil mi?" diye sordu Joe'ya.

"Ne mesajı?"

"İhbar hattına. Bana oraya mesajı senin göndermediğini söyle."

Joe'nun vücudu gerilirken yalnızca başını Cathy'ye çevirdi.

"Ne?" dedi Frannie. Sert bir ne'ydi.

“Elbette ben göndermedim,” dedi Joe kızarak. “Göndermeyeceğimi söylemiştim.”

Lydia pijamasının içinde, saçlarını başının tepesinde toplamış hâlde kapıda belirdi. “Hangi mesaj?” diye sordu.

LYDIA

Lydia gece seslere uyandı ve içini tanıdık bir his kapladı: kalabalık içinde yalnızlık hissi. Plantların arasındayken bazen böyle olurdu, özellikle tatildayken. Ona bile bile dışlıyor değillerdi ama öyleydi.

Yatakta Joe'nun tarafı boştu. Saate baktı: 01.32'ydi. Dikkatle dinledi. Üçünün hararetli bir şekilde konuştuğunu duyabiliyordu.

Ay dışarıda parlıyor, ışığıyla yatağı aydınlatıyordu.

Kalkıp sabahlığını giydi ve odadan çıktı. Joe neden yatmamıştı? Saat onun için bile geçti. Dün gece de aynı şeyi yapmıştı. Ve dün banyoda, kız kardeşleriyle bir şeyler tartıştığı bariz şekilde belli olsa da sanki Lydia sinir bozucu bir çocukmuş gibi onu başından savmıştı. Ona dört kez neler olup bittiğini sorsa da yanıt olarak bir sürü zırva işitmişti. İşle ilgili detaya girmek istemediğı bir sorun demişti, ardından annesiyle ilgili bir şey...

Lydia, yirmili yaşlarından itibaren kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmek zorunda kalmıştı. Terapistin yardımıyla "Kilolu olman seni rahatsız etmiyor mu?" gibi şeyler söyleyen sorunlu ve toksik arkadaşlarını aşamalı olarak hayatından çıkarmıştı çünkü yavaş yavaş anlamıştı ki bunu onun yerine yapacak kim-

sesi yoktu. Lydia onlardan uzaklaşana kadar daha iyi bir hayat nedir bilmemişti.

Böylece, başının tepesindeki saçlarını düzeltirken şimdi, bu gece bu konuya bir nokta koyması gerektiğine karar verdi. Burada o da tatil yapıyordu ve öyleymiş gibi davranılmayı hak ediyordu.

Koridorda ilerlerken sesler duydu. Ayaklarının altındaki taşlar mahzendeymiş gibi soğuktu. Çıplak ayaklarında çıkıntılar hissedebiliyordu, bazı yerler pürüzlü, bazı yerler dalgalı ve çukurluydu. Bu villa eski bir kilise gibi kokuyordu. Lydia, tatile gelene kadar bunu hep unuturdu. Temizlemiş olsa bile havası değişmiyordu. Ahşap, eski lahitler, asırlık buhur kokusu.

Cathy konuşuyor, diye düşündü Lydia, alçak, sakin tonu Frannie'nin odasından gelen Joe'nun yüksek sesine karışıyordu. Durdu, hareketsiz kaldıkça ayakları daha da üşüdü. Kulak misafiri olmaması gerektiğini biliyordu ama fırsat ayağına gelmişti ve Lydia on dört yaşından beri Plantların büyüğü altındaydı. Artık kendisi de bir Plant olmasına rağmen bu etki neredeyse hiç eksilmemişti. Parlak, siyah saçları, atletik yapıları, bağlılıkları.

Ebeveynleri Maria ve Owen, hafta içi okuldan önce cam *sürahide* gün ışığı renginde portakal suyuyla mükellef bir İngiliz kahvaltısı hazırlardı. Merdivenlerini kaplayan pembe halı daima tertemiz süpürülmüş olurdu. Lydia kendi evini, küflü pencere pervazlarını, öngörülemez atmosferini düşününce tüyleri ürperirdi. Ama şimdi buradaydılar, o mükemmel aile tüm gerçeklikleriyle dinlendiklerinden habersizdi. Lydia birden kendini bir röntgenci ya da sapık gibi hissetti.

Frannie'nin odasında Joe'nun, "Evet, yapabilirler," dediğini duydu. Lydia'nın zihnindeki portakal suyu sürahileri patlamış balonlar gibi kayboldu. Son yıllarda öğrendiği üzere bu aile mükemmel değildi. Frannie, Cathy ve Joe'nun hırslı olduğunu düşünüyordu. Joe ve Frannie, Cathy'nin duygusal olarak yetersiz olduğuna inanıyordu. Cathy ve Frannie ise Joe'nun çok

çabuk öfkелendiđi ve çok sert olduğu kanısındaydı. Bunlar, bir zamanlar sevginin sadece siyah ya da beyaz olduğuna inanan Lydia'nın kafasını karıştırıyordu.

Lydia koridorda karanlıkta bekledi. Kapı aralıktı. Joe fısıldıyordu. Onu güç bela duyabiliyordu. Fısıldadığı her ne ise, haberlerin can sıkıcı uğultusu tarafından bastırılıyordu. Kayıp adam. En azından kaybolanın bir kadın olmadığına sevindi, burada, onun tatilinde kaybolan bir kadın değildi.

Cathy yüksek sesle, "Bana o mesajı senin göndermediğini söyle," dedi. Lydia ileri doğru bir adım daha attı, neredeyse ışığa doğru yürüyordu. Cathy asla bağırılmazdı. Sesini asla yükseltmezdi. O hep sakin, dengeli ve sağlam duruşluydu. İkisi daha fazla bir şey söylemeden Lydia bir adım öne çıktı. Kapıda yalnızca bir kereliğine tereddüt etti. Parmakları ışıkla aydınlandı ama vücudunun geri kalanı karanlıktaydı. Lydia'nın içindeki bir ses parmaklarının onu geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru ittiğini ve bundan asla geri dönemeyeceğini söylüyordu.

Joe, "Elbette göndermedim," dedi ve Lydia istemsizce rahatladığını hissetti. "Göndermeyeceğimi söyledim."

"Hangi mesaj?" dedi Lydia ve ışığa doğru adım attı. Kocasına baktı ama aslında kocasıyla kız kardeşleri arasındaki atmosferi sindirmeye çalışıyordu.

Cathy'nin omuzları dikti. Lydia'nın ona baktığını gördü ve kollarını önünde kavuşturdu. Sonra Joe'ya baktı, bir karara varmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Hemen ardından kapıya doğru ilerledi ve yanından geçerken Lydia'ya baktı. O anda sanki ikisi yüz yüze gelen ama farklı yönlerle hareket eden birer dansçıymış gibi zaman yavaşladı.

İmlar kraliçesi Cathy sanki Lydia'ya bir şeyler söylüyordu. "Affedersin," diye mırıldandı Cathy. *Pardon* ve özür dilerim arası bir şeydi. Lydia kenara çekilerek geçmesine izin verdi.

"Hangi mesaj?" diye sordu tekrar Joe'ya. Joe elleri saçlarında, küçük, manasız bir daire çizerek döndü. Durdu ve sonra

tekrar konuştu. “Hadi...” dedi ama cümlesini bitirmedi, Lydia’yı koridordan geçirip temiz, küçük odalarına götürdü. Lydia, ay ışığıyla dolu odadan dakikalar önce ayrılmış olsa da şu anda her şey gözüne farklı görünüyordu.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedi Joe yatağın yanında durarak.

“Ne?” Lydia şaşkınlıkla onu izlerken gözleri kısıldı. Üzerinde pembe bir havlu ve tişörtten oluşan saçma bir kombin vardı. Joe ne yapıyordu? Ellerini saçlarına götürdüğünde bu hareketiyle tişörtü yukarı sıyrıldı.

“Bir şey oldu,” dedi Joe. Oturdu, çıplak ayakları yüksek yataktan sarkıyordu. Sonra tekrar ayağa kalktı, havluyu çözüp eşofman altı giydi. Lydia, evli çiftlerin sıradan ve samimi tav-
rıyla onu izledi.

Lydia ürkütücü biçimde sakindi. En kötü kâbusu –Joe tarafından ihanete uğramak gibi henüz emin olmadığı bir şey– yaşandığında bu kadar sakin olacağını düşünmemişti ama şu an tamamen sakindi.

“Ne oldu?” diye sordu.

Joe ellerini kucağında kenetledi. “Bir mesaj göndermek istemiştım,” dedi dudağını ısırarak. Arkasında bir su ısıtıcısıyla kullanılmamaktan tozlanmış fincan takımı ve duvarda üç beyaz haç vardı. Joe’nun gözleri sağa sola oynuyordu. Lydia bakışlarını kendi üzerine çekmeye çalıştı ama yapamadı. Bu, bir tekneyi havaya demirlemeye çalışmak gibiydi.

“Ne mesajı?”

“Evan’a.”

“Kliniktekine mi?” dedi Lydia şaşkınlıkla.

“Evet, o...”

“Şu anda klinikteki sorumlu kişi o, değil mi?”

Lydia Joe’ya baktı. Ayaküzeri düşündüğü çok açıktı. Ellerini, avuçları Joe’ya dönük şekilde kaldırdı. “Yalancılarla işim olmaz,” dedi Lydia. “Ne söyleyeceksen açık açık anlat.”

Joe, "Hayır, hayır," derken paniği yüzünden okunuyordu, dudakları sarktı, kaşları onu karikatür gibi gösterircesine çatıldı. Lydia onu şok etmişti. Joe bir keresinde ona acımasız demişti ve Lydia bunu asla unutmamıştı. "Benim durumumda olduğunda acımasız olman gerekir," demişti buz gibi bir sesle. Anne babanızla tüm bağlarınızı koparmak zorunda kaldığınızda hiçbir ayrılık o kadar zor gelmez. Lydia, çevresinde bir şeylere karlanan, buna alışan, onları perişan eden insanlarla aynı çatı altında yaşayan insanları fark etmeye başlamış ve kendisinin asla böyle olmayacağına yemin etmişti.

"Bana nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" dedi Joe.

Lydia suçluluk hissetti. Açık konuşmak gerekirse Joe onun bu hayattaki tek müttefikiydi, ondan şüphe duyması için hiçbir zaman sebebi olmamıştı. Telefonunda şifre yoktu, zaten fotoğraf albümü sadece köpekler ve kedilerle doluydu: İyileştirdiği her hayvanın fotoğrafını çekiyor ve bunları *Eve Dönenler* adlı bir albüme ekliyordu.

"Yemin ederim," dedi. "Evan'la ilgili." Alnını ovuşturdu. "Üzgünüm. Klinikte işler... seni endişelendirmek istemedim."

Lydia yastığın üzerine oturarak açıklama bekledi.

"Klinik biraz zor günler geçiriyor. Evan... sıçmış batırmış. Bu konuda ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorduk."

"Ne yapmış?"

Joe, "Gereksiz bir işlem uygulamış," dedi.

"Tamam ama ne yapmış?"

"Sahibin zengin olduğunu bildiğinden gereksiz bir ultrason çekip faturaya eklemiş."

"Anlıyorum."

"Öyle işte, yani, yapmaması gereken bir şey yapmış. Ama meteliksiz hâlde. Ve ben de onu ortak yapmıyorum," dedi Joe, sinsi, kendini beğenen bir gülümsemeyle.

"Neden meteliksiz hâlde?" diye sordu.

"Boşandığından," dedi Joe. Gittikçe Lydia'ya yaklaşıyordu ve Tanrım, Lydia bu adama karşı koyamıyordu. Misk ve güneş kokuyor, ayrıca onu *olduğu* gibi kabul ediyordu, her hafta banyodaki bir çöp kutusu dolu hamilelik testlerini yüzünde sadece alaycı gülümsemeyle boşaltıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Mesajın önemsiz olmasının verdiği rahatlıkla kendini iyi hissetmeye başladı. Tanrı'ya şükür önemsiz bir şeydi! "Aslında ikinci bir iş bulmuş, kuryelik yapıyormuş. Galiba karısı nafaka konusunda onu gerçekten zora sokmuş."

"Vay be." Lydia ona gülümseyerek yaklaştı. Ve işte o zaman Joe telefonunu ondan biraz uzağa çevirdi. Bu, Lydia'nın normalde fark etmeyeceği küçük bir hareketti.

"Telefonunu görebilir miyim, lütfen?" diye sordu. Hayvanları ve onu seven bu adama kendini kaptırmamak için derin derin nefes almaya çalıştı.

"Neyi?"

"Telefonunu." Avucunu beklentiyle uzattı. Joe, telefonunu karısına vermek istemiyor gibi görünüyordu. Sanki midesi ağrıyormuş gibi iki büklüm olarak ondan uzaklaştı.

"Joe," dedi Lydia yumuşak bir sesle.

Elini cebine götürdü ama bu yalnızca öylesine bir hareketti. Neden telefonunu veremediğine dair bir açıklama yapması bekleniyordu. Lydia'ya göre ateş olmayan yerden duman çıkmazdı, bu yüzden sadece, "Tamam," diyerek ondan uzaklaştı ve bir bardak su almak için banyoya girdi.

"Lyds."

"Tavrını çok net belli ettin," dedi Lydia ona dönerek. "Orada bir şey var" –cebini, oradaki dikdörtgen şekli işaret ederek– "görmemi istemediğin bir şey," dedi.

"Evan'ın mesajını sildim. Aptalcaydı. Ama beni endişelendirdi."

"Ya bana telefonunu göster ya da defol."

İfadesinde bir şey belirdi ama Lydia bunu okuyamadı. Adını koyamadı. Acı gibi bir şeydi. Gözlerinin köşeleri kırışmıştı. Dişlerini gösteriyordu. “Hayır,” dedi.

1995 yılında Lydia’nın annesine, kızını güvende tutmak için onunla beraber gitmek ya da kalmak gibi bir seçenek sunulmuştu. O kalmayı seçmişti. Ama Lydia asla kalmayacaktı. Onu inciten biriyle beraber olamazdı. Joe’nun sert tavırlarına bizzat maruz kalmadığı sürece onunla yaşamaya devam etmişti. Köpek sahiplerine ve trafikte yolunu kesen insanlara kaba davranabilir, nereli olduğu sorulduğunda Evan’ın “Yüce Yorklu” demesinden nefret ettiğini söyleyebilirdi ama Joe, Lydia’yı asla kandırmazdı.

“Tamam o zaman. Seçim senin,” dedi.

Joe dişlerini fırçalamaya başladı. Lydia, tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederek birkaç saniye aynada onu izledi. Sessizce hazırlanırken kirpiklerinin altından Joe’nun vücudunu izledi. Kambur görünüyordu. Lydia vücudunda hareket eden ürpertici bir gök gürültüsü gibi, ister istemez ona karşı şefkat hissetti. Hayır, dedi kendi kendine. Hayır. Bize acı çektiren insanlara şefkat beslemeyiz. Yatağa girdi ve kasıtlı olarak Joe’ya sırtını döndü.

Lydia uyandı çünkü Joe henüz uyumamıştı. Dönen, çarşafı kırıştıran, bunaldığı belli olan birinin yanında uyumak imkânsızdı. Bir tartışma sırasında uyumaya çalışmak gibi bir şeydi, yalnız burada Joe kendiyle mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Dönüp gözlerini açarak Joe’nun sırtına baktı. Joe bunu hissetmiş olmalı ki yüzünü ona döndü. Karanlıkta birkaç saniye birbirlerine baktılar.

Yatağın üzerine gölgelerin düşmesine neden olan, sanki gece göğü de onun kadar dönüp duruyormuş gibi kıpırdanan ay ışığında gözlerinin beyazı mavi görünüyordu.

"Neler oluyor, Joe?" diye fısıldadı. Bunu yalnızca burada, vücut dilini okuyamadığı gece karanlığında göz göze kaldıklarında söyleyebiliyordu.

Joe, "Yok bir şey," dediyse de Lydia'ya yaklaştı. Örtünün altından sıcak bir el ona uzandığında Lydia gözlerini kapattı.

"Sana söz veriyorum, bilmen gereken bir şey değil," dedi ama sözleri hüzünlü ve sönüktü. "Bana güvenmeni istiyorum."

"Sana güvenmiyorum," dedi Lydia hemen. "Sen bu hâl-deyken nasıl güvenilebilirim?" Elini onun elinden çekerek sırt üstü döndü ve düşündü. "*Bilmen gereken bir şey değil* derken ne kastettin?" Joe ona yaklaştı ve bacaklarını onunkilere dolayıp başını göğsüne yasladı. Neredeyse iç çeker gibi derin bir nefes alıp verdi. Pencere açık olmasına rağmen odadaki tek ses buydu.

"Demek istediğim... Öyle bir şey oldu ki -bunu bilirsen eğer- hayatın berbat olacak."

"Evan'ın ultrasonuyla mı ilgili?"

Joe ufaklık bir tereddüitten sonra, "Hayır," dedi.

"Eh, o zaman ne olduğunu öğrenmem gerek," dedi Lydia doğrulup onu üzerinden uzaklaştırarak.

"Hayır," dedi Joe.

"Joe..."

"Bak. Bir şey oldu. İşle ilgili. Ve bunu sana söylersem eğer o zaman..."

"Yasa dışı mı?"

"Evet."

"Beni etkiler mi?"

Bir anlık duraksama oldu. "Hayır."

"Sen..."

"Sana söyleyemem, Lyds," dedi Joe nazikçe, dirseğinin üzerinde doğrularak. Lydia onun belli belirsiz silüeti, omzu ve gözleri dışında hiçbir şey seçemiyordu.

"*Nasıl* bir şey bu? Bilmem gerek, değil mi? Yasa dışı olsa bile."

"Bilmek istemezsin. Bu..." Joe'nun bakışları pencereye kaydı, sonra ona döndü. "Bu senin iyiliğin için. Söz veriyorum," dedi.

"Ben sana ne zaman bana güvenmemen için bir sebep verdim?" Cevap vermesini bekledi ama Lydia'nın yüzündeki ifadeyi fark edince ekledi, "Onlar değil, ailen değil." Ant içer gibi elini göğsüne bastırdı. "Ben. Ben."

"Buna gerek yoktu," dedi.

"Ne?"

"Bu şekilde söylemene gerek yoktu diyorum."

"Özür dilerim," dedi hemen ciddiyetle. "Benim hatam."

"Hiç vermedin," dedi Lydia yumuşak bir sesle. "Bana sana güvenmemem için hiç sebep vermedin."

"O zaman," dedi Joe, sanki bu tam bir cümleymiş gibi.

"Birine mi yardım ediyorsun?" dedi. "Bu da bir çeşit kerkenez olayı mı?"

Joe buna gülümsedi. "Evet," dedi. Bir elini gece havasında amaçsızca salladıktan sonra tekrar yatağa düşmesine izin verdi. "Öyle de diyebilirsin."

Lydia uyandığında hava aydınlanmıştı ama sabahın erken saatleriydi. Joe yine yoktu. Lydia pencerenin önünde durdu. Gökyüzü pembe kenarlı mor bulutlarla bezenmişti, karışık bir çocuk resmi gibi görünüyordu. Joe'nun nerede olduğunu merak etti. Onu uzaktan yine Cathy'yle birlikte, arazinin kenarında gördü. Elleri belinde, savunmaya geçmiş gibi görünüyordu. Lydia onun bu hallerini iyi biliyordu. İki kardeşe baktı.

Gözünü onların üzerinde tutmaya karar verdi. Dinlemeye. Ne kadar uzun bakarsa o kadar detaylı görüyordu.

JOE

O mesajı Joe göndermişti.

Akşam otobüsüyle şehre gitmişti, gökyüzü kirli pencerelerin ötesinde yoğun bir şeftali rengindeydi. Otobüs boş olmasına rağmen yolculuk boyunca gergin enerjisinin bir kısmını üzerinden atmak istemesine otobüsün ortasındaki plastik tutacağa asılarak ayakta durmuştu.

Gri, eski model bir yazarkasanın arkasında duran bir adam Joe'yu uzun bir İtalyanca cümleyle selamlamış ama Joe özür diler gibi omuzlarını silkince ona İngilizce merhaba demişti. Dolaplardan birine uzanıp bir Nokia çıkarmıştı. Siyahtı. Avucunun içine kolayca sığıyordu. Adama götürüp parasını ödemişti.

"İkinci kadın için ikinci telefon!" demişti adam. "Çok gizli." Bilmiş bir gülümsemesi vardı. Joe paniğe kapılıp kapüşonunu başına çekmiş ve CCTV kameralarını kontrol ederek parlak turuncu gün batımına doğru yol almıştı.

Bu riski alarak yakalanma şanslarını azaltmanın daha iyi olduğunu düşünmüştü. Y' dense x' i yapmak daha iyiydi. A' yı riske atmak b' yi atmaktan daha iyiydi. Joe'nun hayatı bir dizi kötü duruma, sarp kayalıklara dönüşmüştü ve artık bundan

bıkmıştı. O kadar yorgundu ki sokakta oturup ağlayabilirdi. Neredeyse gidip karakola teslim olacaktı. Tüm ailesini ele verecekti. Bu tarz bir dükkândan tabanca alıp başına sıkacaktı.

Ancak Joe bunları yapmak yerine elinde telefonla pis bir ara sokağa girip telefonu açmıştı. İyiydi. On avroluk limiti vardı. Joe cihazı güç bela çalıştırabilmişti. O kadar eskiydi ki bastıkça tuşlar ses çıkarıyordu, Tetris oynarken çıkan elektronik, retro ses gibiydi. Mesajı Google Çeviri'ye yazmış ve sonra kontrol etmişti. Tanrım, keşke Cathy yanında olsaydı.

Bu sabah kayıp adama servis yaptım. Padua'da bir barda çalışıyorum.

Ho servisto l'uomo scomparso questa mattina. Lavoro in un bar a Padova.

Kendini vazgeçmeye ikna etmeden önce hemen *gönder* tuşuna basmıştı.

Dönüş yolunda üç İtalyan böreği almıştı. Ne zaman strese girse yemek yerdı. Kullandığını itiraf etmekten çok utandığı bir uygulamada kalorilerini hesapladıktan sonra ertesi gün bunu hafifletmeye çalışırdı. O andaysa sanki tereyağı ve şeker içini doldurup sırlarını örtebilir, onları ezebilir ve tamamen boğabilirmiş gibi bin kaloriyi mideye indirmişti.

CATHY

Kimse bilmeseydi Cathy üzüntüye yabancı değildi. İngiltere’de sık sık yaptığı gibi mutfak masasında tek başına oturuyordu ancak bu sefer ona farklı bir çay markası eşlik ediyordu. *Manuel*. İtalyan çayı. Aynı tadı vermiyordu.

Lydia’nın asık suratını düşündü ve Joe’nun şu anda nasıl bir koca olduğunu merak etti. Lydia nasıl hissediyordu? Her şeyden habersizdi. Elbette bir şeyler döndüğünün farkındaydı ama ne olduğunu bilmiyordu. Kardeşini bu şekilde düşünmek garipti. Kardeş değil de eş olarak.

İlkbaharın başlarında bir gün evde böyle oturmuş Tetley içiyordu. Leonard adında dev bir ev tavşanının sahibiyle randevudan gelmişti. Tavşana ikinci konsültasyonda dakriyosistit (gözyaşı kanallarının tıkanması) teşhisini koyduğunda sahibi ondan telefon numarasını istemişti.

“Danışmak için mi?” demişti Cathy.

“Kahve için.”

“Ah.”

Adam bir an Cathy'nin ifadesine bakarak, "Ah, peki," demişti. Pete Green, iri yarı, dev tavşanları ve gündüz muayenelerini seven biriydi. Dağ gibi bir adamdı. "Sorun değil. Dert etme."

"Şey... kusura bakma," demişti Cathy. "Kahve iyi olur."

Bütün hafta o günü dört gözle beklemişti. Frannie'nin rahat vücut dilini kopyalayarak ayna önünde prova yapmış, tıkanırca diye konuşabileceği konuların bir listesini telefonuna not almıştı. Çünkü Cathy'ye hep böyle olurdu. Diyecek bir şey bulamaz, tıkanırdı. Ne aptalca bir sorun, diye düşünürdü sık sık ama yine de onun için bu bir sorundu.

Akşam bar-kafe tarzı bir mekânda buluşmuşlardı. Sonbahar yaklaşıyormuş gibi hissettiren o bulutlu, yağmurlu bahar akşamlarından biriydi. Koyu renkli ahşap kirişlerden sallanan lambalar yıldızlar gibi sarkıyordu. Pete, "Burası o kadar karanlık ki hiçbir şey göremiyorum," dediğinde bu onu gülümsetmişti. Yağmur yerden tavana pencereye vuruyor, caddeyi yıkıyordu.

Kahve içmişler ve bir havuçlu keki paylaşmışlardı, sonra bir demlik çay sipariş etmişler ve onlara servis yapan garsonun huysuzluğu karşısında kahkahadan kırılmışlardı. Dışarıda gökyüzünün kararmasını izlemişlerdi. Cathy tuhaf ayrıntıları hatırlıyordu: Ellerini sıcak kupaya dolmasını. Mum ışığında karşısındaki yabancıнын gözlerine baktığını. Soğuk bir bahar gecesinde ayrı yönler gidişlerini.

Cathy randevunun iyi gittiğini düşünmüştü. Gülüşmüşlerdi, değil mi? Her zamanki garip sessizlik anları yaşanmamıştı. Havadan sudan sohbetler yüzünden paniğe kapılıp tuvalete gitmek ya da utanıp oradan kaçmak istememişti.

Cathy eve geldiğinde bir fincan çay yapmış ve tıpkı şimdi olduğu gibi mutfak masasına oturmuştu. Kendini evrak işlerine gömdüğü sırada mesaj gelmişti. Hakkını vermek gerekir ki adam lafı dolandırmamıştı. *Güzel bir akşamdı ama arkadaş kalmamız daha iyi olur.* Cathy başını ellerinin arasına almış, Macca'ya bakıp kendi yalnızlığına içlenmişti. Macca konuşmadığı için

bunu hafifletemezdi. Cathy bazen o kadar kötü hissediyordu ki bir yardım hattını falan aramak istiyordu. Sadece karşısına oturup çay içişine şahitlik etmesi için bir asistan, bir robot kiralamayı düşünüyordu. Yoksa böyle bir şeyin asla ve katiyen yaşanmadığını düşünmeye başlayacaktı.

Verona'da, dört ya da beş civarında nihayet yatağa gitti. Dokuzda kapının çalınmasıyla uyandı. Pijamalarıyla endişeli bir şekilde aşağı indiğinde pencereden hareket eden iki şekil gördü. Yine polisler gelmişti. *Carabinieri*. Siyah ve kırmızı üniformaları, zehirli böcekler gibi tehlike işaretliydi. Midesi buruldu. Biliyorlardı. Biliyorlardı. Onu görmüşlerdi. Joe'yu görmüşlerdi. Vakti gelmişti. Bir tsunaminin önünde ilerlemeye çalışmak gibi boşuna bir çabaydı yaptıkları.

Cathy titreyen elleriyle kapıyı açtı. "Merhaba," dedi.

"Catherine," dedi bir memur, yeni, sarışın, uzun boylu bir adamdı. Memurun konuşmasını, onu tutuklamasını, İtalyanca uyarmasını ve Frannie'yi sormasını bekleyerek adamın gözlerine baktı ve korkmuş görünmemeye çalıştı. Cesedi bulmuşlardı. CCTV görüntülerini bulmuşlardı. Kanı bulmuşlardı. Oto kiralama şirketi onları ihbar etmişti. Memur konuşmak için ağzını açtığı anda Cathy nefesini tuttu.

"Size haber vermeye geldik," dedi. Cathy'nin göğsü sıkıştı.

Ancak kendi içini didik didik ettiğinde korku ve utancın yanında bir parça rahatlama bulabildi. Bittiği için. En kötüsü artık bitmişti.

"Son duruma göre yarın güvenle uçabileceğinizi haber vermek istedik," dedi. "Ama polise soruşturmada yardımcı olmak için size daha uzun süre ihtiyacımız olduğunu söylersek uçağa binmemeniz gerekir. Soruşturmadaki yardımlarınız için teşekkür ederiz. İletişimde olacağız. Ama şimdilik," dedi yüzünde anlaşılmayan bir ifadeyle, "merak ediyorsanız eğer gitmekte özgürsünüz."

Cathy bir şey söyledi ama ne olduğundan emin değildi –kibar bir şeyler olmalıydı– ve kapıyı kapattı. Tüm vücudu ter içinde

kalmıştı, omuzları o kadar gerilip dikleşmişti ki kulaklarına ulaşmıştı. Fark etmemiş olmalarına imkân yoktu.

Birkaç saat ya da gün önce olduğu gibi yine mutfak masasına oturdu. Artık zaman kavramını yitirmişti, yalnızca rahatlama hissine odaklanmak istiyordu. Oysa şimdi rahatlama yerine hayal kırıklığı yaşıyordu. Bu Cathy'nin alışkın olmadığı bir kombinasyon değildi ama bu sefer itiraf etme zamanının gelip gelmediğini merak etmişti. Ve bir gün o zamanın gelip gelmeyeceğini.

Elini, suçluluk duygusunu hissettiği midesine bastırdı ve onu ezmeye çalıştı ama işe yaramadı, hiçbir şey işe yaramıyordu. Sadece itiraf işe yarayacaktı. Kapının üstündeki İsa heykeline baktı ve yüksek sesle ona itiraf etti, o, söylediği ilk kişiydi.

Bugün eve uçacaklardı ama Frannie hâlâ havuzun başındaydı. Cathy onu düşünüyordu. Will'in yaralarını ve ambulansı aramasıyla ilgili açıklamalarını. Ona vurduktan sonra duramadığını söylediğini ancak üsteleyince bir medya doktoru gibi bunun anlamını biraz değiştirmesini. *Duramadım*, demişti. Ama sonra o anda *hemen duramadığını* kastettiğini söylemişti. Ne kadar hızlı gidiyordu? Neden bir avukatla görüşüyordu?

Gidip eşyalarını toplamak için ayağa kalktı ve bunu yaparken havuzun karşısındaki Frannie'ye baktı. Sırtı muazzam bir limon ağacına dönüktü. Bir dergi için fotoğraf çekimi yapıyor gibi görünüyordu. Ağaçta neredeyse yapraktan çok limon vardı, aşağıya doğru sarkan, gözyaşı damlası gibi düşmeyi bekleyen limonlar. Frannie Cathy'ye baktı. Nedeninden emin olmasa da Cathy'nin omuzlarındaki tüyler diken diken oldu. Frannie sonunda güneş gözlüklerini takarak gözlerini sakladı. Cathy havayı dağıtmak istercesine el sallayıp yukarıyı işaret etti. Başını kaldırdığında Frannie'nin gözlerini hâlâ göremiyordu ama bakışlarının üzerinde olduğundan ve her hareketini izlediğinden emindi.

LYDIA

Lydia eşyalarını topluyormuş gibi davranırsa da aslında Joe'nun eşyalarını karıştırıyordu ki bu, ilişkileri boyunca bir kez bile yapmadığı bir şeydi. Ama Joe onun bir şey saklıyordu. Lydia aptal değildi. Elinde Joe'nun iPad'iyle villanın sessiz bir köşesine çekilmişti.

Joe'nun bütün kirli kıyafetleri de oradaydı. Aramaya sırayla başladı. İlk olarak giysiler. Joe'nun şortu elinde, durakladı. Bakarsa bir daha geri dönemezdi. Bir şey bulursa bunun dönüşü olmazdı.

Ne arıyordu ki? Joe'yu tanıyordu. Onu *iyi* tanıyordu. Mümkün değildi... ama ne saklıyordu? Onu aldatmış mıydı? Burada, Verona'da? Düşüncesi bile saçmaydı. Şortu bıraktı.

Ama sonra kocasının yüz ifadesini hatırladı. Ve –daha da kötüsü– Cathy'nin ifadesini. Suçlu görünüyorlardı. Hepsi öyleydi. Belki finansal bir şeydi. Kumar gibi. Bireysel emeklilik ödemeleri. Ticari borçlar. Verilen kişisel teminatlar. Lydia aklına takmadan edemiyordu.

Şortun cebinde bir şey yoktu. İlaç dozunun yazıldığı, günü geçmiş bir reçete. Kullanılmış bir mendil. Üç avro ve İtalya'ya ait bir otopark bileti.

Sırada iPad vardı. Şifresi yoktu. E-postalarını, sosyal medyasını, arama geçmişini gözden geçirdi. Hepsi duruyordu ve garip bir durum yoktu. Son veterinerlik vakalarını, Verona'da yapılacak şeyleri ve –hepsi bu kadarla sınırlıysa onu affedeblirdi– “Megan Fox ateşli” başlığını Google'da aratmıştı.

Ne kadar az şey bulursa kalp atışları o kadar yavaşlıyordu. Belki de önemsiz bir şeydi ve eski travmaları yeniden gün yüzüne çıkıyordu. Belki Joe'su iyi biriydi. Yakın zamanda yaptığı bir hamilelik testindeki hata mesajını görüp, “Evet, sen tam bir kaçkınsın,” diyen adam belki de hâlâ onun sevdiği kişiydi.

Daha sonra iPad'indeki WhatsApp uygulamasına girdi. Aile grubu vardı. Geçen sene onu da eklemişlerdi, tabii Lydia istedikten sonra. Joe geçiştirip durmuştu –doğrusu sıkıcı bir grup, Paul'ün fotoğrafları ve kliniğin sorunlarıyla dolu– ama geçen yıl, Noel'den hemen önce, Secret Santa yaptıklarında nihayet Lydia'yı da eklemişlerdi. Tüm karmaşıklıkları ve basitliklerine rağmen düzgün bir ailenin içinde olmak ve böyle bir hediyeleşme onu heyecanlandırmıştı. Frannie daha yüksek bir bütçe istemiş, “Yirmi sterline ne alabiliriz ki?” demişti ve Joe, “Daha iyi bir klinik resepsiyonisti?” demişti. İğneleyici sözler ve rahat şakalaşmalar bu ailenin işleyişinde vardı.

Mesajlara şöyle bir göz gezdirdi. İki arkadaşıyla şakalaşmış, Evan'la profesyonelce iletişim kurmuştu. Lydia'nın omuzları çöktü.

Ama... ama bir şey onu rahatsız ediyordu. Ne olduğunu merak ederek durakladı ve sonra farkına vardı. Bir keresinde iş yerinde tebliğ yığınları konusunda bir avukat arkadaşına yardım ederken arkadaşı ona, ortada olanlar kadar eksik olanlara da bakman lazım, demişti. Eksik olan neydi?

Kız kardeşleri. Telefonuna göre üç gündür ikisine de mesaj atmamıştı. Ama... Paul'e baktığı gecenin sabahında Frannie'ye mesaj atmıştı, değil mi?

Bu doğru olamazdı. Kısa mesajlarına ve WhatsApp'ına baktı, ikisinin de isimleri yoktu. Silinmiş dosyalara baktı. Orada da hiçbir şey yoktu.

Arkasına yaslandı, iPad'i kucağında gevşekçe tutarak şimdi ne yapacağını düşündü.

Ve en azından bir aldatma durumu olmadığı için de rahatlamış hissetti.

Ama sorun neydi? Üçüyle ilgili ve onu ilgilendirmeyen bir şey, diye düşündü. Ama Joe'nun izlerini örtmesini gerektiren bir şey.

Ona sormalıydı. Ona soracak ve onunla göz göze gelip gerçeği söyleyene kadar hayır cevap olarak kabul etmeyecekti. Onlar evliydi. Bazen bir yatağı paylaşıyor, bazen çıplak uyuyor, hatta beraber duş alıyorlardı. Birlikte hayvanları kurtarıyor, birlikte gülüyor, birlikte bir aile kurmaya çalışıyorlardı. Lydia gerçeği duymayı hak ediyordu.

CATHY

Cathy, yan odada Lydia'nın eşyalarını topladığını duyabiliyordu. Lydia'nın soruşturmaya gelmeyeceğini umarak cüzdanı ve tutuklama emrini yakmaya karar verdi.

Açık bir pencerenin önünde, eski bir kâsede birkaç kibrit yaktı, deri alev alarak buruştu ve keskin bir koku yaydı. Elinde bir sürahi su vardı ama neyse ki cüzdan tüterek kül oldu ve sonra bir hiçe dönüştü.

Sırada tutuklama emri vardı. Bavulun yan tarafına sıkıştırmıştı ve onu çıkardığında hâlâ Frannie ve Jason Granger'ı düşünüyordu. Parçaları yatağın üzerine yaydı ve ellerini iki yanına yerleştirerek üzerine eğildi. O gece üzerine bulaşan kan, Frannie'nin gözyaşları ve paniğe kapılmış ellerinden bulaşan ter kurumuştu. Bazı kısımları okumak daha zorken bazı kısımlar daha kolaydı, kan solmuştu.

Ama bir dakika, bu da neydi? Gözleriyle sayfayı taradı, daha fazla kelime çıkarmaya çalıştı. Bir s görüyordu sanki. Bir o. Bir p...

Ayağa kalkıp parçalardan birini röntgen filmiymiş gibi ışığa tuttu. Aşağıda, tam yırtıldığı noktada bir şey vardı.

Harfler ortasından yatay olarak yırtılmış, eksik parça bir yere atılmıştı ve bu yüzden kalan parçalar birbirine uymuyordu. Ancak Cathy orada yazılanların yarısını çıkarabilmişti. Çünkü bu kendi adı gibi bildiği bir isimdi. *Joseph Plant*.

Cathy, havaalanında Joe'nun yanında dikilirken kardeşinin aslında nasıl biri olduğunu merak ediyordu. Kardeşi ne biliyordu? Will onu tanıyor muydu? Polise söylediği yalanı, yani Will'i hiç görmediğini söylemesini ve Frannie'nin avukat tutmasını düşündü. Kurallarını bilmediği bir tür oyun oynayıp oynamadıklarını merak etmeden duramadı.

"Nerede check-in yapacağız?" dedi Frannie, kendisi yirmi dakikadır havaalanı satış mağazasındayken diğerlerinin baktığı Paul'ü kucağına aldı. Joe ona nerede check-in yapıldığını gösterirken Cathy, Frannie'nin tavrından rahatsız olmamaya çalıştı. Frannie uzaklaşırken Joe'ya, "Bensiz check-in yaptığına inanamıyorum!" dedi. "Eski Saturday Show yoldaşına."

Hepsi gergindi. Ancak şimdiye dek kimse çıkıp pasaportlarından birinin bloke edildiğini ve aranacaklarını söylememişti. Cathy bu durumdan memnun kalmıştı çünkü cüzdanı ve tutuklama emrini yakmadan önce telefonuyla onların özel, şifreli bir fotoğrafını çekmişti. Bunun riskli bir hareket olduğunu biliyordu ama onlardan tamamen kurtulamazdı. Gizemi öylece bırakamazdı. Bir gün kefaret için onlara ihtiyacı olabilirdi. Ya da Will'in kim olduğu ve onlardan ne istediğine dair esrarı çözmek için.

Yine de Cathy, kardeşlerinin de arama köpekleri, silahlı polisler ve uçağın hoparlörlerinden bir son dakika duyurusu beklediğini biliyordu.

Lydia sessizdi. Şimdi mağazadaki parfümlere göz atıyor ama hâlimden tavrından hiç de bakıyor gibi görünmüyordu. Cathy

içten içe endişeliydi. Lydia'nın gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Ve yetmiş iki saat önce bir cesedin gömülmesine suç ortağı olduğunuzda normal davranmanız mümkün olmuyordu.

"Dev Toblerone ister misin?" dedi Joe, Cathy'ye bir tanesini uzatarak. Cathy karmaşık, hassas, kırılgan kardeşine şöyle bir baktı. Nasıl bu kadar normal davranabiliyordu? Bu konuyu onunla konuşmalıydı.

Birlikte kozmetik bölümüne geçtiler. Gözleri, ilerideki parlak, beyaz spot ışıklarından seken yüzlerce aynadan yansıyor.

"Joe," dedi.

Tek kelime etmeden ona baktı.

"Will'in üzerinden çıkan belgede neden senin adın var?"

"Ne?" dedi Joe. Şok içinde ağzı açık kaldı ve sanki tam olarak çıkaramadığı bir şeyi çok yakından inceliyormuş gibi gözlerini kısarak baktı.

"Neden tutuklama emrinde adın yazıyor?"

"Burada olmaz," dedi Joe ve Cathy bir an için onun buna bir açıklama yapabileceğini umarak rahatladı. Joe'yu mağazadan, açık alandaki aynalarından ve CCTV kameralarından uzaklaştırdı.

Pistin önündeki sigara içme alanına açılan otomatik kapılardan birinden çıktılar. Yeni havalandırılan bir uçağın yan yatışını izlediler.

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Joe.

"Adın tutuklama emrinde yazıyor, Joe. Hemen altta. Yırtığın olduğu yerde."

"Ne?" dedi.

"O belgede neden Joseph Plant yazdığını bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Joe. Biraz bekledikten sonra, "Bu nasıl bir konuşma ya?" dedi. Bu cümle bir aile deyimini hâline gelmişti. İlk Frannie başlatmıştı. İçki, sigara ve okulu asma evrelerinden geçmişti. Sanki bir CEO falanmış gibi yediği azarları geçiştirmeyi severdi. Eve dönmesi gereken saatten bir saat sonra gelip minicik bir elbiseyle, sigara kokar vaziyette koridorda durur

ve cesur bir ses tonuyla, “Bu nasıl bir konuşma ya?” derdi. Joe, Cathy’nin bakışlarını yakalar ve ikisi de ebeveynlerinin canını sıkın şekilde kıkırdamaya başladılar.

“Bilmiyorum,” dedi Cathy sessizce

Dışarıda yürümeye devam ettiler. Esinti motorların sıcaklığını ve benzin kokusunu onlara kadar taşıdı. Cathy’nin saçları yüzüne savruldu. Sabırsızca kulaklarının arkasına itti ve vücutlarını yakın bir açığa getirip telefonunu dikkatlice Joe’ya uzattı.

Joe elinde tuttuğu telefona baktı. Üzerine eğilmişti, başı önündeydi. Ağırlığını bir bacağına vermiş, diğer ayağının başparmağını arkasında yere bastırmıştı. Hem meraklı hem de sıradan görünüyordu. Cathy onu şöyle bir süzünce tamamen doğal davrandığını düşündü.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi sonunda Joe, ses tonu hayret doluydu. Yalan söylüyorsa bile Cathy’yi ikna etmişti.

Orada, güneşin altında birkaç dakika daha durdular, Cathy kendini bir polis memuru gibi hissederek sessizliğin doldurulacağını umdu. Ancak Joe daha fazla bilgi vermedi.

“Bu... şu bahsettiğin yumruklaşma olayı olabilir mi? Bardaki?”

“Bilmiyorum, belki?”

“Tamam, peki,” dedi Cathy, hâlâ onu inceliyordu. *Bu nasıl bir konuşma ya?*

Joe, “Bu bilgiyi ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. Pist boyunca ilerleyen başka bir uçak şiddetle uğuldadığında yakınında olmasalar bile içgüdüsel olarak ondan uzaklaştılar. “Sence ben... demek istediğim...”

“Kimseye söyleyemezsin.”

Artık binanın gölgesinde olan Joe Cathy’ye döndü, gözleri koyu, teni solgundu. “Geri döndüğümüzde kullanmak için izlenemez bir bilgisayar bulmamız gerek,” dedi. “Bu belgeyi elimizden geldiği kadar çözmeye çalışalım. İnternet kafede falan.”

Cathy, “Evet, belki,” dedi ama boşuna uğraşıyorlardı. Sadece dört kelime okunabiliyordu. *Stato, Mandato, Joseph ve Plant.*

Uçuş anonsunu beklemek için uçuş kapısına geçtiklerinde telefonunu Cathy'ye geri verdi. Cathy yetkilileri izliyordu. Çantaları tarayan insanları. Kabin ekiplerini. Gümrük memurlarını. Kapının girişindeki polisleri. Yanlarında iki Alman çoban köpeği vardı, iki farklı arama köpeği türü. Joe da nöbetçi gibi orada oturan köpekleri izliyordu.

Arama köpeklerine, hava limanına ve İtalyan polisine karşı gözlerini kapayan Cathy on yıl sonra ailesinin bu işten kurtulmuş olmasını, bu tatili unutmasını, bir daha asla bahsini dahi etmemesini canıgönülden diledi. Gözünün önünde dünya kararana dek dua etti. Dünya kararmış hâlde öylece oturdu ve Verona'ya bir daha geri dönüp dönmeyeceklerini merak etti.

"Villayı asla satamayız," diye mırıldandı Joe'ya, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Biliyorum."

"Ama bir daha oraya gidemeyiz de."

"Ya üzerimize sındiyse?" dedi Joe. Cathy gözlerini açtı. Dirsekleri dizlerinde, vücudu plastik sandalyede iki büklüm olmuş hâlde ona doğru dönmüştü.

"Üzerimize?" diye sordu.

"Kokusu." Joe'nun yüz ifadesinde Cathy'yi huzursuz eden bir şey vardı. Bu duyguyu dağıtmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. Joe onu şimdiye dek bir kez bile huzursuz etmemişti.

"Onlar havaalanı arama köpekleri. Uyuşturucu arıyorlar."

Joe, "Ceset kokusu aldıklarında şaşırırlar diye düşünüyorum," dedi açık açık

"Kim bilir? Defalarca yıkandık," dedi Cathy, biraz olsun güvence vererek. Gözünün önünde alternatif bir senaryo canlandı. Joe'nun espri yaptığı alternatif bir senaryo. "*Köpekler şaşırabilir mi?*" diyordu ve Cathy'nin gülümsemesi kahkahaya dönüşüyordu.

1573A sefer sayılı uçakla Birmingham Uluslararası Havalanı'na ineceklerdi. Cathy her şeyden uzakta, kendi yatağında olduğu

için rahatlayacaktı. Her şeyden öncesine dönmeyi umuyordu, kardeşlerinden uzağa; daha önce hiç olmak istemediği bir yere.

Çantasını dedektörden geçirdi. Sıkılmış görünen bir hava-alanı çalışanı başını hafifçe geriye doğru eğmiş, ağırlaşmış göz kapaklarıyla ekrana bakıyordu. Çantamda hiçbir şey yok, diye tekrarladı kendi kendine. Joe'ya bakmıyordu. Dedektör durup yeniden başladığında tüm vücudu gerilmişti, sanki Tanrı'nın kendisi ya da Verona'daki çarmıha gerili İsa heykelleri onunla oyun oynuyordu.

Ardından vücut dedektörüne geçti. Cihaz biplediğinde kalbi hızlandı. Bir adam el dedektörünü üzerinde gezdirdiğinde nefesini tuttuğunu fark etti. Kollarının altında ve vücudunun yanlarında dolaştırdı. Bacaklarının arasında hareket ettirdi. Kolunun üzerinden aşağı doğru indirdi ve bunu yaparken kısa bir süre için onunla göz göze geldi. Koyu kahverengi gözler, uzun kirpikler, bir anlık temas. Ve adamın gözleriyle buluştuğu sırada içinden, *daha birkaç gün önce bir ceset gömdüm* diye düşündü. *Şimdi suçluları arıyorlar ve benim kaçmam gerekiyor.*

Havaalanı çalışanı aklını okuyamadı elbette ve Cathy sorunsuzca geçti. Ama düşünceler hâlâ beyninin içinde yankılanıyordu. Sanki tüm sözcükler orada, kafasının içinde sıraya girmiş de birine anlatmasını bekliyorlarmış gibiydi

Dile getirilmeyi bekliyorlardı.

Birmingham'a indiklerinde Cathy havaalanında valizini beklerken Frannie, Joe ve Lydia arabaya gittiler. O da bu sırada telefonunda röntgenleri ve reçeteleri gözden geçirdi. Valizi kayıptı. Sadece onun ve yanında duran uzun boylu, esnek vücutlu yabancıninki. Adamın kafası dazlaktı ve bronz tenliydi, bir eli kalçasında duruyordu. Önünde Cathy'nin bir an için kan olduğunu sandığı üç farklı mor leke bulunan beyaz bir tişört giyiyordu.

Cathy'nin ona bakışını yakaladığında, "Uçaktaki şaraptan," dedi omuz silkerek. "Uçmaktan nefret ediyorum."

Cathy başıyla onayladı. Ama adamın vücut dilinde gözlerini ondan almak istememesine neden olan bir şeyler vardı. Ağırılığı tek kalçasına vermesi. Omuzlarının genişliğine kıyasla belinin ince olması. Kollarındaki sarı tüyler.

Kendi başka yere bakmaya zorladı. Yorgundu ve parmak arası terliklerin içinde ayakları üşüyordu. İtalya'nın soğutmalı kliması gittiği gibi ısı da gitmişti. Sanki bir yerlerde bir kapı açık kalmış gibi içeride, bagaj teslim yerinde bile esinti vardı.

"Seninki de mi kayıp?" dedi adam. Bu durumdan pek de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Öylece bagaj bandına oturmuştu. Cathy, adamın ince bileklerine ve spor ayakkabılarının içindeki çıplak ayaklarına baktı ve karnının derinliklerinde bir baskı hissetti.

"Görünüşe göre öyle," dedi gergin bir şekilde ve neden tek başına oturan çekici bir adamın yanında olmanın bu kadar zor olduğunu merak etti. Belli ki o da valizini bekliyordu ve zaman geçirmek için konuşmak istiyordu. Cathy'nin çekingenliği, utançla beraber iki katına çıktı. Neden tavşan sahibi Pete ile olan randevusundan ders çıkaramamıştı? Neden herkes gibi olamıyordu?

"Muhtemelen oradan oraya fırlatılıyordur." Adam geriye doğru ellerinin üzerine yaslanıp ona baktı. Yüzü netti, beyaz dişleriyle ona genişçe gülümsedi. Tişörtünün şortuyla buluştuğu yerde, sadece bir milimetre genişliğinde bronzlaşmış teni açıktaydı. Cathy ona bakmaktan kendini alamıyordu. Kıvrıkcık koyu renk kılları görünüyordu. Şu anda, mevcut koşullarda kimseye ilgi duymaması gerektiğini bildiği hâlde kendine engel olamayarak yanakları kızardı.

Çantaları, hareket etmeye başlayan ve adamı ayağa kaldıran bandın üzerine düştü. Adam Cathy'ye bakarak güldü. Valizi yaklaşan Cathy ileriye bakarak gözlerini kırptırdı. Valizleri art

arda geldiğinde adam önce onunkine uzanarak alıp Cathy'nin ayaklarının dibine bıraktı. "Görüşürüz," dedi. Tam ondan uzaklaşmaya başladığında Cathy kokusunu aldı. Yaz gibiydi. Sıcak bir seraya adım attığınızda aldığınız kokuya benziyordu. O gece Cathy üzerinde hep bu kokuyu aldı ve yok olana dek burnuna çekip durdu.

JOE

Joe, sanki hiçbir şey olmamış gibi eve ve işe geri dönmüştü. Konsültasyon odalarının açıldığı, binanın eni boyunca uzanan arka bölümde kanı santrifüj ediyor, kahve yapıyor ve ikisini karıştırmamaya dikkat ediyordu. Bu sabah bu kanı çekerken nefesini tutmuştu. O metalik koku keskin ve iğrenç gelmişti. Neredeyse kusacaktı.

“Nefis. Kan ve kahve,” dedi Frannie yanından geçerken. Ayağında ayakkabı yoktu ve elinde bir kutu kola tutuyordu.

“Kahvemde hastalık olup olmadığını kontrol etmeliyim,” dedi Joe ve resepsiyon bankosuna varan Frannie’nin kahkahasının yankılandığını işitti.

İlk iş deneyiminde onu hayal kırıklığına uğratan bir kan tahlili yapmıştı. O hayvanları tedavi etmek istemişti ama bunun yerine iki hafta boyunca kan sonuçları incelemek zorunda kalmıştı. O zamanlar boyu şimdi burnuna kadar bile gelmeyen on yedi yaşındaki Joe’nun bir kedi ya da köpek görmeyi umarak pencereden tedavi odasına bakışını dün gibi hatırlıyordu.

Evan bir numaralı konsültasyon odasından çıktığında Joe'nun sırtı gerildi. Çoğu zaman Evan'ı görmezden gelirdi ama bugün özellikle görmek istemiyordu. Somurtkan bir şekilde kahvesine biraz süt kattı ve o yokmuş gibi davrandı. Cathy ona her zaman Evan'ın müşteri ilişkilerinde iyi olduğunu söylerdi. Neredeyse hiç fatura yazmak durumunda kalmaz, asla şikâyet almazdı. Birkaç hafta önce Joe onun için, "Çünkü o bir sahtekâr," demişti ve Frannie kahkahayı basmıştı. "O sahtekâr falan değil," demişti gülerek. "Tam bir mal olma konusunda fazla dürüst."

Evan berbat bir veterinerdi. Gerçek buydu. Ameliyat konusunda iyiydi, elleri titremezdi ve ağzı laf yapardı ama hepsi bu kadardı.

"Burada Plant olmayan tek kişiye zorbalık yapamayız," demişti Cathy iç çekerek.

Joe, makinede dönen kandan ve taze yapılmış kahveden uzaklaşarak ofiste dolandı ve bir cockapoo için kurt ilacı yazmaya başladı. Limonlu dezenfektanın keskin kokusu, kahve, çoğunlukla sıradan sorunlardan oluşan listeye ilgili şeyler: Kedi ve köpekler için aşılar, göz nezleleri, külot yiyen Labradorlar. Bunlar Verona'nın kan ve dehşetinden sonra onu rahatlatmıştı.

Cathy hemen arkasındaki üç numaralı odadaydı. Frannie ise ön taraftaki resepsiyonda. Annelerinin izin günüydü ama muhtemelen bir ara kliniğe uğrayacaktı. Her zaman uğrardı. Cathy'nin köpeği Macca köşede uyuyordu.

Evan suyu yeniden kaynatmak için su ısıtıcının düğmesine bastı. "Verona nasıldı?"

"Güzel ve sıcaktı." Joe, ihbar hattına attığı mesajı ve lanet olası bankamatikleri düşünerek ne kadar vakti kaldığını merak etti. Onu bulmaları ne kadar sürerdi? Birkaç haftası ya da ayı var mıydı? Elindeki kurt ilacının süresi gelecek yıl doluyordu. O günü görmeyeceğinden emindi.

“Sana bahsettiğim yere gittin mi?” Evan bir ayağını diğeri-
nin üstüne atıp ayakkabısının burnunu yere dayadı. “Yerlilerin
gittiği yere.”

Joe, “Evet, evet, restorana gittik ve *Evan’ın çok havalı ve
otantik biri olduğunu* söyledik,” dedi. “*Yalnızca yerlilerin yemek
yediği, keşfedilmemiş yerleri bilir.*”

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum,” dedi Evan, hiç ra-
hatsız olmadan. “Hastamla ilgili ne yapacağımı bilemiyorum,”
diye ekledi, parmağıyla muayene odasını işaret ederek. “Ve ben
tükenmiş hâldeyim.”

Joe, “Sen tatilden sonra hep böyle söylersin,” dedi. Evan’ın
ebeveynleri avukattı ve bir keresinde onlara çalışanlarını strese
soktukları için dava açacağı konusunda şaka yapmıştı.

“Çünkü tatilim hep kâbusa dönüşüyor,” dedi Evan yumuşak
bir sesle. “Yani... işten başını kaldıramadığı için düşünmeden
reçete yazan bir veterinerle ne dersin?”

Joe, “Doktor,” diye lafı yapıştırdı. Evan neredeyse gülmek-
ten bayılacaktı.

Joe, kaşeli reçeteyi cockapoonun kilosuyla karşılaştırarak
kahvesine uzandı. Çok sıcaktı. “Eh, yorgunluğa çare olamam,”
dedi, böylesi bir ânın tadını sessizce çıkararak... nasıl bir an?
Üstünlük ânı, diye düşündü. O ortaktı, Evan ise çalışan. Tan-
rım, diye düşündü Joe. Bu şeyden kurtulursa dönüp hayatına
bakması gerekecekti.

“Evet.” Evan alnını ovuşturdu. “Dün gece çalıştım.”

“Burada mı?”

“Hayır, kurye işinde. Tam anlamıyla canım çıktı.”

Joe anlayışlı bir şekilde, “Buradan ayrıldıktan sonra benim
konuşacak hâlim bile kalmıyor,” dedi.

“Doğru,” dedi Evan gergin bir şekilde, belli ki utanmıştı.
Evan hem önemli biri gibi görünmeyi hem de ona acınmasını
istiyordu.

“Durum ne kadar kötü?” diye sordu Joe. “Maddi açıdan yani.”

“Ali’ye ayda üç binden fazla ödüyorum, dostum.”

“Vay canına. Cebinde yemek yiyecek para kalmıyor desene,” diye espri yaptı Joe ama içten içe onun için yapabilecekleri bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Belki maaşını artırırdı.

“O kadar bile kalmıyor,” dedi Evan kısa, hüzünlü bir kahkahayla.

“Hastan orada mı?” diye sordu Joe, konsültasyon odasının kapısını işaret ederek.

“Evet. İki yaşında lanet bir kaniş. Geçmiş test sonuçlarında gariplikler var. Kesintili olarak devam eden gariplikler.”

“Lanet deme, o bir canlı,” dedi Joe. Evan hastalarına gayet nazik davransa da arkalarından ağzına geleni sayardı. “Tam olarak kaç yaşında?” Joe eskisinden daha rahatlamış bir şekilde tezgâha yaslandı. Evan’ın mali sorunları, kendi yaşadığı krizle ilgili daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Buna *schadenfreude*¹¹ mı diyorlardı? Joe, bunun için bir isim bile bulmuşlarsa o kadar da kötü olamaz diye umuyordu.

“Gelecek ay iki buçuk olacak.” Evan yuvarlak gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. “Sağlığı iyi sayılır. Zaman zaman kilo kaybediyor. Arada bir yemek yemiyor. Aralıklı kusması var ama sık değil. Biraz stresli görünüyor. Şekeri düşük. Son test böbrek değerlerini yüksek gösterdi ama daha çok genç... Garip olan şey, veteriner geldikten sonra daha da kötüleşmesi.”

“Sunî şeker?”

“Test yaptık. Temiz.”

“Başka ne için test yaptınız?”

“Parazit. Gıda alerjisi denemesi yaptık. Dışkı parazitolojisi yaptık. İdrar yolu enfeksiyonuna bakıldı. Yabancı cisimler için karın röntgeni çekildi ve pankreas iltihabı için cPLI yapıldı. Hepsi temiz. Böbrek sonucunu da bu yolla öğrendik,” dedi

11 Başkasının talihsizliğinden duyulan keyif. -e.n.

Evan. Eliyle saçlarını karıştırdı. Bileğinde *hayatını sev yazan* bir dövmesi vardı. Mal, mal, mal.

“Zor bir konu,” dedi Joe. “Veterinerden sonra neden daha da kötüleşiyor?” Evan’ın muayene odasından muşambaya sürtünen pençe sesleri duyulduğunda kaşlarını kaldırdı.

“Bilmiyorum. Düşünmem gerektiğini söyledim,” dedi Evan yüzünde hafif bir mahcubiyetle. “Soru yağmuruna tutulmadan ve her şeye burnunu sokmaya çalışan lanet bir köpek olmadan düşünmem gerekiyordu. Bu kadar çeşitli reaksiyonlar veriyorsa mideyle ilgili bir şey olmalı.”

“İshali var mı?”

“Bazen. Bak.” Kan sonuçlarını çıkardı. Joe içgüdüsel olarak onlardan uzaklaştı. Kanda bulunan her şeyin parçalanması: anti-korlar, plazma, kırmızı kan hücreleri. Tüm bunlar insanlarınkiyle aynıydı. Will’le aynıydı. Kokusunu alabiliyordu.

Joe, kahvesini yudumlayarak tepkisini gizledi. Hâlâ çok sıcaktı ve tıpkı bir alerjik reaksiyon gibi dudaklarını yakıyordu. Karşısındaki duvara baktı. *Veterinere geldikten sonra daha da kötüleşiyor*. Bununla ilgili bir şey onu huzursuz ediyordu. Kahveyi kupasında çalkaladı ve bir yudum daha aldı.

Stres.

Joe, “Bazal kortizol testi yapın,” dedi. “Ya da iyisi mi bir ACTH stimülasyon testi yapın. Atipik Addison olduğunu düşünüyorum. Küçük ırklarda farklı farklıdır. Stresle başa çıkmadığını gösterir.”

“Tanrım,” dedi Evan. “Haklı olabilirsin. Değil mi?”

“Göreceğiz. Deneyelim.”

Az da olsa memnun olan Joe, Frannie’yi görmek için resepsiyon bankosuna yürüdü. O genelde inanılmaz moral yükseltirdi. Resepsiyon bankosunda el sallayan kedi biblosu, köpekler için atıştırma malzemeleri ve kediler için de ödül mamaları vardı. Sahiplerine faturayla beraber bunları veriyordu. Frannie kliniği güzel bir yer hâline getirmişti.

“Pekâlâ,” dedi Joe, dirseklerini bankoya dayayarak. “Az önce Evan sızlanarak yanıma geldi.”

“Hadi ama, Evan’a nazik davran,” dedi.

“Vicdani retçi Cathy gibi konuşuyorsun.”

“Hayır, alakası yok,” dedi Frannie yüzünü buruşturarak. Joe, masasının üzerinde duran bir Twix’i kapıp kardeşine el sallayarak uzaklaştı.

“Al canım, yemiyordum zaten,” dedi.

“Hiç acımam.”

Evan, köpek ve sahibiyle birlikte resepsiyona geldi. Ödeme yapılırken, “Teşekkürler, dostum,” diye sıırıttı. “Onlara benim fikrim olduğunu söyledim.”

“Şaşırdık mı?” dedi Joe. Twix’i bitirip elini uzattı, Frannie ona bir paket Quavers verdi.

Evan gülerek, “Arkada bir beyin jimnastiği yaptığımı söyledim,” dedi. “Kusura bakma ama üzgün değilim. İki kişilik falan mı yiyorsun sen?”

Joe gerildi. “Sen tam bir malsın,” dedi. Evan şaka yaptığını düşünerek yüksek sesle güldü. Müşterilerini gönderdiğinde Frannie’ye, “Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun,” dedi. Onunla flörtleşmeden duramazdı.

“Defol, Evan,” dedi Frannie umursamazca.

Joe paketi bitirip kan testlerini kontrol etmeye döndü.

Geç saatlere kadar çalıştığı için Frannie’den bir mesaj aldı. Şarap şişesi –kırmızı Yellow Tail– kasanın üzerinde, –Joe burnundan güldü– bir paket sigara ve kocaman bir cheesecake’in yanında duruyordu.

“Mükemmel,” diye cevapladı ve Frannie ona gülümseyen emoji gönderdi.

Joe, bir yandan çalışırken bir yandan da tedavi ettiği ve kurtardığı tüm hayvanları, onları tedavi ederek sahiplerinin hayatlarına kattığı mutluluğu, hayvanlara gösterdiği özen ve dikkati düşündü. Hesap günü geldiğinde bunun ağır basıp basmayacağı merak etti.

CATHY

Cathy, iştahı kesilen dobermanını kliniğe getiren bir kadınla konsültasyon odasıındaydı.

Elini dobermanın başına koyan Cathy, “Macunu iki gün deneyin,” dedi. Köpeğin durumu iyiydi. Gözleri parlaktı. Kuyruğunu sallıyordu. Midesi gergin ve hassas değildi. “Yumuşak yiyecek perhizine sadık kalın, gerekirse top hâline getirilmiş tavuk ve pirinçle elinizle besleyin. Az az ve sık sık. Bu işe yaramazsa yine gelin ama yarayacaktır.” Altmışlı yaşlarındaki kadınla göz göze geldi. “Endişelenecek bir şey yok,” dedi. Her zaman böyle söylerdi, tabii doğruysa. Macca hasta olsa o da böyle şeyler duymak isterdi.

Kadın gülümseyerek baktı, bir eli bilinçsizce köpeği okşamaya yöneldi. Evcil hayvanları insanlar için çok şey ifade ediyordu. Cathy, dobermana ve sahibine resepsiyona kadar eşlik etti. Frannie –saçını bir kalemle tutturmuştu, iş bilgisayarında Facebook açıktı, masasının üzeri çikolata ve cips paketleriyle doluydu– hızla görevinin başına geçti ve faturayı çıkardı. Cathy’ye bir bakış attı. “Hızlı bir moda gösterisine zamanın var mı?”

Cathy kaşlarını kaldırdı.

“Bak, ben stresli olduğumda alışveriş yaparım, tamam mı?” dedi Frannie, en üst çekmecedен siyah-beyaz bir ASOS çantası çıkararak. “Buna ne dersin?” dedi ve çantayı açıp kıyafetleri çıkardı. Bir üstü kaldırıp Cathy’ye gösterdi. Kan kırmızısıydı.

“Çok abartılı,” dedi Cathy sessizce. “Kırmızı sana yakışmıyor.”

Frannie sözlerine aldırış etmeden çantayı karıştırmaya devam etti. Cathy, *“Şu anda alışveriş yapmayı nasıl düşünebilirsin?”* diye geçirdi içinden. Bu hiç adil değildi. Hepsi durumla farklı şekillerde başa çıkıyordu. Frannie, Cathy’yi ışığı çok iyi olan personel odasına sürükledi ve burada yere kadar uzanan desenli bir elbiseyi denedi. Cathy, üzerini değiştiren Frannie’nin kaburgalarını görebiliyordu.

“Eh,” dedi Cathy. “Fena değil.” Bu, kliniğe gelen kıyafetler için Frannie’ye hep söylediği bir cümleydi ama bu kez ciddi değildi. Her şey artık farklıydı.

“Deb’e soracağım,” dedi Frannie, elbiseyi toplayıp şeffaf plastik poşetin içine geri koyarken.

Konsültasyon odasına geri dönen Cathy masayı antiseptik spre ve kâğıt havluyla temizledi.

Fuayeden annesinin geldiğini duydu. Cathy, annesinin kliniğin yönetimini bütünüyle çocuklarına bırakamamasına her zaman hoşgörölü bakardı ancak bugün onu görmek dahi istemiyordu. Annesi hemen bir şeyler döndüğünü anladı.

Maria başını kapıdan uzatarak, “Tatil nasıldı?” diye sordu.

“Güzeldi,” dedi Cathy.

“Yorgun görünüyorsun. Hepiniz öylesiniz.”

Cathy, “İyiyiz,” dedi.

“Kendini aç bırakmıyorsun, değil mi?”

“Anne,” dedi Cathy, uyarır tonda. Otuz beş yaşındaydı. Ebeveynleri tarafından yönetilmesine gerek yoktu. Yönetilecekse bile annesinin bu şekilde endişelenmesiyle değildi. Maria ona ebeveynlik yapmak istiyorsa bariz gerçeği tartışabilirlerdi.

“Sadece soruyorum,” dedi Maria.

“Çalışmaya mı geldin?” dedi Cathy.

“Hayır. Ama Frannie bana burun kanaması olan bir Rotweiler olduğunu söyledi?”

“Evet, arka tarafta,” dedi Cathy, altmış beş yaşına geldiğinde çalışmaya karşı koyup koyamayacağını merak etti. Tanrım, umarım annesi gibi olmazdı. “Joe tomografisini çekecek.”

“Gerçekten mi? Bunun için erken değil mi?”

“Basit bir kanama gibi durmuyor,” dedi Cathy ve sebeplerini açıklamak zorunda olmanın, daha önce yapmış oldukları bir konuşmayı tekrarlamak zorunda kalmanın yarattığı bıkkınlıkla içini çekti. Keşke anneleri ya tam zamanlı çalışsa ya da hiç çalışmasaydı...

Maria çoktan odadan çıkmıştı. “Kontrol altına aldık,” diye seslendi Cathy arkasından.

Bir sonraki hastasından önce telefonunu kontrol etti, üç yıl önce ayak parmağı kırılan ve tedavi masraflarını ödemek istemeyen sahibinden kurtardığı buldoğu Macca'nın yanına yere oturdu. “Dürüst olmak gerekirse keşke onun sahibi olmasaydım,” demişti adam ve tam o anda Macca'nın kahverengi gözleri Cathy'ninkilerle buluşmuştu. Bu ilk bakışta aşktı.

“Elbette burada onu kurtarabilecek biri vardır,” demişti usulca.

“Ah, evet, Tanrım. Sahiplenmenizi çok isterim. Onunla baş edemiyorum, çok enerjik.”

Cathy kocaman açtığı gözlerle ona bakakalmış, içinden *Nasıl yapabilirsin?* diye düşünmüştü. Macca bir hafta sonra onunla eve giderek kendini kanepeye atmıştı. Ayak parmağının iyileşmesi dışında herhangi bir tedaviye ihtiyacı bile olmamıştı.

Cathy telefonuna göz attı ama haber falan yoktu. Kontrol ederken kan damarlarında fokurdadı. Bir zamanlar ortağı olmaktan çok gurur duyduğu ama şimdi bir hapishane gibi gelen bu yerde, arka odada, yüzü kıpkırmızı hâlde tek başına oturuyordu. İngiltere’de olmak da iyi gelmemişti. Aslında daha da kötüleşmişti çünkü cesetten uzaklaşmışlardı. Cathy onu bulup

bulmadıklarını bilmiyordu. Tam şu anda, Macca'nın kürküne yaslanmış hâlde tatil için yaptırdığı manikürüne bakarken, biri Will'in cesedini oradan çıkarmış olabilir mi diye düşündü. Kokusu, çürüyen derisi. Yaptıkları çok yanılttı, açık bir yanılttı. Onlar canavardılar. Anneleri öğrense ne düşünürdü? Anneleri ne yapardı? Cathy bunu hayal bile edemedi. Paramparça olurdu. Olacak olan buydu. Zaten bir kere olmuştu.

Macca'yı kucakladı. Homurdandığında Cathy onu serbest bıraktı. Normalde çalışıyor olurdu. Hasta üstüne hasta bakar, hastalık sonrası bakımlarla ilgili görevlerinin üst üste yığılmasına izin verir, reçeteli köpek maması, yeni oksijen tüpleri sipariş eder, her bir görev yenisini doğururdu. Saat on gibi düşünemeyecek kadar yorgun hâle geldiğinde eve giderdi. Ama bugün bunu yapmayacaktı.

Bitik hâlde olduğunu bilmesine rağmen odasında tek başına peynirli sandviç yiyen Evan'dan bir sonraki hasta için yerine bakmasını istedi. Bir bahane uydururdu ve resepsiyon bölümünden geçerken Frannie kocaman açtığı gözlerle onu takip etti. Klinikleri neredeyse hiçliğin ortasında, arka arkaya sadece üç dükkândan oluşuyor, üstünde daireleri bulunuyordu, arkasında da boş arazi vardı. Bir eczane, bir kafe ve Plantların veteriner kliniği. Buranın kirası çok ucuzdu. Genç Plantlar kendilerini, annelerinin canını sıkacak şekilde indirimli veterinerler olarak pazarlamışlardı ve iş yerleri kısa sürede alıp yürümüştü. İnsanlar kolay park yeri bulabilecekleri uygun fiyatlı bir veteriner için yol katetmekten çekinmezdi.

Bu sabah işe gelirken yağmur yağmaya başlamıştı. Haberlerde ve hava durumu bültenlerinde bahsedilen türden bir tufan yağmuruydu. Tek bir sabah bir aylık yağmur yağmıştı ve hâlâ yağmaya devam ediyordu. Hava o kadar fırtınalıydı ki gökyüzü, berrak suya damlayan siyah boya gibi yer yer kararmış ve ağırlaşmıştı. Dışarısı ıslak çim ve sıcak kaldırım kokuyordu.

Bitişikteki kafede kendine bir Americano aldı ve arkadaki küçük ahşap tezgâhta kahvesine süt ekledi. Burada on dakika kadar tek başına kalarak kafasını toplamaya çalışacaktı. Oturdu, kupayı dudaklarına götürdü ve Will'i düşündü. Belki onu düşünür, saygısını gösterirse bu ona iyi gelirdi.

Sessiz kafenin şemsiyelerini sallayan, ıslak saçlarını yüzlerinden çeken insanlarla yavaş yavaş dolmasını izlerken onu gördü. Bagaj bölümünde bekleyen adamı. Cathy hayretle baktı, onun burada, kırsalda olmasına şaşırmıştı. Yanında kahverengi bir çanta taşıyordu, bir de dizüstü bilgisayar çantası. Bugün gözlük takmıştı ama kesinlikle oydu. Adamın üzerinde bir parka ve paçasını katladığı koyu renkli bir kot pantolon vardı. Cathy'nin yanakları yine kızardı.

Adamın bakışlarını yakalamaya çalıştı ve adamın onu tanıyıp tanımadığını durduğunu gördü.

Tezgâhı geçerek masasına doğru yürüdü. Yağmurlu kış kokusunu da beraberinde getirmişti ama alttan alta yine o sıcak yaz kokusu vardı. Cathy kokuyu soluyarak ona baktı.

Adam gülümseyerek, "Bagajcı kız," dedi. İlk gördüğünde tahmin ettiğinden daha yaşlıydı. Belki kırklı yaşlarının başındaydı. Gözleri koyu renkliydi ama kirpikleri sarıydı.

"Benim," dedi Cathy.

Ne kadar komik, diye düşündü Cathy. Çantası kaybolmasaydı bu adamla yolu burada, kafede yine kesişebilirdi ama onu tanımazdı. Üst üste düşen iki domino taşı gibi ilkinin ikinciye devirmesi gerekiyordu; bu, o gece Frannie onu aradığından beri Cathy'nin sürekli düşündüğü bir şeydi.

Kolunu hafifçe havaya kaldırıp el sallayarak ondan uzaklaşmaya başladığında Cathy teninde bir şey geziniyormuş gibi hissetti. Hayal kırıklığı. Yanaklarını kızartan o hissi yeniden duymak istiyordu.

Çaresizce adama, "Bir şey kırılmış mı? Valizinde yani?" diye sordu.

Adam önce ağzının bir yarısına, sonra diğer yarısına yayılan bir gülümsemeyle ona döndü, çarpık, ukala bir sırıtışla, "Hayır," dedi. "Seninkinde?"

Kafenin sahibi Cathy'nin masasına bakarak, "Tom," diye seslendi. "Her zamankinden mi?"

"Lütfen. Al götür olsun," dedi Tom, tekrar Cathy'den uzaklaşarak.

Cathy americanosunu hızla kafasına dikti. Ne de olsa işe dönmesi gerekiyordu.

Adam temassız kartını makineye dokundurduğu anda Cathy ayağa kalktı ve sonra birlikte yağmura çıktılar. Adam elinde geri dönüştürülebilir bir bardak tutuyordu, ağırlığını yine tek bacağına vermişti. Cathy'nin iş üniforması yağmurda ıslanıyordu. Onunla çıkmak için kahve molasını aceleye getirerek ne yapıyordu? Neden hep kovalayan kişi o olmak zorundaydı. Ama burada, dışarıda yağmurun altında birlikte dururken bile adamın vücudundaki ısıyı hissedebiliyordu.

"Veteriner kliniğinde mi çalışıyorsun?" dedi adam kahve bardağıyla Cathy'nin üniformasını işaret ederek. Diğer eliyle de parkasının kapüşonunu başına çekti.

"Evet." Cathy omzunun üzerinden kliniğe baktı. Joe ve Frannie birlikte dışarı çıkıyordu. Cathy dalgın dalgın saatine baktı. Joe'nun öğleden sonra ameliyatta olması gerekiyordu. Ve Frannie'nin de resepsiyonda. Nereye gidiyorlardı? Bakmaya devam etti. Beden dillerinde bir şeyler vardı; çekingen, mahcup bir tavır belki de. Birlikte Cathy'nin bilmediği bir yere doğru yürüdüler.

"Veteriner misin yoksa..." diye başladı Tom.

"Üzgünüm," dedi Cathy. Frannie'yle Joe'yu işaret etti. "Onlar benim kardeşlerim."

"Birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Hı hı," dedi ama hâlâ kardeşlerine bakıyor, hâlâ düşünüyordu. Hâlâ Frannie'nin avukatını, Joe'nun adının arama emrinde olmasını, aile içinde birdenbire ne kadar yalnız hissettiğini, sanki

onu bir uçurumun kenarında tutuyorlarmış da bırakmamaları için onlara güvenmek zorundaymış gibi hissettiğini düşünüyordu.

Tom onları izleyerek, "Yürüyüşe çıkmak için oldukça yağmurlu bir hava," dedi.

Cathy bakışlarını Tom'a çevirdi. "Islanıyorsun." Yağmurdan yer yer kararmış olan kot pantolonuna baktı.

Sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi iri omuzlarını silkti ve her şeyi çok fazla kafasına takan Cathy, güneşe çekilen bir  i ek gibi ona doğru ilerledi.

Yanakları alev alev yanarak, "Evet, ben bir veterinerim," diye sorusunu yanıtladı.

"Ah, güzel!" dedi Tom. Yağmur ikisini de ıslatırken Tom yeniden gülmeye başladı. "Tanrı aşkına," dedi. "Burası Verona gibi değil, değil mi?" Ama yine de orada dikilerek Cathy'ye gülümsemeye devam etti.

"Hayır, değil," dedi Cathy.

"Gitsek mi..." dedi Tom. Cathy'nin de onunla aynı fikirde olup olmadığını merak ederek bekledi. Cathy orada öylece durmuş, yağmur damlacıkları boynundan aşağı süzülürken tereddüt ederek Tom'un elindeki kahveye baktı. Gözleri buluştu. "Daha az ıslak bir yere gitmek ister misin?" dedi Tom. "Kahvemi paylaşır mısın yoksa bir tane daha alayım mı?" Bir kez daha geniş omuzlarını silkti.

Cathy on iki yaşındayken utangaç birine dönüşmüştü. Her şey yakalandığı hummayla başlamıştı. Bir  nceki gün hokey oynamış, ardından bir kafeye gitmiş, sonra eve gelip odasını toplamıştı. İstedici gibi harcayabildiğı sınırsız bir enerjisi vardı. Geç saatlere kadar uyanık kalır, oğlanlarla  p ş rd .  devlerini erkenden bitirir ve ardından spor yaparak stres atardı.

Ama sonra hastalanmıştı. Okulda bir sınıf arkadaşından kapmış ve arkadaşı bir hafta gibi kısa bir sürede iyileşmişti. Ama hastalık Cathy'yi yataklara düşürmüştü. İlk önce ateş ve ateşin neden olduğu şiddetli sanrılarla başlamış, sonra uzuvları su

altındaymış gibi yorgun hissetmeye başlamıştı. Ardından *gelen* haftalar ve ayları pek hatırlamıyordu, parça parça anılar vardı sadece. Saçını atkuyruğu yapmak için uzandığında kollarının hareketi onu aniden yoruyordu. Kucağında bir fincan *çayla* uykuya dalıyor ve o kadar derin uyuyordu ki uyandığında kendini aynı pozisyonda buluyordu, sadece çayı soğumuş oluyordu.

Yılbaşı arifesinde hastalanmıştı ve kendine öğle *yemeği* hazırlayacak kadar güce kavuşması nisan ayını bulmuştu. Saat onda kalkar, öğle yemeğine kadar televizyon izlerdi. Biraz *kes-*tirir, sonra uyuyana kadar televizyon izlerdi. Genelde dokuzdan önce yatakta olurdu. Doktor, bağışıklık sisteminin *çöktüğünü* ve eski hâline getirmek için zaman harcaması gerektiğini *söy-*lemişti. Bu açıklama yaşadığı kaotik hastalığa rağmen Cathy'ye mantıklı gelmişti.

Cathy yaz boyunca sonbahara kadar iyileşmeye devam etmişti. Hastalığı sırasında geçici olarak yapamadığı her şeyi küçük ölçeklerde de olsa o sonbahar/kış aylarında yapabilmişti. Kek yapmış ve fırındayken uzanmıştı. Küçük geziler yapmış ama oraya giderken arabanın arka koltuğunda dinlenmişti.

Ve sonra ocak ayı geldiğinde birden daha iyi hissetmeye başlamıştı. Dizüstü bilgisayarında, MSN'de bir çocukla *me-*sajlaşıyor, bazen hasta hissettiğinde uzanıyordu. Çocuk onun okulundandı, ondan bir üst sınıftaydı ve tedavi edilemeyen bir kalça kemiği kırığından dolayı neredeyse Cathy kadar uzun süredir raporluydu.

Cathy'nin Rosie'ye baktığı akşam evlerine gelmişti. Rosie sekiz, Cathy on üç, Joe ise on beş yaşındaydı. Diğer herkes, Cathy'nin gitmek istemediğini söylediği ama aslında hâlâ *gi-*decek kadar enerjisinin olmadığı bir aile partisine katılmıştı. Onların gitmesine mâni olmak istememiş, bu yüzden Rosie'ye bakacağını söylemişti.

Rosie derin uykundaydı. Cathy ve çocuk çalışma odasına girmiş, kapıyı kapatıp film izlemişlerdi.

Ardından yaşanan ve o günden bu yana olan her şeye rağmen Cathy o akşamın tuhaf ayrıntılarını dün gibi hatırlıyordu. Kaldırımlar buzlanmış, karanlıkta şömine rafının üzerindeki üç mum, üç turuncu noktaya dönüşmüştü. Cathy, neredeyse hiç tanımadığı ama tanımak istediği Sean adındaki bu çocukla el ele otururken, *uyumadan ayakta kalacak enerjiye sahip olduğum bir akşamın, en sıradan olanın bile, kıymetini bilmemezlik etmeyeceğim*, diye geçirmişti içinden. Tam da o akşam bir daha asla kötü bir şey yaşanmayacağını düşünmüştü. Kötü şans hakkını sonuna kadar kullanmıştı.

Film bittikten sonra çalışma odasından çıkmışlardı.

Rosie'yi kontrol etmeye gitmiş, onu yatağında bulmuştu.

Tamamen hareketsizdi.

Cathy hissettiği kaygıyı bir kenara bırakarak kapı eşiğinde duraklamış, ardından odanın diğer ucuna gidip sadece kontrol etmek için Rosie'ye dokunmuştu. Soğuktu. Çok soğuk değildi ama normal vücut ısısında da değildi. Cathy'nin kendi vücudu bu şoka kaynama noktasına gelerek tepki vermişti. O panik hâlini şimdi bile çok net hatırlıyordu.

Ani Bebek Ölümü Sendromu demişlerdi. Her çocuğun başına gelebilirdi. Cathy onu dinleseydi ve daha sık kontrol etseydi akıbeti ne olurdu kimse bilmiyordu.

Cathy sonrasında olanları neredeyse hiç hatırlamıyordu. Ambulansı aradığını, ailesinin onunla hastanede buluştuğunu... Sadece dışarıdaki o ayazı, o üç mumu, o zamandan beri hiç görmediği Sean'la el ele oturduğu o son mutlu ânı hatırlıyordu.

Cathy'nin hatırladığı tek şey kulak misafiri olduklarıydı. Anne-baba, karı-koca arasında, kendi mutfaklarının sessiz mahremiyetinde olduğunu düşündükleri anda konuşulanları duymuştu.

Eh, o zaten hep düşünmeden aklına eseni yapmıştır.

Cathy, şu anda bir yetişkin olarak bunun haksız bir düşünce olduğunu görebiliyordu –o normal bir gençti; hareketliydi ve evet, bencildi de– ama yine de yetişkinliğini etkilemişti.

Randevularında söylediği her sözü sorgular olmuştı. Hayatı gri tonlarda, sessiz ve hep çalışarak yaşamıştı. Kendi kendini sabote ettiğini şimdi anlıyordu; kötü şeyler, iyi şeylerin hemen ardından, hiç ummadığın anda gelirdi.

Cathy, bu hiçbir şeyi umursamayan adama baktı ve ne kadar mutlu olduğunu gördü. Sırılsıklam olduğu hâlde hâlâ ona gülümsüyordu. Hayatını yağmur altında yaşıyordu. "Biliyor musun?" dedi Cathy, alnından damlayan yağmurun arasından ona bakarak. Deneyebilirdi. Daha az utangaç olmaya çalışabilirdi. Bunun için çabalayabilirdi. "Neyse ya. Hadi gidelim."

GÜNÜMÜZ

JASON'IN OFİSİ, MART ORTASI 17.00

"Pekâlâ," dedi Jason. "Elimizde beyanname dediğimiz şey var, karşı taraftan."

"Ah," dedim, bu terim bana bazen tıpkı yasal jargonda olduğu gibi bir yerlerden tanıdık geliyordu. Kovuşturma, tanıklar, sanıklar, zanlı... Kucağımda duran ellerime baktım, hemen karşısında oturuyordum.

Jason, "Üzerinden geçtim," dediğinde omuzlarımla rahatlatarak düştüğünü hissettim. Bu benim işim değildi, bazen kendime bunu hatırlatmam gerekiyordu. Bunu nihayete erdirmek, bana yardım etmek, bitirmek aslında onun işiydi.

"Tamam," dedim kısık sesle. Şimdi o söyledikten sonra bu beyannamenin, sırtlarında adımın yazdığı klasörlerden oluştuğunu görebiliyordum. Üç, dört, beş taneydiler. Çok fazla gibi görünüyordlardı. Bir salisede yaşanan bir şey için onca belge.

Jason'ın masasında yarısı içilmiş üç fincan kahve vardı ve saçları her zamankinden daha dağınıktı.

"Ve senden aldığım ifadeyle eşleştirdim."

"Pekâlâ. Kötü mü?"

Jason, "Hayır, kötü değil," dedi ama son kelimeyi uzatarak söylemişti, sanki üzerine spot ışığı tutuyormuş gibi göstere göstere.

"Ama iyi de değil?"

Jason'ın gözleri yana kaydı. "Aslında... bak," dedi, bakışlarını doğrudan bana çevirerek gözlerime kilitlendi. Bir an kalbim duracak gibi oldu. Sanırım hiçbir şeyin iyi olmadığını, her şeyin bittiğini, işimizin sona erdiğini söyleyecekti. "Joe, olayların senin anlattığın gibi olmadığını söylüyor."

Gözlerimi kapattım. Bir davanın ortasında bile kendimi hâlâ Joe'ya yakın hissetmem komikti. Artık o tirizli pencereleri ve taş zemini olan güzel, küçük evlerde yaşamayabilir, veteriner kliniğinde birlikte çalışmayabilir ya da her gece takılmayabilirdik. Ben burada, bir avukatın ofisinde, o da kendi ofisinde olabilirdi ama yine de... abimi dokunabileceğim kadar yakınımda hissediyordum.

"Ne kadar kötü?" dedim. İfadeler olması gerektiği gibi ayrı ayrı alınmıştı. Belki, belki, belki sadece küçük tutarsızlıklar vardı. Belki de anılarımız birbirinden sadece birazcık farklıydı. Belki de önemsiz bir farktı.

Ancak, Verona'dan döndükten sonra olan her şey gibi, en iyi ihtimal diye bir şey de yoktu. Bir şanssızlıklar silsilesiydi, tıpkı art arda yüz kez zar atıp biri tutturmak gibi.

"Çok farklı," dedi Jason açıkça. "*R. ve Plant* – No: 1" yazan dosyaya uzandı ve dışarıda inceden inceye sulu sepken yağarken Jason bana ifadesini açıklamaya başladı ve işe koyulduk. Durumu düzeltmeye. Hep birlikte yarattığımız bu kaosu düzeltmeye. Jason'ın ofisindeki kirli cama çarpan sulu karın yağmura dönüşmesini izledim. Tabii ki işimiz bitti, diye düşünüyordum. Umut etmek aptallık olurdu.

Gözlerimi kırıştıtarak Joe'nun ifadesinin bir bölümünün altını çizen Jason'a baktım. Suç işlenmişti ve şimdi sıra cezaya gelmişti.

GEÇMİŞ CATHY

Cathy arabasından indiğinde ayakları bir su birikintisine battı ve kendi kapısı yerine Frannie'nin giriş kapısına doğru yürüdü. Bugün işte zar zor görüşebilmişlerdi. Onu Joe ile taşra sokaklarında dolaşırken gördükten sonra Cathy kardeşiyle konuşmaya karar verdi. Duruma açıklık getirmeleri gerekiyordu ve Frannie'yle konuşmak Joe'yla konuşmaktan daha kolaydı.

Tom'la birbirlerine numaralarını vermişlerdi ama ondan henüz ses çıkmamıştı. Ayrırlırlarken Tom omzuna dokunmuş ve Cathy'nin vücudu, sanki artık kendi kontrolünden çıkmış gibi ona doğru çekilmişti. Bunun dışında, kahve randevusu diğer pek çok randevuda olduğu gibi sıradan bir şekilde sona ermişti. Gönülsüz bir sözleşme, kasıtlı bir plan. Kesin iptal edecek, diye varsayımında bulunmuştu Cathy. Planlar yapılır ve sonra iptal edilir. Yağan ama tutmayan kar gibi olasılıklar yok olup gider.

Frannie kapıyı açtığı anda ebeveynleri paltoları üzerinde gişişte duruyordu. Frannie başına renkli bir bandana bağlamıştı, kukuletalı havlulardan birine sarılı Paul de kucağındaydı. Oğlanın düz, ıslak kirpiklerle çerçevelenmiş koyu kahverengi gözleri vardı. Lavanta, bisküvi ve süt kokuyordu. Paul onu görünce

şaşıarak irkildi, sonra bir saniyelğine yüzünü sakladı, bu sık sık oynadığı bir oyundu.

“İyi misin?” diye sordu Frannie gülümseyerek.

Owen, Cathy’ye, “Artık görev başında değiliz,” diyerek onu hızlıca kucaklamak için kendine doğru çekti. “Seni kısacık da olsa görmek güzel.” Her zamanki gibi Paul’e baktığında yüzü değişti. Ciddiyeti dağıldı. Tıpkı annesinin endişesi gibi. Araba yolunda geri geri yürürken Paul’ü güldürmek için yüzlerini elleriyle bir saklayıp bir gösterdiler. Cathy’nin kendi çocukluğundan bile hatırlamadığı kadar neşeli davranıyorlardı. Pek çok ebeveyn, büyükanne ve büyükbabalığı daha iyi beceriyordu.

Frannie’nin saçları tepesinde, bandanasının çevresinde toplanmış, makyajı silinmişti. Çok zayıf görünüyordu. Zayıflatan bir hastalığı olan insanlar gibi yanakları içe çökmüştü.

Kenara çekilerek her zaman yaptığı gibi Cathy’nin içeri girmesine izin verdi. “Joe seninle mi?” dediğinde Cathy içinde bir sızı hissetti. Sanki Frannie onun yerine Joe’nun burada olmasını istiyormuş gibiydi.

“Hayır. Nasılsın?” diye sordu.

“Biliyorsun,” dedi Frannie, sırtını Cathy’ye dönerek. “Bir iyi bir kötü.”

“Anlıyorum.”

“Döndüğümüze memnunum. Çay?”

Cathy, “Evet, birkaç gün öncesinde olmaktansa bugünde olmayı tercih ederim,” dedi. “Annemle babam nasıldı?”

“Ah, aynı işte,” dedi Frannie duygusuz bir sesle. “Örnek bir büyükanneyle büyükbaba. Babam Paul’e ‘You are My Sunshine’ şarkısını bile söyledi.”

“İnanılmaz.”

Frannie bir yığın mektup ve postayı toplayıp gülerek koridorda ilerledi.

Frannie’nin evinin kokusu Cathy’ninkinden farklıydı. Play-Doh, temiz çamaşır, ev yemeği kokardı. Her zaman Paul’le

ve Paul için bir şeyler yapardı. Atıştırmalık, mutfak deneyleri, kâğıt hamurları.

Frannie, Cathy'nin onu takip edeceğini bilerek Paul'le birlikte parke kaplı koridorda yürüdü. Hep Frannie'nin evinde toplanırlardı, asla Cathy'ninkinde değil. Cathy nedenini de mantıklı olduğunu da biliyordu ama yine de bu durum onu üzüyordu. Küçük mutfak masası daima evrak yığınlarıyla dolu ve kirlili tavanlar gün içinde ışıkları açtıracak kadar alçak olsa da yine de onları kendi evinde ağırlayabilirdi. Evi, Frannie'ninkinin daha fakir versiyonu olabilirdi ama yine de kendine has bir güzelliği vardı. Gerçek, açık ateşin yanında kütük yığınları. Ön odadaki laciverte boyadığı ahşap panel kaplama. Burası eskiden Victoria dönemi postanesiyken kullanılan, kapının yanındaki zil.

Cathy, neredeyse her geldiğinde yaptığı gibi Frannie'nin modern katlanan kapılarının yanına oturmaya gitti. Frannie iki çay getirdi ve orada, birlikte bacaklarını verandaya sarkıtarak oturdular.

Frannie çayını uzatırken Cathy'ye gelişigüzel bir tavırla, "Joe, adının tutuklama emrinde olduğunu söylediğinden bahsetti," dedi. Sesi suçlayıcı değildi. Frannie'ye göre dünya oldukça basit ve sevgi doluydu. Cathy'nin içinde bulduğu kaosa sahip değildi. Joe bir keresinde Frannie on beş yaşındayken onu terk eden bir çocuğu yumruklamakla tehdit etmişti ve Cathy, onun Joe'ya şöyle dediğini dün gibi hatırlıyordu: *Ama bu durum beni üzmedi. Ondan hoşlanıyordum ama o kadar da değil!*

"Ne?" dedi Cathy ama aslında şöyle düşünüyordu: Burada bir üçgen vardı ve kendisi tam da bunun ortasındaydı. Herhangi bir darbenin şiddetini taşıma olasılığı en çok olan açıdaydı. Zaten ona da böyle geliyordu. Hemen oradan ayrılmak istedi. Evine gidip tek başına oturmak, kardeşlerine kapı ve penceresini kapatmak istedi.

"Ona bunu sorduğunu söyledi," dedi Frannie.

Önlerindeki bahçenin yansımasıyla yeşile bürünmüştü. Frannie'nin evi zahmetsiz bir şıklığa sahipti. Cathy'nin asla aklına gelmeyecek şeyler alırdı; bankların üzerine sermek için koyun postları, duvarlara asmak için çerçevenilmiş eski film afişleri. Neredeyse her şeyi eBay'dan satın alırdı.

Cathy, "Sordum çünkü adı o belgede yazıyordu," dedi. "Sence de tuhaf değil mi? Joseph yazması?"

Paul ağır adımlarla yanlarına geldiğinde Frannie onun küçük yumruklarından sarı bir şeyin parçalarını aldı. "Banyo süngeri," dedi gülmekten kendini alamayarak. "O belge herhangi bir şey olabilir ama değil mi?" diye devam etti. "Trafik cezası gibi. Verona'dayken çok kez araba kullandı. *Herhangi bir şey* olabilir. Senin ondan şüphelendiğini düşünüyor."

"Belki şüpheleniyorumdur."

Frannie doğruldu ve Cathy onun ifadesini fark etti. Biraz canı sıkılmış gibiydi.

"Üzgünüm," diye ekledi Cathy hemen. "Ben yalnızca... bunun tuhaf olduğunu kabul etmelisin."

Frannie ifadesini değiştirerek, "Evet, tuhaf," dedi. "Ama Joe'nun aklında olan dilindedir. İstese de bizden sır saklayamaz."

"Aynı senin gibi," dedi Cathy.

"Doğru," diyerek gülümsedi Frannie. "Size yalan söyleyemeyecek kadar aptalım. Joe buralarda mı? Ona da çay yapayım mı?"

"Bilmiyorum," dedi Cathy, aniden güçlü bir şekilde kız kardeşiyle yalnız kalmayı istedi ve Joe'nun hep yanı başlarında bulunmamasını diledi. Belki ona Tom'dan bile bahsedirdi.

Frannie hamileliğini duyurduğunda annesiyle babası şok olmuştu. Onlara akşam yemeği sırasında söylemişti ama Joe'nun önceden bildiği çok barizdi. Cathy'yi en çok şaşırtan şeyse Frannie'nin bebeği doğurma, onu tek başına büyütme isteğiydi. Öncesinde ona ödenen cömert maaşı spor ayakkabı ve mücevherlere harcayan Frannie derhâl para biriktirmeye başlamıştı.

İşten ayrılmak niyetindeydi ama evde çok yalnız kalacaktı, bu yüzden her gün Paul'ü bebek arabasına koyup kliniğe getiriyor, Macca'nın yanında oyalıyordu.

Frannie ayağa kalkıp buzdolabından bir şeyler çıkarmaya başladı. Cathy'ye, "Birbirimize düşman olamayız," dedi.

Mutfak dolabını açıp bir kâse çıkardı. Kâseye bir şeyler koyup mikrodalganın düğmesine bastı ve sırtını Cathy'ye döndü. "Joe böyle söyledi."

"Evet," dedi Cathy.

Paul, parke döşemenin üzerinde üç dinozoru dikkatle sıraladı. Cathy dalgın dalgın onu izledi.

Paul'ün çocuk havuzuna düşen yağmura, damlaların küçük sıçramalarına baktı, sanki biri yüzeyin altından baloncuklar üflüyordu. Frannie'nin bahçesi yabani, hepsi birbirine karışmış otlar, çiçekler ve çalılarla doluydu. Yeşil ve morun bir cümbüşü gibiydi; evin arka tarafında yaşayan bir tablo.

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Frannie.

Cathy, "Ben kimseye düşman olmuyorum," dedi.

"Hayır, elbette öyle olmadığını biliyoruz." Frannie çilli kollarını kavuşturarak Cathy'ye baktı. *Biz*.

"Unut gitsin... söylediklerimi *unut*," dedi Cathy, sesi sıkı sıkı tutulan bir bardak kadar gergindi.

"Ama böyle davranmana gerek yok."

"Ne gibi davranmama?"

"Zor."

"Zorluk çıkarmıyorum. Sadece siz... size çok basit geliyor."

"Ne?" dedi Frannie şaşkınlıkla. Cathy'ye döndü. Kaşları çatıktı, belli ki kafası karışmıştı.

"Boş ver," dedi Cathy, şimdiden kendini suçlu hissediyordu. Üzerinde böyle bir etki yaratacak tek kişi ailenin en küçüğü Frannie'ydi. Kendine, onlardan soyutlanmış hissettiği için böyle hırçın davrandığını söyledi.

"Hayır, ne?" dedi Frannie.

Cathy, avukatın bilgilerini, yakalama emrini, Will'in kanını ve orada ne kadarının kaldığını düşündü ve nereden başlayacağını bilemediğini fark etti. Cathy, "Aslında ben senin nasıl olduğunu merak ettiğim için geldim," dedi.

"Gerçekten iyiyim," dedi Frannie kısaca.

"Öylesin galiba."

"Ne?"

Cathy hiçbir şey söylemedi. Ona bakan Frannie'nin gözleri irileşti. "Ah, *fazla* iyiyim, değil mi? Klasik sen."

"Klasik *ben* mi?"

"Kendini zalimce cezalandırıyorsun."

"Tanrı aşkına, Fran. Sadece endişelendim," dedi Cathy ama aslında bu bir yalandı. Endişelenmemiş, şüphe duymuştu. Frannie çok iyi görünüyordu. Havaalanında alışveriş yapmıştı ve şu anda da kulaklarında o sabah takmış olması muhtemel bir çift kuş tüyü küpe vardı. Cathy böyle bir şey yapmayı hayal bile edemezdi. Günleri zar zor atlatıyordu.

Frannie ayağa kalktı ve çekmecedен biraz patates alıp birini Cathy'ye fırlattı. "Bunu soy ve karamsar olmayı bırak," dedi. "Hazır mısın?"

Cathy ikinci ve üçüncü patatesleri yakalayıp düşünceler içerisinde kendisine söyleneni yapmaya çalışırken Paul kahkahalarla gülüyordu. Frannie'ye avukatı sorabilirdi. Ama zaten sinirliydi, iyisi mi bu konuya daha sonra girmeliydi.

Dizlerinin arasında bir kâseyle bahçeye dönük oturdu ve soyucuyu ıslak, etli dokuya sürterken içinden düşünmeye devam etti. Milyonlarca şey sormak istiyordu. O ve Joe kendi hakkında ne sıklıkla konuşuyorlardı? Ona güveniyorlar mıydı? Frannie'ye pişman olup olmadığını sormak istiyordu. Onun için yaptıklarına şükran duyuyor muydu? Onun için yapmakta olduklarına. Yoksa bunu hiç düşünmüyor muydu? Cathy mutfakta havuç doğrayan kız kardeşine baktı. Anlattığı kadar açık sözlü müydü? Yoksa dürüstlüğü yalnızca bir perde miydi? Yoksa tıpkı Cathy

gibi, dürüstmüş gibi davranan ama aslında bir histeri yumağı olan biri miydi?

“Demek istediğim,” dedi Cathy, patatesleri soyarken, “sadece...”

Frannie’nin ifadesi sertleşti. Asayışı sağlayan bir polis memuru gibi sessizce Cathy’nin sözlerini bitirmesini bekledi. “Sadece ne?” dedi sonunda.

“Verona’dayken telefonunu gördüm. Bakmamam gerektiğini biliyorum ama o avukatın seninle iletişime geçtiğini gördüm.”

Frannie’nin kaşları hayretle kalktı. “Tabii ya,” dedi kıvrak bir tavırla.

“Kızma.”

Frannie içini çekerek mutfak tezgâhına yaslandı. “Dürüst olmak gerekirse hepimiz adına elimizin altında bir avukat bulundurmanın mantıklı olacağını düşündüm. Her ihtimale karşı. Biri telefonumda arama yapıp avukatla ilgili ayrıntıları bulursa muhtemelen çok geç kalmış olacaktık...” Düz, beyaz dişlerinin arasından hüzünlü bir kahkaha kaçtı. Ve o anda Cathy ona inandı. Bu gülüş tanıdığı eski Frannie’ye aitti.

“Çok fazla kan vardı, Fran. Çok fazla. Ve ambulansı aramaman...”

“Biliyorum.” Frannie ağırlığını çıplak ayaklarına verdi.

“Söylediğinden daha mı hızlı sürüyordun?”

“Hayır. Hızlı değildim.” Frannie, Cathy’nin gözlerinin tam içine bakıyordu. Cathy kendi dürüstlüğünden güç alarak bir an için bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi.

“Sarhoş muydun?”

“Hayır.”

Cathy, “Ben... sen ve Joe...” diye söze başladı ama o anda Joe’nun kapıdan girip Frannie’ye seslendiğini duydu. “Joe demişken...”

Frannie, “Ben ve Joe derken?” dedi. Joe elini kaldırıp ikisini de selamladı ve Frannie’nin buzdolabından kendine bir kola

doldurdu. İkisi de Frannie'nin mutfağında durmuş, mütefak güçler gibi Cathy'ye bakıyordu.

"Geç kaldığım için kusura bakmayın," dedi Joe. "Bir Labrador ve Nerf mermisi bir bara girmiş diyelim..."

"Kurtulan oldu mu?" dedi Frannie ruhsuz bir sesle.

"Herkes kurtuldu." Joe gülümsedi. O harika bir veterinerdi. Çocukluğundan beri hep veteriner olmak istemişti. Cathy onun bir akşamüzeri okuldan döndükten sonra sahte bir stetoskopu büyük bir ciddiyetle kedisi Fıstık'a bastırdığını ve onu dinlediğini hatırlıyordu.

"Aldığın şarabı içiyor muyuz?" dedi Joe. Kolasıyla mutfaktan çıkıp açık kapının önünde bağdaş kurmuş oturan Cathy'ye katıldı. "Şarap içilesi bir hafta oldu." Kız kardeşlerine bakmak için döndü. Frannie buzdolabından bir şişe aldı ve pat sesiyle mantarı çıkardı. "Wardlar bu akşamki faturalarını ödemediler. Woolworthler olayı gibi."

"Ah, Tanrı aşkına, Joe," diye çıkıştı Frannie ona bakarak. "O olay yirmi yıl önceydi."

Cathy gülümsemesini gizledi ama küçük kız kardeşinin ne demek istediğini anlıyordu. On yaşındayken Woolworthlerin çıkardığı olay aile arasında bir efsaneye dönüşmüştü.

Cathy, "Artık gerçekten şaraba ihtiyacımız var," dedi.

"Katılıyorum," dedi Frannie kasvetli bir şekilde.

"Pizza alacağım," dedi Joe, telefonundaki bir uygulamayı açarak.

"Hayır, ev yapımı sağlıklı cips yapıyorum."

"Cipsin sağlıklısı mı olurmuş?" dedi Joe.

Ve birdenbire eski rutinlerine döndüler. Üç kardeş. Yemek, içmek, şakalaşmak... ama Cathy bu gece boğuluyor gibi hissediyordu.

Frannie gülerek, "Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin," dedi. Joe'nun üzerinden eğilerek itirazları eşliğinde pizzaya mantar da ekledi. Patatesleri suya koyup buzdolabına kaldırdı.

Cathy alnını ovuşturdu. Ne oluyordu? Aralarındaki bu şey tamamen normaldi aslında ama yanlış olan da buydu.

Kız kardeşi geçen hafta adam öldürmüş biri için fazla iyi görünüyordu. Çözemediği rahatsız edici bir şey vardı. Genellikle burada, Frannie'nin açık kapılarının yanında otururken kendini çok rahat hissedirdi. İster yağmur yağsın, ister kar yağsın, ister güneşli olsun. Ama bu gece öyle hissetmiyordu.

Joe telefonunu kaldırarak Cathy'ye, "Sen ne istiyorsun?" diye sordu. "İstedğin bir şey var mı?"

"Hayır, ben böyle iyiyim," dedi Cathy, sesinin gergin çıkışının farkındaydı. "Ah, hadi ama," dedi Frannie, omzunun üzerinden Cathy'ye bakarak. "Pizza ye. Sen yesen de yemesen de Will hayata dönmeyecek."

"Demek böyle düşünüyorsun?" dedi Cathy. "Biz öylece... yaşamaya devam mı edeceğiz?"

Joe usulca, "Cath," dedi. "Yalnızca lanet bir pizza yiyeceğiz."

"İyi," dedi Cathy, neden vicdan azabı çeken tek kişinin kendisi olduğunu merak ederek şarabını yudumladı.

Frannie'nin bahçesine karşı oturup beklerken başka şeylerden bahsettiler. İş, devam eden çeşitli vakalar; Joe ve Cathy, Frannie onlara durmalarını söyleyene kadar ishali kesilmeyen bir Labrador hakkında konuştular. Tatilden ya da cesetten bahsetmediler. İki kadeh şarabı mideye indiren Cathy böylesinin daha iyi olduğunu kabullenmek zorundaydı. Belki de Frannie haklıydı. Belki de üzerinde durmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

Pizzaları geldiğinde Frannie kapıya yöneldi. Cathy, doğru duyup duymadığını idrak edemedi Evan'ın sesini işitti.

Bir şişe şarap daha açmakta olan Joe'ya baktı. Başını eğdi. Joe, "Kuryelik yapıyor," dedi.

"Öyle mi? Neden?"

"Para için," dedi Joe düz bir sesle.

"Parayı ne yapıyor?"

Joe mantarla oynuyordu. "Eşine tonla nafaka ödüyor."

“Vay canına. Tanrım. Şimdi onun için üzıldüm.”

“Ben üzülüyorum,” dedi Joe gergin bir şekilde. Cathy’nin gözleri, Joe’nun hâlâ şarap şişesinin tepesiyle oynayan parmaklarına kaydı ve bu gece Evan’ın vardiyasının olduğunu bilip bilmediğini merak etmekten kendini alamadı.

“Belki maaşına zam yapmalıyız,” dedi Cathy.

“Maaşı gayet güzel. Evliliğini ve çocuğunu kenara atmak istiyorsa bu onun sorunu.”

“Joe. Bazen çok kötü oluyorsun.”

“Ben kötü değilim. Sadece hepimizin aklından geçenleri dürüstçe söylüyorum,” dedi Joe. Cathy kendine engel olmayarak Frannie’ye yardım etmek ve Evan’ı görmek için koridora çıktı.

“...eğer istersen,” dedi Evan. “Bundan sonra?”

“Sanmıyorum,” dedi Frannie hafifçe, sesi kahkaha doluydu.

Evan pizza kutularını ona uzatarak, “Pekâlâ,” dedi. “İyi o zaman. Uygulama üzerinden ödeme yaptınız, değil mi?”

“Pizzalar için mi yoksa teklif için mi?”

“Kendini pohpohlama,” dedi Evan, Frannie gülerek kutuları alırken.

Cathy, Frannie kapıyı kapatırken, “Az önce sana çıkma teklifi mi etti o?” diye sordu.

“Evet, yine,” diye dalga geçti Frannie, sadece güzel insanların davranabileceği bir tavırla. Cathy kalbine kıskançlık hançerinin saplandığını hissetti. Bunu nasıl yapabiliyordu? Frannie’nin gittiği randevular asla tek seferlik olmazdı. Sonrasında asla görmezden gelinmezdi: Onunla çıkanlar her zaman daha fazlasını isterdi.

“Evan mıydı?” diye sordu Joe, mutfağa girip pizza kutularını devasa masaya yerleştirmeye başladıklarında. “Ne yaptı?”

“Lanet olası bir pizza teslimatı sırasında bana çıkma teklifi etti,” dedi Frannie. “Buyurun pizzalarınız, bir de şey, sevişelim mi?”

“Bu iğrençti,” dedi Joe ama mayonez için Frannie’nin buzdolabını karıştırırken gülüyordu. Söylemesine gerek bile yoktu

çünkü Cathy aradığı şeyin o olduğunu biliyordu. "Sosisli sandviç de söylemeliydim," diye ekledi, buzdolabının içini karıştırdığından sesi boğuk çıkıyordu.

Cathy, "İkinci bir işi olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Pizzalar soğuk geldi diye şikâyet edebilirim."

"Yapma," dedi Cathy, Joe'nun koluna uzanarak. "O belli ki... bilmiyorum. Zor bir dönemden geçiyor."

"O sapığın teki," dedi Joe. "Pizza teslimatına gittiği evlerde kadınlarla kim sohbet eder?"

"Yalnız insanlar," dedi Cathy.

Samimi bir sessizlik içinde yemeklerini yerlerken Cathy her geçen dakika kendini daha rahat hissetmeye başladı. Belki unutmayı öğrenebilirlerdi. Belki eskisi gibi pizza yiyip şarap içebilirlerdi. Belki meslektaşlarının sınırlarını bozabilir, kapalı kapılar ardında birlikte kendilerinin en kötü versiyonları olabilirlerdi. Belki, belki, belki.

Rosie'nin cenazesiyle aynı atmosferi yaşıyorlardı; o panik ve kara mizahın karışımını. Cathy o günü çok net hatırlıyordu. Cenaze törenini. Tüm ailesini ve aile dostlarını. Anneleri doksanlardan kalma bir döpiyes, babaları ise koyu ve eski bir siyah ceket giymişti, rengi şişe yeşilini andırıyordu. Herkes gittikten sonra Cathy, Joe ve Frannie, her zaman yaptıkları gibi, çiftlik evinin mutfağında bulaşıkları yıkamışlardı. Cathy yıkamış, Joe kurulamış ve Frannie yerleştirmişti. Dolaplara ulaşamadığı için çoğu şeyi Joe kaldırmak zorunda kalmıştı. Cathy başını üst kata çevirmişti. Annesiyle babası konuşuyordu. "Yüzde on indirim dediler," diyordu annesi.

Joe korkuyla Cathy'ye bakmıştı. Annesi devam etmişti: "Ve başvuru bile yapmadılar. Bak... her şeyi tam ödedik, pizza dilimleri, peynir ve ananas çubukları..."

"Vay canına," demişti Joe, belli ki kendine hâkim olamamıştı.

Frannie gülümseyerek bir Cathy'ye bir Joe'ya bakmıştı.

"Ne?" demişti.

Cathy hemen, "Yok bir şey," deyip Joe'ya bakmıştı. "Sakın" demişti bir elini kaldırarak, dudakları titriyordu.

Joe, "Cenaze yemeği," demişti. "Cenaze yemeği için... indirim."

"Gülersek cehenneme gideriz," demişti Cathy ama Joe çoktan kahkahalara boğulmuş ve kısa süre sonra Cathy ve Frannie de ona katılmıştı. Cathy, "Tanrım, giderek cimrileşiyorlar," demişti. Sonraki yıllarda, annelerinin basit ama belirgin davranışları –tutumluluğu, endişeli huysuzluğu– öne çıkmış, babaları ise tamamen hiçliğe, baskıya, sessizliğe, Noel'de ve Rosie'nin doğum gününde *sadece biraz kötü hissediyorum* diye açıkladığı gözyaşlarına dönüşmüştü.

Joe, Cathy ve Frannie en sonunda erken olgunlaşan çocukların yapabileceği tek şekilde tepki vermişlerdi: Geri çekilerek.

Yakınlıklarını, birbirlerine ne kadar çok şey kattıklarını düşünen Cathy aniden Frannie'ye, "Joe'ya Jason'dan bahsettin mi?" diye sordu.

Frannie'nin bakışları dondu, elindeki pizza Joe'nun mayonezinin üzerinde asılı kaldı.

"Avukat mı?" diye sordu Joe. Cathy ona bakakaldı. "Ha, ihtiyacımız olursa diye bir avukatımızın olmasının iyi olacağını düşündük," dedi Joe. Çok detaylı açıklama yapmıştı. Sesi fazla ciddiye.

"Demek avukatı biliyorsun."

"Evet," dedi Joe.

"Siz ikiniz biliyorsunuz ama ben bilmiyorum," dedi. Kadim kardeş rekabeti ve dışlanmışlık duygusuyla yanıyordu ama başka bir şey daha vardı, saklamaya çalıştığı bir şey: kırıngılık. Öfke. Frannie'nin ona yaptığı şeye duyduğu öfke. Artık yüzeye çıkamayacak kadar derine batmasına duyduğu öfke.

Frannie ve Joe ona cevap vermedi.

JOE

Cumartesi gecesı ebeveynlerinin evindeydiler. Joe her hafta bugünü dört gözle bekler ama eve her zaman kötü bir ruh hâli içinde dönerdi. Lydia bu gece gelmek istememişti, bütün hafta ona karşı tuhaf davranmış, her gece Evan'ın ne yaptığını sormuş ve her seferinde Joe söylemeyi reddettiği için huysuzlanmıştı.

Cathy bu kez Macca'yı evde bırakmıştı. "Peynir için ağlayıp duracak," demişti somurtkan bir tavırla, belli ki o da gergin hissediyordu.

Ebeveynleri, Warwickshire yakınlarındaki eski bir çiftlik evinde yaşıyordu, kardeşlerin kaldığı kır evlerinden yeterince uzakta. Hatta o kadar uzaktı ki uğramadan önce aramaları gerekiyordu ve bu onların işine geliyordu. İki ek bölümü olan L şeklinde bir evdi, bölümlerden birini bar olarak, diğerini de odun depolamak için kullanıyorlardı. Şimdi iki yaşlı sarı Labradorla barda oturuyorlardı, dışarıda temmuz yağmuru yağarken kapılar açıktı, damlalar ahşap zeminden sekerek içeri giriyordu. Küçük bir oda, küçük bir tezgâhın etrafına sıralanmış altı tabure, birkaç şişe şarap ve bira, bir köşede de dart tahtası. Joe'nun sık sık dile getirdiği gibi gerçek bir bar değildi. Daha çok bir barakaydı.

Paul uyumuş ve o gittikten sonra ortamın atmosferi biraz bozulmuştu. Birbirlerine olan sevgilerini kanalizasyon edebilecekleri tek yol ortadan kalkmıştı. Akşam yemeğindeki neşeli dinazor bağırtıları –*Stegosaurus!*– gitmişti, son zamanlarda öğrenilen “evet” kelimesini Amerikan aksanıyla tekrar tekrar söylemeler yoktu. Joe daha önce babasının Paul’ün –*ehvet*– deyişini taklit ettiğini duymuş ve ses tonundaki neşeye çok şaşırılmıştı.

Babaları gergin bir şekilde, “İtalya tatilinin iyi geçmesine sevindim,” dedi. Joe, kız kardeşleriyle bakışmamak için gözlerini dikkatle bira bardağına dikti.

“Öyleydi,” dedi önüne doğru. Babasına bakıp sevecen bir şekilde gülümsediğinde kendini yeniden on yaşındaymış gibi hissetti. Onu etkilemeyi o kadar çok isterdi ki... Sırlarını açmayı, itiraf etmeyi. Hâlâ o yaşta olmayı, Fıstık’ın hâlâ hayatta olmasını, yastığına kıvrılıp onu beklemesini dilerdi. Frannie ve Cathy’nin sorumluluğunun Joe’da değil, babasında olduğu günlere dönmeyi.

“Verona güvenli mi?” dedi Maria.

“Açıkçası,” dedi Joe. Bu soru onu her zamankinden daha çok sinirlendirmişti çünkü Verona güvenli falan değildi. Ya da Will için değildi. “İyi idi,” diye ekledi gergin bir şekilde. “İtalya’ydı işte. Irak’a gitmedik ya.”

Maria gülümsemedi. Babaları bu sohbeti duymazdan gelip dart tahtasını dolaptan çıkarıp kurdu. Her zamanki bastırılmış diplomat ve arabulucu hâliyle Joe’ya, “Maça var mısınız?” diye sordu umutla.

Onlar oynarken anneleri patella luksasyonu olan bir teryerin tahlillerinin sonucunu sordu ve Joe, Will’in kartını bankamatikte kullanmaya kalkıştığı gün Verona’da gördüğü topallayan Jack Russell’ı hatırladı. Dün bir hemşire ondan hareketli bir chihuahuya kanül takmasını istediğinde Joe damar açıp kan kokusu almamak için masanın altına saklanmak istemişti. Ameliyat yapmak onun için genellikle meditasyon

gibiymi. Cathy'nin ilgi alanı da ilaçlardı. Çözdüğü bir rubik küpü gibi her bir ilacın etkileşimini ezbere bilir, beş saniye içinde size idrardaki protein farkını söyleyebilirdi. Bu yüzden böyle güzel iş bölümü yapabiliyorlardı. Ama şimdi Joe kendini kaybetmişti ve Cathy'nin de öyle olduğundan şüpheleniyordu.

"Ameliyat ettik. Şimdi iyi, kafes istirahatinde," dedi.

"Sahipleri bundan hoşlanmayacaktır," dedi Maria. "Onlar... bilirsin."

Cathy, "Yapmak zorundaydık," dedi.

"Emin değilim, ben..."

"Sen emekli olmadın mı? Yoksa yönetim işlerine ucundan karışıyor musun?" dedi Joe ama annesinin yüzü düşünce hemen pişman oldu.

Annesi cevap vermek yerine, "Hepiniz çok depresif görünüyorsunuz," dedi. "Tatil sonrası depresyonu falan mı?"

"Ben iyiyim," dedi Joe.

"Huysuzluk etme," dedi annesi ama Joe onun bakışlarından rahatsız olmuştu.

"Sadece sana tüm kararlarımızı açıklamak zorundaymışız gibi hissediyorum. Çalışmak istemiyorsun -ki bunu anlıyorum- ama yine de dâhil olmak istiyorsun," dedi Joe.

"Üzgünüm," dedi annesi, sesi her zamankinden daha tizdi. "Kendi kliniğimde neler olup bittiğini öğrenmek istediğim için beni affedin." İsyan edercesine kollarını iki yana açıp sonra indirdi. Joe sinirli bir şekilde başını iki yana salladı. Ne derse desin boşunaydı.

"Unut gitsin."

Maria, "Bize biraz daha Verona'yı anlat," dedi. "Adamı -şu kayıp İngiliz adamı- duyduunuz mu?"

Ortam bir kas gibi gerildi. Joe birasını bitirirken, bilmediğini ya da ileride çözemeyeceğini hayal etmek zor, diye düşündü. O, onların annesiymi.

Ama gerçekten ortamda gerginlik var mıydı? Yalnızca beden dilleri öyleydi. Bundan daha fazlası ya da daha azı değildi. Ebeveynlerinin bilmediği bir şeyi bildikleri için havadaki moleküller değişecek değildi ya.

“Evet,” dedi Joe. “Zaten mesaj atmıştın.”

“Biliyorum. Kimse bana cevap vermedi.”

“Etrafta birkaç polis vardı, bize bazı şeyler sordular.” Frannie’ye bir bakış attı. “Büyütülecek bir şey değildi.”

Cathy’nin barın diğer tarafına geçtiğini gördü. Aşağıya, labradorlara bakıyordu ama Joe onu duyduğunu biliyordu. Kolasını almak için elini uzattı. Eli titremiyordu.

“Korkutucu muydular?” diye sordu Maria. Zihni böyle çalışırdı: Hep ama hep en kötü senaryoyu düşünürdü. Bu durum Joe’nun gırtlığına kadar gelse de bu kez annelik içgüdüleri haklıydı. Bakın sonları ne olmuştu. Yardım istemek yerine sorunları kendileri çözmeye çalışmışlardı.

“Hayır,” dedi Joe ters ters.

“Zavallı adam,” dedi Owen ve atmosfer hemen hüzünlü bir hâl aldı. Ebeveynleri Rosie’yi düşünürken kardeşler –Joe bundan emindi– William’ı düşünüyordu.

Karşı taraftan ona bakan Frannie’nin gözleri dolmuştu, Joe bakışlarıyla ona kendine gelmesini işaret etti.

“Evet,” dedi Frannie boğuk bir sesle, bir zamanlar yas tutan kız kardeşken şimdi başka bir ailenin kederinin faili olmuştu. Joe, Frannie ve Cathy kendilerini bir gulyabani, bir kötü adam gibi hissederek orada otururken ebeveynleri onların samimi bir sessizlikle düşüncelere daldıklarını düşündü.

Joe cebinde bir vızıltı hissederek telefonunu çıkardı. Lydia olmalıydı.

Ama +39 alan kodlu bir numaraydı. Vücudu buz kesti. Telefonuna bakakaldı, sonra göstermek için Cathy’ye uzattı. “İtalya’dan arıyorlar,” dedi, sesi boğuk ve garipti.

“Açmamı ister misin?” dedi Cathy hemen.

“Hayır, ben açarım,” dedi Joe. Ebeveynlerinin bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

“Neden açmak istemiyorsun?” diye sordu Maria tiz bir sesle.

Joe onu duymazdan gelerek dışarı çıktı, çimenlerin üzerindeki çiy ve yağmur spor ayakkabılarını ıslatıyordu. “Alo?” diye açtı telefonu.

İtalyan bir kadın sesi, “Joe,” dedi.

“Buyurun,” dedi Joe. Kalbi vücuduna elektrik pompalıyormuş gibi hissediyordu.

“Ben Carina, kusura bakma... bu yeni numaram,” dedi. Carina onlardan birkaç villa aşağıda oturuyordu. Bazen birlikte vakit geçirdiği, postalarını şehre götürdüğü biriydi ama onunla telefonlaştıklarını hatırlamıyordu.

“Eylülde durumlar nasıl?” diye sordu.

“Ay boyunca doluyuz,” dedi Joe. “Neden sordun?”

“Ah, önemli değil. Burada, onlara katılmak isteyen aileleri için yer bakan bir çiftimiz var, belki sizinkileri kiralarlar diye düşünmüştük.”

“Üzgünüm,” dedi, tüm rezervasyonları iptal edip villasını sonsuza dek çitle çevirmeyi ve bir daha asla orada kalmamayı düşünerek. “Üzgünüm,” diye tekrarladı, sadece telefonu kapatmak istiyordu. Cathy ve Frannie içeride oturup her şey yolundaymış gibi davranırken endişeleneceklerdi.

“Sorun değil. Gelişmeleri duydun mu?” dedi Carina hafifçe. “Hazır konuşuyorken sorayım.”

“Ne gelişmesi?” Joe alnına düşen saçı geriye itti.

“Sizin villanın arkasındaki, benimkinin hemen yanındaki orman,” dedi. “Sonunda imara açılmış. Geçen hafta proje izni alındı.”

Joe bayılacak gibi oldu. “Kimse bana haber vermedi,” dedi, sanki kucağına birdenbire atılan bu haber geri alınabilirmiş gibi. “Haber vermeleri gerekmez miydi?”

“Eminim eski İtalyan planlama sistemi sana anlamayacağın dilde bir mektup yazmıştır,” diye güldü Carina ve ardından telefonu kapattı. Joe, ailesinin bahçesinde durarak bir an için anne babasının bu kadar çok trajedi yaşamamış olmasını diledi. Çünkü o zaman onlara sığınabilirdi. Birinin onu tutacağını, ona yardım edeceğini hayal ederek bir kolunu karanlığa doğru uzatabilirdi. Bir anlığına kollarını uzatıp yağmuru dinleyerek orada dikildi.

“Ne yapıyorsun?” dedi Cathy, endişeli bir ifadeyle aydınlık kapı aralığından çıkarken. Gözleri Joe’nun uzattığı kollarına kaydı ve kaşları çatıldı.

“Ormanı kazıyorlarmış. İmara açılmış,” dedi Joe, hiçbir anlam ifade etmediğinin farkında olarak.

“Ne?”

“Onu bulacaklar,” dedi, tam Frannie kapıdan çıkarken.

Aralarına ağır bir sessizlik çöktü.

“Gitmemiz gerek,” dedi Joe.

“Şey,” dedi Cathy bara geri dönerken, “evde ilgilenmemiz gereken bir sorun çıktı, özür dilerim.” Ses tonu o kadar sertti ki annesiyle babasının itiraz etmesi imkânsızdı. “Gitmemiz gerek... Komşular Macca’nın havladığını söylediler.” Bu beceriksiz bir yalandı ama inanmış gibi görünüyorlardı çünkü Cathy asla yalan söylemezdi. Paltosunu alıp Joe’yla Frannie’yi aceleyle dışarı çıkardı. Ebeveynleri bir şeyler söylüyor, veda ediyor ya da neler olup bittiğini merak ediyor olabiliyordu ama Joe başka bir gezegendeydi, zihninde telefon görüşmesini tekrar edip duruyor, geçen haftanın, dünün, her şeyin kötü olduğu ama bu kadar kötü olmadığı bir zamanın kıymetini bilmiş olmayı diliyordu.

Cathy, kriz anındaki bir ebeveyn gibi onları aceleyle yağmura çıkarıp soğuk arabasına bindirdi.

Eskimiş klimayı çalıştırdı ve bir kilometre boyunca arabayı sessizce sürdükten sonra kenara çekti. Tepe ışığını yakmak için

uzandı. Joe, kasıtlı ve yavaş hareketlerini izliyordu. Joe bu durumun üstesinden gelemiyordu. Baş edemiyordu. Panikliyordu.

“Kahretsin,” dedi Cathy. Motoru durdurdu. “Tam olarak ne dedi?”

Joe, omuzlarına çok ağır gelen bu sorunu Cathy’ye devretmekten memnun bir şekilde her şeyi kelimesi kelimesine tekrarladı.

Joe arka koltukta oturduğu yerinden Frannie’nin ensesine baktı. Kulakları eskisinden daha fazla kepçe görünüyordu. Kardeşi için duyduğu korku yüzünden midesi çalkalandı. Frannie’nin yemek yemesini diledi. Kendisinin aksine kardeşi bu akşam peynir ve krakerlere dokunmamış sadece su içmişti. Joe neredeyse altmış kadar krakerle bir kilo peynir yemişti.

Frannie Cathy’ye, “Orman ne kadar büyük?” diye sordu. Arabanın tepesinden vuran ışıkla yüzleri orantısız görünüyor, burunlarında grotesk gölgeler oluşuyordu.

“Dışarı çıkmam lazım,” dedi Joe. Cathy’nin arabası tek kapılı olduğundan Joe aceleyle sürücü koltuğunun arkasına vurdu.

“Tamam, tamam,” dedi Cathy, dışarı çıkıp kapıyı onun için açık tutarak. Bir hafta önce olduğu gibi yine bir yol kenarında, farların ışığı altında duruyorlardı.

“Lanet olası imar izni,” dedi Joe ona boğuk bir sesle.

“Bizim... bizim onu gömdüğümüz yerde olmayabilir.”

“Elbette olur,” dedi. Ellerini arabanın üstüne dayadı. Kulasaktı. Panik atak geçiriyordu. “Elbette olur. Bu... bu kader.”

Cathy, “Sakinleşmen gerekiyor,” dedi.

Frannie hafifçe, “Böylesi daha iyi,” dedi. Kırsal kesimin zifiri karanlığında, okuldan eve yürüyerek geldikleri yolda duruyorlardı. Aynı kardeş dinamikleri iş başındaydı ama bu kez durum farklıydı, daha akıllıydı.

Cathy, “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi. “Oturmamız lazım.” Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. “Bakın,” dedi onlara bir web sitesi göstererek. “Projenin uygulamaya geçmesi yıllar sürer.”

Joe telefonu ondan alıp makaleyi okudu. “Ya da çok uzun sürmez,” dedi. “Burada değışebileceği yazıyor.” Birden telefonu yere atmak istedi. Pazardaki o lanet adam... Frannie’nin gece geç saatlerde şarap için şehre inmesi... Bu noktaya nasıl gelmişlerdi?

Joe, “Bürokratik bir durum değil,” dedi. “Buradaki gibi işlemiyor.”

“Yine de zaman alacaktır,” dedi Cathy.

“Peki sonra ne olacak?”

“Bilmiyorum.”

“Oraya dönüp onu taşımamız gerek.”

Cathy dudak büktü. “Bence bu şimdiye dek ortaya attığın en kötü fikir.”

Birkaç dakika sessizlik içinde öylece dikildiler.

“Rüyanızda onu görüyor musunuz?” diye sordu Frannie.

Cathy sessizce, “Evet, görüyorum,” dedi.

“Hayır,” dedi Joe dürüstçe. “Kendimi görüyorum. Tutuklandığımı.”

Frannie, “O ânı görüyorum,” dedi. “Ve onu gömüşümüzü. Toprak... koku. Bu yağın yağmur var ya?” dedi. “Dün gece kapıları açtım, sıcak toprağın kokusu... ceset kokusu aldığım-dan neredeyse emindim.” Tüm bunları alçak sesle, uzaklara bakarak söylemişti.

“DNA’mız cesedin üzerinde kalmıştır.” Joe bunu söylerken Cathy’ye bakıyordu.

“DNA örneğimizi almadılar ama.”

“Fakat test için bizi geri çağırabilirler. Ve gitmezsek, o zaman şey gibi görünü...”

Cathy, “Varsayımlarla değil, gerçeklerle ilgilenelim,” dedi. “Burada durup en kötü senaryoyu düşünmek kolay.” Karanlığın içinde net ve zekice bakan gözleri Joe’ya güven verdi. Kız kardeşine güvenmek zorundaydı.

Joe yere bakarak iç geçirdi. “Keşke farklı olsaydı,” dedi.

Cathy, "Biliyorum," dedi. "Onu epey derine gömdük. Temeli ne kadar derine kazarlar bilmiyorum. Belki o kadar derine inmezler."

"Keşke onu orada bıraksaydık," dedi Joe. "İntihar süsü verirdik." Cathy yüzünü buruşturdu.

Joe ebeveynlerinin evine doğru bir bakış attı. "Onlar... Onlara söyleyebilmemizi istemez miydiniz?"

Frannie hızla nefesini verdi. "Kesinlikle hayır," dedi. "Mahvolurlar."

Joe ofladı. "Demek istediğim... Mahvolmamalarını istemez miydiniz?"

"Ah, ever. Ama geçmişe takılıp kalmışlar. Rosie'ye. Deb öyle diyor."

"Deb ne biliyor ki?" dedi Joe ters ters.

"Eskiden... hep böyle değillerdi," dedi Cathy onu duymazdan gelerek. Joe'nun da Cathy'nin de pek arkadaşı yoktu. İşleri bunu gerektiriyordu. Joe bu konuda Frannie'yi kıskanıyordu, bunun farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. Bir arkadaşına ailesinin tüm iç işlerini anlatmayı hayal edemiyordu.

Cathy devam etti. "Onlar... Fransa'ya gittiğimiz zamanı hatırlıyor musunuz? Senelik izinlerinde."

Joe başıyla onayladı. Babaları sarhoşken gözlüğünü kaybetmişti. Kamp alanında bir köstebek gibi el yordamıyla dolaşıp sonunda onu bir çalının arasında bulduğunda saatlerce gülmüşlerdi. O tatille ilgili pek çok şey hatırlıyordu. Su kaydıraklarından kaymak, ata binmek. Yanlış Fransız ürünleriyle piknikler; normal ekmek olduğunu sanarak kayısıli çörekler almış ve onu burgerle yemek zorunda kalmışlardı.

"Kayısı burgerleri," dedi Cathy'ye gülümseyerek, o da gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. "Sence hiç... Ne bileyim... Huzur bulacaklar mı?" diye sordu. "Rosie'nin ölümünü kabullenecekler mi?"

“Hayır,” dedi Cathy üzgün bir şekilde. “Bazı şeylerin izi sonsuza dek kalır.” Bakışlarını ondan kaçırdı. “Bununla baş edemiyorlar. Bu yüzden saklanıyorlar.”

“Keşke hatırlayabilseydim,” dedi Frannie. “Böyle eğlendiklerini.” Ellerini alnına götürdü. “Hatırlamıyorum.”

Joe kolunu küçük kız kardeşinin omuzlarına dolayarak, “Eğlenceliydiler,” dedi, gökyüzüne karşı üç siluet oluştuyorlardı. Joe, bir anlığına Rosie’nin de burada olmasını ya da en azından ebeveynlerinin onu kaybetmenin üstesinden bir şekilde gelebilmesini diledi. Şimdiki durumlarından farklı şekilde, kaybın acısı onu boğuyordu. Rosie yaşıyaydı neredeyse otuz yaşında olacaktı. Joe onun nasıl görüneceğini hayal bile edemiyordu. Ya da onlarla birlikte Verona’ya geldiğini.

“Joe,” dedi Frannie. Sesinde bir hafiflik vardı. Joe konuşmayı başka bir yere yönlendirmeye kalkıştığından şüphelendi. Rosie’den ve Cathy’nin dile getirilmeyen suçluluk duygusundan uzağa.

“Ne?” dedi Joe.

“Ev terlikleriyle dışarı çıktığını biliyor muydun?”

Joe aşağı baktı. Yüce İsa. Farkında olmadan bütün akşam onları giymişti. “Hassiktir,” dedi. “Yaşlanıyor muyum, ne?”

“Kesinlikle,” dedi Frannie. Cathy, Frannie ve Joe birlikte arabaya binip oradan ayrıldılar. Beyaz taşra evlerinin uzakta üç deniz feneri gibi parıldadığı yola vardıklarında Frannie, “Piponu unutma,” dedi ona. Joe memnuniyetle gözlerini kapattı. Bunlar onların başına gelmemeliydi. Hâlâ gülebiliyor, hâlâ eğlenebiliyor, karanlık günlerde bile birbirlerini hâlâ sevebiliyorlardı.

GÜNÜMÜZ

DURUŞMANIN İLK GÜNÜ: R.¹² – PLANT DAVASI

"Peki o zaman," dedi Jason bana on dört gün sonra ama sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibiydi. Aynı boş, bulutsuz gökyüzü. Aynı kahverengi, çırpı gibi ağaçlar. Mart sonu aralık ayına benzermiş meğer. Bir ay daha göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş, bir ay daha ailemin her bir üyesinden ayrı kalmıştım. Bugüne dek.

Birmingham Ceza Mahkemesi'nin önünde duruyorduk. Jason'ın üzerinde duruma uygun, düzgün bir takım elbise vardı ama buraya gelirken ucundan pembe çoraplarını görmüştüm.

"Hazır mısın?" dedi. Belli etmiyordu ama sanırım yorgundu ve geçen yıl ilk tanıştığımızdan bu yana sakalları daha da kırlaşmıştı.

Adliye binasının koyu renk ahşap kapısı tıpkı Verona'daki polis karakolununki gibi heybetliydi. Kapıya, gelen giden sanıklara ve avukatlara baktım. Jüri üyelerine, hâkimlere.

12 İngiliz hukuk sisteminde devletin açtığı davalarda devleti, yani kraliçeyi (Regina) ya da kralı (Rex) temsilen kısaltma olarak kullanılır. -ç.n.

Jason girişte, "Onuncu sıradasın," dedi. Nefesi **katran gibi** kahve kokuyordu. Bir keresinde avukat nefesi diye **kendisiyle** alaycı bir şekilde dalga geçmişti.

"Kötü geçer mi?" diye sordum ona alçak sesle. Bu süreç boyunca bir yetişkin olmaya çalışmıştım. Gece yarısı gittiğim karakoldan başlayıp geri kalan her şeye kadar. Verona'da yaptıklarımın ortaya çıkışından bu yana. Ama yetişkin olamıyordum, bugün olmuyordu. Şimdi, yumurta kapıya dayanmışken olmuyordu.

"Evet," dedi Jason ve dürüstlüğü hoşuma gitti.

"Kahretsin," dedim başarısız bir mizah girişimiyle.

Jason elini taş binaya dayadı. "Bunu hep yapıyorsun," diye ekledim.

"Dürüst olmak gerekirse çok fazla yüksek profilli davaya bakmıyorum," dedi. Çakmağını çakarken doğrudan bana baktı, küçük bir tik oluşmuştu.

"Ne olmasını bekliyorsun?" dedim. Çakmağını bir kez daha çaktı. Sihirli gibi küçük, mavi-sarı bir alev belirdi.

Jason bu soruya şaşırmış görünmüyordu. Üzerinde sadece takım elbisesi vardı, kaban giymemişti. Kalıbı üzerine oturmuş, kolları da tam bileklerinde bitiyordu.

"Adaletin yerini bulmasını," dedi sonunda. "Savcılık üzerine düşeni yapıyor. Savunma da kendi işini yapıyor. Ve ortada olanlar ise -yargıç, jüri- adaleti sağlayacak olanlar, değil mi? Ortadakilerin üzerine düşen bu."

"Yani kazanmak istemiyor musun?"

Doğrudan bana bakarak, "Kazanmak ve kaybetmenin ötesinde bir durumdayız, değil mi?" dedi. Ensesini temizletmiş ama sakalını tıraş etmemişti. Sonuç, bir boğazlı kazağın üzerine boyanmış gibi çarpıcı ve tekinsiz bir görünüm oluşturunuyordu.

"Sanırım öyle," dedim ona bakmaya devam ederek. Haklıydı. Sonuç ne olursa olsun Will hâlâ ölüydü, ailem hâlâ mahvolmuş durumdaydı. Bunun üstesinden gelemeyecektik. Yapamazdık.

Adliyeye girip fuayede oturduk. Tadı plastik gibi olan otomat çayını yarılardım. Kesinlikle çaya benzer bir yanı yoktu, dumanı tüten bir sıvıdan ibaretti. Jason'ın omzuma dokunuşuyla onları gördüm.

Benden önce bir numaralı mahkeme salonuna girerlerken gözlerim onları izledi. Annem, babam. Joe. Tanrım, Joe. Artık çok daha iriydi, göğsü varil gibiydi. Lydia elbette yanında değildi. Şakakları sanki biri spreyle boyamış gibi ağarmıştı. Alnında üç belirgin çizgi vardı, büyük derin yarıklar. Her şeyi bir arada tutmak için ne kadar uğraştığını hatırlıyordum. Muhtemelen bu onun için çok zordu. Bildiklerimizden şaşmamakta direttiğimiz için kendimizi de ailemizi de mahvetmiştik.

Annem ve babam iyice çökmüştü. Gerçekten onlar olduğuna inanamayarak gözlerimi kırıştırdım. Babamın sırtının tepesinde bir kambur oluşmuştu. Onlara dışarıdan bir gözle baktım.

Ailemi gördüğümü belli etmeden duramadım. Tam olarak ne yaptığımdan emin değildim. Çenemi kaldırmakla el sallama karışımı bir hareketti, bakışlarını yere indirmelerini sağlayacak bir girişim. Sadece annem bana baktı, sadece bir kez, hızlı, keskin bir bakıştı. Birinin yanlışlıkla güneşe bakıp bakışlarını acı içinde başka yöne çevirmesi gibiydi. Hüzünle içimin hafiften acıdığını hissettim. Tüm bunların yaşanmasına gerek yoktu.

Ailem mahkeme salonuna doğru, istese bile rotasından sapmayan bir gemi gibi, birbirine kenetli tek bir kütle hâlinde hareket etti.

Jason'a döndüm. Yüzünde anlayışlı bir hüznü vardı ve neredeyse saygılı bir ifadeyle başını eğdi. "Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. Bir kez daha omzuma hafifçe dokundu.

"Ben de," dedim. "Yani böyle olacağı belliydi, değil mi?"

Biz onların gidişini izlerken, "Kanun ailelere karşı nazik değildir," dedi.

İçeri girdiler ve mahkeme salonunun çift kapıları arkalarından sallandığında aklıma Jason'ın yanıp yanıp sönen çakmağı geldi.

“Hazır mısın?” dedi usulca. Avukat statüsünde olması beni rahatlatıyordu. O bunu her gün yapıyordu. Onun için korkutucu bir şey değildi. Kaybedeceği hiçbir şey yoktu, para, finansal hedefler ve terfiler dışında. Hayatından bir şey kaybetmiyordu. Ucunda ölüm yoktu. Aile, sevgi, dürüstlük ya da gerçekler yoktu. Günün sonunda avukatların kaybedeceği bir şey olmuyordu.

“Hazırım.”

Hoparlörlerden bir anons, “Bayan Plant, bir numaralı mahkeme salonuna, lütfen,” dedi. Jason’la birlikte ailemin girdiği kapıdan geçtik, hiç şüphesiz biraz önce dokunduğum kapı koluna DNA’ları işlemiş durumdaydı. “Şimdi mi çıkacağım?” dedim mahkeme salonunun ortasını işaret ederek. “Kürsüye yani?” Neredeyse sahne ışıkları altındaydı. Benden önce binlerce tanığın çıkıp yemin ettiği, hayatlarını mahveden o yer.

“Hayır, şimdilik burada otur,” diyerek yanındaki sandalyeyi işaret etti. “Söz verilmeden önce suçlamaların okunmasını bekleyeceğiz.”

Yerleri süpüren bir cübbe giyen kâtip, “Herkes ayağa kalsın,” dedi. Bir an için şoka girdim, nasıl ki Verona’daki o gece her şeyi değiştirdiyse bu mahkeme de her şeyi yeniden değiştirmek üzereydi. Üç perdelik bir oyundu. Geçmiş. Günümüz. Ve ne getirirse getirsin, gelecek.

Yargıç içeri girdiğinde hepimiz ayağa kalktık ve sonra başladı.

GEÇMİŞ LYDIA

Lydia, gece geç saatlerde geri vitese takıp en sevdiği yemek için Tosco'ya doğru sürerken ses sistemi tıkırdadı. Radyodan geldiğini zannederek kapatmak için uzandı ama hoparlör sisteminden Joe'nun sesi geldi. Lydia kafası karışmış bir şekilde ekrana bakarken ekran bir aramayla aydınlandı.

"Efendim?" dedi bir kadın sesi net bir şekilde. Lydia eve baktı, aklında sorular dönüyordu. Lydia motoru çalıştırdığı için Joe arama yapınca telefon arabanın eller serbest moduna geçmiş olmalıydı. Donup kalmış hâlde orada oturdu, aramanın devam etmesini umdu.

Joe fark etmiş olacak ki durdu. Lydia ekrana baktı, sonra telefonunu çıkarıp numaranın fotoğrafını çekti. Joe bir kadını arıyordu. Kendisi dışarıdayken Joe bir kadını arıyordu. Lydia sıcak bastığını hissetti, yağmurluğu göğsüne ve çıplak kollarına yapışıyordu. Belki de Frannie ve Cathy'yle olan WhatsApp grubunu da onlara söylediği için silmişti. Belki de Joe ondan ayrılmayı planlıyordu.

Sonra içi öfkeyle doldu.

GILLIAN McALLISTER

Arabayı vitese takarken o numarayı arayacağım diye geçirdi aklından. İlk kez hamile olmadığına seviniyordu. Ve de kendisinden sır saklayan bu adamla fazla derin bağlar oluşturmadığına.

JOE

Sonraki hafta geç saatlerdi Joe, o gece müşahede altında hastaları olmadığı için kliniği erken kapatıyordu.

Arka bölümün ışıklarını söndürdükten sonra orada, karanlıkta durup gözlerini kırıştırmaktan ve düşünmekten başka bir şey yapmadı. Bazen bununla baş edebiliyordu. Meşgul olduğunda aklına gelmiyordu. Sabahları uyanmakla hatırlamak arasındaki birkaç saniyelik gecikme en kötüsüydü. Aklı hiçlikten *bir yanlışlık vara*, oradan da *malum* olaya gidiyordu. Uyurken eski Joe oluyor, uyandığındaysa günümüzdeki Joe olmak için sancılı bir süreçten geçmek zorunda kalıyordu. Suç ortağı Joe. Suçlu Joe.

Personel odasının ve Cathy'nin derli toplu odasının yanından geçerek resepsiyona giderken içini çekti.

Frannie karanlıkta masada oturmuş bilgisayarda Solitaire oynuyordu.

"Fran?" dedi şaşırılmış hâlde. "Paul nerede?"

"Annemle babamda," dedi Frannie. "Akşam yemeğine çıkmam gerekiyordu ama... Bilmiyorum. Canım istemedi."

"Ah," dedi Joe loş ışıkta köpek baskülünün yanında durarak. Ayağının ucuyla üzerine bastırdı ve makine birden canlanarak

odayı tam olarak otuz saniye süreceğini bildiği keskin bir mavi ışıkla aydınlattı. “Kiminle?”

“Deb’le.”

“Nasıl oldu da gitmedin?”

Frannie omuzlarını silkti, dik omuzları bir yukarı bir aşağı sallanırken vücudu üçgen formunu aldı. “Bilmiyorum.”

“Zorlanıyor musun?” dedi Joe.

Frannie ona baktı, yüzü ifadesizdi. “Cathy için endişeleniyorum,” dedi.

“Cathy mi? Neden?”

“Kendinde değil.”

“İyi de o hep öyle,” dedi Joe.

“Biliyorum,” dedi. “*Biliyorum*. Ama...”

“Ama ne?”

“Tutuklama emrinden şüpheleniyor.”

“Hepimiz şüphelenmiyor muyuz?”

“Üzerinde senin adın yazıyor,” dedi Frannie. “Bilmiyorum. Onun hissetmediğinden...”

“Neyi hissetmediğinden?” dedi Joe. Baskülün ışığı sönerек onları karanlıkta bıraktı, oda şimdi Solitaire’in yeşil arka planıyla aydınlanıyordu.

Frannie hiçbir şey söylemedi, sadece karanlıkta ona baktı. “Bence ona karşı daha nazik olmalıyız,” dedi neredeyse fısıltıyla. “Onu... kendi tarafımızda tutmalıyız.”

“Ne? Ona zaten nazik davranıyoruz,” dedi Joe, Frannie’nin ifadesinin altında yatan manipölasyon karşısında şok olmuştu. Kimsenin kimseyi *yanında tutması* gibi bir öneride hiç bulunmamışlardı. Sanki bu sadece bir kişinin kazanabileceği bir oyunmuş gibi.

Frannie omuzlarını tekrar kaldırıp indirdi. Yüzünü ellerinin arasına almıştı. “Ben sadece... Joe. Bizim üzerimizde çok fazla kontrole sahip.”

Joe, düşünmeye çalışarak elini duvara dayadı. “Ne diyorsun?” Sesini yükseltmişti.

“Kavga etmeyelim,” dedi Frannie açık açık. “Ben senin yardımcı pilotunum.”

Joe onu duymazdan geldi. “Hâlâ ne ima ettiğini anlayamıyorum.”

“Gerçekten önemli bir şey değil. Sadece...”

“O zaman ne? Kartları Cathy mi dağıtıyor? Bizi ele verebilir mi?”

“Belki.”

“Biz *onu* ele verebilir miyiz peki?”

Frannie ona baktı, şaşkın gözleri iki yuvarlak *o* şeklini almıştı. “Ne? Hayır. Kesinlikle öyle demek istemedim.”

“Ben de,” dedi Joe hemen.

Eve birlikte döndüler. Cathy’nin evi karanlıktı. Joe hiçbir şey söylemeden peşinden Frannie’nin evine gitti. Kapıları açıp orada, mutfağın zemininde oturdu ve ayaklarını verandaya uzatarak Frannie’nin söylediklerini düşündü. Joe ona iyi olup olmadığını sorduğunda Cathy için endişelendiğini söylemişti.

Tek kelime etmeden, sadık bir arkadaş gibi tezgâhın üzerinde duran Yellow Tail kırmızı şarabı işaret etti. “Şarap almayı hiç unutmazsın,” dedi.

“Evet.”

Cathy’nin nerede olduğunu sormadan ve onu da davet etmeden Joe’ya bir kadeh şarap doldurdu. İlk defa tek başlarına içiyorlardı. Kadehlerini tokuşturdular ve Frannie onun yanına oturdu. “*Sen* gerçekten iyi misin?” diye üsteledi Joe.

“Benim için endişelenme,” dedi.

“İyi *olmadığında* biraz endişeleniyorum,” diye güldü Joe.

“O ne demek şimdi?”

“Sadece diyorum ki... daha yeni ceset gömdük,” dedi, tek komşularının Cathy olmasından memnundu.

“Evet... Bunun farkındayım, Joe.”

“Ben sadece... bilmiyorum.”

“Şarabını iç, Joe,” dedi.

“Şerefe,” dedi Joe yumuşak bir sesle.

Frannie ona yan yan baktı. Joe’ysa ayakkabılarını çıkarıp hiçbir şey söylemeden şarabını yudumladı. Gözlerini gökyüzüne çevirip sessizlik içinde oturdular. Joe, onun da resepsiyonda yaptıkları konuşmayı düşündüğünü biliyordu.

Birkaç dakika sonra Frannie kadehini onunkine tokuşturdu. “Geleceğe,” dedi.

GÜNÜMÜZ

DÜRUŞMANIN İLK GÜNÜ: R. — PLANT DAVASI

"Bugün tanık kürsüsünde gerçeği yalnızca gerçeği söyleyeceğime Yüce Tanrı huzurunda yemin ederim," dedim.

Ama sahiden de gerçekleri mi söyleyecektim? Tanık kürsüsüne çıkmış mahkeme salonuna bakarken bunu düşünüyordum. Görkemli dış görünüşüne, televizyonda ve filmlerde gördüklerime kıyasla beklediğimden daha sıradandı. Deniz mavisi yünlü kumaşla kaplı sandalyelerle doluydu. Salon ocak ayında bir ofisin hafta içi sessizliğine sahipti. Vızır vızır çalışan, reflektif ve biraz da kasvetli.

İzleyicilerin oturduğu alanda, babam elleriyle önündeki tahta bankı kavramıştı. Bu hareketinde kendinden emin bir hâl vardı, sanki bir yığın saçmalığı çözmek için buradaymışız gibi duruyordu. Ve belki de öyle sanıyordu, bilmiyorum. Her şeyin sona erdiği o ağustos gecesinden beri aramalarımın cevap vermiyordu.

Tüm gerçekler birbirinden farklıdır ve benimki Joe'nunkinden farklıydı. Ayağımdaki dar, yeni siyah ayakkabılara bakıp derin bir nefes aldım ve teker teker jürinin bakışlarıyla buluştum.

Dava vekili, "Bayan Plant," dedi, tam da Jason'ın söylediği gibi. "Sizin için bir sakıncası yoksa bize olayın olduğu günün öğleden sonrasından başlayarak yaşananları anlatabilir misiniz?"

"Evet," dedim, sesim mahkeme salonunda net bir şekilde duyulmuştu.

Jason bakışlarımı yakalayıp dikkatimi tekrar ona, konuma çekmeye çalıştı. Yani burada olma nedenimize. Benim avukatım Jason'dı ama yaşlı ve erkek bir dava vekili tarafından sorgulanıyordum. Emeklilik yaşı çoktan geçmiş gibi görünüyordu. Dinç bedeni, bronzlaşmış teni, büyük kulakları, uzun bir burnu ve peruğun altından görünen kalın kaşları vardı.

"Devam edin," dedi bana nazikçe. Bakışlarım jüriye, yargıca, sonra ona döndü.

"Verona'da tatildegdik," dedim. "Çoğunlukla yaz aylarında olmak üzere birçok kez oraya gitmiştik. Orada bir villamız var."

"Peki o villa üçünüzün adına mı?"

"Evet, ben, kız kardeşim ve abimiz Joe birlikte satın aldık," dedim bakışlarımın bir daha onlara dönmesine izin vermemek için doğruca karşıya bakarak. "Artık bize ait değil, satıldı." Bunu söylerken gözlerini kaçırıp Joe'ya baktım.

"Tamam. Bana Verona'da olanları anlatın."

"Normal bir tatildi."

"Tamamen normal bir tatil miydi?"

"O olaya kadar evet. Bilirsiniz... Güneşin tadını çıkarıyor ve yakınlardaki gezip görülecek yerlere uğruyorduk. Birlikte yemek yapıp yiyor, içiyorduk." Son kelimeyi geri almayı dileyerek durakladım.

"Pekâlâ, William McGovern'in ölümünden önceki gün tam olarak neredeydiniz?"

"Pazarda," dedim. Dayanamayıp yutkundum. Sindirim sistemim bana ihanet ediyor, bağırsaklarım iradem dışında kasılıyordu. "Birlikte alışveriş yapıyorduk," dedim usulca. Ve bir an için o güne gittim. Ben ve kardeşlerim tatildegdik. Ha-

yatımızın bir evresinde, geçmiş bir evrede, hepimizin yan yana evlerde birlikte yaşadığı, birbirimizin evlerine girip çıktığımız, Paul'e hep birlikte baktığımız küçük bir topluluktuk. Veteriner kliniğinde birlikte çalışırdık. Ama artık hepsi bitmişti. Hepsi sona ermişti.

Gözyaşları, büyük bir üzüntü dalgasıyla beraber vücudumdan yukarıya yükseldi. "Pazardaydık. Normal bir gündü," dedim boğuk bir sesle. Peki şimdi ne olacaktı? Evimi satılığa çıkarmıştım. Veteriner kliniği kapanmıştı. Telefonlarım cevaplanmıyordu. Facebook sayfalarında arkadaşlıktan çıkarılmış, yabancılaştırılmıştım.

Dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Mahkeme salonunun tepesinde, eski bir okul koridorunda görebileceğiniz türden dikdörtgen şekilli dört pencere vardı ve ben onlara, o dört küçük ışık hüzmeline baktım. Mart güneşi nihayet kendini göstermişti. Pencereler bembeyaz ışıkla doluydu.

Mahkeme salonuna pazarda olanları anlattım. Dava vekili sabırla bekledi, sonra sorgulamaya başladı.

"Peki ondan sonra," dedi dikkatle, "öğleden sonranın geri kalanı olaysız geçti ama akşam öyle olmadı, değil mi?" Kollarını önünde kavuşturarak siyah takım elbisesinin hatlarını bozdu.

"Evet. Geç saatlerde oldu." Yüzümü buruşturdum. "Affedersiniz," dedim nefes almaya, kendimi toplamaya çalışarak. Burada, bu mahkeme salonunda olanları hatırlamaya çalışırken aynı anda her şeyi unutmak da istiyordum. Arabayı. Cesedi. Kanı. Bizi her şeyden uzaklaştıran o ilk bilinmez adımı. Evlerimiz. İşimiz. Aile dinamiğimiz. Sorunluydu ama tıpkı herkesinki gibi bize özgüydü.

"Bize, olanları dakika dakika anlatabilir misiniz lütfen?"

"Peki," dedim kısık sesle. Jason bana sorgulamanın tam olarak böyle olacağını söylemişti ama burada olunca daha saldırgan geliyordu. Sanki söyleyeceğim her şey şüpheyile karşılanacaktı.

Jüriye baktım. Tamamen sıradan görünen on iki erkek ve kadından oluşuyordu. Bazıları takım elbiseliydi. En soldaki adam kesinlikle jüri başkanıydı; büyük altın çerçeveli gözlük takmış, lacivert renkli pahalı görünen bir takım elbise giymiş, bunu da yelekle tamamlanmıştı. Onun dışında kalabalık bir kitleydiler sadece. Halktan kişiler. Seçimlerde oy kullanan, ofis işlerinde çalışan, süpermarketten alışveriş yapan ve pembe dizi izleyen sıradan insanlar. Verona'daki olayları inceleyip suçlu ya da suçsuz diyecek bir ana akım grup. Sadece hangisini diyecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eve gidip bizim hakkımızda –ailem ve benim hakkımda– kötü insanlarmışız gibi konuşacaklar mıydı? Yozlaşmış benciller diyecekler miydi? Ya da bunun nasıl bir his olduğunu merak edecekler miydi? Çaresizliği, paniği? Aceleyle örtbas edilişi. Öyle ki bu olayın kökleri uzanıp güzel, sevgi dolu bir şeyi ekşimiş, kesilmiş süte dönüştürmüştü.

Gözlerimi kırıştıtırıp doğruca avukata baktım. Bütün bunlar bittikten sonra bana ne olacaktı?

Her şeye karşı bir saniyelğine gözlerimi kapattım. Birinin boğazını temizlediğini duydum, bakmadan Joe olduğunu biliyordum. Tonundan, sesinin perdesinden, ö-hö derken iki hece arasındaki sürenin uzunluğundan bile anlayabiliyordum.

Gözlerimi açıp tanık kürsüsünün önündeki sehpa, üzerindeki beyaz plastik su bardağına baktım. Yani Joe dışında her şeye.

Jason, dava vekilinin hemen arkasında oturduğu yerden gözleriyle bana cesaret veriyordu. Doğrudan, ciddi, güven verici bakıyordu.

Dava vekili, “Mümkün olduğu kadar dikkatli bir şekilde bize anlatır mısınız?” dedi. Gözlerini bana çevirdikten sonra notlarına geri döndü, içimi ürpertmeye başlayan bir öfke belirtisi göstermişti. Bunu şu andakinden çok daha verimli bir şekilde çözebileceğimizi düşündüğünden emindim.

Tekrar başımla onayladım. “Evet,” dedim. Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. “Tamam.”

“Mesela gece yarısı birden sonrasıyla başlayalım mı? Doğru mu?”

İçimde cehenneme açılan bir tuzak kapısı belirmiş gibi geldi. Bunları yaşamamış olanlara bu hissi tarif etmek zor. Travmaydı sanırım. Omuzlarımdan başlayan bir ürperti vücuduma yayıldı. İçimde sürekli devam eden ritmik bir nabız atışı başladı, tıpkı korkunç bir şeyi salmaya yetecek kadar enerji üreten bir jeneratör gibi. Sessiz mahkeme salonunda herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu bildiğimden birkaç kez yutkundum. Önemli bir basın toplantısı ya da ciddi bir açıklamadan önce yaşananlara benzeyen ağır bir sessizlik hâkimdi.

Gözlerimi dava vekiline çevirdim ama hiçbir şey söyleyemedim. Jeneratör hâlâ çalışıyordu ama paniğe neden olmaya başlamıştı, endişe dalgası bir kum fırtınası gibi üzerime üzerime geliyordu. Tüm hatalarımız. Kaybettiğimiz her şey. Duvarlar bükülüyor gibi görünmeye başladı.

“Tamam mı?” dedi. “Bayan Plant?”

“Evet, evet, tamam,” dedim.

Düşündüm. Düşündüm. O geceyi. Öncesini. Ve sonrasını: Her şey yeniden altüst olana dek geçen garip bir şekilde sakin, düzenli günleri. Hatta mutlu anları.

Bunu yapamayacaktım. Ellerim o kadar titriyordu ki saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandığımda jürinin gözleri onlara odaklandı. “Özür dilerim, beş dakika müsaade isteyebilir miyim?” dedim, soruyu Jason’a yönelterek. Ayağa fırlayarak dikkatleri üzerine çekti; avukatım, koruyucum.

“Sayın Yargıç, konuşma hakkım olmayabilir biliyorum ama...” diye söze başladığında yargıç ona elini salladı.

“Ara veriyoruz,” dedi yumuşak bir sesle. “Jüri dışarı lütfen. Beş dakika ara vereceğiz, Bayan Plant.”

Hiçbir şey söylemeden ona başımı sallayarak teşekkür ettim.

Jason yanıma gelip beni mahkeme salonunun duvarına dayalı bir sıraya götürdü. Burası güzel kokuyordu. Kalorifer, kahve, kışın sıcak bir arabadan yeni inen insanlardan yayılan o çok özel koku. Soğğun ve tozlu ısıtıcıların sentetik kokusu. Normal hayattaki rahatlatıcı şeyler. Burada oturup mahkemeye korkunç sebeplerden dolayı değil de daha hafif bir suç yüzünden düşmüşüm gibi davranabilirdim. Trafik suçu. Hatta saldırı.

Ailem mahkeme salonundan çıkmadı. Orada beklemeyi seçtiler, sanırım beklenti dolu, yargılayıcı bir karardı.

“Üzgünüm,” dedim. “Üzgünüm.”

Jason yanımda oturuyordu, diğer avukatların müvekkillerine olduğundan daha yakındı. Gözyaşlarım boğazımı düğümlüyordu. “Üzgünüm,” dedim tekrar.

“Sorun değil, sorun değil,” dedi, bazen Paul bitap düştüğünde kullanmak zorunda kaldığım ses tonuyla. Sesi alçaktı. “Teknik ve yasal olarak konuşmamalıyız.”

“Ne zamandan beri teknik ayrıntılarla ilgileniyorsun?”

“Haklısın. Senin yerine yetki çatışmalarını bile hallettim... duruşmayı burada yaptırmak için.”

“Zor olacağını biliyordum. Ama ben sanmıştım ki...”

“Hazırsın,” dedi Jason, kuruyan dudaklarını çiğneyerek. Bana değil yere bakıyordu. “Bak, sana yalan söylemeyeceğim. Hazır olmak zorundasın.” Bana baktığında bunun bir tehdit olmasa da emir olduğunu anladım. Adalet sisteminin güçlü kolları artık etrafımı sarmıştı ve bu durumda başka seçenek, özgürlük ya da gerçeklik yoktu.

“Tamam,” dedim alçak, üzgün bir sesle. “Ne kadar zamanım var?”

“Ögle yemeğinden önce biraz ilerleme kaydetmemiz gerekiyor,” dedi. Adımın yazılı olduğu mavi klasörü çıkarıp üzerine eliyle vurarak.

“Bugün akşam randevuna gitmiyorsun,” dedim, kalp atışımın normale dönmesi için zaman kazanmaya ve biraz sıradan davranmaya çalışarak.

Jason başını geriye atıp güldü, kır saçları mahkeme salonunun loş ışıklarında parladı. Birkaç avukat ona bakmak için döndü ama Jason onları fark etmedi.

“Nereye gittiğimi bilmek istiyorsun,” dedi bana yandan bakarak.

“Kesinlikle.”

“Peki ama sadece bir duruşmanın ortasında olduğun için anlatacağım,” dedi usulca. “Bu düzeyde bir istihbarat bilgisini öyle herkese vermem.”

“Tamam,” dedim sakince. Mahkeme salonunun kapısına baktım.

“Dava vekili işinde iyi midir?” dedim.

“Fena değil,” dedi Jason. “AA¹³ toplantısına gidiyorum.”

“AA ne?”

“Gittiğim toplantının adı. Ben bir alkoliğim.” Sanki hava durumundan bahsediyor gibi konuşmuştu, kahvesini yudumlayarak bana baktı.

“Ah.”

“İşte öğrendin. Korkarım kaçık biri tarafından temsil ediliyorsun.”

Ağzımdan küçük bir kahkahanın kaçmasına izin verdim. “Hepimizin kusurları var.”

“On yıldır ayığım.”

“Ve oraya her gün gidiyor musun?”

“Alkol ortadaki sorunu maskeler.”

“Peki sorun ne?”

Jason kahvesini bitirdi. “Ah, hangi birini sayayım. Bir şeyleri takıntı hâline getirmek. Her şeyin altında bir kötülük aramak,

bilirsin. Senin de dediğin gibi” –bana baktı– “hepimizin kusurları var. Neyse, bugünlerde oldukça kendimde olduğumu ve iyi bir avukat olma konusunda fazlasıyla yetenekli olduğumu söylemekten gurur duyuyorum.”

Tam burada, mahkeme salonunda, bir cinayet davasının ortasında içimde umudun yükseldiğini hissettim. Bu iş bittiğinde ben de küllerinden doğan bir anka kuşu gibi yeniden canlanabilirdim. Zarar gören insanlar, çok büyük hatalar yapmış olan insanlar için bir umut olduğunu bilmek iyi gelmişti.

“Seni destekliyorum,” diye ekledi.

Tek ihtiyacım olan buydu. Biraz aydınlık. Destek, kahve, yakınlık. Önümdeki yolu göremiyordum ama bu orada bir yol olmadığı anlamına gelmiyordu. Jason bana yolda rehberlik edebilirdi. Ayağa kalktım. “Tamam,” dedim, bu iki hece sıcak bir nefesle ağızımdan döküldü. “Tamam.”

Jason da ayağa kalktı ve beni salona yönlendirerek boş jüri koltuklarını ve boş yargıç kürsüsünü geçip tanık kürsüsüne götürdü. Duruşma salonu yavaş yavaş yeniden dolmaya başlamıştı.

Dava vekili sıkılmış bir ses tonuyla, “Pekâlâ, Bayan Plant,” dedi. “Yemininizi yeniden okumayacaksınız ama lütfen mahkeme salonu kaydı için adınızı tekrar teyit edebilir misiniz?”

Başım la onayladım, bu sefer hazırdım. Doğrudan jüriye döndüm.

“Catherine Plant,” dedim.

GEÇMİŞ CATHY

Tom mesaj atıp duruyordu. Ve şimdi de –birdenbire– aramıştı. Neredesin diye sorduğunda Cathy ona, “İsteyim,” diye cevap verdi.

“Çok çalışıyorsun,” dedi. “Haddinden çok çalışıyorsun. Çalışmak yerine benimle dışarı çıkmak istemez misin?”

Cathy İtalya şehir planlamasıyla ilgili araştırma yaptığı bilgisayarının ekranını kapattı. Kazmaya başlamadan önce ne kadar zamanları kaldığı konusunda bir cevap bulamamış gibi görünüyordu. Haftalar, aylar, yıllar. İtalya, bürokrasisi ve süreçleriyle İngiltere’den daha az ilgileniyor gibiydi.

“İşim bu,” dedi ve bilgisayarındaki geçmişi temizledikten sonra dikkatini ona verdi.

Cathy hayatında hiç ikinci randevuya çıkmamıştı. Tom’un bunu istediğine inanamıyordu. Arka ofise bakarak, işten izin alabilirim, diye düşündü. Şu yazmakta olduğu reçeteyi erteleyebilirdi. O Alman kurdunu gece hemşirelerine emanet edebilirdi...

“Biliyorum,” dedi Tom, baskın, hoş bir sesle. “Yardıma gelebilirim. Benden mükemmel bir veteriner asistanı olur, yemin ederim. Soğukkanlıyımdır.”

Cathy güldü. "Güzel bir his olmalı."

Telefon elinde, boş resepsiyon masasına gitti. Frannie eve gitmişti, haftada üç gün tam zamanlı çalışıyor, o günlerde Paul kreşe gidiyor ve ebeveynlerinde kalıyordu, kalan iki günde ise yarı zamanlı çalışıyordu.

Yağmur, aynalı camekândan o kadar hızlı akıyordu ki sanki cam titriyormuş gibi görünüyordu. Karşıdaki tarlada yakında buğday hasadı yapılacaktı. Sonbahar neredeyse gelmişti. Bu tuhaf, berbat yaz yakında geçmişte, önceki mevsimde, ondan da önceki mevsimde kalacaktı.

Cesedi bulmalarına ne kadar zaman kaldığını kim bilebilirdi? Kaç mevsim? Muhtemelen iki ya da üç? Ödünç alınmış zamanlar. Bu olay onu her şeyi kadere bırakan birine dönüştürmüştü.

"Gel benim asistanım ol," dedi Tom'a.

"Hemen," dedi Tom ve Cathy elindeki anahtarların şıngırtısını duydu.

Personel odasına girdiğinde tam orada, masanın üzerinde sanki yukarıdan gelen bir mesajmış gibi Frannie'nin ASOS paketi duruyordu, hâlâ kargoya verilmemişti. Tereddüt etti, sonra onu tuvalete götürdü ve soyundu, elbiseyi paketten çıkarıp üzerine geçirdi. Elbisenin sürtündüğü yerde saçları elektriklendi, kendine bakarak üzerini düzeltti. Elbise Frannie'yi boğarken Cathy'yi çarpıcı gösteriyordu. Kolları fırfırlıydı, koyu renkli kumaş ayaklarının etrafında dalgalanıyordu. Rahat ama sık, sonbahar yapraklarıyla bezeli koyu, neredeyse siyah renkli bir elbise. Belindeki koyu sarı ipleri ortadan çekti ve -ah- işte oradaydı. Derinlerden farklı bir Cathy çıkmıştı. Kendi fotoğrafını çekip Frannie'ye göndererek, *Bende kalabilir mi?* yazdı. Frannie hemen yanıt verdi: *Elbette! Benden olsun! Çok yakışmış.* Cathy o mesajlara, o kardeşçe, cömert sözlerle ve elbisenin içindeki bedenine bakarak bu normallik kırıntılarını toplayıp elinde tutmaya çalıştı.

Tom yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıda belirdi. Cathy'ye bakarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandığında Cathy bunun flörtöz bir tavır olabileceğini düşündü.

"Arkada kısırlaştırılmış bir Alman kurdu var," dedi, Tom'un ifadesini görmezden gelerek. "Piyometrası vardı."

"Peki, patron," dedi Tom. "Güzel elbise. Bir veteriner için garip kıyafet."

"Üzerimi değiştirdim."

"Benim için mi?"

"Değerlerini kontrol etmeliyiz."

"Tamam," dedi gülerek.

Açık renkli kot gömlek giymiş, kollarını dirseklerinin hemen altına kadar sıvanmıştı. Cathy müşahade odasının kapısında durakladı. Tom da hemen yanında durdu, vücut ısısı hissediliyordu. Cathy'yi öpmeyi ama eli beline kayarak işaret parmağı bir saniyelğine orada gezindi. "Tamam," dedi tekrar.

Cathy kapıyı iterek açtı. Alman kurdu hâlâ oksijen tüpü takılı hâlde kafesinde yan yatıyordu. Cathy omzunun üzerinden Tom'a, "Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi.

"Tanrım," dedi Tom, ilk kez şok olmuş görünerek.

"Durumu gerçekten iyi." Cathy diz çöktü ve bir çift eldiven takarak köpeğin ağzındaki mavi hortumu çıkardı. "Pekâlâ, Thomas," dedi omzunun üzerinden, "lütfen şu çekmecedeki bana bir şırınga getirir misin?"

"Tabii, patron," dedi hemen Tom ve ayağa fırlayıp şırıngayı ona uzattı. "Başka?"

"Şimdilik bu kadar," dedi Cathy gülerek. Köpeğe ağı kesici ve antibiyotik enjekte etti. Köpek hafifçe inlediğinde Cathy hayvanın yüzünü nazikçe kavrıdı. "Tamam, ona birkaç dakika verelim. Benim reçete yazmam gerek. Sen Bella'ya göz kulak ol," dedi köpeği işaret ederek.

"Mükemmel bir köpek bakıcısı olacağım," dedi Tom, kafesin önüne bağdaş kurup oturarak. "Dünyanın en güzel işi."

Cathy arka odadaki reçete yığınının kontrol edip tek tek onayladı ancak arada bir Tom'a kaçamak bakışlar atmaya da devam etti. Küçük pencereden onun özenle oturduğunu, düzenli aralıklarla köpeğin kafasını okşadığını görebiliyordu. Telefonuna ya da etrafına asla bakmıyordu, asla eşyaları kurcalamıyordu. Tam olarak ona söylediği gibi oturmuş köpeği okşuyordu.

Bagaj tesliminde yaptığı gibi geriye uzattığı ellerine yaslandı. Cathy'nin kalbi çarpmaya başladı.

Reçeteler neredeyse bitmişti ama Cathy hemen gitmek istiyordu. Müşahede odasının kapısından, "İşim bitti," dedi.

Tom hemen, "Bella'nın keyfi yerinde," dedi. "Havadan sudan sohbet ediyorduk." Cathy'ye bakmak için döndüğünde gamzeleri ortaya çıktı.

"Güzel," dedi Cathy gülümseyerek. Tom'u yukarı çekmek için ellerini ona uzattı ve Tom'un bedeni müşahede odasının loş ışığı altında tam karşısında duruyordu. Hafifçe geriye yaslanıp başını Tom'a doğru eğdi. Kokusuyla sarmalanmaktan, dudaklarını onunkilere değdirmekten başka bir şey istemiyordu.

"Cathy," dedi Tom, sesinde sahte bir uyarı vardı. "Bella ne düşünür?"

"Umurumda değil," dedi Cathy, Verona'yı, yeni biriyle yakınlaşmaması gerektiğiyle ilgili her düşünceyi bir kenara atarak.

"Tamam o zaman," dedi Tom ve Cathy'yi kendine doğru çekti ama onu öpmeyi, henüz değil. Ona anlaşılmaz ama güzel bir şeyler fısıldadı, dudakları birleşene kadar ağzından çıkan sözcükler Cathy'ninkine ulaştı.

Birkaç dakika sonra çantasını ve Macca'yı almak için arka odaya gittiklerinde Cathy, "Bekle, iki tane daha var," dedi. "Joe'nun iki reçetesi kalmıştı. Onları da hallettikten sonra gidebiliriz."

Tom dirseklerini hemen yanındaki masaya dayayarak Cathy'nin yazdıklarına baktı.

"Joe'nun tiroidli kedileri," dedi Cathy. "İki doz metimazol. Biri tablet diğeri krem formunda."

"Krem mi?"

Cathy, "Kulaklarının arkasına sürülüyor," dedi.

"İyiymiş."

"Ve bitti." Cathy reçeteleri desteleyip sarı plastik bir sepete koydu. Tom ona çok yakın duruyor, giysileri dışarıdaki yağmur gibi kokuyordu. Kesilmiş çimen ve sakız gibi. "Tamam mısın?" dedi Cathy.

"Joe abin mi?"

"Evet."

"Nasıl biridir?" diye sordu Tom, personel odasına geçerlerken. Tavandan sarkan gaz tüplerinden birini çekti. "Kahretsin, üzgünüm," dedi, tüp beklediğinden daha fazla hareket edince.

Cathy ana ışığı söndürürken güldü. Tom'un öpücüğü sayesinde tüm vücudu gevşemişti. Tek istediği daha fazlasıydı. "Joe muhtemelen senden nefret edecek," dedi. "Macca kadar uysal değildir."

"Malum tiplerden biri demek."

"Aynen öyle."

"Aşırı korumacı mıdır?"

"Bir bakıma öyledir. Ama benden çok Frannie'ye karşı," dedi, bunu kasvetli bir şekilde söylemiş olmalıydı ki Tom'un kaşları şaşkınlıkla kalktı. Cathy, "Onun için her şeyi yapar," diye açıkladı ve bunu yaparken de kelimelerin ne kadar doğru olduğunu kavradı. Joe *öyleydi*. Frannie için her şeyi yapardı. Peki bu Cathy'yi tam olarak hangi konuma düşürüyordu?

"Ya senin için?" dedi Tom isabetli bir şekilde.

Cathy, "Bundan pek emin değilim," dedi.

Tom kapı pervazına yaslanarak, "Ah, demek ailenin tuhafı sensin?" dedi. Hâlâ karanlıktaydılar. Macca iç geçirerek

ayaklarının dibine uzandı. “Arkadaşlarımdan biri de böyle düşünüyor. Aynı kanı paylaşmasalar kadeşlerini arkadaş olarak bile seçmeyeceğini söylüyor.” Sözleri, yağın kar kadar hafif ve güçlüydü. Cathy, kardeşlerinin ondan gizliymiş gibi görünen çeşitli konuşmalarını, saklıyor olabilecekleri sırları düşününce ürperdi. Frannie ve Joe ile arkadaş *olur muydu?*

“Peki ya annen?” Cathy sohbeti devam ettirdiği için memnundu.

Karanlıkta dikilirken düşündü. “O geleneksel bir veterinerdir. Eğitimli. Bizse yaparak öğrendik. Annem hâlâ çok teorik çalışır,” dedi Cathy, annesinin değerler konusunda bu kadar zeki olabilirken fiziksel belirtileri kaçırmamasını düşündü.

Tom, “Bu kadar çeşitli veteriner hekimlerin olması inanılmaz,” dediğinde Cathy de güldü. Ailesinde veteriner olmak araba kullanmak kadar normaldi ve Tom’un bu konudaki bakış açısını görmek güzeldi.

“Bella yalnız kalabilir mi?” dedi Tom.

Cathy, “Burada ona bakacak bir hemşire var,” dedi.

“Ah, demek beni öylesine çalıştırdın?”

Cathy güldü. “Beğenmedin mi? Görevini yani?”

“Beğendim.”

Tek duyabildiği hayvanların kıpırdanışıydı. Loş ııkta duvara monte edilmiş röntgen cihazını, makinelerin yanıp sönen ışıklarını şöyle böyle seçebiliyordu. “Hiçbir şey seni rahatsız etmiyor gibi görünüyor,” dedi Tom’a. “Sen şey... çok kaygısızsın. Seninle her şey çok rahat. Tuhaf olmam umurunda değil.”

Tom başını geriye atıp güldü, şüphesiz hayvanları ürkütüyordu. “Sen tuhaf değilsin. Asıl ben çok aptalım,” dedi ciddiyetle. “Gerçekten.”

“Mümkün değil.”

“Öyle.”

“Nasıl yani?”

“Demek istediğim, geçinmek için aptalca şeyler yapıyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Bugün tek bir gitar dersi verdim. Ben fazlasıyla tembel bir serbest çalışanım,” dedi rahatlıkla. Öylece. Ufak bir öz yargı ya da hiçbir şekilde utanç belirtisi olmadan.

“Başka ne yapıyorsun? Çok çalışmıyorsan?”

“Şey, ben bir veteriner asistanıyım.” Cathy’ye sıırıttı.

“Ben hiç aptalca işler yapmıyorum,” dedi Cathy.

“Fark ettim. Ama bir ara yapmayı denemelisin,” dedi gelişigüzel bir şekilde. “İşi as. Hata yap. İyi hisset.”

Cathy, “Olmaz,” dediğinde Tom yine güldü.

“Tamam,” dedi, sesinde hâlâ eğlenceli bir hava vardı. “Bu da güzel,” dedi mutlu bir şekilde ameliyathaneden ayrılıp yağmura çıkarken. Omzunun üzerinden Cathy’ye baktı. “İstersen akşam yemeği yiyebiliriz? Ya da ne olursa.”

Cathy içten içe keyifle güldü. *Ne olursa.*

JOE

Akşam saat yediydi. Joe neredeyse bütün gün çalışmıştı ve bu nedenle kolları ağrıyordu. Şu anda arka odada ameliyat sonrası kontrolleri yapıyordu.

Annesi kapının önünden geçerken, “Her şey yolunda mı?” diye sordu. Ne yaptığına bakmak için durup Joe’nun üzerinden eğildiğinde parfümünün kokusu her yanı sardı. “Bu neden bu kadar ucuz?”

Joe, “Uzun hikâye,” dedi iç geçirerek. Ve öyleydi. Sahiplerini bu kadarını yapmak için bile ikna etmeleri çok zor olmuştu. Büyük ölçüde indirimli bir ameliyat yapmıştı çünkü Joe, aksi takdirde hiç kabul etmeyeceklerini biliyordu.

“Bu iki katı olmalıydı,” dedi annesi.

“Biliyorum.” Joe ona baktı. “Bugün çalışmıyorsun bile. Bırak artık, telaş yapmaya son ver.”

Joe birden tamamen farklı bir Maria’ya ait anının saldırısına uğradı. Yazın insanın poposunu bile yakacak kadar sıcak olan bir kaydırağın dibinde onu gülümseyerek bekleyen annesine. Annesi ona asla veterinerlik yapmamasını, çalışma saatlerinin işkence gibi olduğunu, çalışmanın ağır ve yıpratıcı olduğunu,

hasta hayvan üstüne hasta hayvan bakmak zorunda kalacağını söylediler. Rosie'nin ölümünden önceki ve sonraki annesini hatırladıkça ona merakla bakmadan edemiyordu.

Faturayı başka bir kâğıtla kapatarak, "Neden bu işi yapmamızı istedin?" dedi.

"Ne?" dedi Maria ama bu, kulağa soru gibi gelmiyordu.

"Ben sadece... Bir keresinde bana bunu yapmamamı söylediğinden eminim," dedi. "Ben küçükken. Fıstık'ı sahiplendiğimde." Fıstık'ın adını söylerken neredeyse ağlayacaktı. Tanrım, neyi vardı böyle? Ölü bir kedi için ağlıyordu.

Maria, "Siz küçükken hayat zordu," dedi ve Joe da öyle olduğunu tahmin ediyordu. Seksenlerde kariyer sahibi bir kadın olmak ve aynı zamanda kariyer sahibi bir adamla evli olmak zor olmalıydı.

"Eminim geçmişî güzel yad ediyorsundur," dedi Joe konuya girmeye çalışarak. Ama tam olarak hangi konuya? Rosie konusu olacağı kesindi ama aynı zamanda Maria'nın bir zamanlar nasıl biri olduğuyla ilgili de konuşmak istiyordu. İçinde yaşayan çocuk her zaman annesinin o hâlini arıyordu. Cathy'nin Rosie'nin ölümünden sonra ne kadar sarsıldığını görebiliyor ve kendisinin de benzer şekilde etkilenmiş olabileceğinden endişe duyuyordu.

Annesi bakışlarını ondan uzaklaştırdı. "Etmiyor musun?" diye üsteledi Joe. Rosie yaşasaydı gelecek hafta otuz yaşında olacaktı. Birkaç gün içinde ne olacağını biliyordu: Annesiyle babası telefonlarına cevap vermemeye başlayacak, bir haftalık yalvar yakardan sonra ya midelerini bozduklarını ya da zorlu bir kendin yap projesiyle meşgul olduklarını söyleyeceklerdi. Her yıl aynı şey olurdu. Rosie'nin doğum günü takvimlerde hem işaretlenir hem de aynı şekilde görmezden gelinirdi.

Maria Joe'ya baktığında gözleri nemlenmişti. "Pek çok şeyi güzel yad ediyorum," dedi ve bir veda gibi cümleyi havada asılı bıraktı.

Joe ağlamamaya çalışarak bazı kedi reçetelerini gözden geçirdi. Tanrım, annesini yanında istiyordu. O gülümseyen, bir zamanlar olduğu gibi kollarını ona, tüm umutlarına, korkularına ve sorunlarına açan annesini.

Reçeteler. Yalnızca bir şeylerle oyalanmak için kaşeliyordu ama aslında hatalı yazılmışlardı. Ofladı.

Resepsiyona girip reçeteleri Cathy'ye sallayarak, "Bunların dozu yanlış," dedi. "Dün sen onaylamışsın."

Cathy, "Yanlış mı?" dedi ama ona bakmıyordu.

"Evet, bunlar normal dozun on katı, Cath?"

"Ah, üzgünüm," dedi Cathy. "Biraz... bilmiyorum. Dalgınlığıma gelmiş olmalı." Bir saniyelğine ona gülümsedi. Göz kırpsanız kaçıracağınız kadar kısacık bir andı. Onun nesi vardı? Asla hata yapmazdı. Üstelik yaptığı hata konusunda da oldukça iyimser görünüyordu.

Birine söyledi. Kaygı nöbetiyle beraber paranoya Joe'nun beynine bir gerçek gibi yerleşti. Göğsü sıkıştı. Elleri terlemeye başladı.

"Hepimiz için zor, değil mi?" dedi Joe paniği dağıtmaya ve kardeşiyle dertleşmeye çalışarak.

"Sorun değil," dedi Cathy.

"Doğru, bir mil değil, sıfır nokta bir mil," dedi Joe, dozu yazıp eliyle imzaladı. "Değil mi?"

"Evet. Üzgünüm."

Alacakaranlıktı. Frannie'nin yarı zamanlı çalıştığı günlerden biriydi, saat dörtte çıkmıştı, yani şu an sadece ikisi vardı. Televizyonda her zaman olduğu gibi haberler açıktı ama artık haberler bile onlar için uğursuz hâle gelmişti.

Evan arkada bir yerlerde isteksizce dikiş atma işini bitiriyordu. Aklının bir köşesinde, Evan'a karşı daha iyi olmaları ve ameliyat sonrası yapması gereken boktan işleri ona vermeyi kesmeleri gerektiğini düşündü. Joe geçen gün masasında bir kupon görmüştü: Özenle kırılmış ve katlanmış Tesco'da 2

sterlin indirim kuponu. Maria, Plant olmayan birinin ortaklığına katılmasından nefret ederdi ama belki Joe onun için bir şeyler yapabilirdi... cömertçe bir şey. İyi bir şey.

“Üzgünüm,” dedi Cathy tekrar Joe’ya.

Joe, “Biraz izin yapmak ister misin?” dedi. “Kedileri aşırı dozdan öldürmek istemeyiz...”

Cathy ona baktı. İkisi de asıl imayı fark etmişti.

“Hayır, iyiyim. Sadece dün acelem vardı, doğru düzgün düşünemedim. Şey yüzünden değil...” Cathy ondan uzaklaşarak raflardaki reçeteli yiyeceklerden bazılarını düzenlemeye koyuldu. “Onun yüzünden değil,” dedi omzunun üzerinden. Ve sonra, “Daha fazla Hills i/d’ye ihtiyacımız var,” diye eklediğinde Joe konuyu değiştirmeye çalıştığını düşündü.

Joe, Frannie yarın dağıtsın diye reçeteleri çekmeceye koydu ve ikinci kez kontrol etmesi gereken başka ilaçlar olup olmadığını merak etmemeye çalıştı. Belki de her ihtimale karşı sistemdekileri gözden geçirmeliydi...

Dönüp Cathy’ye sistemdekileri yeniden gözden geçirip geçirmemesi gerektiğini soracaktı ki haberi gördü.

Resepsiyondaki televizyonda BBC Breaking News’ün *Verona’daki İngilizli bulmak için ormandaki arama daraltıldı* başlığı görünüyordu. Joe’nun midesi ağzına geldi. Vücudu donup kalmıştı sanki. Ağır çekimde televizyonu işaret etti. Cathy henüz görmemişti, yiyecek paketlerine ve bir panodaki listeye bakıyordu. Joe, Cathy’nin elinin ani hareketini fark ettiğini, bir iki kez gözlerini kırptırdığını gördü. Her şey kum saati gibi yavaş hareket ederken Cathy de haber başlığını gördü.

Okudukça terledi. Joe, sanki Cathy egzersiz yapıyormuş gibi köprücük kemiklerinde küçük damlacıklar oluştuğunu fark etti. Yanakları iki leke şeklinde kızardı ve dudakları soldu.

“Biliyorlar,” diye fısıldadı Joe. Haykırmak istiyordu ama yapamadı. Nefes alamıyordu.

Adrenalin kollarında bir aşağı bir yukarı akın etti ve gripten olduğu gibi titremesine neden oldu.

Cathy ona nazikçe, “Kes şunu,” dediğinde Joe aşağıya bakarak kollarını ovuşturduğunu fark etti.

“Şimdi ne bok yiyeceğiz?” dedi. “Bulmaları an meselesi.”

Cathy ona yaklaştı. “Bilmiyorum. Hiçbir şey yapmayacağız,” dedi. “Hiçbir şey yapamayız.”

“Hiçbir şey yapamamaktan bıktım.”

“Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum,” dedi ve ona uzandığında Joe bu hareketi hatırladı. Rosie’nin cenazesinin olduğu gün, ikisi de soluk renkli tabutun üzerine beyaz bir gül atmışlardı. Cathy sağ eliyle çiçeği tutmuş, sol eliyle de Joe’nun elini kavramıştı. Joe, durgun bir havuzun dibine çekilen taş gibi hemen elini sarmalamış ve kendi çiçeğini atmıştı. Orada, el ele tutuşmuş vaziyette durmuş, hiçbir şey söylemeden yaprakların süzülmesini izlemişlerdi. Cathy onun eline uzandığı anda Joe elini sıktı.

“Sıçtık,” dedi. “Boku yedik.”

“Hayır, hayır,” dedi Cathy. “Henüz DNA örneklerimizi almadılar.”

“Ee, ne olacak? DNA örneklerimizi isterlerse kaçacak mıyız?”

“Ben sadece şüpheli olmayabiliriz diyorum,” dedi. “Nerede olduğunu bilmiyoruz.”

“Ama bankamatikte... Bilmiyorum, Frannie dedi ki...”

“Frannie ne dedi?”

“Boş ver. Unut gitsin. Dün gece biraz içtik ve o şey görünüyordu, bilmiyorum. Endişeli.”

“Bensiz mi içtiniz?”

“Öyle değil,” dedi. Durakladı. “Biliyor musun, o ihbar hattına mesaj attım,” diye ekledi, kısmen dikkatini dağıtmak, kısmen de itiraf etmek için söylemişti. Cathy kanatlarını çırpıp bir böcek gibi kısacık bir an için gözlerini kapatıp açtı.

“Hayır.”

“Evet, attım. Kullandığım kullan at telefonun izini sürebilirler. O gün bir tane satın alan herkesi bulabilirler. Şimdiye kadar kasanın güvenlik kamerası kayıtlarına ulaşmış olabilirler. Cesedi bulduklarında gelip DNA örneklerini kimden alacaklarını biliyor olabilirler.”

“Beklememiz gerek, Joe,” dedi Cathy. Kliniğin köşesinden bir ses duyular. Cathy resepsiyonu geçerek uzaktaki konsültasyon odasının kapısını açtı. Evan orada dikiliyordu. Her kelimeyi duymuştu.

CATHY

Cathy yerinden sıçrayarak dehşet içinde Evan'a baktı. Dışarıdaki zilin üç kez çalmasıyla paniği yarıda kesildi. Dönüp pencereden dışarı baktı. Lacivert anoraklı sınıslıklam olmuş bir adam kollarında bir Fransız buldoğu tutuyordu. Her yeri kan içindeydi. Joe'nun ellerini kusacakmış gibi resepsiyon masasına dayadığını belli belirsiz fark eden Cathy'nin tek yapabildiği, adamı içeri alabilmek için kapıya yönelmek oldu. Ormandaki aramayı unutmuştu. Evan'ı da unutmuştu. Her şeyin nasıl da bir anda altüst olduğunu unutmuştu. Tam da istediği her şeye sahip olduğunu düşündüğünün ertesi günü olmuştu bunlar.

"Araba çarptı," dedi adam. "Biz... burası bizim veterinerimiz değil ama lütfen yardım edin." Gençti, belki yirmili yaşlarının başındaydı, sarışındı. Cathy'nin içgüdüleri devreye girdi. Hemen köpeği inceledi. Ameliyat gerekiyordu, orası kesindi.

"İçeri getirin," dedi.

Köpek hazırlanıp ameliyata alındı, iç kanaması durduruldu ve Cathy, düşünmek ya da sadece *yapmak* için hiç zaman yokmuş gibi hızla dikiş attı. Hayvan bir bacağına kaybedecekti.

Tüm hemşireler eve gittiği için anesteziyle ilgilenen Evan'la konuşmaları ve ona açıklamaları gerekiyordu.

"Duydukların..." dedi Cathy, Evan köpeği gözlemledikten sonra anestezi makinesinin kadranını ayarladı. Eli titriyordu.

Evan, "Hadi işimize konsantre olalım," dedi sertçe.

Ona ne söyleyeceklerdi? Attığı her dikişi kontrol ederken Cathy'nin tek düşünebildiği şey buydu. Oda kan kokuyordu. Joe bakışlarını masaya odaklamıştı. O da Cathy kadar dalgın görünüyordu. Hiçbir şey yapmıyordu, elini hastadan çekmişti. O, işe yaramaz bir şekilde izlerken Cathy ameliyatı devraldı.

Evan, "Yine de bunu daha sonra konuşacağız," dedi. Cathy köpeğin karnına yanlışlıkla çok sıkı bir dikiş atınca yüzünü buruşturdu.

Joe'ya baktı, Joe ipi alıp onun yanında sessizce çalışmaya girişti, elleri piyanistler ya da sporcular gibi ezbere hareket ediyordu.

Cathy'nin Evan'ın ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun yerinde olsa ne yapardı diye düşünmeye çalıştı ama artık böyle düşünemiyordu. Her ne kadar istemese de sonsuza kadar gecenin bir yarısı kardeşinin telefonuna cevap veren Cathy olarak kalacaktı.

Verona'da artık daha geniş alanı arıyorlardı. Eve döneli henüz dört hafta olmuştu. Ve Cathy'nin kaçındığı yol ayrımı birdenbire önünde belirmişti. Kendisi de en az ameliyat ettiği hayvan kadar perişan, hasta ve umutsuzdu.

Daha sonra, müşahede odasında Evan ile baş başa kaldılar. Köpek tedavi altındaydı, hâlâ anestezinin etkisindeydi, sahibi

de hâlâ dışarıda bekliyordu. Evan ellerini masaya koyup onlara bakarken Cathy kendini, bu çok saçma, diye düşünürken buldu. Ona söylememelerinin hiçbir yolu yoktu. Var mıydı? Kendilerini başka bir yerde gerçekleşmesi gereken bir konuşmanın ortasında bulmuşlardı. Her zaman böyle olmaz mıydı zaten? İnsanlar gittikçe daha çok hata yapar hâle gelir, en sonunda da çok büyük bir hata yaparlardı.

Ama onların tepkisi de tıpkı Evan'inki gibi olmuştu. Sanki sessiz bir bomba patlamış gibi şoka girmişlerdi. Omuz silkip geçiştirmeleri gerekiyordu. Ve de bir şey uydurmaları. Hiçbir mazeret sunulmadan geçen süreye bakılırsa kulak misafiri olmasına verdikleri tepki onlar için büyük bir sorundu.

Evan ona gözlerini kısarak bakıp kaşlarını çattı, sanki Cathy parlak gün ışığındaymış da Evan gölgedeymiş gibi. "Haberlerdeki kayıp adamla ilgili bir şeyler bildiğiniz belli. Haksız mıyım? Verona'daydınız. Ve söyledikleriniz... Yani, bana deli diyebilirsiniz ama... Bunun şey olduğunu görebiliyorum... şey."

Joe ikisine de bakmadan oksijen tüplerini çözdü.

Gecenin bir yarısı olmuştu. Normalde ikisi de bu saatlerde evde, uykuya dalmak üzere olurdu. "Evan..." dedi ama cümleyi nasıl bitireceğini bilemedi.

"Yani haklı mıyım?" dedi Evan her zamanki tavrıyla. Joe, onun çok fazla sitcom izleyen biri gibi konuştuğunu söyleyebilirdi.

"Ben..." dedi Cathy. Ameliyatı düşünmesi gerekiyordu ancak düşünemiyordu. Bir hayat söz konusu olduğunda aynı anda iki şeye odaklanamazdı. Hemen Will'i diriltmeyi, onu hayata döndürmek için ne kadar uğraştığını, içine düştüğü durumu düşündü. Peki her şey altüst olduğunda lanet olası Frannie ne-redeydi?

Cathy, "Önemli bir şey değil," dedi. "Sadece haberleri izliyoruz."

Evan, "Cathy," dedi. "Benim aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Cathy'nin gözleri yaşlarla doldu. Vücudu ve kalbi tarafından ihanete uğradığını hissederek öfkeyle gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştı. Yapamazdı, inkâr edemezdi. Bu, siyaha beyaz demek gibi olurdu. Evan bunun için fazla akıllıydı.

"O adamdan... bahsediyordunuz," dedi. "Ve şimdi de ağlıyorsun."

Joe yüzünü Cathy'ye çevirip tek kelime etmeden başını hafifçe salladı. Bu baş sallaması başka seçeneğimiz yok, anlamına geliyordu. Artık çok geçti. Zaman tükenmişti. Yalan söyleyip şüphe uyandırmaktansa hasar kontrolüne geçmek daha iyiydi.

Cathy antiseptik kokusunu içine çekerek tepesindeki floresan ışıklara baktı ve konuşmaya başladı.

"Evan," dedi ona bakmadan.

"Nerede olduğunu biliyorsunuz," dedi Evan yumuşak bir sesle ve Cathy daha çok ağladı.

Bir yol sola, diğeri sağa dönüyordu.

Cathy sağ tarafı seçti.

"Tatildeyken," diye söze başladı. Bu itiraf haftalarca içinde kaynamasına rağmen şu anda anlatıp rahatlayacak gibi hissetmiyordu. Cathy aslında kimseye anlatmak istemiyordu.

"Evet?" dedi Evan.

Cathy, "Frannie birini öldürdü," diye devam etti. Üç küçük sözcük. Üç büyük kelime. Tek bir gerçek.

"Nasıl ya?" dedi Evan. "Nasıl olur?" Ağzı ve gözleri kocaman açılmış hâlde bakakalmıştı. "Nasıl?" Sanki canavarlarmış gibi onlardan iki adım uzaklaştı.

Ama canavar değiliz, diye düşündü Cathy üzgün bir şekilde, Fransız buldoğunun nefesini kontrol ederken. Midesinde zehirli bir yılan çukuru varken Cathy'ye her şey gerçek dışı geliyordu.

"Kötü niyetli değildi. Yapmamız gerekeni yaptık," dedi.

Evan hâlâ onlara bakıyordu, elleri saçlarında, konuşmaya başladığı andaki gibi donup kalmıştı.

“Arabasıyla bir adama çarptı. Kazaydı,” dedi Joe. Cathy erkek kardeşi şu anda yanında olduğu, metal kadar sert ve eğilmez hikâyeyi *gerçekte* olduğundan farklı şekilde bükmeye ve *sevgiye* sadakate ve sahip oldukları tek geçerli seçeneğe –artık o her neyse– dönüştürmeye çalıştığı için çok mutluydu. Durum bu değil miydi? Hatalı değillerdi, değil mi?

Evan terle kaplı alnını silmek için elini aşağıya indirdi. “Demek istediğin...” dedi. “Ben hiç...”

Cathy’ye baktıkça ifadesi değişti. Şu anda sözcükler anlamını yitirmiş olmalıydı çünkü onun ifadesini adlandıramıyordu. Tek bildiği yüzünün değiştiği idi. Bir şeyden başka bir şeye.

Cathy birdenbire korktu. O ve Joe, burada bu adamla yalnızdı.

“Nasıl... nasıl yapabildiniz?” dedi Evan.

Cathy, “Anlamıyorsun,” dedi. Bunu herhangi birine açıklamaya kalkışmış mıydı ki? Gecenin köründe gelen telefonu ve kanı hatırladı. Kız kardeşi için hissettiği korku, kendi korkusundan daha büyüktü. Kardeş olarak geçirdikleri uzun geçmişleri, Rosie... Cathy’nin hayatındaki her şey dönüp dolaşıp o âna çıkıyordu ya da ona öyle geliyordu.

Evan’ın bakışlarıyla buluştu. “Sen... nasıl? Siz... ne yaptınız, bir cesedi ortadan mı kaldırdınız?” Sorularını doğrudan ona yöneltiyordu. Cathy bunun nedenini anlıyordu. Evan’ı Joe’nun yapabileceğinden daha fazla şok etmişti.

“Başka seçeneğimiz yoktu,” dedi.

“Ben...”

“Kimseye söyleyemezsin,” dedi Joe yüksek sesle.

Evan hâlâ konuşamıyordu. Bir elini ağzına kapatıp başparmağıyla çenesini ovuşturdu.

Cathy, “Frannie beni aradı,” dedi açıklamak için aceleyle konuya girerek. “Saat gece birdi. Birine çarpmıştı. Hapse girmek-

ten korkuyordu. Yolun yanlış tarafında sürüyormuş, unutmuş, İtalya'da sağdan gidildiğini unutmuş."

Evan başını salladı, elleri hâlâ ağzındaydı, beti benzi atmıştı.

"Bana ihtiyacı vardı. Başka ne yapacağımızı bilmiyorduk... Her yerde kan vardı. Başka seçeneğimiz yoktu."

"Doğru."

"Sen olsan aynısını yapmaz mıydın? Kız ya da erkek kardeşin aynı durumda olsaydı?"

Evan ona uzun uzun baktı. Alnında, saç hizasında beliren ter tepedeki lambaların yansımasıyla parlıyordu. Sonunda, "Ben tek çocuğum," dedi.

Joe, "Hepimiz hapse gireceğiz," dedi. Cathy ona baktı. Saldırgan sözleri duruma fayda sağlamıyordu ama Joe'nun neden araya girdiğini anlıyordu.

Aniden keşke Joe burada olmasaydı diye düşündü. *Bu* tarafta değil de Evan'ın tarafında olmak istedi. Onlar canavarlardı, öyle olmalıydılar. Bu durumda, bir cinayeti, bir ceset gömmeyi ve geri kalan şeyleri bir mecburiyetmiş gibi anlatmak yerine Evan gibi olmayı öyle isterdi ki. Şokta. Dehşete düşmüş. Telefon görüşmesinden önceki Cathy'nin olacağı gibi.

"Bu... bu..." dedi Evan.

Cathy derin bir nefes almaya çalışarak, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum."

Evan, "Nasıl..." diye konuşmaya başladı ama taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Evan tam bir haber bağımlısıydı. Bu durumla ilgili her şeyi biliyor olmalıydı.

"O bir polisti," dedi ve Cathy bir an onu tepkisini tahmin edecek kadar iyi tanıdığı için neredeyse kendiyile gurur duydu. "Bunun üstünü örtme kararını kim verdi?"

"Şey. Herkes. Hiç kimse."

Cathy odaya göz gezdirip düşündü. Hayatı boyunca kullandığı becerilerini kullanmaya çalıştı: mantığını, muhakeme

yeteneğini. Ama konu şahsi olunca olaya bu şekilde bakmak imkânsızdı. Kendisi de dâhil olunca.

"Bu bilgiyle ne yapacağım?" dedi Evan. Cathy'ye baktı. Loş ışıktaki Cathy'ye yan dönmüştü.

"Şey..."

Joe tekrar, "Hepimiz hapse gireceğiz," dedi. "Ağzını açarsan hepimiz hapse gireceğiz. Paul babasızken bir de annesiz kalacak."

Evan buna hiçbir şey demedi, ağzının bir köşesi ironik bir gülümsemeyle kıvrıldı. Cathy onun pizzaları teslim ettiği günkü hâlini hatırladı ve yüzünü buruşturdu. Evan'ın nasıl biri olduğunu biliyorlardı, onun hakkında duyup gördükleri şeyler durumu daha belirsiz kılıyordu.

"Tamam, harika," dedi Evan sert bir tavırla, Cathy daha önce onu böyle konuşurken görmemişti. Joe ondan hiç hoşlanmazdı ama Cathy pek aldırmıyordu. Özellikle dikkatini çeken biri değildi, ayrıca onu Joe'yu kızdırdığı kadar kızdırmıyordu. Ama dikkat çekici olmak abartılıyordu. Asıl dikkat çekici olan, otuz beşine gelip de sadece iki kez seks yapmış olmaktı.

Joe, "Sen o anda orada değildin," dedi.

"Evet, değildim!" dedi Evan. "Bunu nasıl kimseye söylemem? Bu... yani bu delilik. Senin suçunu örtmekle ben de suç işliyorum, değil mi?"

"Üzgünüm," dedi Cathy ciddiyetle. "Ama sevdiğimiz biri söz konusuysa, gecenin bir yarısı seni aradığında..." diye söze başladı ama faydası yoktu, gerçekten yoktu. Kimse karşı karşıya gelene kadar o ikilemi anlayamazdı. Cathy anlamamıştı.

Evan, "Bir insanın üzerine kürekle toprak mı atarım?" dedi.

"Onun için bunu bile yapacağın kimsen yok mu?" diye sordu Cathy çekinerek, tam olarak kim için yapacağını bilerek. Uğruna ikinci bir işte çalıştığı kişi. Nafaka ödediği kişi.

Evan düşünüyormuş gibi bakışlarını yere indirdi. "Tanrım," dedi, galiba sonunda anlayışla bakmaya başlamıştı.

Evan bunu söyledikten kısa süre sonra klinikten ayrıldı. Joe da her zaman olduğu gibi Cathy'yi işiyle baş başa bıraktı.

Ameliyat sonrası buldoğu kontrol ederken bu işe bir son verme dürtüsüyle sarsıldı. Bu sır onları bitirmeden bu işe en kolay, en basit şekilde son verme dürtüsü: Kaybedecek en son kişi olarak bu riski göze alabilirdi.

İtiraf edebilir, adama çarpanın kendisi olduğunu söyleyebilirdi. Kız kardeşinin suçunu üstlenebilirdi.

Tom'u kaybederdi ama o neydi ki? Aptalca bir randevu.

Ne de olsa, diye düşündü kliniğin karanlığında, bir hayat daha kurtarmış olurdu, ne fark ederdi ki? Bu, Cathy'nin yirmi yıl önce alması gereken cezanın kefareti olabilirdi. Kendini ele verip adamı öldürdüğünü söylerse o zaman hiçbir şey kaybetmeden her şey biterdi. Diğerleriyle kıyasladığında Cathy herhangi bir şey kaybediyor sayılmazdı.

LYDIA

Lydia, Joe'nun aradığı numaranın fotoğrafını bulup tuşladı. Rahatsız edilmeyeceğini bildiği bir yerde, isteydi. İtalya'ya ait bir numaraydı, uluslararası aramalarda duyulan çevir sesini hemen tanıdı. Neredeyse telefonu kapatacaktı. Öğle yemeği saatinde hukuk firmasının arka toplantı odalarından birindeydi, cesaretini kaybediyor, bilmek istemiyordu ama yapamadı.

"Ben Joe'nun karısıyım," diye cevap verdi kadına. Bu, iş yerinde avukatların kullandığını gördüğü bir teknikti: güç soruları cevaplamaktan kaçınıp mümkün olduğunca az bilgi vermek. İnsanlar genellikle boşlukları varsayımlarıyla doldururlardı.

"Ah, merhaba," dedi kadın Lydia'ya. Lydia sesini tanıımıyordu. Avuçları sıcaktı ve terden kayganlaşmıştı, sadece öğrenebilecekleri karşısında değil aynı zamanda hak ihlali yaptığı için de. Joe bazen kardeşlerinin şakalarını açıklamak yerine eliyle geçiştirirdi. Sanki onun anlayamayacağını düşünüyormuş gibi. Kadın, "Geçen gece Joe'yla konuştum," diye ekledi.

"Evet..." dedi Lydia. "Siz Verona'da mısınız?"

"Evet." Kadının sesi şaşırmış gibi çıkmıştı. Lydia'nın açıklama yapmasını bekleyerek duraksadı.

"Şey, merak ettim de, kusura bakmazsanız bana onunla ne konuştuğunuzu anlatır mısınız?" dedi Lydia. Aklında ihanete dair düşünceler dönüyordu. Ve insanların üstünü örtmek için söyledikleri yalanlar.

Kadın, "Villanın yakınlarındaki yeni projenin yerini sordu," dedi kadın. Lydia derin bir oh çekti, sanki bir yerlerde bir baraj patlamış ve içeri yalnızca iyi duyguların girmesine izin vermiş gibiydi.

"Ah, evet, bundan bahsetmişti. Kusura bakmayın," dedi Lydia. "Başka biri olduğunuzu düşünmüştüm."

Yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarına bir gülümseme yayılmasına izin verdi. İhanet yoktu. İflas yoktu. Joe, Verona'daki bu kadınla villaları için endişelendiğinden konuşmuştu.

"Önemli değil," dedi kadın. "Ne zaman başlayacağımızı, bölgenin görünümünü, villasının değerini etkileyip etkileyeceğini öğrenmek istedi. Aramasına dönecektim ancak polis soruşturması nedeniyle proje ertelendi. Toprak yolun hemen kenarındaki bir bölgeyi özel olarak inceliyorlar. Etraftaki her yeri arıyorlar, bu çok acı verici... Görünüşe göre Verona'nın lekelenmemiş tek santimi bile kalmamış."

Lydia ona teşekkür edererek telefonu kapattı. Bunu Joe'ya söyleyemezdi, değil mi? Kendi kendine öğrenmesi gerekecekti. Yalnızca bir imar işiydi. Kötü bir şey değildi sonuçta.

Günün geri kalanını gülümseyerek geçirdi.

JOE

"Acil durum vardı," dedi Joe alnını ovuşturarak. Ellerini yıkamış olmasına rağmen bileğinde hâlâ kan lekesi vardı. En azından öyle olduğunu düşünüyordu. Bazen hâlâ o geceki kanın kokusunu alıyordu. Silik bir anı gibiydi. Kontrol etmek için yeniden kokladı.

"Öyle mi?" dedi Lydia, gözleri onun kol hareketlerini takip ederken. Mavi kanepede oturmuş, çoraplı ayakları beyaz battaniyenin altından çıkmıştı. Lydia'nın vücut dilini anlamak kolaydı.

"Ne oldu?" dedi Joe yanına oturarak. Bacakları bile ağrıyordu. Nesi vardı böyle?

Lanet olsun, diye düşündü. Belirli bir bölgeyi arıyorlar. Bu ne anlama geliyordu? Evan artık biliyordu. Gemi batıyor, su artık durduramayacakları kadar hızla yükseliyordu.

Joe çenesini gevşetip dikkatle Lydia'ya baktı. "Neyin var senin?" dedi.

"Sana bir özür borçluyum."

"Öyle mi?"

"Senden şüphelendiğim için özür dilerim. Verona olayını biliyorum."

Joe'nun kalbi sıkıştı. "Ne?"

"Sadece oradaki gelişmeleri merak ettiğini biliyorum. Ee, ne oldu? Durdurmaya mı çalıştın? Yasa dışı bir şekilde falan?"

Tanrım, diye düşündü Joe, saçını alnından geriye doğru iterek. Suçluluk. Lanet suçluluk hissiyle artık baş edemiyordu. Döndüğü her yolda karşısına yapılacak *doğru bir şey* olmadığı gerçeği çıkıyordu. Diğer herkesin elinde as ve papaz varken onun eli ölüydü.

Joe, onu dışladığı için durumu telafi etmek adına kanepede ona yaklaştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ah, Google'dan."

"Bana özür borçlu falan değilsin. Evet, projeyi durdurmaya çalışıyordum."

"Ormandakini mi?" diye sordu Lydia.

"Evet."

"Ne yaptın?"

"Sadece dilekçe yazdım..." dedi Joe zayıf bir sesle.

"Bir kadını da aradın, değil mi?"

"Hayır."

"Aradığını biliyorum," dedi Lydia. "Hâlâ yalan söylüyorsun, Joe. Bunun yalnızca şey olduğunu sanmış..."

"Sana söyleyemem demiştim."

Lydia ayağa kalkarak ürkek bir hayvan gibi Joe'dan uzaklaştı. Yukarı çıkıp banyonun kapısını çarparak kapattı. Muhtemelen istemediği hâlde şu anda küvete girmek için suyu açmıştı. Lydia, ailedeki yeri konusunda huysuzluk ederdi. Daima ilk aforoz edilen kişinin kendisi olacağını düşünüyordu.

Joe tavana baktı, muhtemelen Lydia yukarıda her zamanki şekilde, küvetin kenarına tünemiş hâlde, ayak parmakları haftada bir titizlikle yıkadığı banyo paspasının üzerinde oturuyordu. Joe başını ellerinin arasına alarak ne yapacağını düşündü. İşin sonunda kimseyi incitmeyen olası bir çözüm olup olmadığını merak etti. Frannie'yi güvende tutacak. Lydia'yı dışlamadan gü-

vende tutacak. Ama yoktu. Tekrar yerine oturdu, gözleri kapalı. gözyaşları akmaya hazırdı, küveti dolduran, gittikçe yükselen ama taşmayan suyun sesini dinledi.

Ona söyleyemezdi. Bu bilgi onu mahvederdi. Yasa dışı bir şey yapmış olması, şiddetle bağlantılı bir şey yapmış olması. Babası Lydia'yı ve annesini döverdi. Lydia, babasının ilk seferinde bileklerini iz bırakacak kadar sıkı tuttuğundan bahsetmişti. İkincisinde de midesine yumruk atmıştı. Lydia ancak yirminci olaydan sonra durumu bir öğretmenine anlatabilmişti. Yani o, bu şiddetin içinde büyümüştü.

Öğrenirse onu terk ederdi. Joe başını kaldırdı. Ama elinden öğrenme hakkını almak doğru bir hareket miydi? Yoksa asıl doğru olan onu bu bilgiden korumaya devam etmek miydi?

O akşam geç saatlerde yatakta Lydia'nın yanına uzandı. Uyuduğunu görebiliyordu. Derin nefesler alıyordu. Uyurken hep olduğu gibi. Yatak odası sıcak olduğundan örtüyü üzerinden atmıştı, ayakları açıktaydı. Oturdu, sonsuza dek seveceğine, onurlandıracağına, uğruna diğer herkesten vazgeçeceğine yemin ettiği karısının ayaklarına, poposuna ve uzuvlarına baktı. Peki şimdi ne yapıyordu?

Ama bu o kadar basit değildi. Hiçbir şey basit değildi. Frannie –bazı yönlerden– onun için Lydia kadar değerliydi. Doğru seçim hangisiydi?

Lydia gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi kıpırdandı. “Çık odadan,” diye mırıldandı yastığa doğru. Yastık salyasıyla ufacık ıslanmıştı. Joe evliliğin mahremiyetini, başka birinin bu tür şeyleri görmesine izin verilmesini seviyordu. Ama artık ona izin verilmiyor gibi görünüyordu. Kız kardeşini kurtarmak için evliliğini gözden çıkarması gerekiyordu. Bunu yapabilir miydi?

“Konuşmak istiyorum,” dedi usulca, Lydia'yı ürkütmek ya da korkutmak istemiyordu.

Lydia hiçbir şey söylemeden doğruldu. Çıplaktı ama örtüyü yukarıya kadar çekerek göğüslerini kapattı.

“Yasa dışı bir şey yapmış birine yardım ettiğimi varsayalım. Gerçekten yasa dışı bir şey.”

Lydia hemen, “Ne kadar yasa dışı?” dedi.

Joe bakışlarını yatak örtüsüne, yastık kılıfındaki salyaya indirdi. Yumuşak bir sesle, “Ömür boyu hapse girecek kadar,” dedi.

Lydia ona bakarak gözlerini kırıştırdı. “Ne?” diye fısıldadı. Sonra tıpkı bir şeftaliye benzeyen o güzel, yuvarlak topuğunu Joe’dan uzaklaştırarak ona tek bir soru sordu: “Bunu neden yapıyorsun?”

“Sevgimden,” dedi Joe.

Lydia dümdüz karşıya bakarak düşünüyormuş gibi yavaşça başını salladı ve sonra, “Neden şimdi anlatıyorsun?” diye sordu.

“Ne yapacağına karar verme şansın olsun istiyorum.”

“O zaman bana tüm hikâyeyi anlatsan iyi olur,” dedi, uykudan dolayı saçları dağınık hâlde ona dönerek.

Joe bir an durup düşündü. Evan zaten biliyordu. Gerçeği Lydia’ya borçlu değil miydi?

“Tamam,” dedi işkence edercesine bir yavaşlıkla.

Ve böylece ona her şeyi anlattı. Frannie’yi, Verona’yı, kanı, cesedi.

Kız kardeşinin adı geçince Lydia’nın yüzünde bir onay ifadesi belirdi ama sonra o ifade dalgaların kuma yazılan yazıları silmesi gibi yavaş yavaş silindi. Hikâyenin sonunda geriye hiçbir şey kalmamıştı. İşte o zaman Joe anladı. Lydia’nın adımlarını tahmin etmek kolaydı, hayatını başına gelenleri anlamak için inşa etmesi gereken kurallara göre yaşardı. Ve bu, o kurallardan birini ihlal ediyordu, Joe bundan emindi.

Yine de kalbi umutla dolarak ona baktı ve “Umarım sana söylemekle doğru şeyi yapmışımdır,” dedi.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Lydia, kocaman ve hüzünlü gözlerle ona bakarak. “Joe. Bunu nasıl yapabildin?”

“Hayır, ben... kardeşim o hâldeyken ne yapabildim?”

Lydia örtüyü kendine daha sıkı sararak titredi. "Joe."

"Ne?" dedi Joe.

"Yok bir şey," dedi Lydia yumuşak bir sesle, Joe'nun ötesinde bir yere, başka bir odaya bakarak. Hep yaptığı gibi düşünüyor diye varsaydı Joe.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Lydia onunla göz göze gelerek gülümsemeye çalıştı ama bu, umutsuz bir taklitten ibaretti. "Anlıyorum," dedi boğuk ve üzgün bir şekilde. "Evet. Anlıyorum. Ailen sonuçta, değil mi?"

Joe sessizce, "Doğru," dedi. Ne düşüneceğini, Lydia'nın ifadesinden, gergin vücut dilinden, gözlerinden ne anlam çıkaracağını bilemedi.

Lydia, "Joe?" dedi birkaç dakika sonra.

"Evet?"

"Ceset imara açtıkları ormanda mı?"

Ertesi gün ameliyatta Evan'ın elleri titriyordu, oysa Joe elleri titremesi gereken kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Polis, Will'in olduğu ormanı arıyordu. Biliyorlardı, biliyorlardı işte. Bir şey yapmazsa yakında kendisinin ve kardeşlerinin DNA'sıyla kaplı cesedi bulacaklardı. Ne yapmalıydı?

Lydia bu sabah hâlâ tuhaf davranıyordu, akşamdan kalmış ya da sabah bulantısı olan biri gibi. Joe'nun kollarından sıyrılmış, dalgın hâlde sessizce kahve yapmış ve Joe'ya cevap vermesi asırlar sürmüştü. Joe işe erken gelmiş ve Cathy'ye Lydia'nın anlattıklarından bahsetmişti. Cathy'nin rengi atmıştı.

Saat on birdi. Bir labradorun bacağına röntgenini çekmek için ortak çalışıyorlardı. Kolay bir işlemdi. Joe'nun dikkatle düşünmesini gerektirecek bir şey değildi.

Evan, labradoru hareketsiz tutmaya çalışıyordu ama elleri...

Joe adamın titreyip duran ellerine, parmaklarına, kısa, düzgün, güdük tırnaklarına baktı.

Joe büyülenmiş gibi bakıyordu. Evan ondan korkuyor muydu? Yoksa gergin miydi? Ya da başka bir şey mi vardı?

Düşünceler zihnine akın etmeye devam ediyordu. Lydia onu terk edecek miydi? Bunu düşünemezdi. Kusacaktı.

Cesedi bulacaklar mıydı? Telefonu ansızın çalacak mıydı? Ne yapmaları gerekiyordu, kaçmaları mı?

Evan, Joe'nun hareketsiz durduğunu fark ederek ona baktı.

Joe, "Onu ben konumlandıracağım," dedi. Labradoru hareketsizce yatırdı. "Ben böyle tutarken röntgenini çek," diye ekledi.

"Şey, olmaz," dedi Evan. "Işınları sana çeviremem."

Joe duvara baktı. Kıyametiniz yaklaştığında güvenlik prosedürlerinin ne anlamı vardı ki? Ama Evan'ın dediğine uydu ve köpeğe, "Böyle kal," dedi ve sonra röntgenin tıklama sesi gelince kenara çekildi. Köpeği biraz sosisle ödüllendirdi.

Evan tek kelime etmeden yanından uzaklaştı. İcini çekerek röntgen makinesini kapattı, hâlâ Joe'ya bakıyordu. Dudaklarından bir oflama daha süzüldü ama yine tek kelime etmedi.

Köpeği odadan çıkarıp sonra geri geldi ve makineyi silmeye başladı.

"Başka kimse biliyor mu? Maria mesela?"

"Hayır."

"Polise yalan mı söylediniz?" dedi, sırtı Joe'ya dönüktü.

"Evet."

"Vay canına." Yüzünde okunmaz bir ifadeyle ona döndü. "Nasıldı?"

Joe omuzlarını silkti, bu hareket hislerini yansıtmaktan çok sanki omuzlarında rahatsız edici bir kol varmış da o huzursuz ağırlığı üzerinden atmak istiyormuş gibiydi. "Korkunçtu."

"Ve sen... Bir ceset gömdün," dedi düz bir sesle.

Joe, "Onu canlandırmaya çalıştık," dedi. "Ölmüştü ama biz yine de kalp masajı yaptık." Bunu söylerken sesi titriyordu. "Öyle..."

"Ne?" dedi Evan ama ses tonu daha yumuşaktı.

"Adam... bilmiyorum."

"Durumu çok mu kötüydü?"

"Evet."

Evan sohbet eder gibi, "İnsanların veterinerlerin suni tenefüs konusunda iyi olacağını düşünmelerinden her zaman nefret etmişimdir," dedi. "Hayal dahi edemiyorum."

Joe ona baktı. Belki Evan sorun çıkarmazdı. "Evet," dedi. "Yanımızda adrenalın filan yoktu tabii. Umutsuz bir durumdu."

"Tahmin ediyorum."

"Ayrıca bedeni beklediğim kadar iyi tepki vermiyordu."

"Gerçekten mi?"

Joe, "Her şey bulanıktı," dedi. Şartlara rağmen bunu aile dinamiklerini umursamayan, ailesinden olmayan biriyle tartışmak güzel diye düşündü elinde olmadan. "Muhtemelen çok geç kalmıştık. Frannie çok uzun beklemişti."

Evan'ın ağzı şok içinde açık kaldı. Ah, kahretsin, diye düşündü Joe ona bakarak. Sık sık yaptığı gibi çok fazla şey anlatmıştı. Evan'ın anlayışlı tavrı yüzünden rehavete kapılıp çok şey ele vermişti. Ve Evan'ın sağlıkcı zihni bunun peşini bırakamayacaktı. "Neden?"

Joe hiçbir şey söylemedi ki bugünlerde en iyi ve tek seçenek bu gibi görünüyordu.

"Onu ne kadar süre öyle bırakmıştı? Mesela bir saat falan mı?"

"Hayır! Yarım saat."

"Yarım saat," dedi Evan duyduklarına inanamayarak. "Yarım saatte çok şey yapılabilirmiş."

"Biliyorum," dedi Joe. Bunu açıklayamazdı. Panik, korku, yaşadıkları şok. Olaylar şu anda bile zihninde oturmuş değildi.

Kanın kokusu. Frannie'nin farları yakması. Joe tekrar, "Her şey bulanık," dedi. "Her neyse," diye ekledi, "röntgeni inceledikten sonra sahiplerini arar mısınız?"

"Elbette," dedi Evan rahatlıkla. "Elbette, Joe. Patron sensin."

CATHY

"Kalabilir miyim?" dedi Cathy. Islak çimenliği geçerlerken babası, "Elbette kalabilirsin," dedi. "Yatağın hazır."

Cuma gecesi geç saatlerdi. Cathy, ailesinin evine sığınmıştı. Polisi aramak ve kendini gönülsüzce ihbar etmek istiyordu. Herkesin kâbusu olan bu duruma bir son vermek için.

Buraya da bu yüzden gelmişti.

Tom onu iki kez aramış ama Cathy ikisinde de cevap vermemişti.

"İyisin, değil mi?" dedi Owen. Cathy şaşkınlıkla karanlıkta ona döndü.

"İyiyim," dedi.

"Pekâlâ," dedi Owen ve sonra omzunu tutmak için uzandı. "Moralsiz görünüyorsun."

Cathy babasına baktı. Ona nasıl söyleyebilirdi? Rosie'nin ölümünden sonraki günleri, haftaları ve ayları düşündü. Cathy'nin onun ölümündeki rolünden hiç ama hiç bahsetmemişlerdi. Cathy dile getirmelerini beklemişti. Hastaneden eve Rosie olmadan döndüklerinde. Cenaze töreninde. Konunun üstünü kapatmış-

lardı, bu aile sırrını titremeye devam eden radyoaktif bir madde gibi yerin altına gömmek için beceriksizce uğraşmışlardı. Ancak bazı açılardan Cathy'ye karşı davranışları değişmişti, daha soğuk, daha dargın olmuşlardı. O etraftayken annesinin davranışları Cathy'nin canını sıkıyordu.

Rosie'nin ölümünden üç ay sonra Cathy'nin doğum günüydü ve ona bir kartla bir hediye çeki armağan etmişlerdi. O kadar. Cathy o hediye çekini hâlâ saklıyordu. Kullanmadan, yaptığı hata sonucunda başına gelenlere dair korkunç bir hatırlatıcı olarak sonsuza dek saklayacaktı.

"Şey, biliyorsun," diye fısıldadı babasına, kız kardeşinin yaptığı hatanın ardından aniden umutsuzca kendisinin de geçmişte yaptığı hatayı sormak istedi. Hiçbir şey söylemeden birkaç saniye babasının gözlerine baktı. Alçak sesle, "İyi insanların bazen işleri düpedüz batırabileceğine inanıyor musun?" dedi.

"Elbette batırabilirler." Gecenin karanlığında gözleri sertleşmiş gibi görünüyordu ve Cathy aniden geri dönüşü olmayan bir çizgiyi geçmekte olduğu hissine kapıldı. "Neden?" diye sordu babası.

"Öylesine sordum," dedi usulca, gözyaşlarının arasında. Babasının da gözlerinin yaşlarla parladığını gördüğünden emindi.

"Tatilde bir şey mi oldu?" diye sordu babası. Cathy bitkilerin üzerine düşen yağmurun sesini duyabiliyordu. Babasının bu soruyu doğrudan sorması onu şaşırtmıştı. Genellikle düşüncelerini bastırır, ne olursa olsun bir şey söylemek yerine hiçbir şey söylememenin daha iyi olacağını düşünürdü. Cathy başını kaldırıp babasına baktı.

"Ufak tefek şeyler."

Babasının anlatacağı son insanlardan biri olacağını düşündü acıyla. Hayatının en önemli kısmında yanında olmamıştı ve bunun izleri sonsuza dek Cathy'nin yaşamını etkileyecekti.

"Umarım ciddi bir şey yoktur." Bir an için babasının bakışları gözlerine kenetlendiğinde Cathy onun bilip bilmediğini

merak etti. Biliyor olamazdı. Ama belki de bazı ebeveynler belki şeyleri sezebiliyordu.

“Tatilden döndüğünüzden beri çok... çok yakın görünmüyorsunuz. Ve biliyorsun, hepimiz için zor bir haftaydı. İyi olup olmadığını merak ettim.”

Cathy neredeyse bir adım geri atacaktı. Rosie’nin doğum günü. Cathy, merhum kız kardeşinin yüz hatlarına o kadar takılmıştı ki şimdi onları zar zor hatırlıyordu, daha önce defalarca gördüğü fotoğraflarına bakma ihtiyacı hissetti. Onun yetişkin hâlini hayal edemiyordu. Belki Cathy’nin müttefiki olurdu, belki de kardeşlik üçgeni yerine bir dörtgen olurlardı.

“Rosie,” dedi Cathy. Babası durdu ve başını salladı. “Rosie’nin doğum günü haftasında genelde hiçbir şey yapmazsınız.” diye ekledi usulca.

“Annen yapmak istemiyor,” dedi babası. Bu sözü Cathy için taşları yerine oturttu. Belki de artık Tom’la görüştüğü için farklı bir bakış açısına, bir ilişki perspektifine sahipti. Davranışlarının, kaygısının, içine kapanıklığının sebebi belki de annesiydi. Babası bunu ifşa etmemek için önüne perde çekmişti.

Cathy, “Anlıyorum,” dedi. “Eh... Hepimizin kusurları var, değil mi?” diye ekledi, o yapmacık doğum günü hediyelerini, neşe ve sevgi eksikliğini hak edip etmediğini düşünerek. Şimdi bunu tersine çevirmek için yapılabilecek herhangi bir şey olup olmadığını merak etti.

“Bizim var,” dedi babası ve elini yavaşça omzundan aşağı indirerek Cathy’nin elini sıktı. “Annenin de benim de.”

“Ya benim?” dedi Cathy.

“Sen mükemmelsin,” diye fısıldadı babası. Bakışları eve kaydı. Cathy’nin elini daha sıkı kavradı ve sarılmak için onu kendine çekti. Cathy’nin kulağına, “Bu yıl otuz yaşında olacaktı,” diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedi Cathy. Sadece evden yansıyan ışıklarla aydınlanan bahçenin sessiz ve karanlık olması sohbeti kolaylaştırıyordu. "Çok üzgünüm."

"Ama üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi babası. "Senin üzgün olmana gerek yok."

"Ama üzgünüm," dedi Cathy ona. "Biz hiç... hiç oturup bu konuyu konuşmadık."

"Konuşmamıza gerek yoktu," dedi.

Cathy, "Bence vardı," dedi. Babası razı gelmekle karşı çıkmak arası bir ifadeyle dudak büktü. Bu tavrı Cathy için bir başarı değildi ama yine de bir şeydi sonuçta. Cathy başını salladı, elini bırakıp eve doğru yürüdü. Babasından koparabileceği tek konuşma buydu.

Üst kata çıkarken babasının ona seslendiğini duydu. "Sandığın içine bir bak," dedi. Tam olarak neden bahsettiğini biliyordu.

Tek başına üst kata çıktı. Owen ve Maria, çocuklarının yatak odalarına neredeyse hiç dokunmamışlardı. Bu, babasından çok annesinin işiydi. Misafir varmış yokmuş aldırmadan, bakımlı bir müze gibi her hafta odaları temizlerdi.

Cathy'nin odası sonuncuydu, ahşap, engebeli zeminli uzun bir koridorun en sonundaki kapıydı. Gıcırdayan kapıyı açtı. Yatak odası eşyasız bir yer kadar soğuktu, eski pirinç radyatörü açmak için yatağın yanına uzandığında parmaklarının altında metal vananın soğukluğunu hissetti. Çocukken yatak örtüsünü bu radyatörün arkasına sıkıştırır ve hemen yanına uzanarak bacaklarını ısıtırdı.

Biri sandığın üzerine katlanmış bir pijama bırakmıştı. Cathy yumuşak kumaşa dokundu. Eski pijamalarıydı. Onları uzun zaman önce burada bırakmış olmalıydı. Pijamaları kenara çekip Osmanlı tarzı sandığı gıcırtyla açtı. İçinde bir kutu vardı. Üzerinde kaligrafi yazısıyla adı yazıyordu. Kutuyu açtı, içinde eski okul karnelerini, birkaç bebeklik tulumunu, birkaç tane dördünün ve birkaç tane de Rosie'nin tekli fotoğrafını buldu.

Bir tanesinde dondurmasını düşürmüştü, yüzünde şok olmuş bir ifade vardı. Diğerinde o ve Rosie dize kadar gelen gölde yürüyorlardı ki bu Rosie öldükten sonra annelerinin Cathy'ye yasakladığı bir şeydi. Birkaç dakika sonra kutuyu kapattı ve annesinin en azından bu şeyleri saklayacak kadar onu umursadığını düşünerek öylece oturdu. Her ne kadar bu kutuyu Cathy'nin hatasından önce saklamış olsa da.

Odasının içindeki banyoya girdi. Küçük bir yerdi, sadece bir duş, tuvalet ve lavabo vardı ama Cathy burayı her zaman sevmişti. Rosie'nin ölümünden sonraki kötü günlerde, bu odayı bazen kimsenin gelip onu rahatsız edemeyeceği müstakil bir daire gibi kullanırdı.

Pijamalarını giyip üzerinden çıkardıklarını tıpkı bu evdeki bütün Plantların yaptığı gibi kirli sepetine koydu. Kirliler son-
suza dek el değiştiriyordu. Hepsi evden ayrılmış olsa da kökleri birbirine dolanmış gerçek birer bitki¹⁴ gibi hiçbiri tam olarak buradan ayrılamıyordu.

Peki neden ayrılamıyorlardı? Cathy makyajını silerken aynada kendi gözlerinin içine baktı. Frannie'ninkilere çok benziyordu. Joe'nunkilere, Rosie'ninkilere. Şekil, renk, boyut. Hepsi aynıydı. Babasının söylediklerini düşündü. Yirmi yıl sonra, ağzından bir nebze olsun doğru bir söz koparabilmişti. Nasıl bu kadar kısa, bu kadar geç olabiliyordu.

Plantlar yabancılara karşı çok bağlı bir aile gibi görünüyör olabilirdi. Cathy makyajını çıkarmayı bitirerek kirli pamuk top-
larını üst üste yığdı. Çok hafif bir makyajın kalıntılarıyla kap-
lıydılar. Kimyasallardan ve silinmekten kıpkırmızı olan yüzünü izlerken, ama biz birbirimize bağlı değiliz, diye geçirdi aklından.

Ailelerin ne kadar garip olduğunu düşünerek banyo ayna-
sındaki yansımına baktı. Hâlâ bir aradaydılar, pijamalarını

14 Yazar burada İngilizce karşılığı "plant" olan bitki kelimesiyle ailenin so-
yadına gönderme yapıyor. -ç.n.

paylaşıyorlardı, kirli çamaşırlarını birleştiriyorlardı. Her şeye rağmen. Cathy bunun olumlu bir şey mi yoksa olumsuz bir şey mi olduğundan emin değildi. Aile olmak böyle bir şey değil miydi? Problemleri görmezden gelerek travmanın geçmişlerinde bıraktığı kara deliklere rağmen yine de birbirini sevebilmek. Bazılarının Joe gibi öfke sorunları oluyordu. Bazıları Frannie gibi hiçbir şeyin farkında olmadan mutlu yaşıyordu. Ve bazıları da Cathy gibi, yeni deneyimlerden *-herhangi* bir deneyimden-korkan soğuk işkoliklere dönüşüyordu.

Rosie öldükten sonra aileleri, yeni bir şey yapmak için tekrar yumuşatılan kil misali yeniden şekil almıştı. Joe ve Frannie daha sıkı fıkı olmuştu. Anne babası da değişmiş, babası içine kapanmış, annesi kaygıya boğulmuştu. Ve Cathy, suçlu Cathy, yalnızlığa terk edilmişti. Peki bu adil miydi? Az önce bahçede bunu ilk defa böyle düşünmüştü. Konuya daha önce hiç olmadıkları kadar yaklaşmışlardı. Babasının, elini sıkışı. Cathy'nin gözyaşları. Babasının onu affettiğini belli etmesi. Bu yeterli olabilirdi. Cathy için yeterli olabilirdi.

Şimdiki koşullarla ne kadar benzeştiğini düşündü. Derinlerde bir yerde, bir kez daha yalnız olduğuna, üçgenin en savunmasız ucundaki kişinin ihanete uğramak üzere olduğuna dair acı verici bir hisse kapıldı. Mecbur bırakılmadan önce harekete geçmesi gerektiğini düşünüyordu.

Yatak odasına geri döndü. Yağmurlu gece pencereyi karartmıştı. Radyatör sıcak suyla dolarken tıslamayı andıran sesler çıkarıyordu. Yatağın yanında bir mum yaktı, yıllar önce, on altı yaşındayken aldığı bir mumdu bu. Klasik bir kilise mumu. Tozlanmış balmumundan büyük, şişman bir sütun. Pencere pervazındaki diğer mumları da yaktı. Eski gümüş şamdanlarda koyu yeşil ince uzun mumlar. Cathy için gece nöbeti tutuyorlardı.

Gözlerini aşağıdaki sokağa dikerek annesinin fotoğrafları toplayıp bazılarını eleyişini hayal etti.

Kapısı hafifçe tıklatıldıktan sonra yavaşça açıldı. Cathy dönüp Frannie'yi görünce şaşırdı. "Babam burada olduğunu söyledi," dedi hafifçe omuzlarını kaldırarak.

"Ah," dedi Cathy pijamalarıyla orada dikilerek. Odaya yanmış kibrit ve kaloriferden gelen o saç düzleştirici kokusu yayılmıştı. Oda yavaş yavaş ısınırken sıcaklıkla beraber uzuvları pijamasının içinde gevşemeye başladı. "Neden buradasın?"

"Paul tam bir baş belası olmaya başladı. Çok huysuz. Sanırım çok fazla yeni kelime öğrendiği için böyle. Çoğunlukla da dinozor isimleri. Ben de bu gece burada kalırız diye düşündüm," dedi. İnce kollarını kendine doladı. "Kalp kalbe karşıymış. Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi Cathy.

"Gerçekten mi?" dedi Frannie kaşlarını çatarak. Alt kattan Paul'ün çığlıklarını duydular, gergin görünen Frannie kaskatı kesildi. Sonra annelerinin sesi geldi. Sözlerini tam seçemediler ama tiz bir sevgi nidasının ardından mutlu bir ses duyuldu, Frannie buruk bir şekilde gülümsedi.

Cathy'nin çantasını kenara çekip yatağın ucundaki mavi kumaş pufun üzerine oturdu. "Joe bana yolun kenarındaki ormanı aradıklarını söyledi."

"Üzgünüm," dedi Cathy. "Keşke... Bilmiyorum. Umarım... bizden şüphelenmemişlerdir."

"Evet. Umarım öyledir. Gerçekten, nasılsın?"

"İyiyim Fran," dedi.

Frannie, "Birbirimize düşman olmamızı istemiyorum," dedi. "O belgede Joe'nun adının yazdığını biliyorum... bana da mantıklı gelmiyor."

"Birbirimize düşman olmuyoruz, öyle olduğumuzu kim söyledi?"

"Kimse," dedi Frannie, Cathy'nin beklediğinden daha yüksek bir sesle. "Ben sadece... bilmiyorum. Sen bu aralar kendinde değil gibisin."

"Sence belgede neden onun adı yazıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Dedğim gibi mantıklı gelmiyor."

"Çoğu şey mantıklı gelmiyor."

Frannie'nin yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Ne gibi?"

Kahretsin, diye düşündü Cathy, aynadaki kara gözlerini hatırladı ve Tom'u, ona söylediği her yalanı, Frannie yüzünden artık daha öncekiler gibi ilişkiler kuramayacak olmalarını düşündü. Bir anlık fedakârlık yüzünden. Cathy birdenbire ve ilk kez gerçekten bu eylemini geri alabilmeyi diledi.

"Joe'nun gerçekten de bir suç..." diye başladı.

"Bence onun bile hiçbir fikri yok." Frannie pembe elini göğüs kemiğine götürdü. "Joe'yu tanıyorum, bu konuda yalan söylemiyor."

"Evet." Cathy nevresimin ucundaki çıtırtıları kapattı. "Bunu seksenlerden beri kullanıyorlar," dedi, yorganı ucundan tutup çırparak.

"En az," dedi Frannie. "Asla yeni bir şey alıyorlar."

Cathy buna güldü. "Biliyorum. Biliyor musun, eskiden de öyleydiler."

"Gerçekten mi?"

"Eskiden her cumartesi alışverişe giderdik. Annem kasabaya giderken bizi de götürürdü."

Yeşil mumlardan birinin yanından bir damla erimiş mum aşağıya doğru akmaya başladı. Cathy, damlanın arkasında salyangoz gibi ıslak bir iz bırakarak hız kazanışını izledi.

Frannie, "Bunu sonsuza kadar saklamamız gerektiğine inanıyorum," dedi. "Kimseye söylemeden. Bilirsin ya?"

"Biliyorum." Cathy ona neredeyse Tom'dan bahsedecekti. *Daha başlamadan elimden aldığın şeye bak ve gör,* diyecekti. Ama yapamadı.

"Ama en kötü yanı bu olmalı. Değil mi?" Frannie'nin ses tonundaki bir şey ona çocukluklarını hatırlattı. Ailenin en küçüğü Frannie, büyüklerden teselli bekliyordu.

"Öyle olduğuna eminim," dedi Cathy. Bunu söylerken ~~çeneli~~ titriyordu. "Fran," dedi usulca.

"Efendim?"

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Ne?" dedi Frannie, ağzı şaşkınlıkla aralandı.

"Ben sadece... şey hissediyorum. Bilmiyorum. Bir **erkek**le tanıştım," dedi, kardeşler arasındaki bağ karşı koyamayacağı kadar büyüktü.

"*Erkek* mi?" dedi. Frannie'nin yüzüne gün doğumu kadar hızlı bir gülümseme yayıldı. "Sen mi?"

"Ben," dedi Cathy gülerek. "Onunla bagajlarımızı beklerken tanıştım."

"İtalya'dan dönerken mi?"

"Evet, o da İtalya'daymış."

"Neden?" dedi Frannie hemen. Cathy kaşlarını çatı, sorusunu anlamamıştı.

Frannie hiçbir şey söylemedi. Sonra: "Söylemedin..."

"Ne?"

"Ona söylemedin, değil mi?"

"Ah, hayır," dedi Cathy. "Hayır."

"Asla bilemezsin..."

"Ne?" dedi Cathy, nevrresimdeki eski plastik çitçitlerle oynayarak.

Frannie konuşmayı sonlandırmak istediği zamanlarda yaptığı gibi ayağa kalktı. "Odalarımızın hâlâ aynı olması ne kadar tuhaf değil mi?" dedi. Parmağını şifonyerin üzerinde gezdirdi. Tertemizdi.

"Tom konusunda ne demek istedin?"

Frannie doğrudan Cathy'ye baktı. "Sen onun... söylediği kişi olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Cathy neredeyse dehşet içinde gülecekti. "Ne?" dedi. "Onun gizli polis olduğunu falan mı düşünüyorsun?"

Şaka yapıyordu ama Frannie gülmedi. "Aynı tarihlerde Verona'da olmasını tuhaf buluyorum. Ve sen... bilmiyorum. Daha dönele çok olmadı..."

"Ah, yani çok hızlı gidiyorum, öyle mi?" Gözleri buluştu ve sonra Frannie donuk bakışlarını ablasından kaçırdı.

"Hayır," dedi Frannie. "Ne istiyorsan yap. Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Ben sadece... sen bana yardım ettin. Ve şimdi de..."

Cathy derin bir nefes verdi. Nihayet. Nihayet. Nihayet. Bir nevi minnet göstergesi.

"ASOS'u talan etmemiz gerekiyor mu? Artık erkek arkadaşın varsa yani?" dedi Frannie.

Cathy gülmeden edemedi. "Evet," dedi. "Gerçekten etmemiz gerek."

"O zaman yapalım," dedi Frannie.

Cathy kabul etti ve bir süre samimi bir sessizlik içinde oturdular.

"Evan'ın bildiğini biliyorum," dedi Frannie. "Joe söyledi."

"Biliyorum," dedi Cathy. "Bu durumda... iyimser olmak zor."

"Öyle."

Kaloriferin sıcaklığı, mumların dans eden ışıkları, penceredeki yansımaları ve kardeşinin gecikmiş teşekkürü. Hepsi Cathy'nin içinde birleşerek bir an için kendini unutmalarına neden oldu, gerçek Cathy erimiş çikolata gibi çatlaklardan sızmıştı. "Buna bir son vermek isteyebileceğini hiç düşündün mü?" derken tekrar o üçgeni ve beklemeye katlanamadığını düşündü.

"Son vermek mi?"

Cathy, "Bilmiyorum," dedi. "Şey gibi..."

"Ne gibi?"

"Kazayı benim yaptığımı söyleyebilirim. Senin için. Ve bu duruma bir son veririm. Belki on yıla çıkmış olurum ve daha fazla yalan söylemek zorunda kalmam."

Frannie şok içinde ona baktı ve Cathy, cümle ağzından çıktıktan kısacık bir an sonra gülümsedi. Durumu kurtarmak için sözünü geri almak, neredeyse öyle demek istememiş gibi davranmak istedi.

“Burası çok sessiz,” dedi Tom. Ona mesaj atmıştı. *Bir ara yürüyüşe çıkmak ister misin? Sabah, akşam, hafta sonu, sana ne zaman uyarsa.* Ve Cathy her şeye rağmen cevap vermekten kendini alamamıştı.

Şu anda parkası içinde Cathy’nin kapısının önünde duruyordu. Cathy, bugün de geçen günkü paltoyu giymesinden hoşlanmıştı. Sürekli aynı görünmeye aldırmadan hayatını tamamen sıradan bir şekilde yaşıyormuş gibi olmasında Cathy’ye huzur veren bir şey vardı.

Bugün hava bulutluydu fakat amansız yağmurlar durmuştu. Ön kapıyı arkasından kilitlerken, hava neredeyse sonbahar gibi, diye düşündü. Rüzgârda odun dumanının keskin kokusunu alırken omuzlarında da hafif bir soğukluk hissetti.

Yürüyüşe çıkmak ve *diğer* şeyleri düşünmemek güzeldi. Ormandaki aramayı düşünmemek de.

İşten sonra üzerindeki antiseptiği yıkamak için hızlıca duşa girmişti. Saçlarına Frannie’ninkiler gibi fön çekmişti ve şimdi akşam vakti, alacakaranlıkta kendini fazla süslü ve makyajlı hissediyordu.

Tom beyaz spor ayakkabı ve koyu renk dar bir kot pantolon giymişti. Kürk kapüşonunun içinde yüzünde neredeyse çocuksu bir ifadeyle gülümsüyordu. Belki de gergindi.

Bitişikteki evin açık penceresinden Joe’nun televizyonunun sesi duyuluyordu. Lydia’yla ne izlediklerini neredeyse her zaman duyabilirdi. Bazen Frannie’yi de duyardı. Cathy geç saatlere kadar çalıştığını fark edip etmediklerini merak ederdi. Boş ya-

tak odasını ofise dönüştürüp sabaha kadar çalıştığı için onu yargılayıp yargılamadıklarını.

Frannie buradaki evi Paul'e hamileyken satın almıştı. Ebeveynleri ona maddi destek çıkmıştı. Daha sonra komşusu evini satıp Birmingham'ın merkezine taşınmaktan bahsetmiş ve Joe ona bir teklifte bulunmuştu. Ve ardından bir sonraki ev satılığa çıktığında Frannie hemen Cathy'ye haber vermişti. Böylesi bir tesadüfe ve şanslarına inanamamışlardı. Paul uykudayken Frannie'nin evinde toplanmışlardı. Mutfak masasının çevresine oturup Hint çayı içmiş –Frannie sadece bu çayı içtiği bir dönemden geçiyordu ve Cathy'nin hatırladığı kadarıyla onlar da içsin diye ısrar ediyordu– ve hepsinin düzgün küçük bir sıra hâlinde ayrı evlerde birlikte yaşamaya çalışmasının ne kadar çılgınca olduğunu konuşup gülüşmüşlerdi. “Ah, biz birbirimize oje sürebilecek, sen de Paul'e banyosunu yaptırıp onu yatırabileceksin,” demişti Frannie gözleri parlayarak. Cathy'yi yanında istiyordu. Joe'yu istediği kadar değil ama bu Cathy için yeterliydi. Şimdi geriye dönüp baktığında Cathy burada yaşama kararının ne kadarının kendine ait olduğunu, ne kadarının kardeşlerinin yönlendirmesiyle olduğunu merak etti.

Bir taşra yolunun kenarında oturuyorlardı. Asfalt ya da trafik tabelaları yoktu. Yakındaki çiftçilerin geceleri hayvanları ahıra sokmak için kullandıkları samanın, bir yerlerde açan çiçeklerin, ıslak güllerin kokusu, Frannie ve Rosie'yle birlikte eskiden yaptıkları ev yapımı parfümler gibi havayı kaplıyordu.

“Nereye?” dedi Tom, yanında yürüyerek. Cathy onu Frannie'nin ve Joe'nun pencerelerinin önünden hızla geçirdi. Onunla tanışmalarına henüz hazır değildi. Niyetlerinin ne olduğunu merak edip böyle hissederken olmazdı. Aslında her şeyi merak ediyordu. Çok mu yakınlardı? Bu yakınlıkları yanlış mıydı?

Cathy, “Bu tarafta bir patika var,” dedi. “Tarlaların ortasından geçiyor.”

Tom'un omzu kasıtlı olarak onunkine çarpıyordu. **Hayır**, çarpmak doğru kelime değil, diye düşündü Cathy. **Dokunu**yor, sürtünüyordu. Yumuşak bir şekilde. Yakınlığında sanki **bir** aralarında kibrit çakmış gibi cezbedici bir şeyler vardı. **Ateşle** beraber harekete geçen, âdeta mırıldanan bir şey.

"Nasıl yani, kardeşlerin bu evlerde mi oturuyor?" dedi Tom.

"Evet," dedi Cathy usulca. Nedenini bilmesine de içindeki bir şey bundan utanıyordu. Tom bu durumla biraz fazla mı ilgileniyordu? Ya Frannie onun hakkında haklıysa?

"Vay, fazla samimi," dedi. "Birbirinizi gerçekten seviyor olmalısınız."

Cathy alaycı bir şekilde, "Bazen," dedi.

Tom'u, sakın yüz ifadesini inceledi. Ne yapmaya çalışıyordu, ondan itiraf koparmaya mı?

Aklında dönen soruları görmezden gelmeye çalışarak, "Bugün ne yaptın?" diye sordu.

"Himm, anlatması zor," dedi Tom. "Dört tane naneli Aero yoğurt yedim."

Cathy şaşkınlıkla güldü, Tom ona baktı. "Hayır, gerçekten yedim," dedi.

"Dört tane mi?"

"Dörtlü paket hâlinde satılıyor," dedi omzunu silkerek.

"Başka?" dedi Cathy.

Kirli beyaz gökyüzüne bakarken her şeyin fazla güzel olduğunu düşünüyordu. Yaz alacakaranlığında dolaşmanın bile. Cathy için haddiden fazla güzeldi. Öyle ki zevk almaktan korkuyordu. Bunu kimseye söylememişti. Farkındaydı ama hislerini değiştiremezdi.

İşte buradaydı ve deniyordu, tekrar ve tekrar. Hem bu kez bir farklılık vardı.

Tom, "Dört ders yaptım," dedi, Cathy istemsizce düşündü. Aşırı büyümüş otlarla kaplı, içinden tek kişinin zar zor geçebildiği bir toprak yola döndüler.

“Ya sen?” diye sordu Tom. Garipliklerimden tamamen habersiz, diye düşündü Cathy, ona bakmak için başını çevirerek. “Bugün kaç tane naneli Aero yoğurt yedin?”

“Hiç,” dedi. “Bir kediyi ameliyat ettim,” diye ekledi. “Tiroit bezi ameliyatı.”

“Vay canına,” dedi Tom. Köşeyi dönüp toprak yola girdiler. Cathy’nin hemen arkasında bir şey çatırdadı. İlk başta bir şeyin yola düştüğünü sandı ama sonra Tom, “Gök gürültüsü,” dedi. Bir saniye durakladıktan sonra, “Böyle bir şey yapabiliyor olman çok ilgi çekici,” diye ekledi.

“Ah,” dedi Cathy, utangaç bir şekilde gülerek. “Hayır, aslında çok normal.”

“Bir ineği nasıl ameliyat edeceğini biliyor musun?” Uzakta inekler vardı ama Cathy, Tom’un sorma nedeninin bu olduğundan emin değildi. Rastgele sorular soruyordu ki Cathy buna bayılıyordu, soruları onu konuşkan birine dönüştürüyordu.

Cathy tekrar gülerek, “Deneyebilirim,” dedi.

“Hadi yapalım,” dedi Tom. “Kafasını ben tutarım.” Tıpkı bagaj tesliminde yaptığı gibi çimenlerin üzerine çöktü ve ellerinin üzerine yaslandı. Cathy yanına oturup gökyüzüne baktı. Mavimsi gri bulutlar toplanıyordu. Yine yağmur yağacaktı.

“Nereden başladın?” Cathy’ye doğru eğildi. “Mesela şunu... ameliyat edecek olsan?” En büyüğünü işaret etti.

“O bir boğa,” dedi Cathy.

“Nereden biliyorsun?” Güldü ve ona yandan baktı. Cathy aniden onu konuşturmak için kışkırtmaya çalıştığını hissetti. Cathy’ye bakarken yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. “Boynuzlarından, değil mi?” dedi.

“Boynuzlarından değil, dişilerin de boynuzu olabilir.” Tom’la aynı göz hizasında olduklarından emin olmaya çalışarak üzerinden eğilip işaret etti, “Memeleri yok,” dedi gülerek.

Tom başını geriye atıp güldü. Düzgünce uzanıp kel kafasını çimlere dayayarak gözlerini kapattı. “O zaman o ineklerden

birini ameliyat edecek olsan diyelim,” dedi. “İçlerinde inek var, değil mi?”

“Dördü inek.”

“Pekâlâ. Tamam. Devam edelim,” dedi elini havaya kaldırarak ve yanlışlıkla –Cathy öyle olduğunu düşündü– onunkine dokundu. Midesi yine çalkalandı. Tom’un ince, bronzlaşmış kolları dışında hiçbir şey düşünemez olmuştu. Spor ayakkabılarının içindeki çıplak ayaklarını. Ellerini başının arkasına koyarken tişörtünün yukarıya sıyrılmasını. Sıradan, rahat bir adam gibi görünüyordu. Cathy ona biraz daha yaklaştı. Umurunda değildi. Frannie’nin ne dediği umurunda değildi. Teslim olması gerektiğini, kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünmesi umurunda değildi.

“Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sordu.

Tom gözlerini açıp, “Elbette!” dedi. “Öncelikle şunu söylemem lazım, bence çok seksisin. Ve devam ettikçe bunun da oldukça ilginç olduğunu düşünmeye başlıyorum. Daha doğrusu mükemmel,” dedi mutlu bir şekilde.

Cathy gözlerini tekrar kapattığı için minnettardı çünkü ona bakamıyordu. Yanakları ateşi varmış gibi kızarmıştı. *Bence çok seksisin. Bence çok seksisin.* Cathy’nin zihninde, midesinde, kasıklarında bu sözler dönüp duruyordu. Yanına uzansa ne olurdu? Gözleri üzerinde gezindi. O sıkı belinde. Beyaz tişörtünde. Ona yaklaştı. Tom gözlerini açmadan bile bir şekilde bu hareketini hissetti ve gerisini o halletti. Güçlü bir kol onu aşağıya çekti, ta ki boylu boyunca yanına uzanana ve başı göğsüne dayanana dek. O sera kokusu nihayet her yanını sarmıştı.

“Pekâlâ, ilk adım,” dedi Tom ve Cathy onun bir cerrah becerisiyle bu gerginliği kesip sohbete geri döndüğü için memnun oldu.

Cathy, “İlk adım, ineği samandan kesmek olur,” dedi. Tom yan dönerek ona baktı, o da aynısını yaptı, ikisi de dirseklerinden destek alıyorlardı. Sanki yataktaydılar. Cathy’nin gözleri kocaman

açıktı. Pek tanımadığı bir adamla nemli bir tarlada yatarak ne yapıyordu? "Anestezi uygulanır," dedi gülerek. "Devam etmemi gerçekten istiyor musun?"

"Tabii ki."

Cathy, "Tamam, ardından klorheksidinle kaplanır," dedi. Tom gözlerini kocaman açınca, "İyot gibi. Yani sanırım öyle diyebiliriz. Çiftlik hayvanları konusunda biraz paslandım," diye ekledi.

"İneğin bu sezaryene ihtiyacı var, Cathy," dedi. "Yoksa bu zağılar ölecek."

Eli Cathy'nin kalçasına kaydı. Cathy kahverengi gözleriyle buluştuğunda Tom dudağını ısırды ve vücudunu çimenlerin üzerinde ona doğru kaydırды.

"Sırada L çizgisi var," dedi. "Lokal anestezi yapılır ve etrafına steril örtü serilir, böylece sadece karın açıkta bırakılır."

"Çok akıllısın," dedi. "Çok havalı." Uzaklara, ineklere baktı. "Umarım atlatırlar."

Cathy gülümsemesini engelleyemeden bakışlarını yere indirdi. "Daha fazlasını öğrenmek istiyor musun?"

Tom başını yana eğerek ona baktı.

İri bir yaz yağmuru damlası Tom'un kafasına çarptı ve Cathy daha önce birinin kafasını avuçlamayı hiç şimdi olduğu kadar isteyip istemediğini merak etti. Ona biraz daha yaklaştı. Gövdeleri birbirine yaslanmıştı. Cathy gözlerine baktı, Tom onunla dalga geçmiyor, geri çekilmiyor ya da gülmüyordu. Dudaklarında yarım bir gülümsemeyle sadece bekliyor, beklerken gözlerinin içi parlıyordu. Sadece onu bekliyordu. Yağmur tam olarak başladığında Cathy ona doğru eğildi. Dudakları ilk başta yumuşak, dikkatli bir dokunuşla buluştu. Tom hemen ağzını araladı. Önce ılık, sonra sıcak. Eli Cathy'nin kalçasından yukarıya doğru hareket etti, sırtını kavrayarak onu tamamen sardı ve kendine doğru çekti. Cathy'nin gözleri kapalı olmasına rağmen fotoğraf makinesinin flaşı gibi şimşek çaktığını ayırt

edebiliyordu. İki saniye sonra gök gürültüsü geldi. Ayrıldılar. Cathy'nin hissedemediği yağmur yüzünden yüzleri ıslanmıştı. Tom'un gözlerinin içine baktı.

"Eh," dedi Tom bir anlık suskunluktan sonra.

Cathy, "Çok yağmur yağıyor," dedi.

"Ve biz de oturmuş *inekleri* ameliyat etmekten bahsediyoruz." Tom tek kaşını kaldırdı. "Bu bir nevi suç, değil mi?"

Cathy onun göğsüne doğru kıkırdadı. "Belki öyledir," dedi.

"Veteriner polisini arayın. Polisi arayın," dedi Tom. Onu kendine daha da çekti. Göğsü sertti. Cathy'nin elleri sıcacık parkasının ve tişörtünün altında yolunu buldu ve sonunda... nefesini verdi. Tenine ulaşmıştı. Başını kaldırıp ona baktı ve hayatında bir kez bile söylemediği bir şey söyledi: "Bana gelmek ister misin?"

GÜNÜMÜZ

DURUŞMANIN İLK GÜNÜ: R. - PLANT DAVASI

Dava vekili, “Ormanın yanında, evet,” dedi. “Ve anladığımıza göre hemen oraya gömülmüş, doğru mu?”

Tanık kürsüsünden boğuk bir sesle, “Evet,” dedim. Aklıma Tom’la kırsalda gezdiğimiz gün geldi ve göğsümde bir sızı hissettim.

Joe kararlı bir şekilde karşıya bakıyordu. Keşke Frannie burada olsaydı. O bakışmayı bilir, Joe’nun aksine anlamlı bir bakışın altındaki imayı fark ederdi.

Duruşmadaki katılımcıların sayısı bir an için dikkatimi dağıttı. Yargıç, avukatlar, dava vekilleri ve jürinin yanı sıra bir de basın, yemin için İncil’i getiren kâtip ve stenograf vardı. Hepsi benimle ilgili bir yargıya varmış olmalıydı ama profesyonellik maskesinin altında iyi saklıyorlardı.

“O ormanlık arazi aslında size ait değil, değil mi Bayan Plant? Orası sizin araziniz değildi, doğru mu?”

“Evet. Artık hiçbirisi bize ait değil,” dedim. Verona’daki evi satmıştık. Oraya bir daha asla geri dönemezdik, oralara yabancılaşmamış olsak bile gidemezdik. Görünüşe göre sessiz sedasız etrafta dolaşan ve son anda ormandaki noktayı görmek isteyen,

fotoğrafını çekip İtalyan gazetelerine satan gurbetçi bir çift değerinin çok altında bir fiyata satmıştık.

“Evet, villayı geçen sene sattınız değil mi? Ve bedelini-”

“Bölüştük.” Bunu söylerken Joe’ya bakamadım.

“Doğru. Temmuz ayına, olayın ertesine, cesedi gömdükten sonrasına dönelim. Will’i nereye gömdüğünüze dair herhangi bir işaret var mıydı? Yoksa gömüldüğü yeri çok mu iyi sakladınız?”

“Ben...”

Dava vekili, sanki zorluk çıkarıyormuşum gibi, “Bayan Plant,” dedi. Jason, avukatımın omzuna dokunmak için uzanınca adam otomatikman ayağa kalktı, sanki ağır çekimde bir kutunun içinden fırlamış gibiydi. Yakın zamana kadar Jason’ın mesleki anlamda ne kadar güçlü olduğunun farkında değildim, onu Google’da arattığımda anlamıştım: Midlands bölgesinin en başarılı ceza avukatıydı. Frannie artık onu tutamayacak olsa da başlangıçta onu seçmesine şaşmamalıydı.

Avukat, “Sayın Yargıç,” dedi, “tanığa zor sorular soruluyor ve ben bu soruların maksadını anlamakta güçlük çekiyorum.”

Yargıç tek kelime etmeden dava vekiline baktı, adam özür dilercesine, “Ben sadece cesedin iyice saklanıp saklanmadığını anlamaya çalışıyorum,” dedi.

“Öyleyse devam et,” dedi yargıç. Avukat cevap vermemi bekleyerek bakışlarını bana çevirdi.

“Hayır, işaret falan yoktu, dışarıdan bakan kimse anlayamazdı,” dedim usulca. “Hiçbir şekilde fark edilmezdi.”

“Teşekkürler, Bayan Plant. O kadar da zor değildi, değil mi?”

Jason ayağa kalkarak, “Sayın Yargıç,” dedi. “Bunun mahkeme kurallarına aykırı olduğunun farkındayım ama tanığımız... o şu an zor bir durumda...”

“Bay Granger,” dedi yargıç şaşırılmış bir ses tonuyla, “Plant ailesinde ne gibi bir sorun ya da başka türlü olay dönüyor bilmiyorum ama korkarım müvekkiliniz *yöneltelen soruları cevaplamakla yükümlü.*”

Jason tekrar yerine oturup bana çaresiz, mahcup bir bakış attı. Ona gülümsemeye çalıştım: Bir çocuğun umursamaz gülüşüyle. Ama zorlukla zaptedebildiğim gözyaşlarım ve yaşadığım duygusallıkla dudaklarımın titremek üzere olduğunu biliyordum.

“Hayır, hayır,” dedim, tanık kürsüsünde sabırlı olmaya çalışarak. “Lütfen devam edin. Konuşalım bitsin. Sormak istediğiniz her şeyi sorun.”

GEÇMİŞ

JOE

Joe, cuma gecesi ameliyattan sonra dizdanını ve telefonunu almak için klinikteki odasına girdiğinde Evan oradaydı. Joe'nun gidecek hiçbir yeri yoktu. Lydia onunla konuşmuyordu. Carina ormanlık alanda yapılan aramayla ilgili güncelleme istediği son telefonuna geri dönmemişti. Ve şimdi Evan'la uğraşmak zorundaydı.

Evan orada öylece durdu ve beklemekten başka bir şey yapmadı. *Vets 24* önlüğü, kot pantolon ve tişört giyiyordu, kolunda ceket asılıydı. Otobüs bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Yanlış odaya mı girdin?" dedi Joe ona.

"Hâlâ burada olmana sevindim," dedi Evan. Yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle Joe'ya baktı.

"Şimdilik," dedi Joe sertçe. "Çıkmak üzereydim. Seni bu gece için buraya mı kapatayım yoksa..."

"Düşünüyordum da." Evan üstünlük taslayan bir adamın öz güveniyle ona bakıyordu. Sırtını *Vets 24*'ün kraliyet mavisi duvarına vermiş, köpekler için ideal kiloyla ilgili bir posterin yanında duruyordu.

"Ne hakkında?"

"Cathy'yle bana anlattıklarınız hakkında."

“Pekâlâ...” dedi Joe ve kelimelerin dudaklarında öldüğünü hissetti, gerçekten öyleydi.

Konunun nereye varacağını biliyordu. Aptal değildi. Tam işler daha kötüye gidemez diye düşündükleri anda vücutta ilerleyen amansız bir hastalık gibi daha da kötüye gitmişti. Evan’ın bakışlarına kayıtsızca karşılık verdi.

Joe aniden kendini Evan’a karşı savunmak durumunda kalıp kalmayacağını merak etti. Evan ondan daha kısa ve daha tıknazdı ama daha güçlü değildi. Evet, muhtemelen onu kavgada yenebilirim, diye düşünürken buldu kendini, özellikle de son zamanlarda aldığı kiloyla. Yüce İsa diye düşündü. Bu nereden çıkmıştı şimdi? “Konu nedir?” dedi Evan’a.

“Bence kliniğe soyadı Plant olmayan bir ortak lazım.”

“Tamam.”

“Tamam mı? Yönetime yeni kan lazım.”

“Yönetim yok,” dedi Joe sertçe. “Burada ortaklık işliyor.” Kedi baskülünü kapattı ve sırf yapacak bir şey olsun diye cam köpek maması kavanozunun kapağını iyice sıktı.

Evan yüksek sesle gülerek, “Bak,” dedi ve Joe bunun olacağını biliyordum diye düşündü. Evan paragözün tekiydi. Tam bir fırsatçıydı. Maddi anlamda çıkmış durumdaydı. Joe bunu düşündükçe yüzünü buruşturdu. Her şey ne kadar açıktı.

Evan tamamen karakterine uygun hareket ediyordu, sadece Joe durup onun hamlesini yapmasını beklemişti. Neden? Büyük aptallık etmişti.

Evan’dan uzaklaştı. Şu anda ona bakmak acı veriyordu. Bilgisayarını kapatmaya konsantre oldu. *Kapatmak istediğinizden emin misiniz?* diyordu ekranı.

“Ee?” dedi Evan.

“Bana şantaj mı yapıyorsun?”

Evan yine güldü. “Yani... Joe. Bu fırsatı kullanmayarak delilik etmiş olurum, değil mi?” dedi. Bunu gerçekten soruyor olamaz, diye düşündü Joe ona şaşkınlıkla bakarak. Joe olsa bu

fırsatı kullanır mıydı? Hayır, kullanmazdı. Evan'ın yerinde olsaydım bana verilen bilgiyi unutmaya çalışırdım, diye düşündü kasvetli bir şekilde.

Evan, "Düşünmene izin vereceğim," dedi. Dönmeden arkasına uzanıp kapıyı açtı, ardından loş ışıkla aydınlanan boş resepsiyondan geçti ve arkasına bakmadan ön kapıdan çıktı. "Asla umursamadığın ikinci işimi bir an önce bırakmayı iple çekiyorum," diye ekledi usulca.

Joe, "Umursuyordum," diye bağırdı arkasından.

Kendini durmaya zorladı. Kalp atışlarının yavaşlaması için nefes alması gerekiyordu. Dün gece yatakta, bu işi batırırlarsa, kendisi bizzat içine sıçarsa Paul'ün bir sabah annesiz uyanacağını düşünerek panik atak geçirmişti.

Bazı günler patlayacakmış gibi hissediyordu. Kliniğin önüne baktı. Resepsiyonun camları buğulanmıştı, camdan aşağıya akan amansız yaz yağmuru binlerce parmak değmiş gibi izler bırakmıştı.

Dışarıya, yağmura çıkması ve bunaltıcı ilaç kokularından, loş ışıktan uzaklaşması lazımdı. Kapıyı hışımla açıp arabasına bindi.

Başını serin ve mumsu bir his veren direksiyona yasladı. Tanrım, keşke Lydia'yı arayabilseydim, diye düşündü.

Bunun yerine Cathy'yi aradı. Lydia hazır olana kadar onunla konuşmayacaktı, bunu biliyordu. "Seni görmem gerek. Hemen."

"Hemen mi? Joe, yataktayım."

Joe saatine baktı. "Saat sekiz."

Cathy buna yanıt verme zahmetine girmedii.

"Ne zaman görüşebiliriz?" diye sordu Joe.

"Ne oldu?"

"Seninle konuşmam gerek."

Cathy'nin telefondan duyamayacağı kadar kısık bir sesle bir şeyler söylediğini duydu ve kaşlarını çattı. "Yanında biri mi var?"

"Hayır," dedi Cathy. Duraksadı. Ardından tiz bir sesle, "Joe," dedi.

"Ne?"

“Beni gelmeye zorlama.”

“Evan bize şantaj yapıyor.”

Bu seferki duraksama o kadar uzun sürdü ki Joe telefonun kapanıp kapanmadığını kontrol etmek için aleti kulağından uzaklaştırıp baktı. Sonra Cathy patlamaya hazır bir yağmur bulutu gibi ağır bir sesle, “Hemen geliyorum,” dedi.

“Frannie’nin evine git,” dedi ama söylemesine gerek bile yoktu. “Onun da yanımızda olması gerekiyor.”

Joe soğukkanlılıkla, “Evan konusunda bir şeyler yapmalıyız,” dedi. “Az önce bana şantaj yaptı.” Frannie’nin arka kapısının önünde yan yana oturmuş, her yeri ot bürüyen bahçesine bakıyorlardı. Bahçedeki naneler her yere yayılmış, çalıların ve lavantaların etrafına dolanmıştı. Bu durum Frannie’nin umurunda değildi.

Yerden tavana pencereler tüm arka duvarı kaplıyordu. Joe, Cathy ve Frannie bir fanustan dışarı bakan balıklar gibiydiler.

“Ne?” dedi Frannie, Joe bir an için mantıksızca onun bayılmak üzere olduğunu düşündü. Ellerini Frannie’nin yüzünün iki yanına yerleştirdi. Çizgili tişörtünü kot pantolonun içine sokarak incecik belini ortaya çıkarmıştı.

Frannie sonra güldü, sert, alaycı, acı bir kahkahaydu bu. Hiç Frannie’ye uygun bir davranış değildi. “Daha ne kadar kötü olabilir, değil mi?”

“Komik değil,” dedi Joe.

Frannie kollarını kendine dolayıp ona duygusuz bir ifadeyle bakarak, “Öfkeden kuduracak değilim,” dedi. “Bu yüzden kutsal sözlerini kendine sakla. Bu bir TV şovu değil.” Ona bakmadan –hâlâ her hafta Joe için satın aldığı– kırmızı şarap şişesini açtı. Kutsal ritüelleri de artık lekelenmişti.

“Neyin var senin?” dedi Joe ama Frannie cevap vermek yerine ondan uzaklaştı. “Evan bizi ihbar edecek,” diye ekledi.

“Ne istiyor?” dedi Cathy. Yüzü solgundu, sanki uyumamış ya da hastaymış gibi. Dudakları kurumuş, gözleri baygınlaşmış ve göz altlarında koyu renk halkalar oluşmuştu. Joe bir an için neyi olduğunu merak etse de sormadı. Her birinin elinde büyük bir güç vardı. Bunu Frannie’de hissetmiyor ama Cathy’de hissediyordu. Biri diğerini sınırlendirip çizgiyi aşarsa... öteki bu işe son verebilirdi.

“Ortaklık istiyor.”

“Karşılıksız, diye varsayıyorum,” dedi Cathy. “Kliniğin beşte birini, hem de karşılıksız.”

Joe hiç böyle düşünmemişti. Tanrım. Yani kliniği ona vereceklerdi.

Bu iş ne zaman sona erecekti? Frannie’nin bahçesindeki naneler gibi dallanıp budaklanmaya ne zaman son verecekti?

Konuştugu her kelimenin, aldığı her nefesin altında bir şeyler fokurduyordu. Geçmişte sadece ara sıra kendini gösteren bir şey. Trafikte sıkıştığında ya da biri arabayla önüne çıktığında. Bir toplantıya hazırlanmak için beş dakikası kaldığında ve Windows zorunlu bir güncelleme başlattığında. Anlık öfkeler, atılan yumruklar. Küçük hüsrân dolu inilti. Atılan huysuz mesajlar. Yine de bu, tehlikeli bir üzüntüydü, öfke değil ama öfkeyle bağlantılı bir histi. Sanki her an bağırabilir ya da ağlayabilirmiş gibi geliyordu, hangisi olduğundan emin değildi.

“Blöfüne karşılık ver,” dedi Frannie. Elindeki bebek telsiziyle oynadı, sonra ayağa kalktı ve sanki konuşma bitmiş gibi masayı toparlamaya başladı. Cathy merakla ona baktı.

Joe, “Bizi ihbar edecek,” dedi. “Edecek. Göreceksiniz. Anneme söyleyecek. Polise anlatacak.”

“Tamam,” dedi Cathy ellerini kucağında kavuşturarak. “Panik yapma.”

Joe ortalığı toparlayan Frannie’nin sırtına baktı. *Joe’nun* Frannie’sine ne olmuştu? Her zaman ortamı yumuşatabilen nazik, güler yüzlü Frannie’ye?

Sakinleşmeye ve nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Al, ver. Al, ver. Hadi. Ameliyatta olduğunu hayal et. Dikkat ve meşakkat isteyen, meditatif bir şey yapıyormuş gibi davran. Güzel bir tazyi kısırlaştırdığını. İlk kesigi, kolayca iyileşecek düz, güzel izi düşün. Derinin yarılmasını, sonra görünen yağ tabakasını, ardından gelen organları. Gözü kapalı yapabileceği bir şeyi.

Cathy sessizce, "Bence ona istediğini vermeliyiz," dedi. Joe'ya baktı, gözleri berrak ve ciddiye. "Sizce de öyle değil mi?"

"Ama bu... bu aile şirketi," dedi Joe.

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

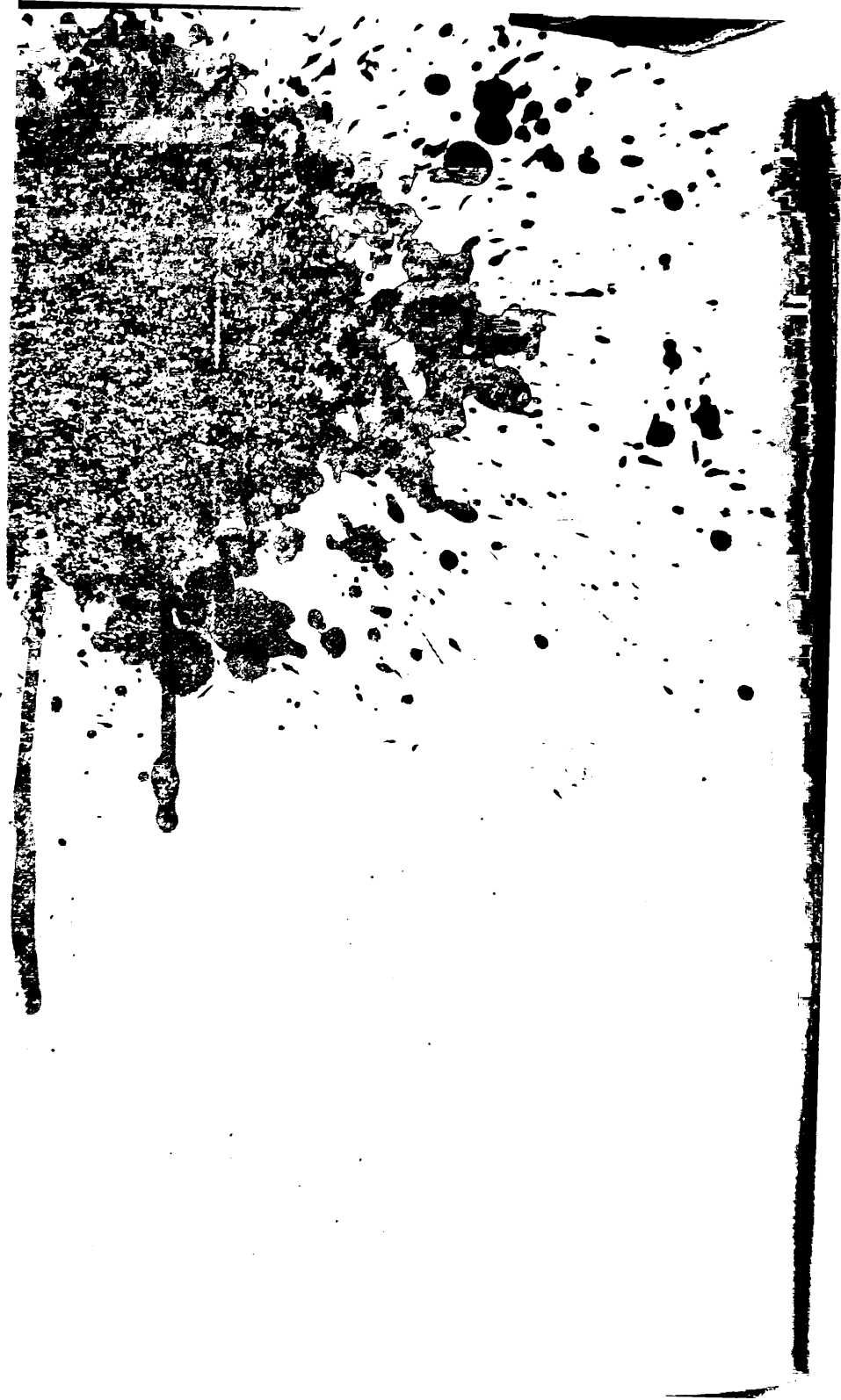
"Şantaj yapıyor, değil mi?" dedi. "Siktir et onu," diye bağırdı Joe. "Her şeyi siktir et." Şu anda çok öfkeliydi. Kahrolası resepsiyonda bu konuda açık açık konuştukları için öfkeliydi. Evan bunu kullandığı için öfkeliydi. Düşünmeden duvara yumruk attı. Parmak boğumlarının derisini soyan tatmin edici, hızlı bir vuruştı. Ve sonra rahatladı. Omuzları gevşedi.

Cathy, "Ne yapıyorsun sen?" diye kızdı. Daha önce pürüzsüz olan sıva çatlamış, parçaları yere dökülmüştü. Hepsisi şok içinde yere bakıyordu.

Frannie, "Büyü artık, Joe," dedi.

Cathy Joe'dan uzaklaşarak Frannie'nin penceresinden dışarı baktı, Joe da aynısını yaparak başını sonsuz yağmura ve yayılan yabancı otlara çevirdi. Mesele şu ki, diye düşündü bahçeye bakarak, yabancı otlar büyümeyi kesmiyordu, yalnızca insanlar onların büyümesini kısıtlıyorlardı. Çok geçti, çok geçti. Artık söz ağızdan çıkmıştı. Artık öfkesi dışarıya vurduğuna göre bahçeye yayılan o küçük, ıslak yeşil yapraklara bakarak ağlayabilirdi çünkü bitkilerin¹⁵ bildiği tek şey buydu. Doğaları böyleydi. Her zaman yapacakları şey. Kaçınılmaz olan şey.

15 Yazar burada yine "plants" kelimesini kullanarak ailenin soyadına gönderme yapıyor. -ç.n.

IV. KISIM

RÜŞVET KOMPLOSU

JOE

Mutfak masasına geçtiler. “Bu hiç adil değil. Klinik *bize* ait. Öylece ona veremeyiz, bu... fırsatçılık.”

“Eh, hayat adil değil,” dedi Joe gergin bir hareketle, omuzlarını silkmekten çok çitirdatarak yukarı kaldırmıştı. “Will öldü. Onun için de pek adil değildi.”

Cathy irkildi. Yüzü ellerinin arasında, masanın üzerinden ona bakıyordu. Yanakları kızarmış, üzgün görünüyordu. “Ama... demek istediğim. Emin olmalıyız. Olanları geri alamayız. Ne yaparsak yapalım Evan sonsuza dek bilecek.”

Üçü de Frannie’nin kapısının kenarına dökülmüş sıva parçasını ve Joe’nun parmak boğumlarında beliren kırmızılığı görmezden geliyordu.

“Sorun da bu,” dedi Frannie. Zaten temiz olan tezgâhı kocaman daireler çizerek silmeye devam ediyordu. Nasıl ki Cathy çalışmaktan zevk alıyorsa o da temizlik yapmaktan zevk alırdı. Joe bir keresinde ona bu işte nasıl bu kadar iyi olduğunu sormuştu. Joe muayene masasını silerken her zaman leke bırakırdı ve sonunda Frannie onun için masayı yeniden silerdi. “İşin püf

noktası, tam olarak temiz olana kadar silmeye devam etmek.” demişti ve on dakika boyunca gülüşmüşlerdi.

“Bize yeniden şantaj yapmasını neyle engelleyebiliriz?” dedi Joe.

“Hiçbir şeyle,” dedi Cathy. Aralarında Joe’nun anlamlandıramadığı bir bakışma geçti, birbirinin kopyası olan gözleri loş ışık altında parlamıştı. Frannie ocağın demirlerini çıkarıp lavaboya koymaya başladı ve çizgili bluzunun kollarını sıvadı.

“Bunu şimdi yapman şart mı?” diye sordu Joe sinirle.

“Ya senin duvarımı yumruklaman şart mıydı?”

“Bırak temizlesin,” dedi Cathy.

Frannie ocağa bir şey püskürttü. “İşimizin bir kısmını Evan’a vermek istemiyorum. O bir kan emici. Lanet olsun,” dedi daha da yüksek bir sesle ve ocağının arkasındaki fayansları sertçe ovdu. “Evan’ın bunu yaptığına inanamıyorum.”

Joe, “Başka seçeneğimiz yok,” dedi.

Cathy’nin yanakları daha da kızardı. Ağzının köşesiyle ofladı. “Kabul ediyorum.” Bir şişe daha şarap alıp sormadan herkese birer kadeh doldurdu. Frannie onu görmezden geldi.

“Kliniği ona vermiyoruz,” dedi, tek kolunu sıyırmış, elinde tabanca gibi tuttuğu yağ çözücü şişesiyle orada duruyordu. Joe’nun midesinde sanki güvercin havalanmış gibi bir şey kanatlandı. Frannie, “Gerçekten, kliniği asla ona yedirmem,” diye yineledi.

Elinde uyduruk bir silah tutan kız kardeşinin hayalinin yarattığı dehşet yerini içinden yükselen öfkeye bıraktı. Aniden Frannie’yle ilgili her şeyden rahatsız oldu. Güzel evinden. Herkes istemesine rağmen veteriner hekimliği yapmak istememesinden. Onları bu noktaya getiren aptalca hatasından.

Joe, “Hayal âleminde yaşıyorsun,” dedi. “Hayat kahrolasica Yeşiller Partisi değil.”

Frannie’nin gözleri kocaman açıldı, hâlâ ocağın yanında duruyordu. “Ne?” dedi.

“Kim bilir?” dedi Cathy içini çekerek.

"Pardon?" dedi Joe.

"Senin neden bahsettiğini *kim bilir* diyorum."

"Neden?"

"Çünkü mantıklı konuşmuyorsun." Cathy, rengârenk bir bardak altlığı alıp onu bir o yana bir bu yana çevirerek döndürmeye başladı. "Frannie'nin duvarlarına yumruk atıp herkesi korkutuyorsun."

"Kes sesini. Evan'ı ortak yapmaktan başka seçeneğimiz yok," dedi Joe dişlerini gıcırdatarak. Tanrım, böyle hissetmek istemiyordu. Zehirle, kıskançlıkla, öfkeyle dolu olmak. Ama her şeyi mahvederlerse ve bu durumu kontrol etmeyi başaramazlarsa...

Joe başını önüne eğip gerginlikten kasılan ensesini ovdu. Lydia'nın burada olup yumuşak, sıcak elleriyle ona masaj yapmasını diledi. Lydia. Karısı için özlemle doldu. Eski hâllerine, bir zamanlar yaşadıkları hayata dair özlem. Karısına gün boyunca baktığı hastalardan bahsettiği ve Lydia'nın da bacaklarını onun kucağına atıp iş yerindeki suçluların sunduğu gülünç mazeretleri anlattığı günlere.

"Oldukça basit," dedi sonunda.

"Ne?" dedi Frannie. Gözleri temkinle bakıyordu. Elmacık kemiklerinin altında iki çukur oluşmuştu.

"Yani..." dedi Joe. "İnsanlar rüşvetin anlamsız olduğunu düşünse öyle bir şey var olmazdı, değil mi?"

"Sanırım olmazdı," dedi Cathy ona ihtiyatla bakarak. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Joe kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yeterince film izlemedin galiba," dedi ve Cathy ona hafifçe gülümsedi.

"Ben..." Frannie omuzlarını oynattı ve gözlerini tavana dikti. "Ben bunu yapamam," dedi.

"Ben de," dedi Cathy kuru bir sesle.

"Hayır, ciddiym." Frannie elleriyle yüzünü kapattı, omuzları sarsılmaya başladı. "Denedim..." dedi. "İyi olmaya çalışıyorum. Ama biz iyi değiliz. Değil mi?" Sesi birkaç oktav yükseldi.

Cathy saniyeler içinde ayağa kalkıp kardeşinin yanında bitti. Joe masada kalıp onları izledi.

“Sorun yok,” dedi Cathy. “Hepimiz bazen böyle hissederiz. Gececek. Evan’a istediği rüşveti ödeyeceğiz. Hallolacak. İsteddiği sadece para. Yüzde yirmi kaybetmek yüzde yüzü kaybetmekten daha iyidir.”

Frannie alçak, inilti gibi bir ses çıkardığında Joe kendine gelerek ocağın önünde onlara katıldı, durdukları yerde kah-verengi yağ izleri kalmıştı. Grup kucaklaşmasında Cathy’nin elini kavradı, Frannie’nin başı da omzuna düştü. “Üzgünüm, çok üzgünüm,” dedi Frannie.

Cathy, “Biliyorum,” dedi.

“Ona istediğini ödeyecek ve ondan kurtulacağız,” dedi Joe.

Cathy, “Senin hatan değildi,” diye ekledi. “Hepimizin başına gelebilirdi.”

Frannie, “Benim hatamdı,” dedi. “Ve şimdi cesedini bulduklarında ne yaptığımı öğrenecekler.” Cathy ve Joe’nun teselli sözlerini durduran şey Frannie’nin bunu söylerken sesine yansıyan ıstıraptı. Frannie’nin başının üstünden birbirlerine baktılar. Cathy tamamen hareketsiz hâlde yalnızca Joe’ya bakıyordu.

“Ona çarptığını mı?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Ona iki kez çarptığımı. Tamam mı?”

Joe’nun omuzlarına bir ürperti yayıldı. Dişleri takırdamaya başladı. Silahlı Frannie’ye dair zihninde beliren o görüntüyü düşündü. Ne kadar da doğal görünüyordu. Koşulların, öfke değişimlerinin, gelgitlerin ve çaresizliğin insanı nasıl da tehlikenin içine düşürebildiğini geçirdi aklından. Ama hayır, diye düşündü. Bu öyle bir durum değildi.

CATHY

"Ben... ben teslim olacağım," dedi Frannie. Burnu akmış, çocukları gibi ağızına doğru iki şeffaf iz bırakmıştı.

"Ne..." dedi Cathy, âdeta dili tutulmuştu. Onca kan. Demek bu yüzdendi. İçinde, tam göğsünün ortasında bir şey buz kesti. Karşısındaki bu kadın kimdi? Geçen gece ebeveynlerinin evinde ona nasıl yalan söyleyebilmişti? Tam da birbirlerine karşı dürüst olduklarını düşünüürken.

Cathy aniden Tom'u ve onu yatağında nasıl o hâlde bırakıp geldiğini düşündü, hayal kırıklığına uğramış, çıplaklığından utanmıştı. *Kahretsin*. Sen neden böylesin? Neden bu ikisine bu kadar sadıksın? Tom haklıydı. Kardeşlerine bu kadar yakın yaşamak, sırlarını saklayacak, onlar için cesetler gömecek kadar yakın yaşamak klostrofobikti. Seçme şansı olsaydı Frannie ve Joe'yu seçer miydi? Onları sevmesine rağmen bundan emin değildi ama Tom'u seçeceğini biliyordu. Onu pek tanımıyor olsa da şimdiden onu tercih edeceğini biliyordu.

Cathy'nin aklındaki kararı pekiştiren de bu oldu: Kimse için daha fazla fedakârlık yapmayacaktı. Kız kardeşi için bile. Ya da kız kardeşinin dönüştüğü bu yabancı için.

Frannie, “Ona yanlışlıkla çarptım,” dedi. Tişörtünün vaskısını çekip burnunu sildi. “Ben durunca o da doğruldu. Ben öyle çok... birden bana bağırmaya başladı. Benim delinin tek olduğunu, daha önce gördüğü o deli kadın olduğunu herkese anlatacağını söyledi. Ona çarptığım tarafı işaret edip duruyordu. Polisi arayacağını söyledi. Ve ben sadece... arada sadece birkaç santim vardı.”

“Arada?”

Cathy Joe’ya baktı. Frannie’den uzaklaştı. Joe’nun kolları hâlâ onu sarıp sarmalamış hâldeydi ama yüzü değişmiş, sertleşmişti. Cathy orada, kız kardeşinin mutfağında üşümediği hâlde titriyordu.

Frannie Joe’nun göğsüne doğru, “Fren ve gaz pedalı arasında,” dedi. “Olan oldu diye düşündüm, bilmiyorum. Muhtemelen kelime karşılığını biliyorsunuzdur. Kaderci, belki? O öyle bir hâldeydi ki... paniğe kapıldım.”

Cathy kardeşlerine bakarak, “Ona tekrar çarptın,” dedi. Tanrım, boka batmışlardı. Kesinlikle batmışlardı. Tavana bakarak ağlamamaya çalıştı. Frannie’yi polise teslim etmeleri gerekirdi. Hatalı olmadığı konusunda da ifade vermeleri. Gerisini Tanrı bilirdi ama şu anda sanki en kötü yolu seçmişler gibi geliyordu. Aptal gibi gidip cesedi gömmüşlerdi. Akıllarından ne geçiyordu?

“Bacaklarının üzerinden geçtim,” dedi Frannie boğuk bir sesle. “Sonra bekledim. Ben sadece... bu nasıl suç olabilir? Ayağını yanlışlıkla bir pedalın üzerinden diğerine biraz hızlı hareket ettirmek... ve sonra hiçbir şey yapmamak? Çok korkmuştum. Nasıl korktuğumu bilemezsiniz.” Açıklamaya çalışırken aynı zamanda iki gözü iki çeşme ağlıyordu. “Böyle bir olay yaşamanın nasıl bir his olduğunu bilemezsiniz. Ne kadar korktuğumu da.”

Cathy ne diyeceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi. Tanrı aşkına. Bu bir cinayetti. Ne olursa olsun bu bir cinayetti. Onca kan. Gecikmiş müdahale. Frannie’nin sahte açık sözlülüğü, olayı çok basit bir şey gibi anlatması: Aile içindeki

itibarına güvenerek bundan paçayı sıyrabileceğine inanmıştı. "Bunu hiç söylemedin. Geçen gece sana çok açık bir şekilde sorduğum hâlde bana söylemedin."

"Nerede?" dedi Joe.

"Annemlerde."

"Ah, doğru. Bensiz."

Cathy, "Öyle bir durum değildi," dedi. "Bu kadar fevri olma," diye ekledi, kendisinin de tıpkı onun gibi alıngan hissedeceğini bilmesine rağmen.

Frannie, "Şimdi polise gideceğim," dedi, beyaz avuçları karşıya bakacak şekilde, teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı ve sonra el çantasını aldı.

"Dramatik olma," dedi Joe, yüzü kıpkırmızıydı. "Artık çok geç. Çok geç. Her ihtimalin üzerinden geçeceğiz. Otur oturduğun yerde."

Birbirlerinden ayrı öylece birbirlerine bakarken Cathy'nin sinirleri yatıştı. Paul'ün kreşte yaptığı resimlerden biri, Frannie'nin mutfağının kapısının yanındaki mantar panoya iğnelenmişti. Yanında pembe el izi olan, Frannie'ye benziyor gibi görünen koyu saçlı, uzun boylu bir çöp adam resmiydi. Cathy içini çekti ve hava ciğerlerinden sönen bir balon gibi çıktı. Joe haklıydı. Öfkeliydi ama haklıydı. Gemi kaçmıştı artık. Çok geç kalmışlardı.

Cathy daha dün Frannie'nin suçunu üstlenmeyi düşünüyordu. Bazen teslim olmanın, kız kardeşinin üzerine bir dolu fırtınası gibi yağın, hak etmediğini düşündüğü bu acılara bir son vermenin eşğine geliyordu. Cathy olsa tüm bunlara katlanabilir, istenmeyen sonuçları aza indireyebilirdi.

Joe dişlerini sıkarak, "Ne düşünüyordun ki?" dedi. Joe böyle köpürünce Cathy yeniden ilk kez pazarda yaşadığı o tedirginlik hissine kapıldı. Korumacı Joe. Öfkesi saman alevi gibi olan Joe. Ancak şimdiki düşmanı, bir zamanlar en büyük müttefiki olan Frannie'ydi.

Frannie, "Onu bulacaklar," diye ağladı. "Onlar onu bulmadan önce size kazanın anlattığım gibi olmadığını açıklamam gerekiyordu..."

"Dur bir dakika... Bak, Evan hakkında yarın konuşalım, tamam mı?" dedi Cathy. "Hadi gidelim, gidelim ve bir karar vermeden önce etraflıca düşünelim." Joe'nun içinde bir şeyler köpürüyor gibi görünüyordu ve Cathy onun bu hâlimden hoşlanmamıştı. Kendisi de öfkeliydi. Onları kandıran kız kardeşlerine karşı haklı bir öfkeydi bu. Sonuç aynı olsa bile koşullar artık aynı değildi. Frannie bilinçli yapmıştı ve artık her şey değişmişti.

Joe Cathy'ye, "Hayır," diye bağırdı.

"Joe," dedi Frannie ağlayarak.

"*Lanet olsun bu saçmalığa,*" dedi Joe. "Hayır." Bir zamanlar olduğundan daha iri olan köşeli omuzları şimdi Frannie'nin karanlık koridorunda gerilmişti. "Ve sana da lanet olsun," dedi Frannie'ye. Kapıyı açtığında oda, Frannie'nin güvenlik alarminin ışığıyla kör edecek şekilde aydınlandı, içeriye dikedörtgen bir ışık sızdı ve sonra söndü. Oda eski karanlık hâline geri döndü, sanki burada hiçbir ışık onları karanlıktan koruyamazmış gibi.

Cathy eve varınca hemen bahçesine çıktı. Kapalı alanda durmıyordu. Ufka, altında uzanan tarlalara, yukarıdaki gökyüzüne bakıp nefes alması gerekiyordu.

Tom yanında olsa da Joe aradığında hemen harekete geçmişti. Cathy onu alelacele evden çıkarırken tam da tarzı olduğu üzere yüzünde şaşkınlık ve kabullenme arası bir ifade vardı. Cathy gözlerini dikmiş ufka bakarken esintinin yüzündeki gözyaşlarını serinlettiğini hissetti. Cathy kimdi? Ona bu acıyı yaşatan insanların telefonlarına neden hemen cevap veriyordu? Birdenbire bu kadar bariz olan soruları daha önce kendine hiç sormadığını fark etti.

Gece göğü durgun ve sonsuzdu. Bazen, yeterince uzun süre bakarsa sonsuz evrendeki önemsiz varlığına dair baş döndürücü bir duyguya kapılıyordu. Eski anıtları ziyaret ettiğinde ya da her biri kendi sorunları ve endişeleri olan yüz binlerce insanın da kendisinden önce buradan geçtiğini hayal ettiğinde yaşadığı duyguya benziyordu bu. Nefes aldı, düşündü, gökyüzüne baktı ve ağlarken ılık yaz havasını içine çekti.

Cathy'nin bahçesinin ucunda, kiremit çatılı, pencereleri tahtalarla kapatılmış taş bir ek bina vardı. Etrafını sarmaşıklar sarmıştı. *Başka kim burada oturup ağladı?* diye düşündü Cathy. 1940'larda, savaşın ortasındaki insanlar. Tek bir mumla gecelerini aydınlatan Viktorya dönemi insanları. Milyonlarca insan. Hatta yüz milyonlarca. Bir keresinde yüz yedi milyar insanın var olduğunu okumuştı ve bu düşünce tıpkı şimdi olduğu gibi o zaman da Cathy'yi rahatlatmıştı. Burada tek başınaydı, kardeşlerinin evinde değildi ya da onların buraya gelmesini istemiyordu. Yalnızdı.

Her şey çıkmaza girmişti. Her şeyi olduğu gibi bırakmışlardı: Karmaşa içinde. Joe evden fırlayıp gitmişti. Cathy artık yalnızdı ve ne yapacaklarını düşünüyordu. Karanlıkta titreyerek dururken içinde bulundukları bu kaosu sebepleri etrafında girdap hâlinde dönüyordu.

Sakinleştiğinde artık içeriye girmeye hazırdı. Evlerinin olduğu sokakta sadece bir ışık yanıyordu. Soldan ikinci pencere, Paul'ün yatak odası. Gecenin içinde güneş gibi parlıyordu. Frannie yatağının üzerine eğilmişti. Cathy sadece kalın siyah saç örgüsünü ve ince kollarını görebiliyordu. Şimdiki gibi kötü bir zamanda bile sevgisi o kadar barizdi ki, Frannie oğluna bakarken yüzüne istemsiz bir gülümseme yayılıyordu. Sadece oğluna bakınca ortaya çıkan hoşgörölü bir gülümseme. Paul'ü seviyordu. Ondan ayrı yaşayamazdı. Onu hâlâ çok seviyordu. Karanlık zamanlarda bile. Sevgisi daimdi.

Ertesi akşam Tom kapıyı açtığında, "Ne yağdı ama," dedi Cathy.

"Değil mi?" dedi Tom, bir elini göğsüne bastırırken diğeriyle Cathy'nin paltosunu almak için uzandı. "Deli gibi yağıyor."

"Bir şey yapmak imkânsız," dedi. Arabasından kapıya ulaşana kadar saçları sıırılsıklam olmuştu. "Nereden çıktı bu yağmur?"

"Kim bilir, hava olaylarına akıl sır ermiyor," dedi Tom omuzunun üzerinden.

"Demek burası senin evin," dedi Cathy.

"Evet, benim evim," dedi Tom, dün gecenin bahsini açmadan. Cathy onun dert edip etmediğini bilmiyordu ama elbette ediyor olmalıydı. Bu konuyu Tom'a nasıl açacağını bilemedi.

Etrafta iki tane ragdoll cinsi kedi dolaşıyordu. Yerler pırıl pırıldı. Kapıları çiftlik evi tarzında, göz alan bir beyaza boyanmıştı. Çok düzenliydi.

Tom paltosunu bir kancaya asarken Cathy, "Çok temizsin." dedi. Parkası ve ince bir ceket askıda asılıydı. Başka da bir şey yoktu, ne bir atkı ne de tekrar kullanılabilir çanta yiğini. "Eşyaların nerede?"

Tom başını geriye atıp her zamanki gibi gülünce yüzü buruştu. "Eşya olayı abartılıyor," dedi.

Cathy için yemek yapmıştı. Buhar eşliğinde fırından çıkardığı peynirin içinde yüzen pişmiş patlıcanlar. Cathy patlıcanlara baktı. Sıradan bir yemek gibi görünmüyordu. Eğlenceli bir şeye benziyordu. "Ne?" diye sordu Tom, ağzından kaçan küçük bir kahkahayla.

"Ah, yok bir şey," dedi Cathy bakışlarını yemekten Tom'a çevirerek.

"Ne olduğunu söyler misin?" Tepsiyi bırakıp elini beline koydu ve yüzünde eğlenir gibi bir ifadeyle ona baktı.

"Benim için yemek yapmışsın."

"Senin için yemek yaptım. Yapmamamı mı isterdin?" Patlıcan yemeğine döndü. "Yoksa başka bir şey mi var?" dedi ona yan yan bakarak.

"Belki," dedi hafif bir kahkahayla. Tom ona baktı. İlk kez ona bu kadar uzun bakıyordu. Espriler, çocuksu davranışlar, kahkahalar bir kenara kaldırılmıştı. Bunun yerinde bir çift ciddi kahverengi göz ona kitlenmişti.

"Sorun ne?"

"Yok bir şey," dedi Cathy alnını ovuşturarak. "Sadece biraz canım sıkkın."

Tom patlıcanları kenara iterken, "Öyle hissetmek iyidir," dedi ciddi bir şekilde.

"Dün gece... öyle demek istemedim... öyle yapmak..."

"Buraya gel," dedi Tom. Cathy aralarındaki kısa mesafeyi kapatıp kendini onun açık kollarına attı. "Yukarı gel," diye ekledi Tom. Üst kata çıktılar, sağdaki üçüncü ve son kapıdan yatak odasına girdiklerinde bedenleri çok yakındı. Oda soluk bir maviye boyanmıştı. Kusursuz ve tertemizdi.

"Süpürgeliklerini beğendim," dedi Cathy.

Tom güldü. O kadar rahat gülüyor ki sanki kahkahaları sıraya dizilmiş de serbest bırakılmayı bekliyormuş gibiydi. "Neyi?" Sonra ona baktı. Sadece bir bakışıyla bile Cathy'nin içi yanan sıvıya dönüşüyordu. Kapı eşiğinde birbirlerine çok yakın duruyorlardı.

"Her şey çok temiz ve güzel," dedi. Sonra bembeyaz süpürgelikleri işaret etti.

Perdeler açıldı, alacakaranlık görünüyordu. Cathy, akşam yemeğini yemeleri ve ardından eve gitmesi gerektiğini düşünerek odada ilerledi. Hep bir şeyler yapması gerekiyordu. Tom hem açık bir davet hem de rahatlama eylemi olarak odanın diğer ucuna geçip yatağa uzandı. Cathy'ye gelmesi için işaret ederek yanındaki boşluğa dokundu.

Cathy bir dirseğini yastığa dayayarak oturdu, onun yanında kendini çok huzurlu ve rahat hissediyordu. Tom ayaklarını onun kilere dolayarak Cathy'yi kendine doğru çekti. Kulağına, "Bu patlıcan korkusu da nereden çıktı?" diye mırıldandı.

Cathy kendine engel olamayarak kıkırdadı ve Tom da durumun ve Cathy'nin komikliğine güldü. "Şey, patlıcandan korkuyorum ve inanılmaz utangacım," dedi hafifçe. Yanında Tom'un anlayışla başını salladığını hissetti.

"Bak," dedi, "şu anda sadece ben varım." Ve bu cümle vücudunun onunkine yanaşması için yeterliydi. Uzuvarları şehvetli bir karmaşa hâline geldi.

Daha sonra, Tom ona defalarca yemek – "Patlıcan yok, söz veriyorum" – ve içecek ikram etmek istese de Cathy hiçbirini istemedi. Yalnızca temiz çamaşır kokan bu sıcak odada onunla yatmak istiyordu. Onun mutfığa gidip gelme riskini göze alamazdı, bu, odadaki nadir görülen bu atmosferin dengesini bozup değiştirebilirdi.

"Dün gece..." dedi Tom. Sesi sıradandı. Gecelerinin neden kısa sürdüğünü sormak için saatlerdir beklediği belli oluyordu.

"Önemli değildi," dedi. "Erkek kardeşimdi."

Tom bir yastığı düzelitti. Belki de zaman kazanmak istiyordu. Göğsü siyah kıllarla kaplıydı.

"O sadece... o biraz, bilmiyorum. Zor biridir," dedi Cathy. Tom belli ki kazandığı zamandan bir sonuca varmıştı ama Cathy bunun ne olduğunu bilmiyordu çünkü hiçbir şey söylemeden sadece ona bakıyordu.

"Hepimizin birlikte yaşaması hakkında bir şeyler söylemiştin ya..."

"Ve birlikte çalışmanız."

"Evet."

"Onlar hakkında asla kötü söz söyleyemem," dedi Cathy dürüstçe.

"Ama..."

“Şey... şimdi merak ediyorum da. Bu ne kadar sağlıklı?”

Tom ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi dudaklarını sarkıttı. “Bu konuda sen ne düşünüyorsun?” diye sordu sonunda.

“Ben sadece merak ediyorum... hayır, yani... Onlar hakkında yakınmamalıyım.”

“Umarım senin onlara olduğun kadar onlar da sana sadıktır.”

“Eminim öyledirler,” dedi Cathy usulca ama hiç de emin değildi. Frannie ona işlediği suç hakkında yalan söylemişti. İkisi ondan bir şeyler saklıyorlardı. Sadakat böyle bir şey değildi, değil mi? Bazen bunları göremiyor gibi geliyordu ama gerçekler bu şekilde açıklandığında Cathy için her şey daha da netlik kazanıyordu.

Midesi guruldasa da uykusu geldiğinde yorganı üzerine çekti. O ve Tom tamamen çıplaktı, örtülerin altındaki vücutlarından özel bir sıcaklık yayılıyordu.

“Bana sadıklar,” dedi.

Tom’u kendine çekti. Mükemmel bir andı. Çıplak, sıcak, pürüzsüz teninin onunkine doğru verdiği his. Uykuya dalarken, beklemeye değdi, diye düşündü kendi kendine. Bütün kötü ran-devulara değdi, yıllar boyunca yatağa pijamayla girmesine değdi.

GÜNÜMÜZ

DURUŞMANIN İLK GÜNÜ: R. – PLANI DAVASI

"Peki Bayan Plant, jüriye anlatmakta sakınca görmezseniz eğer cesedin kalıntıları ortaya çıkarıldıktan sonra tam olarak ne oldu?"

"Otopsi yapıldı," dedim. Mahkeme salonu bugün mobilya cilası gibi kokuyordu. Jüri sessizce, kıpırdamadan bana bakıyordu. Mahkemede dini mekânları andıran bir şey vardı. Koyu ahşap mobilyalar. Çeşitli işaretler ve semboller; adalet arması, peruklar ve önlükler. Bütün bunlar aklıma Verona'daki İsa heykellerini getiriyordu.

Ailemin gözlerine bakamıyordum. Annem ve babam sabırla, dosdoğru karşıya bakıyordu. Joe ise ayaklarına bakıyordu. Ve Frannie burada değildi, tabii ki değildi.

"Onu özleyor musun?" demişti Jason, toplantılarımıza başladıktan birkaç hafta sonra.

Kimi kastettiğini hemen anlamıştım. Geçmişte, insanın hayatındaki her şey tepetaklak olurken birini özlemesinin ne olacağını düşünürdüm. Dünya tersine dönerken bile hâlâ küçük şeyleri, yatmadan önce arka bahçede, çitin ötesinde ettiğimiz sohbetleri, iş gününün ortasında içtiğimiz çayları özleyebilir

miydim? Ama artık duyguların da organik olduğunu, dışarıdaki mevsimden bağımsız olarak toprakta ite kaka filizlendiğini biliyordum. “Her gün,” demiştim Jason’a.

“Öfkeli hissetmiyorsun,” demişti her zamanki tavrıyla. Doğrudan sorular sorar, doğrudan göz teması kurardı. Avukatlar bazen terapist gibi davranabiliyorlardı ancak aslında sadece olayın merkezine, mutlak çözüme ulaşmak istiyorlardı.

“Hayır, Frannie’ye karşı öfkeli değilim,” demiştim, geçmişini düşünüp her şeyi onun başlattığını hatırlayarak. Oysa şimdi...

Çocuğuna bakmak ilginç şekilde duygusal bir deneyimdi. Paul’e ebeveynlik yapmaya hazır değildim. Ona banyo yaptırmak, yürüyüşe çıkarmak ve minicik kıyafetlerini yıkamak hazır olduğum görevlerdi. Ama *Dünyanın sonu neresi?* gibi büyük ya da *Mandal sever misin?* gibi küçük sorulara hazırlıklı değildim.

Onun masum küçük bir kopyası evinizde yaşarken, boş odanızdaki karyolada ve bazen de yatağınızda uyurken birine kızmanız neredeyse imkânsız oluyordu. Paul hâlâ yanında küçük yapboz parçaları ve model dinazorlar taşıyordu. Hâlâ zaman zaman yürümeye başlayan küçük bir çocuk gibi paytak paytak yürüyordu. Hâlâ “ben” ile “benim”i karıştırıyordu ve aradaki farkı ona anlayacağı şekilde anlatmak neredeyse imkânsız görünüyordu.

Yan yana oturtsanız Frannie’ye hiç benzemiyordu. Frannie’ninkiler gibi iri gözleri ya da büyük ağzı yoktu. Paul narindi. Ama adını bile koyamadığım benzerlikleri vardı, bazı günler o kadar belirgin hâle geliyordu ki sanki Frannie tam orada, karşımda duruyor gibi hissediyordum. Işığın gözlerine vuruşu. Kaşlarının şekli. Asla aklıma gelmese de tam önümdeyken bu benzerlikleri görebiliyordum.

Dava vekili sıkılmış bir ses tonuyla, “Sonra ne oldu?” dediğinde tekrar mahkeme salonuna, ailemin yanına, Frannie’nin oturması gereken boş koltuğa döndüm.

"Soruşturma başlattılar," dedim. "İşte o zaman..." ~~bir~~ bir nefes aldım. "İşte o zaman işlerin gerçekten ~~terci~~ ~~başladığını~~ düşündüm."

Joe'ya baktım, yüzüne en az kendiminki kadar ~~aşınaydım~~ ~~Kalın~~ Kalın kaşları. Geniş omuzları. Dik durmaya çalışması. Artık ~~bu~~ konuşmasak bile birbirimize yabancılaşamıyorduk. Aile içinde ~~bu~~ mümkün değildi, hele bizim ailemiz için hiç mümkün ~~değildi~~.

"Pekâlâ, yani hepiniz yakalanacağınızdan endişe ettiniz?"

"Evet," dedim. "Biraz öyle oldu. Ama çoğunlukla cesedin bulunması ve bulunduğu ortaya çıkacaklardan endişe ettik."

"Peki neydi bu ortaya çıkacak şeyler," dedi, ses tonu son derece meraklıydı. Tam bir aktördü. Bu sorunun cevabını biliyordu. Benim için her şey tehlikedeysen onun endişe edecek hiçbir şeyi yoktu. Ben bir cinayet-gizem partisinin ortasına düşmüş gerçek bir mağdurdum ve tehlike konusunda ne söylersem söyleyeyim kimse bana inanmazdı. Derin bir nefes daha aldım ve ellerimin titremesini durdurmak için tanık kürsüsünü kavradım. Dava vekili, "Bayan Plant," dedi. "Yemininizi size hatırlatmalıyım."

"Evet," dedim. "Biliyorum. Biliyorum."

"Evet?"

Tekrar jüriye baktım. Neredeyse yarısı erkek, yarısı kadındı. İfadeleri donuktu. "Korktuğumuz için öyle yaptık," dedim.

"Yaptık derken?"

"Ben, Frannie ve Joe."

Frannie'nin adını söyleyince mahkeme salonunda büyük bir ürperti sezdim.

Dava vekili, "Peki, korku size ne yaptırdı?" dedi. Basit bir soruydu. Jürinin bundan sonra yaşananlar hakkında ne kadar bilgisi olduğunu merak ettim. Bizimle ilgili haberleri okumaları gerektiği doğru muydu? Yoksa bu bir Amerikan yasa mıydı? Sonunda bizi ele geçirenin polis olmadığını biliyorlar mıydı? Çünkü biz kendimizi ele vermiştik.

GEÇMİŞ LYDIA

Lydia arka bahçesinde oturmuş sigara içerken Cathy ve Frannie'nin evlerinin karanlık pencerelerine bakıyordu. Yıllardır sigara içmemişti ama evde Joe'nun sarma sigaralarını bulmuştu. Düşünmesi gerekiyordu ve sigara bu duruma yardımcı oluyor gibi görünüyordu. Sessizlik, nefes alışverişler, gece havası. Yakınlarda bir baykuş örtüğünde o tarafa bakarak düşüncelere daldı.

Bütün bunların ortasında kendisi hangi konumdaydı? Eski terapisti olsa ona bu soruyu sorardı. *Bütün bunların ortasında sen neresindesin, Lydia?*

Bu, bugün için bile geçerli bir soru, diye düşündü sigaranın küle dönüştüğü noktaya bakarak. Gecenin içindeki bir yara gibi kıpkırmızı parlıyordu, sigaranın ateşi dışında her şey karanlıktaydı.

Joe hiç onu düşünmüş müydü? Bunu yapmayı kabul ettiğinde aklına Lydia gelmiş miydi? Lydia öğrendiklerinden sonra bu zor soruları kendine sorarken kaşlarını çatı. *Bütün bunların ortasında o neredeydi?* Plantların zirvede olduğu kesindi. Peki ya o? Sadece ikinci olmayı umabilirdi.

Joe eve geldi. Kapının sesini duydu, ardından onu ararken oda oda ışıkları açışını izledi. En sonunda bahçeye geldi.

Klinik gibi kokuyordu. Antiseptiğin kokusu giysilerine sinmişti. Bu da geceyi daha tekinsiz hâle getiriyordu.

“Sigara içiyorsun,” dedi hayretle. Jöleli saçlarını ovuşturarak kabarık ve mat görünmesine neden oldu. Kötü bir gün geçirmiş olmalıydı.

“Evet,” dedi Lydia. Bunu tartışmak, Joe’nun dikkatini dağıtmasına izin vermek istemiyordu. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Joe karşısındaki ahşap veranda sandalyesine oturdu. Lydia’nun yüzüne bakıyordu, Lydia ise eve. Alt kattaki tüm ışıkları açık bırakmıştı, üst kattaki ışıklardan biri de açıktı; hayatlarının son günleri gibi.

“Sor,” dedi her zamanki rahatlığıyla.

“Ben bütün bunların neresindeyim?” diye sordu Lydia açıkça.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Joe, Lydia’nın tahmin ettiği gibi. Lydia ikinci bir sigara daha yakıp içine çekti. Erkeklerin söyleneni ilk seferde anladığı olmuş muydu?

“Yani... Frannie’nin telefonunu cevapladığında beni düşündün mü?”

“Elbette düşündüm,” dedi Joe. Lydia dürüst olduğunu biliyordu, “Yalnızca seni düşündüm. Paul’le yalnız uyandığında...”

“Ama yine de gittin,” dedi. “Frannie’yi kurtarmak için.” İlk sigaranın izmaritini yere fırlattı. “Olay da bu zaten,” dedi. “Ben olsam öyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.”

Joe anında savunmaya geçti. İri omuzlarını kaldırdı. Parmaklarıyla ahşap masada ritim tutturdu. Konuşmaya kalkıştı ama sonra tereddüt etti.

“Bunun bizim için yaratacağı sonuçları düşünmedin,” dedi Lydia.

“Neymiş o sonuçlar,” dedi Joe küçük bir çocuğunki gibi kırılgan bir ifadeyle. Kurtarıcı Joe. Lydia hayatında ilk kez onun bu özelliğini silebilmeyi, başkalarına yardım etmeyi kesip kendisine, yalnızca kendisine odaklanabilmesini diledi.

"Ortaya çıkarsa ne olur?" dedi. Kollarını iki yana açıp serin havasının teninde gezinmesine izin verdi. "Seni kaybederim. Yakında hamile kalırsam ne olacak? İkimiz de seni kaybederiz."

"Buna engel olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum," dedi Joe yalvaran gözlerle, aniden masanın üzerinden ona doğru urandı. "Kelimenin tam anlamıyla her şeyi."

Üsrüne basa basa söyleme şekli Lydia'yı korkuttu. "Yapma şunu."

"Neyi?" dedi Joe incinmiş hâlde. "Sadece anlamayı sağlamaya çalışıyorum..."

"Ama o telefona cevap vermeseydin şimdi bu durumda olmazdık," dedi Lydia ancak Joe'nun yüzündeki çaresiz ifade onu kahrediyordu.

"Nasıl cevaplamam," diye bağırdı Joe. Sesi boğuk çıkmıştı. "Lanet olsun, Lyds." Yumruğunu masaya vurunca masa sarsıldı.

"Bana bağırma," dedi Lydia, uyarır gibi alçak bir sesle. "Bunu yapma."

"O zaman ne yapayım?" dedi. Elleri başında, ne yapacağını bilemeyen bir adam gibi ayağa kalkıp arkasını döndü. Masanın ayağına tekme attığında bu Lydia'yı yerinden zıplattı.

"Joe."

"Özür dilerim, özür dilerim."

"Bunu bir daha yaparsan giderim."

"Özür dilerim..." Elini saçlarından geçirdi. "Nasıl... ne yapabilirim?" dedi. İkna edici bir tonda konuşuyordu ama edemiyordu. "Kız kardeşimi umursamamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"İlk önce beni düşünmeni söylüyorum," dedi Lydia her kelimenin üzerine basa basa. Eli bilinçsizce karnına gitti. Henüz hamile olmayabilirdi ama çoktan bir anne gibi hissediyordu. Biliyordu. Yumurtalar orada, dünyaya gelecekleri ânı bekliyorlardı. Çocukları orada onunla tanışmayı bekliyordu. Lydia şimdiden onları ilk önceliği hâline getirmişti.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Joe. Ama Lydia onun zaten bildiği bir şeyi söylemeye çalışıyordu. Zekâ dolu kahverengi gözlerini karısına kilitlemiş, ondan bunu istememesini diliyordu.

“Kerkenezleri kurtarmayı bırak,” dedi usulca.

“Onu ihbar mı edeyim?”

“Yalnızca... yalnızca buna bir son ver. O birini öldürdü, Joe.”

“Son veremem. Yapamam.”

“Peki bu işi çözmek için ne yapıyorsun?”

“Bilmek istemezsin.”

“Ama bu kardeşinin sorunu,” dedi Lydia. “Senin sorunun değil. O senin kız kardeşin. Ben de senin karınım.”

Joe, “Bize şantaj yapılıyor,” dedi. Lydia yutkundu. “Ama ödeyeceğiz.”

“Kim yapıyor?”

“Evan.”

Bu söz gece esintisi gibi Lydia’yı üşüttü. Evan. Joe’nun ona yalanlar söylenmeye başladığında uydurduğu hikâyenin kahramanı Evan. “Pekâlâ,” dedi yumuşak bir sesle.

“Ona ödeme yapacağız.”

“Ne kadar?”

Joe, “Klinikten pay alacak,” dedi.

“Tanrım, Joe.” Lydia ayağa kalktı. “Bu işin parçası olamam,” dedi. “Çocuğumuz olduğunda...” Son kelimedden sonra Joe’nun omuzlarının gevşediğini gördü. “Yapamam... Çocuğumuzu bu işe bulaştıramam. Bunlar suç, Joe. Cinayet. Şantaj. Rüşvet. Sırada ne var?”

“Geçecek,” dedi Joe. “Ona istediğini vereceğiz dedim ya.”

“Sonra ne olacak?” dedi Lydia yumuşak bir sesle. Joe’ya, evden yansıyan ışıkla aydınlanan bronz tenine baktı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Joe ona bakarak.

“Şu anda bir seçim şansının olduğunu söylüyorum,” dedi Lydia. “Bir seçeneğinin olduğunu.”

“Yok.”

"Onlar senin içinde büyüdüğü aile olabilir ama ben de seçtiğin ailenim," dedi.

Joe yine tereddüte düştü. Lydia onun ne söylemeye hazırlandığını tahmin edebiliyordu. Esinti durulmuş gibi görünüyordu, gece bile nefesini tutmuş bekliyordu.

"Ama sen... bilmiyorsun... Kötü anlamda söylemiyorum ama Lyds, bunu anlamam mümkün değil."

"Neden?" diye fısıldadı Lydia. Joe şimdiye kadar söylememiş olabilirdi. Bunca zaman boyunca onun gerçekten ailesine katılmasına izin vermemiş, yakın zamana kadar aile WhatsApp grubuna dâhil etmemiş, her zaman iç şakalarına hep yabancı kalmasına neden olmuştu. Ama şimdi söyleyecekti.

"Senin bir ailen olmadı... senin..." dedi Joe ama Lydia çoktan yerinden kalmış, bu bıçak gibi keskin ve duygularına karşı son derece umursamaz olan pervasız sözlerden uzaklaşarak aydınlık pencerelere, birlikte paylaştıkları eve yönelmişti.

Lydia yatakta tek başına oturuyordu, Joe'yu misafir odasına göndermişti. Yarım şişe şarap içmişti ama hâlâ öfkeliydi. Ona bunu söylediğine inanamıyordu. İnanamıyordu.

Yaşanan hiçbir şeye inanamıyordu. Lanet bir cesedi gömdüklerine. Polise yalan söylediklerine. Evan'a rüşvet verdiklerine. Ama en çok da ona söylediklerine. Ailenin ne demek olduğunu bilmediğini söylemesine.

Şarap kadehini kafasına dikti ve sonra bir kadeh daha doldurdu. Yatağının ucundaki dolabın aynasından kendine baktı. Dağılmış görünüyordu. Ve üzgün.

Cesedi her an bulabilirlerdi.

Ve bulduklarında tüm kartları elinde tutan Lydia olacaktı. Bu mükemmel aileyi mahvedebilecek kişi Lydia'ydı. Sessiz kalmasına karşılık her istediğini elde edebilecek kişi Lydia'ydı.

V. KISIM

ŞİRKET VARLIKLARININ
KÖTÜYE KULLANIMI

JOE

Joe, çalışma odası olarak kullandığı odaya girdi. Paul'ün yatak odasıyla bitişikti. Bazı geceler ağlayışlarını duyabiliyordu ama bu gece sessizdi.

Odada Lydia'yla beraber IKEA'dan aldıkları soluk ahşap görünümlü bir köşe masası vardı. "Hadi bunu kurtaralım!" demişti ona geniş bir gülümsemeyle. "Bak, adı Klimpen'miş, masa için daha iyi bir isim düşünebiliyor musun?"

Tanrım, masayı tekmeleyip hakaretler savurarak karımı incittim, tam bir pisliğim, diye düşündü.

Çalışma odasının sessizliğinde oturup bilgisayarını çalıştırdı ve karşısında küçük yeşil dikdörtgenler yanıp sönerken düşüncelere daldı. Bu işi hemen düzeltmesi gerekiyordu. Ortaklık sözleşmesini değiştirmesi. Hemen şimdi yapması gerekiyordu. Cathy acele etmemesi için onu uyarırmıştı ama o burada değildi. Ayrıca Cathy reçeteleri bile yanlış yazıyordu. Bedenen olmasa da garip bir şekilde zihnen burada değildi.

Joe başka ne yapabilirdi ki? Lydia'nın neden öyle hissettiğini anlıyordu ama Evan'a istediğini vermezlerse hapse gireceklerdi.

Annesinin bu değişikliği imzalaması gerekecekti. Bu, ~~ve~~ olabilirdi. Diğer sorunların üzerine eklenen başka bir sorun daha. Düşünceler içerisinde sandalyesine yaslandı, sonra alt kaza ~~na~~ bir demlik kahve yaptı. Merdivenlerin yarısında geri döndü. ~~iki~~ iki Snickers aldı. Abur cubur yemeyi bırakması ~~gerekti~~ ama bu gece değil.

Şirketin banka hesabına giriş yaptı. Geciken kredi vardı. Hesapta dalgalanma vardı. Arkasına yaslandı, parlak beyaz duvar gözlerini acıtırken düşündü. Kalorifer ses çıkararak çalışmaya başladı, o konuyu çözmeye çalışırken ayaklarının dibindeki radyatör yavaş yavaş ısındı.

Bunu yapmamanın bir yolu var mıydı? Parmaklarını klavyenin üzerine yerleştirdi ve bir saniye daha düşündü. Ve sonra onu duydu. Yatakta kıpırdanma ve ardından küçük bir inilti, yürümeye başlayan bir çocuğun sesi. Onları ayıran tuğla duvarın ardından Paul'ün çığlık çığlığa ağlayışı.

Joe, ortaklık belgesini bir değişiklik sayfasıyla birlikte yazdırdı. Muhtemelen avukat tutmalıydılar ama yeterince kolay görünüyordu. Evan'ın adını yazdı ve ardına "yüzde yirmi" diye ekledi. Bedeli: 1£. İşte bu kadar. Bir gün birinin bunu görebileceğini kim bilebilirdi, ya da bu işi çözebileceğini. Gelir İdaresi onları en fazla, yasa dışı iç ticaret yapmakla, yani düşük değerden satış yapmakla suçlayabilirdi, değil mi? Ama başka ne yapabilirlerdi? Bu durumda ellerinde başka seçenek yoktu. Frannie'nin dağıtım bu eli en iyi şekilde oynuyorlardı.

Başını masaya dayadı. Lanet olası Frannie. Sert masanın üzerine yasladığı kulağı ağrıdı. Kulağını ovma için uzandı ve tüm koşulları, gerçeği bilseydi ona yardım edip etmeyeceğine dair düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Bu konuda endişelenecek gücü kalmamıştı. Gırtlığa kadar endişeyle doluydu zaten.

Bakışları masanın üzerinde duran ortaklık belgesine kaydı. Frannie, Cathy, Joe, annesi. Ortaklar, şirketin yüzde yirmisini.

her biri yüzde yirmilik eşit parçalar alacak şekilde Evan Sawyer'a devretmeyi kabul ediyor.

Maria'dan imzalamasını istemeden bunu nasıl halledebilirdi?

Uzaklara daldı. Hayır, bu konuda endişelenecek gücü kalmamıştı. İşletmenin idari hissesini bir sterline satmıştı.

Bu ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Ama asıl borçlu oldukları şeyden, yani Frannie'den ayrılmaktan daha iyiydi.

CATHY

Kapıda duran Tom'a doğru eğilen Cathy gülümseyerek, "Gitmem gerek," dedi.

Bu sabah Tom ona küveti hazırlamıştı. İçini suyla doldurmuş, ona çay getirmiş ve sonra keşdi çamaşırlarını ayıklamıştı. Tom kıyafetlerini yerleştirirken banyodan yatak odasına kadar bağırarak sohbet etmişlerdi. Küvette uzanan Cathy'ye, "Patlıcanla derdin ne peki?" diye seslenmişti odasından.

"Ah, bilirsin işte. Uzun süredir hiç patlıcan yemedim." Tom sadece güldü.

"Ben çok kötü bir patlıcan yedim," diye seslendi ve banyoya geldi, katlanmış havluları elinde bir garson gibi tutuyordu.

"Öyle mi?" dedi Cathy ona dönerek. Banyosu da evi gibi tertemizdi. Bir pencere eşiğine sadece banyo malzemelerini dizmişti, saç şampuanı, duş jeli ve diğer işe yarar şeyler diye tanımladığı beşi bir arada.

"Evet, boşandım falan."

"Ah, özür dilerim."

Boştaki elini önemli değil gibisinden salladı. "Sorun değil. Özür dilemene gerek yok." Bu söylediği ikinci ciddi şeydi. Tom

birdenbire eğlence amaçlı bir ilişkiden daha öte bir şeye dönüşmüştü. Potansiyel sır tutucuya. Bir erkek arkadaşa.

Şimdi onun kapısının eşiğinde dururken gitmeye gönlü el vermiyordu. "Sonra görüşürüz," dedi Tom. "Bu akşam mesela?"

"Belki," dedi Cathy ve sonra Tom ona gülümseyerek öpmek için eğildi. "Ben zavallı, yalnız bir patlıcanım," dedi.

"Ben de," dedi ve gitmek için döndü. Ne yaptığını merak ederek ona arabasından el salladı. Ona anlatırsa eğer Tom'un bu sırlar karşısında ne yapabileceğini merak ediyordu.

VI. KISIM

DOLANDIRICILIK

1921

1921

JOE

Joe annesinin numarasını aradı. Hemen cevaplayan annesi, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet. Ben... Evan bazı ortaklık toplantılarına katılacak,” dedi Joe, sözleri bir araya gelip üstüste binerek ağzından çıkıverdi, yalan oldukları çok açıktı.

“Ee?” dedi Maria. Cathy gibi o da hiçbir yalanı kaçırmazdı. Joe yeni yüzdelere bakarken, bu belgeyi sonsuza kadar saklasa bile bir noktada Maria’nın öğreneceğini biliyordu. Evan, kendisinden ortak olarak bahsedecek, bir toplantıda belirleyici oy hakkını kullanacak ya da bir çek imzalayacaktı. Duvara baktı ama başka çözüm yolu yoktu. Anneleri öğrenirse bir şeyler uydururdu. Başka bir şey. Bu kadar çok yalan söylediğinde hiçbir şeyin önemi kalmıyor gibi görünüyordu, annesine söylenenlerin bile.

Joe, “Evet, kendini dışlanmış hissettiğine dair bazı endişelerini dile getirdi,” dedi. “Bu yüzden sana haber vereyim dedim.”

Maria, “Şey... bu oldukça büyük bir değişiklik,” dedi. Ses tonu yumuşaktı ama sözleri değil.

“Neyse. Her gün kliniğe gelmiyorsun, bu yüzden buradaki dinamikleri anlamayı beklemiyorum,” dedi, bu lafın yeterli ola-

cağını umarak ama yine de söylerken yüzünü buruşturdu. Bu adil değildi. Bunu annesi istememişti. Gözlerini ovuşturdu

“Pekâlâ, bir saniye bekle...” dedi Maria ama Joe çoktan bahane uydurup acil bir durum olduğunu söyleyerek aceleyle vedalaşmıştı. Kendini aptal gibi hissediyordu.

Bunların hepsi boktan şeylerdi. Daha ne kadar bir şeylerin üzerine örtmeye devam edecekti?

Ama kararını vermişti ve bu yüzden kendini aksi yönde iltima etmeden önce kâğıda annesinin imzasını karaladı. Pek benzeriyordu ama önemli değildi. Zaten kim kontrol edecekti ki? Belgeyi ışığa doğru tuttu. Kahretsin. En azından kendi imzasını atarken kullandığı kalemde farklı bir kalem kullanabilirdi.

Şimdi imzaları için sadece Cathy ve Frannie'ye ihtiyacı vardı. Cathy'nin bunu tartışmadan imzalayacağını umuyordu. Ama ya imzalamazsa? Mantıksız davrandığını biliyordu ama elinde değildi. Her biri diğerine o kadar güveniyordu ki...

Beklemeye katlanamayarak alnında biriken terlerle resepsiyona çıktı ancak orada Cathy yerine Evan'ı buldu. Kulak enfeksiyonu varmış gibi görünen dev bir evcil tavşanı muayene ediyordu, kulağının etrafındaki tüyler yapış yapıştı. “Bir saniyen var mı?” dedi Joe, muayene odasını işaret ederek.

“Senin için ne yapabilirim?” Evan her zaman kullandığı iğneleyici cümleyi söylemişti ve Joe kötü bir şey söylememek için dilini ısırды. Joe bir aptalsa, Evan da piçin tekiydi.

İmzalanmamış olmasına rağmen, “Her şey hazır,” dedi umursamazca. Evan'a uzattı. “Kliniğin yüzde yirmisi mantıklı bir anlaşma.”

Evan, “Kulağa harika geliyor,” dedi.

Joe'nun yüzde yirmilik payı kendisine ücretsiz olarak devrettiğini belgeleyen tek sayfa kâğıdı bir kere bile düşünmeden aldı.

“Joe,” dedi. Sesinde samimi olmasa da bir neşe vardı. Güçlü bir neşe. Şansına inanamıyordu.

Joe, "Seninle ortak olmaktan mutluluk duyuyorum," dedi. Hiçbir zaman iyi bir arabulucu olmamıştı. Hep öfkesine yenik düşerdi. Kartlarını her zaman doğrudan masanın üzerine koyardı. Belki de bu yüzden önce yüzde on hisse teklif ederek başlamalıydı.

Evan, "Ben de öyle," dedi ve Joe elinde olmadan rahatladı. En iyisi buydu.

Köpek maması kavanozunun kapağına uzanıp üstündeki cam kapakla oynadı.

"Ve eğer... eğer sözünden dönersen," dedi Joe. "Ne var, biliyor musun? Burada yaptığımız şey yasa dışı." Dün gece düşünmüştü. Kendileri onu şantaj yaptığı için polise ihbar etmekle tehdit ederse, o zaman o da onları cinayet suçu yüzünden ele veremezdi.

"Pekâlâ," dedi Evan neşeli sesiyle. Joe'yu her şeyden çok kızdıran şey futbol sahasında, işte ve şu andaki gibi asla ve asla içinde olacağını düşünmediği durumlarda birinin onunla alay etmesiydi. Evan, "Elbette," diye ekledi.

O *elbette* sözü de aynı anlama geliyordu.

"Biliyor musun, gerçekten bizim tersimize gelmek istemezsin." Evan'a doğru iki adım atıp burnunun dibine girdi, bu açıdan omuzları daha da iri görünüyordu.

Evan hiçbir şey söylemeden sadece ona baktı ve sonra bir adım geri çekildi.

Örtülü tehdidi, işledikleri cinayete yaptığı gönderme, fiziksel şiddet imaları... bunlar durduk yere oraya çıkmıştı. Güçlü bir volkan patlaması gibiydi.

Evan ona baktı, hem yargılayıcı hem de korkmuş görünüyordu. Sonunda, "Diğer imzaları bekliyorum," dedi. İtalya'daki suça şahit olan Tanrı dışında kimsenin onu göremeyeceğini bilse de Joe tavana doğru bakarak başıyla onayladı. İlahi bir gücün onları izliyor olması onu rahatlatıyordu. Birinin tüm yaşananları geniş bir bakış açısından görüyor olması. Ne yaptığını ve neden yaptığını biliyor olması.

Resepsiyona geçtiler, Frannie bir moda sitesinde geziniyordu. öğle vakti bekleyen hasta yoktu.

Dışarıda yağmur nihayet durmuştu ve gökyüzü yanık turuncu rengindeydi. Havada toz bulutu vardı. Bu hafta haberlerde tozun gökyüzünü mavi yerine şeftali ve turuncuya çevireceğini söylemişlerdi. Yağmurun neden olduğu selden sonra şimdi de bu çıkmıştı, kıyamet sonrası gibi bir havaydı, insanlar fotoğraf çekmek için durup yanlarındaki kişinin koluna dokunarak gökyüzünü işaret ediyorlardı. Tozun neden olduğu pusun ortasında güneş zar zor görülebiliyordu.

Evan ön kapıdan çıkmak üzere hareket ettiğinde Joe onun yan taraftan sandviç almaya gittiğini tahmin etti.

Frannie ve Cathy'nin imzalarını alacaktı... ve işte o zaman Evan gruba katılacaktı. Bu sırrı saklamak zorunda kalan insanların arasına. Gasp, rüşvet, dolandırıcılık, tehditler. Evan da en az onlar kadar derinlere batmıştı. Hiçbiri gökyüzündeki güneşi net bir şekilde göremiyordu.

Evan omzunun üzerinden, "Diğer imzacılar için vakit daralıyor," dedi.

Sonra Frannie'ye döndü. Frannie, etrafı sürekli sallanan lanet Çin kedileriyle çevrili hâlde hareketsizce kocaman açtığı üzgün gözlerle Evan'a baktı.

CATHY

Cathy, “Bunu annem mi imzaladı?” dedi. Önce belgeye, sonra da Joe’ya baktı. On dakika sonra Evan ilk ortaklık toplantısında onlara katılacaktı. Toplantıyı hep salı günleri saat yedide yaparlardı. Cathy bu rutini seviyordu. Hazır kahve eşliğindeki bu sessizliği.

Joe, “Öyle düşünmene sevindim,” dedi belgeyi Cathy’nin elinden alarak. “Ben imzaladım.”

Cathy şok içinde ondan uzaklaştı. “Ne?” dedi kâğıda bakarak. Elbette. Tabii ki annesine söylememiştı. Bu, çok iyi bildiği annesinin imzanın kötü bir kopyasıydı. Aynı şekilde atılmıştı ama hepsi o kadardı.

“Bunu yapamazsın,” dedi yumuşak bir sesle. “Annemin bunu bilmesi gerekiyor. Ve Joe, benim de bilmem gerekiyordu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana söylemeden bir şeyler yapıyorsun. Birbirimize karşı şeffaf olmamız gerekiyor.”

“Bu bir tehdit mi?” diye kükredi Joe.

“Ne?”

“Annem imzalamaz. One ne diyeceğiz ki zaten?”

Cathy, "Şirketin beşte birini bir sterline sattın," dedi. "Bu bu dolandırıcılık değil mi? Bir şeyi değerinden ucuza satmak Vergi dairesi bunu araştıracaktır... Ben..."

"Son zamanlarda yaptığımız *herhangi bir şeyi araştırarak* zaten mahvolmuşuz demektir," dedi Joe, ona yandan bir bakış atarak. "Eklemek istediğiniz yapıcı bir şey var mı? Beni polis ihbar mı edeceksin?"

Cathy üzüntüyle suratının düştüğünü hissetti. Şu anda hiçbir iyi bir ruh hâlinde değildi. "Bunu imzalayamam," dedi sessizce. "Dolandırıcılığa, imza sahteciliğine... tüm bunlara taraf olamam."

Joe, onun ellerine zorla bir kalem tutuşturdu. Bastırırken plastik etini acıttı. "İmzala şunu," diye bağırdı.

Cathy önüne bakarak ağlamamaya çalıştı. İmzalayacağını biliyordu. İmzalaması gerektiğini biliyordu.

"Ona ne söyledin?" diye sordu.

"Evan'ın ortaklık toplantılarına katılacağını."

"Joe, ben..." diye söze başladı ama Joe, Frannie'nin yazdığı toplantı metnine bakarak onu görmezden geldi. Cathy aniden konuşmanın gereksiz olduğunu hissetti. Bindiğimiz tren gideceğimiz yere varmak üzere, diye düşünürken buldu kendini. Bunu daha sonra tekrar tekrar düşünecekti. Bir yerlerdeki bir ekip muhtemelen Will'i oradan çıkarıyor ve saklamaya çalıştıkları her şeyi ortaya döküyordu. Sonları yaklaşıyordu. Cathy'nin elinden yanıldığını ummaktan başka bir şey gelmiyordu. Kâğıdı imzaladı.

"Ne?" dedi Joe ifadesini fark ederek. Cevap vermesini beklemeyerek personel odasına gitti. Cathy de peşinden. Hepsisi orada bekliyordu. Frannie, Maria, Evan.

Joe sertçe, "Bugün Evan da bize katılıyor," dedi. "Yönetim kısmıyla ilgilendiği için."

Maria, Joe'ya baktı. Koyu renk saçlarını ensesinde toplamıştı. "Pekâlâ," dedi, sanki bir şeyi çözmüş gibi ifadesi netleşip karardı. Aşamalı olarak devre dışı bırakıldığını düşünecekti.

Cathy, metin görünmeye çalışarak Evan'a hafifçe gülümsedi. Son on yıldır iş arkadaşını saygı çerçevesinde sevmiştii ve şimdi onlardan rüşvet aldığına inanamıyordu. Kendi onun yerinde olsa ne yapardı? Sessiz kalması karşılığında kârlı, başarılı bir işte pay sahibi olmak istemez miydi? Sessizlik satılabilen bir şey olsaydı Cathy bundan feragat ederdi. Sonuçta Frannie için etmişti. Hem de karşılıksız.

Evan kaşları çatık hâlde bir Maria'ya, bir Joe'ya baktı. Cathy onun olayı çözümünü izliyordu: Maria onun bir ortak olduğunu bilmiyordu, Evan aptal değildi, bu yüzden Verona'da olanları da bilmediğini fark etmişti.

Joe, "Tartışılacak pek bir şey yok," dedi. "Aylık hedefte her şey yolunda gidiyor. Kan testlerini yaptırdığımız yeri onlardan daha hızlı yapan, daha ucuz bir laboratuvarla değiştirdik."

Frannie not alırken kalemı kavrayan elindeki tendonlar üst üste biniyordu.

"Tamam," dedi başını sallayarak. Kulağında nominalde çirkin görünebilecek ama onda öyle durmayan büyük halka küpeler vardı.

"Sorun nedir?" diye sordu Maria, Frannie'ye. "Çok gerginsin. Neredeyse kalemı kıracaksın."

"Gergin falan değilim."

"Şey... sadece senin için endişeleniyorum."

Frannie başını eğip ensesine masaj yaptı. Bu iki kelime *-sadece endişeleniyorum-* çok sık söylenir olmuştu. Cathy karşısında oturan annesine baktı.

Annesi başını iki yana sallayarak gözlerini içeceğine dikti. Personel odası bu akşam loştu ve rutubet kokuyordu.

Klinik için reklam vermeleri gerekip gerekmediğini, gelen hasta sayısını tartıştılar. Joe, herkese ameliyat sürelerini hafife almayı bırakmaları gerektiğini söyledi ve bunu *-nazikçe-* oda-daki herkese hitap ederek yaptı ama aslında doğrudan Cathy'ye söylüyordu. Yaptıklarının yarısını bile faturalandırmıyordu. Basit

bir çapraz diz bağı ameliyatı için *Bu üç saat sürmemeliydi diye düşünüyor, Bir buçuk saat faturalandıracağım* diye karar kılıyordu. *Bir uzman yapsa bu kadar uzun sürmezdi. Benden daha iyi biri yapsa.* Bunu hep yapıyor, oradan buradan ücreti kırıyor, laboratuvar sonuçlarının sadece maliyetini ekliyordu. Çalışamayan ama yine de evcil hayvan bakmak isteyen, artritli labradoru olan, yasal boşluklardan yararlanan sigorta şirketlerinin eline düşmüş ailelere üzülmüyordu. Hayvanları için en iyisini yapmak isteyen ailelere. Çoğu elinden gelenin en iyisini yapsa da yeterli olamıyordu. Öyle zamanlarda Cathy maliyeti kendisi karşılıyor, kliniğin kaynaklarını ufak ufak dağıtıyor ve onları mali açıdan biraz zarara sokuyordu.

Cathy elini kaldırıp atmosferi dağıtmaya çalışarak, “Bu laf banaydı,” dedi.

Evan, “Yapılan her işlemi fatura edin,” dedi. “Tek yol bu. Neden böyle bir durumdan en iyi şekilde yararlanmıyorsunuz ki?” diye ekledi usulca. Sandalyesinin arka iki ayağı üzerinde geriye kaykıldı. Bakışları Maria’ya döndü.

Cathy hemen, “Biliyorum,” dedi. “Yapacağım... ben sadece. Sanırım fazla insaniyetliyim.”

Kollarında tüyler diken diken olduğunda Cathy bunu umursamadı. Sessiz kalması karşılığında aile şirketinden pay alan bu yabancıyı görmezden gelmeye çalıştı. Evan, Maria’nın bilmediğini kesinlikle fark etmiş olmalıydı. Cathy onun annesine bakarak sırtımasını izledi. Ama Evan annesine hiçbir şey söylemedi. Henüz değil.

Cathy’nin gözleri Frannie’ye döndü, o da benzer bir şey düşünüyor olacak ki not almak yerine doğrudan Cathy’ye bakıyordu. Cathy kollarındaki ve sırtındaki ürpertiye görmezden gelerek dikkatini dağıtmak için masanın üzerinden bir not defteri aldı.

Kâr marjlarını, ilaçların etkilerini ve konjonktivit damlalarının neden hiç stokta olmadığını tartıştılar. Frannie bu işin peşine düşeceğini söyledi.

Evan'ın katıldığı ilk toplantıyı kısa tuttular. Evan ayrılırken Cathy'nin omuzları rahatlayarak gevşedi. Bir mermi daha teğet geçmişti. Diğerleri sessizce çıkışa yöneldi, kahve fincanları lavaboya bırakıldı ve kapılar kilitlendi. Maria ve Evan eve gittiler, arkadaki otoparkta çöp konteynerleri Verona kokuyordu. Cathy, Frannie'ye baktı. Güzel burnu ve elmacık kemikleriyle çok çarpıcı görünüyordu.

Frannie, "İşin bu noktaya geldiğine inanamıyorum," dedi Cathy'ye yumuşak bir sesle. Tekrar sigaraya başlayan Joe ona keskin bir bakış attı. Macca, Cathy'nin ayaklarının dibine oturmuş öylece bekliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu aptalcaydı. Her şey öyle." Frannie Joe'nun sigarasını aldı. "Teslim olmak yerine başka işlere kalkışmak aptalcaydı." Bunu söylerken doğruldu, vücudu garip bir şekilde sarsıldı. Cathy bundan ne anlam çıkarması gerektiğini bilemedi.

Joe, "Yapacağımız hiçbir şey doğru ya da kolay olmayacaktı," dedi. Arkasındaki gökyüzü ıslık ıslık. Esintiyle beraber onlara doğru gül kokuları geliyordu. Cathy bir an için bunun normal bir ağustos sonu, sıradan bir yönetim toplantısı olmasını diledi. Gül kokusundan hoşlanırdı. Ama bu ağustos ayını suçun içine daha da batarak ve bir Mafya filmindeymiş gibi gözlerinin önünde bir aile krizinin yaşanmasını izleyerek geçiriyorlardı.

Cathy arka koltuktaki Macca ve usul usul çalan Radyo 4 eşliğinde eve sürerken tüylerinin diken diken oluşunu hatırladı, bir şey içini huzursuz ediyordu. Bir şey... Uğursuz bir şey. O toplantıda yaşadığı bir an. Hatırlayamıyordu. Belki de onu rahatsız eden sadece Evan'ın orada olduğu gerçeği idi. İlk kez Plant olmayan biri aralarına katılmıştı. Hepsinin ne yaptığını bilen biri.

Cathy ancak daha sonra, gece yarısı farkına vardı. Kendini her zamanki gibi çok gergin hissediyordu, üst kata taşıdığı **kucak** dolusu ıslak çamaşır, çarşaflar ve gömlekler kollarını **ûşürttü**.

Bu kez hissettiği normal bir korku ya da endişe **değildi**. Evan'ın söylediği bir şeydi. Cathy'ye üstü kapalı bir tehdit **gibi** görünen bir şey ya da en azından onun aklından geçenlere **dair** bir ipucu. *Neden böyle bir durumdan en iyi şekilde yararlanmıyorsunuz?* demişti.

Cathy'nin vücudu bir anda endişeyle sarmalandı. Giysileri merdivenlerin üzerine bıraktıktan sonra bir basamak **aşağıya** oturup düşünmeye çalıştı. Hayır, o aslında şey demek istemişti... Bunu düşünmemeliydi. Onlara tekrar şantaj yapacağını **düşün-**mek bile istemiyordu. Ve bu iş sona erene kadar tekrar **tekrar** yapacağını.

GÜNÜMÜZ

DURUŞMANIN İLK GÜNÜ: R. - PLANI DAVASI

Yeminli tanık kürsüsünde çaresizce omuz silkerek, “İçine düş-rüğümüz karmaşayı düzeltmek istedik,” dedim. Acaba bu omuz silkmeye, stenografin özenle yazdığı mahkeme tutanağında yer verecekler miydi? “Çaresizdik. Zaman geçtikçe kaybedecek daha az şeyimiz kalıyordu.”

“Yani siz şimdi... zaten bir suç işlemediğiniz için başka suçlar işlemenin daha kolay olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Her şey patlak vermeden hemen önce, Frannie bir yetişkinin olabileceğinden çok daha zayıflamıştı. Güzelliği gitmişti. Geriye, eski, muhteşem yüz hatlarının asılı olduğu bir çerçeve kalmıştı. Tıpkı Paul’ü doğurduktan sonra olduğu gibi saçları gürlüğüünü kaybetmiş, seyrelmiş, nefret ettiği bir kıl yumağına dönmüştü. Yanakları içe çömüş, gülümsediğinde cildi kırışır hâle gelmişti. O son gece, Frannie’nin bahçesinin arkasındaki müstemilatta buluşmuştuk. Şarap dışında geri kalan her şey eski günlerdeki gibiydi. Cuma geceleri yaptığımız buluşmalarımızı andırıyordu ancak bu sefer kötü bir amaçla toplanmıştık.

Yakınlarda alçak sesle öten bir baykuş vardı. Polise gitmeden önce ikisini son görüşümdü.

Joe'ya baktım. Benimle göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. "Yani *karmaşayı düzeltmeye* yönelik çabanız yüzünden..."

Hızlıca, "Evet," dedim neyin geldiğini bilerek. Hızlı bir ten gibi bana yaklaşıyordu ama gözümü ondan alamıyor, kenara kaçamıyordum. Donup kalmıştım.

"İkinci cinayete yol açan şey bu muydu?"

"Evet," dedim alçak sesle, mahkeme salonundaki boş koltuklara bakarak. "Evet."

GEÇMİŞ CATHY

Evan'ın kliniğe ortak olmasının üzerinden üç gün geçti. Geç saatlerdi. Cathy klinikte kalan tek kişiydi. Yapması gereken iki görevi kalmıştı: Ağustos ayı hedeflerine göre son durumu kontrol etmek ve gelen köpek probiyotikleri hakkındaki raporu okumak.

Maria içeri girdiğinde Cathy, hem geç olduğu için hem de ebeveynleri hafta sonu genellikle ortadan kaybolduğu için onu klinikte görünce şaşırdı. "Sen miydin?" dedi Cathy. Yorgundu, üç kahve içmişti ve önceki gece iyi uyumamıştı. Tom, Cathy'nin ona mesafeli durduğunu biliyor olmalıydı ama bu konuda hiçbir şey söylememişti.

"Kötülere dinlenmek yok," dedi Maria neşeyle. "Bunun listelenmesi gerekiyor mu?" dedi reçeteli yiyeceği işaret ederek. Cathy başıyla onayladı.

Bir süre dostça bir sessizlik içinde çalıştılar. Oda sessiz, pencerenin ötesindeki gece göğü ise karanlıktı. Garip bir atmosfer vardı, Maria'nın meşguliyeti neredeyse kasıtlı gibiydi ve Cathy de onu taklit ederek aylık bilançoları robotik bir şekilde gözden geçirmeye devam etti.

“Yardım ederim diye düşünmüştüm,” dedi Maria birkaç dakika sonra. “Hadi bana kâr ve zarar raporlarını aç.”

“Hayır, ben...” Cathy kekeleydi. “Sorun değil, az önce benzerdim zaten. Bunu tekrar yapmak zorunda kalmak istemiyorum.” Alnını ovuşturdu.

“Ama ya...”

“Anne. Sorun değil.”

Maria şaşkınlıkla Cathy’ye baktı. “Sadece endişelendim,” dedi.

Cathy annesine doğru yürüdü. “Her şeyi iki kez yapmamıza neden oluyor,” diyor sessizce. “Neden böyle davrandığını biliyorum ama...”

Maria hiçbir şey söylemeden donakaldı, bakışlarını yere çevirmişti. “Peki,” dedi.

Cathy, “Hepimiz iyiyiz,” dedi. Bu bir yalandı ama önemli bir yalandı. “Biz iyiyiz, klinikte de işler yolunda merak etme.”

Maria hızla başını peki anlamında salladı ama hâlâ tek kelime etmiyordu. Rosie konusunu doğrudan açmıyorlardı. Bu, Cathy’nin kendi savaşı, diye tahmin ediyordu.

Bir süre daha sessizce birlikte çalıştılar. Birkaç dakika sonra Maria sessizce, “Hepinizi güvende tutmak benim tek görevimdi,” dedi. Bunu Cathy’ye bakmadan duvara karşı söyledi.

Cathy sessizce, “Anlıyorum,” dedi. “Hepimiz bu konuda kendimizi suçlu hissediyoruz.”

“Hissetmemelisin,” dedi Maria.

“Sen de hissetmemelisin.” Cathy böyle demiş olabilirdi ama içinde kalbi şarkı söylüyordu. *Hissetmemelisin*. Yirmi yıllık bir yarayı iyileştirecek tek bir basit kelime.

Maria giderken bir yığın başvuru formunu ona doğru sallayarak, “Sana bunların yapılması gerektiğini söylemeyeceğim,” dedi.

Cathy gülmeden edemedi. “Peki,” dedi. “Reform yapmaya çalıştığını görebiliyorum.”

Maria, Cathy'ye yaklaşıp saçlarını karıştırarak, "Asla öyle bir şey yapmam," dedi. "Asla. Neyse, kaligrafi dersime gitsem iyi olur."

"Kaligrafi mi öğreniyorsun?" dedi Cathy, kutunun üzerinde adının kıvrımlı bir el yazısıyla yazıldığını hatırlayarak.

Annesi, "Evet, birkaç hafta önce senin adını yapmayı öğrendim," dedi.

Cathy'nin gözleri yaşlarla doldu. Yani annesi kutudaki eşyalarını yeni hayatı için saklamıştı. Rosie'den sonraki. Yalnız sonradan üzerine Cathy'nin adını yazmıştı. Aniden Maria'nın işi bırakmayı reddetmesinin, mikro yönetimle ya da güvenmeyi reddetmekle ilgili olmadığını anlamaya başladı. Sevgiden böyle yapıyor gibi geliyordu.

Cathy ve Frannie ertesi gün öğle yemeği molasında dışarıya çıktılar. Genelde beraber çıkmazlardı ama bugün yerlerine Evan bakıyordu. Ortak olmasının olumlu yönlerinden biri, diye düşündü Cathy.

Sonunda hava açmıştı ama rüzgârlı bir gündü, kuru soğuk ve güneşin birleşimi insanın yanaklarını ısıırıyordu. Cathy sonbaharın yaklaştığını hissedebiliyordu. Soğuk geceler, ağaçlardan düşen elmalar ve Tom'la hırkalara sarılıp dışarıda oturmak...

Cathy ayağa kalktığı anda personel odasındaki Evan'ın, Maria ile konuşurken arka pencereden ona baktığını gördü. Cathy, "Bize kahve getireyim," dedi, Frannie başıyla onayladı.

Cathy koşarak arka kapıdan içeri girdi. Belli ki az önce bir şeyler söylenmişti çünkü Cathy içeri girer girmez Evan ve Maria konuşmayı kesti. "Ne?" dedi Cathy. "Bir sandalye alacak..."

Maria, Cathy'ye sorgularcasına, "Evan kliniğe ortak olduğunu düşünüyor? Ki bu da bana şaka gibi geldi?" dedi.

Cathy kalbinin ağzından ayaklarına aktığını hissetti. "Ne?" dedi zaman kazanmaya çalışarak.

Cathy'nin gözleri Evan'inkilerle buluştu. O Goliath'dı, Cathy de Davut. Evan'a kaş göz işareti yaptı. Bunu yaparken yüzü sert

ve kuru gibi geldi. Duygusallıktan, stresten ve yaptıklarından dolayı uğradıkları ihanetten. "Öyle mi?" dedi Evan'a *bakarak*. işin nereye varacağını, oyunun ne olduğunu bilmeden. *Maria'ya* ne demişti? Ve neden demişti?

"Benim hatam," dedi Evan. "Ortak *olmak* istediğimi *söy-* ledim."

Hâlâ Cathy'ye bakarken Maria'ya, "Bu benim en büyük hayalim," dedi.

"Pekâlâ," dedi Maria. "Bu bizim için büyük bir adım olur. biliyorsun," dedi. Gözlerini büyüterek Cathy'ye baktı.

Cathy yutkundtu ve Evan personel odasından ısıklık *çalarak* çıkarken ona baktı. İşte o zaman anladı. Bunlar Evan'ın planıydı. Annesinin bilmediğini biliyordu. Onun içeri girdiğini görmüş ve kafasında bir plan yaratarak Maria'ya tam da yaşadıkları duruma neden olacak şeyler söylemişti. Yıllarca güçsüz kalan ve şimdi servetiyle sarhoş olan bir adamın eylemiydi bu. Cathy ona bir şey söyleyemedi, olayın büyümesinden korkarak yüzüne bile bakmadı, bu yüzden sessizce kahveleri yapıp dışarı çıktı.

Cathy, Frannie'ye, "Evan az önce anneme ortak olduğunu söyledi ve sonra lafı dolandırdı," dedi.

"Ne? Neden?"

"Sanırım bizimle oyun oynuyor. Bu bir şantaj sayılır, değil mi?" dedi Cathy.

"Ama istediğini elde etti zaten." Frannie'nin sesi sertti ancak dudaklarına götürdüğü eli titriyordu.

Cathy, dün gece söylediklerini düşünerek, "İstediği ilk şeyi elde etti," dedi. *Neden böyle bir durumdan en iyi şekilde yararlanmıyorsunuz?*

Joe arka kapıdan çıkarak bir sigara yaktı.

Frannie konuyu dağıtmaya çalışarak, "Demek artık düzenli bir sigara tiryakisisin," dedi. "Aniden."

Joe gözlerini devirdi ama cevap vermedi. Burnunun deliklerinden iki şerit hâlinde duman üfledikten sonra bakışlarını

Frannie'ye çevirdi. Sanki aralarında bir şey geçiyor gibi görünüyordu. Cathy bölmek istedi ama bu bakışmanın ne anlama geldiğinden emin değildi. Tom'un sözlerini hatırladı: *Umarım senin onlara olduğun kadar onlar da sana sadıktır* ve içinde bir şeyler kıpırdandı.

"Sence ne oluyor?" diye sordu Joe usulca. Sorusunu, tam olarak neden bahsettiğini bilen Cathy'ye yöneltmişti.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." BBC Haber yayını bitmişti. Verona'da olan biteni Google'da araştırmayacakları için de kotonudan habersizlerdi.

Joe güneşe bakarak sigarasından bir fırt çekti.

"Sanırım sadece beklememiz gerekiyor," dedi.

Cathy, ona Evan'ın az önce söylediklerini ve dün gece ima ettiği şeyi anlattı. Joe bir sigara daha yaktı. "Tam bir mal," diye lafı yapıştırdı.

"Tam olarak," dedi Frannie, Joe ağzında sigarayla gülümsedi.

Cathy, "Daha fazlasını isteyecek," dedi. "Ya da anneme söyleyecek. Veya daha kötüsünü yapıp başka birine söyleyecek."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Joe. Sigaranın ucu bir uyarı işareti olarak kırmızı renkte parladı. "Bu işi bana bırak." Frannie ve Cathy'yi yalnız bırakarak içeriye döndü.

Frannie sandviçiyle oynamaya başladı. Kucağına bakarak, "Ne oluyor biliyor musun?" dedi usulca.

"Ne?"

"Bu sırrı saklamanın gittikçe zorlaştığını düşünüyorum," dedi. "Sana da öyle gelmiyor mu?"

"Şey, evet." Cathy sandviçinden bir ısırık alıp gözlerini kısarak güneşe baktı. Rüzgâr saçlarını yüzüne savursa da aldırış etmedi. Doğanın verdiği his, içgüdüsel olarak bir gün özleyebileceğini hissettiği böyle anlamlı şeyler şu ana odaklanmasını sağlıyordu.

"Deb birazdan uğrayacak."

"Peki," dedi Cathy.

"Dün onunla görüştüm. Çantamı bırakacaktı."

“O nasıl?” dedi Cathy sohbet edercesine.

Frannie hiçbir şey söylemeyince Cathy saçını gözünün önünden çekip kardeşine dikkatle baktı. Bacakları çıplaktı, ayak bileklerini önünde üst üste atmıştı. Ayağında Paul’un adının yazılı olduğu pembe altından bir halhal, beyaz spor ayakkabılar ve yüzünde de garip bir ifade vardı. Cathy ona bakarken, Frannie elini gözlerine siper ederek gözlerini ablasına çevirdi.

“İyi,” dedi Frannie. Deb görününce ayağa kalktı. Deb uzun boyluydu, 1.80’den biraz uzundu ve çekici bir şekilde köşeleri aşığıya doğru kıvrılan bir ağzı var.

Deb, Cathy’ye samimi bir şekilde, “Ah, seni görmek ne güzel,” dedi. Frannie’ye geçen kış bir Mulberry outlet mağazasından aldığı siyah –görünüşe göre– *sahte* deri çantasını verdi.

“Seni de öyle,” dedi Cathy, Deb’e.

Deb, Frannie’ye, “Sabah kahveni Apple Pay’le mi ödemek zorunda kaldın?” dedi. Cathy, onların bu yakınlığı karşısında midesinde bir sancı hissetti. Birini bu kadar yakından tanımak, rutinlerini, her sabah yapmaktan hoşlandıklarını bilmek.

“Evet!” dedi Frannie. Deb’e baktı ve o anda, o kısacık anda Cathy anladı. Tereddüt edişinde, ikisinin göz temasında, Frannie’nin ağzının şeklinde, kendini suçlu hissettiği zamanlarda yaptığı gibi yutkunmasında bir şeyler vardı.

“Her neyse,” dedi Frannie. “Getirdiğin için teşekkürler.”

“Tabii ki, ne demek. Umarım iyisindir...” dedi Deb, gitmek için dönerken. Cathy onların gidişini izlerken, *Frannie ona söylemiş*, diye düşündü. Cathy bunun için evi üzerine bahse girerdi. Şarap, unutulmuş çanta. Her şey bir kaosu işaret ediyordu. Bir sır anlatılmıştı. Bir başka kişi daha olaya dahil edilmişti.

Ancak Cathy bu konuda endişelenmekten çok kandırılmış hissediyordu. Frannie güvenlerini sarsmıştı. Cathy Deb konusunda haklıysa belki şimdi o da aynısını yapabiliirdi.

Frannie eve gitmeye hazır hâlde resepsiyonda dikiliyordu, ağustos ayında olmalarına rağmen titriyordu. Seyircisi olmayan bir sahnede dikilen bir aktör gibi görünüyordu. Cathy onu, artık ona çok büyük gelen kıyafetlerin içindeki o sıkı uzuvları sarıp sarmalamak istiyordu ya da en azından genelde yaptığı gibi yanına gidip ona gülümsemek ama bu gece bir şey ona engel oldu. Garip bir duyguydu, sanki birisi ilişkilerinin temellerini atmış ve geri kalanını unutmuş gibiydi. Frannie, Cathy'nin hislerini hiç düşünmüş müydü? Bu basit ve direkt soruyla beraber içindeki sempati ortaya çıkamadan öldü, tıpkı aniden yağmura maruz kalan bir spor karşılaşması gibi.

"Geç oldu," dedi Joe, muayene odasının kapısını arkasından kapatarak. Ön tarafa park ettiği arabasını işaret ederek uzaktan kumandaya bastı. Açılıp kapanan bir çift göz gibi turuncu renkte ışıklar bir saniyeliğine yanıp söndü. Frannie paltosunu sarındı ve kapıyı açarak ıslak toprak kokusunun içeri girmesi sağladı.

"Kliniğin beşte birinin asıl değerinin ne kadar olduğunu düşünüyorsun?" dedi Frannie, cam kapı açık, öylece orada dururken. "Sana her kuruşunu geri ödeyeceğim." Joe elini salladı, lafı *geçirtirmek* için yapılmış bir hareket değildi, daha çok yorgunluk ve bitkinlik tepkisiydi.

Cathy, "En az otuz bin," dediğinde Frannie yüzünü buruşturdu. Joe hâlâ eşyalarını topluyordu, Frannie kapının sallanarak kapanmasına izin verdi.

Kapının kapanmasını izlerken, "Bir pounda," dedi. "Otuz binlik hisseyi bir pounda verdik."

Cathy, Joe'nun arabasının arkasındaki karanlık kirlere bakarak, "Başka ne yapacaktık ki?" dedi yapmaları gereken konuşmaya zemin hazırlayarak. "Ben Evan'dan gerçekten kurtulduğumuzu düşünmüyorum."

"Ne?" Frannie aniden başını ona çevirdi. Çilli kollarını kavuşturup sırtını cama yasladı. Başının üstünde, ters yazıyla *Vets* 24'un logosu bulunuyordu. Bunu neredeyse on yıl önce burayı

annelerinden resmen devralmalarından bir hafta sonra, bir gece Frannie'nin evinde bir kâğıt parçası üzerine karalama yaparak tasarlamışlardı ve şimdi kliniğin logosu olarak ölümsüzleşmişti.

Joe sessizce, "Evan'a daha fazlası için geri gelirse ne olacağını söyledim," dedi sakince. "Yani..." diye ekleyerek eliyle alınını ovuşturdu ama belli ki konuşmamaya karar vermişti. Sözü tamamlanmadan loş resepsiyonda havada asılı kaldı.

"Ne?" dedi Frannie. "Ona ne olacağını söyledin?"

Joe hiçbir şey söylemedi.

Cathy uzanıp birkaç sandalyeyi düzelterek kedi ve köpek alanlarını düzgünce ayırdı ve sonra yerdeki tüyleri süpürdü. Bu konuşmayla ilgili bir şeyler çelişkili geliyordu. Sarhoş olup çok fazla itirafta bulunmak ya da öfkeli bir şekilde hızlı araba kullanmakla aynı hissi veriyordu.

"Şey, ben sadece... Bundan daha ötesi yok, değil mi?" dedi, karşısındaki saçları tepesinde toplu, kot ceketinin düğmesiyle oynayan Frannie'ye bakarak. "Banka soyacak değiliz ya."

Frannie sessizce, "Öyle söyleme," dedi, gözlerinde biriken yaşlar, sanki duygularını bastırmada ustalaşmış gibi göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Frannie'nin telefonu çalarak ortamın havasını bozdu. Frannie telefonunu cevaplarken Joe, Cathy'ye döndü ve sanki onların ortak ebeveynlik yaptıkları bir çocukmuş gibi çaresizce omuz silkti. Tıpkı bazen Cathy'nin yaptığı gibi. Cathy ön büroyu temizlemeye, bezi klavyenin üzerinde, fare ile post makinesinin arasında gezdirerek meşgul olmaya devam etti. Joe televizyonu kapatınca dönen haberler bir günlüğüne daha son buldu ve o bunu yaparken Cathy'den bir iç çekiş yükseldi.

Temizliğini sürdürürken Tom'u düşünüyordu. Joe raflardaki ürünleri düzenlerken Frannie de mırıldanarak telefonda konuşuyordu. Arayan muhtemelen Deb'di.

Resepsiyonda aniden hava değişti ve Cathy'nin sırtı hemen gerildi. "O az önce ne dedi?" diye bağırdı Joe ve Cathy başını

kaldırıp baktığında Joe'nun Frannie'yi muayene odasının kapısının önünde köşeye sıkıştırdığını gördü.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Cathy.

Frannie çılginca Joe'ya söyleniyordu. Telefon nasıl olduysa artık Joe'nun elindeydi. Kimsenin nasıl başladığını tam olarak anlayamadığı bir bar kavgası gibi aniden patlak vermişti.

Joe, telefonu kapattıktan sonra, "Ona söyledin," dedi. Ses tonu tamamen duygusuzdu. Olumlu ya da olumsuz hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Sadece Cathy'yi korkutan cinsten bir netlik vardı. Erkek kardeşi bugünlerde iri yarı biri olmuştu. Davul gibi bir göğsü vardı. Elinde Frannie'nin telefonuyla bir fedai gibi kızın başına dikilmişti.

"Hayır," dedi Frannie.

"Joe," dedi Cathy. "Ne yapıyorsun sen?" "

"Zorbalık yapıyor," diye bağırды Frannie.

"*Will hakkında bir şeyler okuyorum* dedi," diye kükredi Joe. "Deb biliyor, değil mi?"

"Üzgünüm," diye mırıldandı Frannie, bakışları Joe'nun omzunun üzerinden Cathy'ye kaydı. "Üzgünüm."

"Nasıl yapabildin?" dedi Joe. "Daha yeni bir kişinin kahrolası şantajıyla uğraşmıyor muyduk ve şimdi bir tane daha mı çıkacak başımıza? Ne bok yediğini sanıyorsun sen?" Yüzü kıpkırmızı oldu, gözlerinin beyazı ışık altında anormal şekilde parlıyordu. Çok farklı görünüyordu. Bir gangstere benziyordu.

"Ne yani öylece unutmam mı gerekiyordu? Arkadaşılarıma sırlarımı açamaz mıyım?" dedi Frannie.

"Olmamış gibi davranacağız," diye haykırdı Joe. "Yapmamız gereken buydu. Yaşamak. Yalanla yaşamayı öğrenmek. Rüşvet olmadan. Şantaj olmadan." Bakışları Frannie'yle buluştu. "Ceset olmadan."

"Ama ben yapamam. Yapamam," dedi Frannie. Titreyerek ağlıyordu. Cathy ona bakmadan edemiyordu. Keşke bakmasaydı.

Lanet olsun *keşke*. “Onu bulduklarında peşimize düşecekler, değil mi?”

“Hayır!” diye kükredi Joe. “DNA’mızı almadılar.” Bunu doğrudan Cathy’nin yüzüne doğru haykırmıştı. “Bir vur-kaç vakası olduğunu sanacaklar. Dışarıda CCTV kameraları yoktu. Hiç kimse bilmeyecektir. Ancak bunu insanlara neden anlatıp durduğunu bilmiyorum.”

“Joe,” diye bağırdı Cathy. “Kes şunu, lütfen kes.”

Joe ikisinden de uzaklaşıp avuçlarını sokağa bakan camekân-lara yasladı. Bir saniye sonra başını eğip alnını cama yasladı. Tek ışık dışarıdaki sokak lambasından geliyordu, erkek kardeşi bembeyaz avuç içleri ve kendini kurban edisiyle gecenin içinde çarmıha gerilmiş bir İsa heykeline benziyordu. “Ne var biliyor musunuz?” dedi Joe.

“Ne?” diye fısıldadı Cathy.

“Şu anda olayı bilen herkesi öldürecek olsam toplu katliam yapmak zorunda kalırdım.”

Cathy ona bakakaldı.

“Fazladan iki kişiyi daha öldürmek zorunda kalırım.” Alnı cama yaslı bir şekilde ona bakmak için döndü. Gözleri Frannie’ye takıldı. “Aile fertlerini de sayarsan beş,” diye ekledi usulca.

Cathy telefonda, “Gelip beni alabilir misin?” dedi.

“Neredesin?” diye sordu Tom.

Cathy boş fuayede etrafına bakındı, Joe’nun alnını yasladığı yerdeki buğulu iz hâlâ belirgindi. “Klinikteyim. Eve, Joe ve Frannie’yle dönmem gerekiyordu ama... kötü bir tartışma yaşandı...”

“Hemen geliyorum.”

Hırkasının kollarını ellerinin üzerine çekip kollarını vücuduna sardı. Kendini muayene odasına kapattı ama kapıyı

kilitlemedi. O kadar ileriye gitmek istemedi, Joe'nun öyle bir şey yapabileceğini düşünemiyordu... O kadar tehlikeli olabileceğini.

Cathy, arkada bir yerlerde ikisinin hâlâ tartıştıklarını duyabiliyordu. Etrafı düşmanlarla çevrilmiş gibi hissediyordu.

Boş muayene odasının ortasında durmuştu, sıcak telefonu soğuk ellerinin arasında tutuyor ve düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. Bilgisayarını ve ışıkları kapattı, gözlerini kırptırıp gözyaşlarını uzaklaştırırken karanlıkta dikilerek görünmez olmayı diledi.

Tom hız yapmış olmalı ki altı dakika sonra kliniğe vardı. Cathy ön girişten çıkarak kapıları arkasından kilitledi, ıslak çimenlerin üzerinde gıcırdayan spor ayakkabılarıyla Tom'un arabasına doğru yürüdü. Tom'un yanakları kıpkırmızıydı. Cildi de hafiften parlıyordu. Duştan çıkmış gibi kokuyordu. Erkek duş jelinin limonsu kokusu.

Motoru durdurdu ve arabaya binen Cathy'ye baktı. "Yanındayım," dedi öylece. Bakışları yine çok ciddiye. Eğlenceli tavrından eser yoktu.

Camları karartılmış bir araba saatte 15-20 km hızla yollarından geçip gitti, belli ki birini arıyordu. Hoparlörlerinden gelen bir rap şarkısı gecenin içinde yankılanıyordu. Bu işler böyle mi oluyordu? Bir suç diğerini doğuruyor ve sonra aniden sır saklayan, bir suçu örtbas eden, insanları susturmak için her şeyi ama her şeyi yapacak bir aile hâline mi geliniyordu? Para. Şiddet. Çeteler. Mafya. Kendilerinden önce yüzlerce ailenin yaptığının aynısını yapıyorlardı.

Cathy'nin tüyleri diken diken oldu.

"Neler oluyor?" diye sordu Tom.

"İnanamazsın," dedi Cathy.

"Sen bir anlat da, bakarız." Ses tonunda meraklı bir hava vardı. Öğrenmeye hevesli gibiydi. Cathy'nin söyleyeceklerini tahmin edebilecek birinin tonu ama Cathy bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

Geçen arabayı izlerken konuya nasıl gireceğini düşünüyordu “Ben...” dedi. Yanındaki eğlenceli olması gereken adama dönüp baktı ve bunu yapabilir miyim diye merak etti. *Umarım senin onlara olduğun kadar onlar da sana sadıktır.* Cathy, Tom’un daha önceki yorumunu, Joe ve Frannie’nin birleşip cephe oluşturduğu hakkındaki varsayımını ve daha önceki eylemleri düşündü ve duraksadı.

Yapabilir miydi?

Tom, “Bana istediğin her şeyi anlatabilirsin,” dedi. Hiçbir yere ayrılmayı düşünmüyormuş gibi koltuğunda geriye yaslandı. “Ben aptalın tekiyimdir, muhtemelen anlattıklarını yarına unutturum.”

“Mümkün değil,” dedi Cathy, gülümsemesine engel olmayarak. “Bu unutulmaz bir şey.”

Tom ellerini yana doğru açtı. “Sorun değil,” dedi nazikçe. “İster anlat ister anlatma. Ben buradayım.”

“Sana anlatmak bencillik olur.” Sesi dökülmemiş gözyaşları yüzünden boğuk çıkıyordu. Burnu akmak üzereydi. Tanrım, berbat görünüyor olmalıydı. Tom tek kelime etmeden torpido gözündeki paketten ona bir mendil uzattı.

“Olmaz,” dedi. “Yardıma ihtiyaç duymak bencillik değildir.”

Gözleri yaşlarla parlıyor olmalıydı. Joe’nun öyle davrandığına inanamıyordu. Frannie’yi korumakla aptallık mı etmişti? Joe’ya ve öfkesine bulaşmakla? Kendini onlarla bir tutmakla? Aralarında geçen bakışmaları düşündü ve bir anda kendini bu dünyada yapayalnız hissetti.

Tom hariç. Başını sağa çevirip doğrudan ona baktı. “Sana anlatırsam asla geri dönüşü olmaz,” dedi, utangaçlıktan kurutulmanın nasıl da kolaylaştığını düşünerek. İlkbaharda vakti gelen bir çiçeğin açışı kadar doğaldı.

“Tamam,” dedi Tom. “Hadi.” Eli bir kelebek kadar hafif bir şekilde Cathy’nin elinin üzerine kondu. “Hadi gidelim.”

Cathy, Tom'un suçlu olduklarını çoktan bildiğinden endişelense de bu şüpheler Tom'un tepkisiyle tamamen ortadan kalktı.

"Cathy, bu... Bu çok boktan bir durum," dedi Tom. Kelimeler Cathy'nin üzerine balyoz gücüyle indi.

"Hayır, ben..." Cathy bunu beklemiyordu. Onun rahat ve anlayışlı olacağını düşünmüştü. "Haklısın," dedi. "Ama bu benim hatam değil."

Tom arabada oturduğu yerden bakışlarını ona çevirdi. Yüzünün rengi atmıştı. Kenara çekmişlerdi. Sadece ara sıra beyaz ve kırmızı şeritler hâlinde geçen arabaların aydınlatığı yol, Verona'daki kadar karanlıktı.

"Şey... ben bunun küçük bir aile krizi olabileceğini düşünmüştüm." Hüzünlü bir şekilde hafifçe güldü, insanların hayrete düştüklerinde yüzlerinde beliren gülüşlerdendi.

"Ama öyle değil," dedi Cathy. "Ve bu... Söylememe gerek yok bence ama bu benim başıma çok sık gelen bir şey değil."

"Benim de," dedi Tom usulca. "Yani bu bir cinayet, Cathy."

"Kasıtlı yapmadı," dedi hemen ama artık bunun gerçek olup olmadığından emin değildi.

Tom birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, düşünceli düşünceli eliyle çenesini ovuşturdu. Sorunlarını ona bu şekilde yansıtarak ne düşünüyordu? Tom haklıydı. Bu, küçük bir aile krizi değildi. Bu normal bir durum değildi. Onlar ailecek zehirli olabilirlerdi. Delirmiş aptallar. Baş belaları.

"Biliyor musun?" dedi, bir elini kapıya atarak. Taksi durdurabilirdi. Yürüyebilirdi. Burada oturmak dışında herhangi bir şey yapabilirdi. "Keşke anlatmasaydım."

"Hayır, hayır," dedi Tom. Uzanıp Cathy'nin elini avuçlarının arasına aldı. "Ben öyle demedim. Gitmeni istemiyorum. İlişkimizi bozmak istemiyorum."

"Boktan olduğunu söyledin."

Tom ona bakıyordu, karanlıkta net olarak görebildiği tek şey gözleriydi. "Öyle değil mi?"

Cathy buna karşı çıkamayarak başını eğdi. Yorgundu. Kız kardeşini korumaktan çok yorulmuştu. Sanki Will'i kendisi öldürmüş gibi onun suçunu üstlenmekten yorulmuştu. Tom elini onunkilerden ayırıp Cathy'nin koltuğunun arkasına koydu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Cathy.

"Elbette."

"Benim yerimde sen olsaydın ve kız kardeşin seni arasaydı, ne yapardın?"

Tom bunun öylesine bir soru olmadığıнын farkındalığıyla dosdoğru önüne bakarak, "Sevdiğim biri için," dedi.

"Evet."

Gözleri Cathy'ye kaydı ve aralarında sözsüz bir diyalog yaşandı. "Senin yaptığını yapardım," dedi. "Senin yaptığını."

"Peki o zaman," dedi Cathy ellerini önüne uzatıp kucığına düşmesine izin vererek. "İşte ben öyle bir durumdaydım."

"Doğru," dedi Tom üzgün bir şekilde. "Bu sadece..."

"Ne?"

Yanlarından geçip giden başka bir arabanın motor gürültüsü ardında büyük bir yankı bıraktı. "Keşke yapmasaydın," dedi Tom.

"Keşke," dedi Cathy. Ve ilk kez bunun doğru olduğunu fark etti.

JOE

Joe sinirlendiği, korktuğu ve kontrolünü kaybettiği için kendisine kızgın olduğundan eve öfkeyle döndü. Lydia onu koridorda bekliyordu, haftalardır olduğundan daha heyecanlı görünüyor, parlayan gözlerle ona bakıyordu. “Düşünüyordum da.”

“Öyle mi?” dedi Joe. Hiç havasında değildi. Daha fazla sorun duymayı, daha fazla şeyin parçalanmasını istemiyordu.

“Ne?” dedi Lydia, bu sözcük bir sestten çok ağzının bir eylemi gibiydi.

“Öyle mi, dedim.”

“Seninle doğru düzgün konuşacaktım,” dedi Lydia ondan uzaklaşarak. “Verona... hakkında.”

“Konuş o zaman.”

“Sen böyleyken konuşamam.”

“Nasılmışım?” dedi Joe. Kollarını iki yana açtı ve sonra yanlarına düşmesine izin verdi.

Lydia ağlamaya başlayınca makyajı gözlerinin altına sulu boya gibi aktı.

“Neler oluyor?” diye sordu Joe.

“Bunu yapma.”

“Neyi?”

“Bana kötü davranma, kabalaşma. Bu kadar... kavgacı olma.”

“Bana ne istediğini söyle.”

“Joe.” Lydia’yla göz göze geldi ve işte o anda Joe, beyninin kalbine ayak uydurmaya başladığını hissetti.

“Ne?” dedi. Elinin bir kuş gibi atan kalbine kaydığının belli belirsiz farkındaydı.

“Ona ödeme yaptın mı?”

“Evet.”

Lydia başını peki anlamında salladı. Joe, rüşvet olayıyla ona çok daha önemli bir şeyi kanıtlamıştı. Kim olduğunu. “Bir süreliğine gitmem gerekiyor,” dedi Lydia.

“Gitmek mi?”

“İhtiyacım var... bu hiç...” Başını kaldırıp Joe’ya bakarak çaresiz bir hareketle ellerini iki yana açtı. Joe aniden Lydia’yla şimdiye kadar kaç günü beraber geçirdiklerini düşündü. Binlerce. Baktığı elleri kendi elleri kadar iyi tanıyordu. “Hiç sağlıklı...”

“Ne?” diye kükredi Joe.

O kükreyince Lydia doğruldu, spor ayakkabıları Joe’nun önünde parke zeminde duruyordu. Lydia gidiyordu. Evden ayrılıyordu. *Onu* terk ediyordu.

“Gitme,” dedi Joe usulca. Lydia şimdi tam karşısında duruyordu. Koridorda bir çanta vardı. Joe doğrudan Lydia’ya baksa da gözünün ucuyla çantayı görebiliyordu. “Nereye gideceksin?”

“Senden buna bir son vermeni istedim ama vermedin. Masaları falan tekmeliyorsun Joe, artık senin neler yapabileceğini kestiremiyorum. Çok öfkeliyim. Ben... ben evlenirken böyle bir şeye imza atmadım.” Avuçlarını kaldırdı, sanki biri bir şeyi onlardan uzaklaştırıyormuş gibiydi.

“Bak. Evan’ın payını verdik. Bitti. Bitti gitti,” dedi Joe, karısının ellerini tutmaya çalışarak.

“Sana yapma dediğim hâlde ona istediği payı verdin.”

“Polisi arayacaktı.”

"Yine de yaptın. Tüm bunların neresinde yer aldığımı bana çok açık bir şekilde gösterdin," dedi Lydia. Sıcak elini Joe'nun koluna koydu. Terk eden senken böyle cömert davranmak çok kolay. diye düşündü Joe öfkeyle, bunun doğru olmadığını, adil olmadığını bilmesine rağmen.

"Lyds," dedi. "Ne yapabiliyordum ki? Kız kardeşimi ellerimle polise teslim mi etseydim?"

"Karını da düşünmen gerekirdi," dedi. "Senden tek istediğim buydu. Ama sen yapmadın. *Yapmazsın*. Ben bununla rekabet edemem." Frannie'nin evini işaret etti.

Joe, "Bana ihtiyacı var," dedi.

"Benim de."

"Peki, ne olacak?"

"Sadece bir süre uzaklaşmam gerekiyor," dedi. "Seni ararım."

"Ah, doğru. Harika. Telefonda görüşeceğiz," dedi Joe, içinden köpüren öfkeyle. "Beni sonsuza kadar seveceğine söz verdin ve şimdi yalnızca telefonla konuşacağız."

Lydia yanakları kızarak ona üzgün, kırgın bir bakış attı ve Joe hemen sözlerini geri alabilmeyi diledi. Dizlerinin üstüne çöküp ona yalvarmayı. Ellerini tutup yakarmayı. "Lyds," dedi boğuk bir sesle.

Lydia ağzı sımsıkı kapalı hâlde başını iki yana salladı. Joe, "İzin ver kendimi affettireyim," dedi. "Her şeyi yaparım."

"Yapamazsın."

"Yaparım."

"Tamam o zaman... buna son ver. Gerçekten son ver."

"Frannie'yi polise mi teslim edeyim?"

Lydia ellerini beline koydu. Yorgun görünüyordu. "Sen bitirene kadar bitmeyecek," dedi. "Tam olarak bitmeyecek."

Joe durakladı, böyle bir şey yaptığını hayal etti. Ama Frannie'yi teslim edemezdi. Yapamazdı bunu, yapamazdı.

"Ona yardım etmeyi bırakabilirim."

"Yani yarın polis seni tekrar sorgularsa..."

“Ne? Onu ele mi vereyim?” diye vurgulayarak sordu Joe.

“Yani onun için yine yalan mı söyleyeceksin?”

Joe ayaklarına baktı. Rosie’yi kaybettikten sonra bunu asla aşamamışlardı... Frannie’yi de kaybedemezlerdi. Gözyaşları boğazını tıkarken Frannie’yi kaybetmek zorunda kalmayacakları, mutlak olmayan bir çözüm bulmaya çalıştı.

“Lyds, ben...”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Lydia.

Küçük kerkenezi elini Joe’nun kolundan çekti. Lydia’nın gitmeye hazırlanışını izlerken gözyaşları görüşünü buğulandırdı.

O giderken Joe sormadan edemedi.

“Polise söyleyecek misin?”

Joe, o anda Lydia’nın ona attığı bakışı hayatının sonuna dek unutamayacaktı.

Joe küçük, kare şeklindeki mutfğa dalarak dolapları açmaya başladı. Lydia ve Frannie’ye kızmıştı. Ama en çok da kendine. Hışmını sevdiği insanlardan çıkaran, ürkütücü, yaralı Joe’ya. Önceliği yanlış insanlara vererek biricik karısını kaybeden Joe’ya.

Kim olduğunu sanıyordu? Bardak almak için uzandı. Lydia bulaşık makinesini yeni boşaltmış olacak ki hâlâ sıcaktı. Elini makinenin düğmeleri üzerinde gezdirdi.

Lydia terk etmişti. Karısı onu terk etmişti.

Neredeyse hiç içmedikleri şeyleri kaldırdıkları kilere gitti. İçerisi küf ve rutubet kokuyordu. Sırtını duvara yasladı ve derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Saat daha sabahın onu olmasına rağmen viski şişesini bulup kendine bir bardak doldurdu. Viskiye kutlamalar için saklıyorlardı. Erken Yeni Yıl kutlamaları için. Ya da herhangi bir durum için.

Bitişikte, Cathy'nin ön kapısının kapandığını duydu ve ardından kulağına iki farklı ses çaldı. Durup mutfağını sessizliğinde dinledi ama artık ses gelmiyordu. Yanılmış olmalıydı.

Mutfak masasına oturdu. Üzerinde Lydia'nın Yankee Candle marka mumları, vazoda bir demet ayçiçeği ve bir defter vardı. Çamaşır makinesi on bir saat sonra çalışmaya hazır hâlde ayarlanmıştı. Lydia çok düzenli yaşırdı. Ondan harika bir anne olurdu. Dünyanın en iyi annesi. Joe oturduğu yerden çamaşır makinesinin zamanlayıcısının yanıp sönen yeşil ışığını izledi. 11s 22dk. 11s 21dk. Sayaca bakarak içkisini yudumladı.

Çamaşır makinesi 10s 59dk'yı gösterirken kendine bir bardak daha doldurduğu sırada ön kapıda bir çıtırtı ya da hafif bir tıklatma sesi duyar gibi oldu. Birkaç saniye sonra biri içeri girdi. Bardağının mutfak masası üzerinde bıraktığı ize bakarak, aileden biri olmalı, diye düşündü.

Cathy kapı eşliğinde belirdi. Pijamaları üzerindeydi. Joe ona gelmesi için işaret edince ahşap sandalyelerden birini çekip yanına, radyatörün dibine oturdu ve kolunu radyatörün üzerine attı. Yorgun görünüyor, diye düşündü Joe, bir kez olsun ona dikkatle bakarak. Bunu neredeyse hiç yapmazdı: Genellikle tüm dikkati Frannie'de olurdu.

Cathy yüzündeki makyayı silmişti, kullandığı nemlendirici yüzünden cildi hâlâ parlıyordu. Belki buraya gelmeyi düşünmüyordu, belki de bir anda karar vermişti. Bu ona çocukluklarını hatırlattı: Bu samimiyet, onu pijamalı, doğal hâliyle, diş macunu kokuları arasında görmenin samimiyetiydi.

Cathy, "Bu böyle devam edemez," dedi. Alnındaki bebek saçları ıslaktı. "Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Biliyorum," dedi Joe. "Üzgünüm, kendimi kaybettim. Son zamanlarda... bilmiyorum." Bu işi düzeltmek için ne kadar geriye gitmeleri gerektiğini ve babasını düşündü.

"Son zamanlarda ne?"

Joe huzursuz bir şekilde omuz silktikten sonra alçak sesle, "Zorlanıyorum, sanırım," dedi. Cathy ayağa kalkıp dolaptan kendine bir bardak aldı. Joe, "Lydia beni terk etti," diye ekledi.

"Ne?" Cathy şok içinde arkasına döndü.

"Ona anlattım," dedi, sesi alçak ve kederliydi. "Hayatımda öncelikli hissetmediğini söyledi."

Cathy kesin bir şekilde, "Geri dönecektir," dedi ama abisinin gözlerine bakamıyordu.

Joe, "Belki alkol yüzünden böyle konuşuyorum, bilmiyorum ama şu an fazlasıyla karamsar hissediyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Sırtı Joe'ya dönüktü. Durdu ve dönüp ona baktı. "Lydia hakkında mı?"

"Biriyle mi birlikteydin?" dedi Joe, geçen gece onunla telefonda konuşurken arkadan gelen sesi hatırlayarak.

"Hayır," dedi Cathy ve elinde bardakla ona döndüğünde yüzünde hiçbir işaret yoktu. "Karamsar derken ne demek istedin?" Tekrar yerine oturdu. Joe sadece onun yumuşak nefesini ve buzdolabının uğultusunu duyabiliyordu. Birbirlerine karşı çok rahatlardı ama bu duruma karşı öyle değillerdi. Ya burada sessizce oturlardı ya da sessizliği en karanlık düşünceleriyle doldururlardı. İkisi de olurdu.

Mutfağın loş ışığında kız kardeşine baktı. Aile mesleğinin izleri her yerdeydi. Veterinerlikle ilgili not defterleri, ilaç firmalarının kalemleri, hepsinin birlikte katıldığı bazı mesleki gelişim seminerlerinden aldıkları mikrobiyomlar üzerine bir broşür.

Kız kardeşleri hemen yan tarafta oturuyordu. Hayatları o kadar iç içe geçmişti ki...

"Bir tehlikeyi savuşturduk. Peki şimdi ne olacak?" Viski-sinden bir yudum daha aldı. Öyle bir tadı vardı ki öksürmek istedi. Tadını sevmiyordu ama bunun tadıyla alakası yoktu. Temsil ettiği şeyi seviyordu: maskülenliği. Bir bardak dolusu kehribar. İçki ne kadar sertse o da o kadar sertti.

"Bak, olan oldu," dedi Cathy, ellerini masanın üzerinden ona doğru uzatarak. "Bunun ne kadar kötü bir his olduğunu biliyorum. Frannie'nin yerine suçu üstlenmeyi bile düşündüm."

"Ne?" dedi Joe. Viskinin yakıcılığı sesini kısmıştı. Aynı tahası gibi konuşuyordu.

Cathy, "Tek yol buymuş gibi geldi," dedi. "Bilirsin işte?"

"Frannie de bunun gibi bir şey söylemişti. Uzun zaman önce."

"O zeki bir kız. Senin düşündüğünden daha akıllı. Düşündüm ki..."

"Ne?"

Hafifçe omuz silkerek, "Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok," dedi.

Joe zihnini yumuşak, akıcı bir bal gibi hissetti, "Bu çok üzücü, Cathy," dedi dudakları viskiyle ıslanmışken.

"Ayrıca," dedi Cathy, onu duymazdan gelerek, "ikiniz de bunu yapmaya gönüllü olmazsınız. Ama ben olurdum."

"Olurdum?" dedi Joe.

"Evet. Yani... bilmiyorum. Artık beklemek istiyor gibiyim, sen de öyle değil misin? Bölgeyi aramaya başladıklarını söylemelerinin üzerinden bir hafta geçti. Henüz bulamadılar. Şimdilik..." Cathy masanın üzerindeki viski bardağının bıraktığı lekeye hafifçe dokundu. "Şimdilik her şey yolunda gibi görünüyor," diye bitirdi lafını boğuk bir sesle, yüzünde olumlu bir ifadeyle Joe'ya baktı. Cathy sanki kısa bir süreliğine aklından geçenleri ortaya dökmüş ve sonra tekrar içine kapanmıştı.

Joe, "Öğrenirlerse mahvoluruz," dedi. "İtiraf ettiğimiz için bize hoşgörölü yaklaşmayacaklardır. Çok fazla kötü şey yaptık. Lydia benden... Frannie'yi ihbar etmemi istedi. Öylece."

Cathy hemen, "Bence öyle demek istememiştir," dedi. "Muhtemelen sadece... bilmiyorum. Fikrinin alınmasını istemiştir. Dış kapının mandalı gibi davranılmamasını istemiştir."

"Ona anlatmamam kendi iyiliği içindi." Durakladı ve bunu nasıl dile getirmesi gerektiğini düşündü. Ve sonra öylece söyledi. "Suçu üstlenmene gerek yok. Senin hatan değildi."

Cathy kucığına baktı, gözleri ıslaktı. "Frannie'yi kastetmiyorsun."

"Hayır, onu kastetmiyorum."

Başını kaldırıp Joe'ya baktı. Islak, iri gözlerini abisine dikti.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Yani yapamazsın."

Beklendiği üzere Cathy hiçbir şey söylemedi. Viski şişesine uzanıp kendine biraz doldurdu. Bardakla oynadı, dudaklarına götürdü ve birbiri ardına küçük yudumlar alarak içkisini içti.

"Bunun Rosie'yle ilgili olduğunu söylediğinde, sen..." dedi.

"Demek istediğim, hepimiz bu yüzden bu kadar yakınız, değil mi?"

"Öyle mi?" dedi Cathy, sanki parlak bir ışık yakmış gibi gözlerini kırıştırarak Joe'ya baktı.

"Evet, ben hep öyle düşündüm... trajedilerin ve diğer şeylerin bizi birbirimize bağladığını."

"Belki de aşmanın zamanı gelmiştir," dedi Cathy yumuşak bir sesle.

Joe avuçlarını gözlerine bastırdı. "Biliyor musun, kendimi iyi hissetmiyorum," dedi, elleri hâlâ bir çocuk gibi gözlerini kapatıyordu.

"Ne?"

"Kendimi hep çok öfkeli hissediyorum, Cath."

Cathy masanın üzerinden ona uzanıp elini yüzünden çekti. Joe'nunkiler sıcak ve nemli; Cathy'ninkilerse sıcak ve kuruydu.

"Sen hep fevri biri oldun," dedi Cathy şefkatle. "Spor gününü hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Joe hafif, sessiz bir kahkahayla. "Direk onu hak etmişti."

"Tabii ki."

"Bilmiyorum," dedi kasvetli bir sesle, hâlâ denizin ortasındaki bir şamandıraymış gibi Cathy'nin eline tutunuyordu. "Her şeyi bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Ama bunu çok yanlış şekillerde yapıyorum, değil mi? Frannie bana kızgın mı?"

Cathy, "Seni koşulsuzca seviyoruz," dedi. "Korkutucu olmak istemediğini biliyoruz."

Joe, "Bu olay yüzünden ben de berbat hâldeyim, biliyorsun değil mi?" dedi. "Bu aileye reislik etmem gerekiyormuş gibi *hissediyorum* ve bu üzerimde büyük bir baskı oluşturuyor." Cathy masanın karşısından ona merakla bakıyordu. Bardak ağzında, başı hafifçe geriye doğru eğilmiş ama gözleri hâlâ Joe'nun üzerindeydi.

"Anlıyorum."

"Ben sadece... İş yerinde bir şeyler yapabilirdim," dedi Joe fısıldayarak.

"Ne gibi bir şey?"

"Birine vurabilirdim."

Cathy masanın üzerinden tekrar ona doğru eğildi. "Kime? Bana mı?"

"Hayır."

"Buna alışıcağız," dedi kız kardeşi. Joe havanın sürekli güzel olduğu yerlerde yaşayan biri gibi bu pozitifliği doğal karşıladı.

"Aslında demek istediğim... Bazı delice şeyler söyledim. Evan'ı tehdit ettim."

Cathy yüzünü buruşturdu. Viskisini bitirip ayağa kalktı. Çoktan başı dönmeye başlamıştı. Alkole gelemiyordu. Joe'ya kıyasla Cathy minicikti. Bu düşünceyle Joe'nun içinde bir şeyler kıpırdandı. Küçük kız kardeşi. En küçüğü değildi, Frannie ya da Rosie gibi değildi ama yine de onun için küçüktü.

Joe, "Kötü bir şey yapmaktan korkuyorum," dedi.

"Evan'a mı?"

"Hayır. Evan için bir planım var. Bilmiyorum."

“Frannie’ye mi?”

“En değer verdiğim insanlara,” dedi Joe, sorudan kaçınarak. Ellerini yumruk yapıp masaya koydu. “Bu stresle ne yapacağımı bilmiyorum diyorum, anlıyor musun? İçimde yaşayan bu stresle.”

“Bu nasıl konuşma ya?” diye sordu Cathy.

Joe bu aile şakasına belli belirsiz gülümsedi. “Bilmiyorum,” diye yalan söyledi. Oysa tek düşünebildiği, Frannie olmasaydı bu sorunların hiçbirinin olmayacağıydı.

Cathy sadece bir kez başıyla onayladı. “Evan için planın ne?”

“Daha fazlasını isterse ona anlaşmayı bozacağımızı söyleyeceğim. Hisseleri ona sattığımızı kimse bilmiyor. Hiçbir yerde kayıtlı değil. Hisselerini satmaya kalkışırsa onu durdurabiliriz.”

Cathy usulca, “Güzel,” dedi ve mutfaktan çıktı. Arkasından ön kapıyı kapattığını duymadı, o kadar sessiz yapmıştı ki sanki hiç orada değilmiş gibiydi.

CATHY

Gün sona ermişti. Cathy ve Frannie arka odadaydılar, Frannie'nin kulağında biraz normalleşme çabası olan kırmızı püsküllü küpeler vardı ama bunlar içe çökmüş yanaklarını ve solgunluğunu daha göze batar hâle getirmişti. Yine de çabaladığını görmek bir bakıma güzeldi. "Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu Cathy.

"Evet. Paul'e annemle babam bakacak. Deb'le hamburger yiyeceğiz. İstersen sen de gel."

"Boş ver," dedi Cathy, Frannie'nin arkadaşıyla düşüncesizce konuşmamasını umarak gitmesi içi işaret etti. "Küpelerin güzelmiş."

"Teşekkürler," dedi Frannie, kapı eşiğinde durarak. "Makyajımı ya da saçımı yapmaya fırsatım olmadı." Cathy'ye aceleci bir şekilde gülümsedi. "Bugün her şey ters gidiyor."

"Her zaman öyle değil mi?" diye sordu Cathy.

"Geç kaldım," dedi Frannie. "Ama aklımdayken söyleyeyim göz damlaları yine tükendi. Bu yüzden merheme geri döndük."

"Peki."

"İyi misin?" diye ekledi Frannie, başını hafifçe yana eğerek. Cathy kendini, kız kardeşinin her şeye rağmen nasıl bu kadar

güzel olabildiğini merak ederken buldu. Sanki yüz hatlarına vuran ışığın yönüne bile o karar veriyordu.

"Ah, evet. İyiyim. Buraları düzenleyerek biraz oyalanacağım."

"Tamam," dedi Frannie, çıkarken el salladı. Uzaklaşırken Cathy onun yüzünün sanki hayal kırıklığına uğramış gibi hafifçe düştüğünü gördü.

Kapı arkasından kapandığında Cathy elleri belinde durup odayı inceledi. Aklını dağıtmak istiyordu. Kardeşlerini, öldürdükleri adamı ya da sorunlarıyla Tom'a nasıl yük olduğunu düşünmek istemiyordu. Geçen gece ayrıldıklarında Tom onu arayacağını söylemiş ama aramamıştı. Cathy sadece... bekliyordu. Hep birlikte yaptıkları gibi.

Temizlikçileri Joanie, elektrikli süpürgeyi beceriksizce yanında taşıyarak resepsiyona geldi. Saçları sarı, teni bronzdu, uçları sipsivri olan inanılmaz uzun tırnakları vardı.

Cathy, önceki cuma gecelerinde binlerce kez yaptığı gibi, onunla birlikte temizliğe girişti. Bunu hep olduğu gibi düşünmeden yapıyordu.

Kâğıtları düzeltmeye, önemsiz evrakı imha etmeye, kupaları toplamaya ve Joe'nun kupalarının dibindeki eski kahve lekelerini yıkamaya başladı. Genel bir ilaç denetimine başladığında kendini ellerinde olan ve olmayanların üzerini çizmeye kaptırdı ve hemşirelerin sipariş edemediği bazı kemoterapi ilaçlarını sipariş etti.

Resepsiyondaki televizyonda müzik açıp randevu sistemini düzenlemeye döndü. Kendini meşgul etmek için kasten yapacak bir şeyler aradığını bilse de bulduğunda heyecanlandı. Randevuları senkronize edecekti, böylece o ve Joe onları danışma odalarındaki bilgisayarlarında da düzenleyebilecekti. Bunu yıllardır yapmak istiyordu. Sistemleri eski ve sorunluydu.

Masaya oturup kliniğin şifresini girdi. Belli ki Frannie bu öğleden sonra birkaç farklı küpe denemiş ve masanın üzerinde bırakmıştı, Cathy onları alıp çekmeceye kaldırdı.

Saat dokuza geldiğinde artık tükenmişti. Sistemler senkronize edilmişti ve Cathy her zamanki gibi çalışmıştı ama artık aynı şekilde hissetmiyordu. Tom yüzünden.

Kahretsin. Ona mesaj atacak ve nasıl olduğunu soracaktı. Frannie'nin bilgisayarındaki işini bitirecek ve ardından mesaj atacaktı. İç çekip *başlat* menüsüne tıkladığında yüzü karanlıkta bilgisayar ışığıyla aydınlandı. Bilgisayar talimatlarını yerine getirirken yanındaki vantilatör vızıldıyordu. Cathy yüzünü ellerinin arasına aldı ve ilk kez abisiyle kız kardeşinin isteklerini değil, *kendi* isteklerini düşündü. Düşüncelere dalarak çoktan kararmış olan ağustos göğüne baktı, sonbahar giderek yaklaşıyor, yaz buharlaşarak aylarca sürecektir yağmurlara zemin hazırlıyordu.

Bilgisayar ekranında masaüstü açıktı, Cathy *bilgisayarı kapat* bastı.

“Üç öğe açık” diye uyarı verdi bilgisayar. “Yine de kapatmak istiyor musunuz?”

Cathy, sayfaları açık bıraktığı için Frannie'ye gereksiz bir kızgınlık duyarak kapatma işlemini iptal etti. asos.com, hotmail.com ve kullandıkları ilaç rehberi sitesi açıktı. Cathy, ilaç rehberini ve moda sitesini kapattı ancak kız kardeşinin e-postasıyla ilgili bir şey tereddüt etmesine neden oldu.

Cathy sekmeye tıklayıp sayfaya göz attı. Çoğunlukla spam ya da okunmamış e-postalar vardı. Düzenli gelen kutusunda neredeyse hiçbir şey yoktu. Cathy silinen öğelere tıkladı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Belki de Frannie'nin, görmek istemediği şeyleri silmiş olabileceğine dair bir his buna neden olmuştu. Frannie'nin sadece mutlu, neşeli ve iyiymiş gibi davrandığı, ondan bir şeyler sakındığı, gerçek hayattaki yazışmalarını silinenler klasörüne taşıdığı hissi.

Bir e-posta Cathy'nin dikkatini çekti. Gördüğü an vücuduna sıcak ve asidik bir şey sıçramış gibi yerinden zıpladı.

William McGovern.

CATHY

Cathy her bir e-postayı okudu. Kardeşinin özelini bu şekilde kurcalayacağını hiç düşünmemişti ama hiçbir bunların olacağını da düşünmemişti.

Ve şimdi tüm soruları meçhul bir Hotmail gelen kutusu tarafından yanıtlanmıştı. Dirseklerini masaya koyup çenesini ellerine dayadı ve düşünmeye, çözmeye çalıştı. Masa dışarıdaki sokak lambasının ışığıyla parlıyordu. Cathy'nin tek duyabildiği bilgisayarın sesi ve kendi düşünceleriydi.

Alnı ter içinde kalmıştı.

Çocuğumdan bu şekilde ayrılmayacağım.

William en son e-postasında Frannie'ye böyle demişti.

Tabii ya. Frannie üç yıl önce Verona'da hamile kalmıştı. Cathy'nin zihni bu olay üzerine yoğunlaştı.

Ve sonra geriye, ta en başa gitti. Pazardaki yabancıyla tartışmasına. Kan kaybına. Tutuklama emrine.

William, Frannie için yabancı biri değildi. Pazardaki münakaşaları tesadüf ya da kötü şans değildi. Frannie aşırı tepki göstermemişti. Onu tanıyordu. William, Paul'ün babasıydı. Bir yıldan fazladır Frannie'nin kendisiyle iletişime geçmesini sağlamaya çalışıyordu. Velayetini paylaşmayı, Paul'ün yılın yarısını

Verona'da geçirmesini istiyordu. E-postaları giderek daha agresif hâle gelmişti. *Uzlaşman için ne yapmam gerekiyor?* demiş ve sonra eklemişti: *Şunu söylemeliyim ki Francesca, e-postalarındaki üzültü beni hayal kırıklığına uğrattı. Çocukların babalarını görmeye hakkı vardır. Ardından: İtalyan yasalarının tüm gücünü kullanmayı düşünüyorum.*

Ölümünden iki gün öncesine ait son e-postada buluşmalarını teklif etmiş, Frannie'ye elinde görmesi gereken bir belge olduğunu söylemişti. Frannie talebini reddetmişti. Belgeyi pazarda göstermiş olabilirdi, belki de daha sonra göstermişti.

Cathy gözleri yanana kadar ekrana baktı. Yani ortada bir rutuklama emri falan yoktu. Yalnızca Joseph Plant adına yasal bir belge vardı. Ama ailedeki tek Joseph Joe değildi. Paul Joseph Plant. *Paul* kısmı kopmuştu. Bir çeşit velayet emriydi.

Cathy başını tekrar ellerine gömdü ve durumu çözmeye çalıştı. Frannie'nin paniğe kapılmasına şaşmamalıydı. Ama onu öldürmüştü de.

Başını kaldırdı, gözleri yaşlarla doluydu, etrafındaki resepsiyonu bulanık görüyordu.

Kız kardeşi, çocuğunun babasını öldürmüştü.

Ayrıca bu, Frannie'yi Will'le bağlantılı gösteren yasal belgeler olduğu anlamına da geliyordu.

Cathy iç çekerek ön kapıyı arkasından kilitledi. Bahçe yolundan Frannie'nin evine doğru yürüdü, kardeşi eve gelene kadar bekledi.

İçeri girip Frannie'nin mutfağının aydınlığına doğru ilerledi. En iyisi bu işi hemen halletmekti. Hemen yüzleşmek. "Will McGovern'ın kim olduğunu biliyorum," dedi.

Frannie bunu sindirirken sessizlik oldu. Cathy ona bakarken evde birinin daha olduğunu fark etti.

Çamaşır odasının karanlığındaki Joe'ydu.

"Kimmiş?" diye sordu.

JOE

Küçük kardeşi masada oturmuş ona bakıyordu. Joe o kadar kızgındı ki onu öldürebilirdi.

Frannie öfkeden ağlamaya başlamadan önce hep yaptığı gibi çenesini sıkıyordu. Kolları masanın üzerinde duruyordu, bilekleri incecikti. Gerçekler Frannie'nin ağzından aylarca süren yağmurun ardından taşan bir nehir gibi çağlayarak aktı.

Anlatmayı bitirdiğinde Cathy yağmurluğunun içinde, elinde anahtarlarıyla ayakta dikiliyordu, yüzü sanki az önce bomba patlatmış gibiydi.

"Gerçek bu," dedi Frannie. Joe, masaya çarpan kollarının kemiklerinden gelen sesi duydu. "Ona Paul'ü söylemiştim. Doğduğunda, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra beni taciz etmeye başladı. İtalyan mahkemelerine başvurup Paul'ün velayetini alacaktı. Oraya geldiğimde konuşuruz dedim ama o, avukatlar eşliğinde görüşmek istedi. Her şey çok hızlı oldu. Kendi kendime Verona'da ondan uzak duracağımı söyledim. Orası büyük bir yer, onun yüzünden tatil şansımı kaçırmak aptalca olur diye düşündüm. Ama sonra lanet olası pazarda karşıma çıktı! Telefonundan bana belgeyi gösterdi ama

ben muhatap olmayınca gece sarhoş bir şekilde beni aradı, eve geleceğini söylüyordu.”

Joe düz bir sesle, “Demek onu kasten öldürdün,” dedi. Frannie başını eğdi. Cathy hiçbir şey söylemiyordu, kaşları çatılmıştı, hayatında ilk kez kırkına yaklaşan biri gibi görünüyordu.

En sonunda, “Pazarda sigara falan içmiyordu, değil mi?” diye sordu.

“Hayır. Onu orada gördüm ve tartıştık. Daha sonra geleceğini söylemek için aradığında –sanırım dışarıda bir bardaydı– onunla buluşmak için dışarı çıktım –Paul’ün yakınlarına gelmesini istemiordum– ve onu ikna etmeye çalıştım.”

“Sonra ne oldu?”

Frannie derin bir iç çekti, uzun, hüznümlü bir iç çekti bu, sanki hiç bitmeyecek gibi. Mutfak masasında birkaç Lego duruyordu ve uzanıp bir tanesiyle oynadı, bir elinden diğerine atarken yumuşak bir sesle, “Paul’ün tam velayetini alabileceğini söyledi,” dedi. “Çünkü onunla yıllardır uzlaşmaya varmıyordum. Çünkü çocuğuyla görüşmesini engelliyordum. Blöf yapıyor gibi geldi ama bilemezdim. Çocuğu söz konusu olduğunda insan risk alamıyor. Her yaz oraya gittiğimizde Paul’ü görmesine izin vereceğimi söyledim ama hepsi bu. Her temmuz görebilecekti.”

“Nasıl biriydi?” dedi Joe sakince.

“Çok... ısrarcıydı. Çok zorbaydı. Bir şeyin peşini asla bırakmazdı.” Frannie bunu söylerken gözlerini ovuşturdu. “Neredeyse her sabah yeni bir e-posta atıyordu. Her şeyi denedim.”

“Neden hiçbir şey söylemedin?” dedi Cathy.

“Nasıl söyleyebilirdim, resepsiyon görevlisinin veterinerlere bunu anlattığını düşünsene,” diye ağladı Frannie. “Bu çok berbat bir şeydi. Joe ile Lydia evliydi ve bebek sahibi olmaya çalışıyorlardı. Sense bekâr ve mutluydun.” Cathy ikisine de bakmadan burnunu çekti. “Bu çok... bilmiyorum. Tek gecelik ilişki yaşadığı adamdan hamile kalan lanet bir *EastEnders* karakteri gibi hissediyordum.”

Joe birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra başını iki yana salladı ve etrafına bakındı. Frannie'nin Amerikan tarzındaki, önünde buzmatik bulunan uzay grisi kocaman buzdolabına baktı. Katlanan kapıların ötesindeki yemyeşil bahçesine. Büyük masaya, bankın üzerine şık bir şekilde örtülmüş koyun postuna. Bu duruma nasıl gelmişlerdi? Tam bir orta sınıf mutfağında, cinayetlerden, tehditlerden, rüşvetlerden, ceset gömmekten bahsediyorlardı. Birdenbire her şey o kadar toksik göründü ki kardeşinin mutfağından, evinden çıkmak, doğruca duşa girmek ve tüm bunları ovuşturarak üzerinden akıtmak istedi.

"Yani," dedi Cathy, Frannie'nin mutfağında yankılanan sesi alışılmadık derecede yüksek ve sertti. "Bizim onu gömmemize öylece izin..."

"Hiç vaktimiz kalmadı, değil mi?" dedi Joe. "Ceset yakında bulunacaktır ve arkamızda... yasal bir belge izi var." Cathy ona aynı şeyi düşündüğünü belli eden bir bakış attı. "Değil mi?"

Cathy yavaşça, "Öylece yapmamıza izin verdin," dedi, "bilmediğimiz riskleri almamıza izin verdin. Onun yoldan geçen biri olduğunu düşündük. Seni lanet olası mahkemeye veren biri değil. Tanrım, Frannie."

Frannie, "Seni aramadan önceki yarım saati onun e-postalarını silmekle geçirdim," dedi. "Telefonundaki Gmail uygulamasından her e-postayı sildim. Bunu yaparken de bir şey buldum..." Hafifçe, neredeyse fark edilmeyecek şekilde yutkundu ama bu, kardeşlerinden hiçbirinin gözünden kaçmamıştı. Joe bilinçsizce omuzlarını dikleştirdi. Bir şeyin geldiğini biliyordu. Bir dizi itiraf daha geliyordu. Frannie, "Yasal belgelerde sahtecilik yapmak için bir site kullandığını öğrendim," dedi. "Belgeleri bir aile mahkemesinden gelmiş gibi göstermeye çalışmış."

Cathy ağzının köşesinden nefesini verdi, sessizlikte ısıklık sesi gibi yankılandı. "Yani belgeler sahteyse Paul'ü asla alamayacaktı."

"Yani arkada bir iz kalmadı," diye belirtti Frannie, geri kalanını söylemeden: *Yani onu öldürmeme gerek yoktu.*

Cathy, "Yine de gerçekleri bilmediğimiz bir konuda suç ortağı olmamıza izin verdin," dedi. "Cinayet olduğunu bilmiyorduk. Vur-kaç olayı olduğunu sanıyorduk. Ama şimdi... bu dehşet verici, bu korkunç, Frannie." Joe Cathy'ye döndüğünde öfkeden neredeyse titrediğini görünce şaşırdı, tıpkı o gece ona yardıma gittiklerinde Frannie'nin korkudan titrediği gibi. Joe buzdolabının üzerindeki mıknaatlardan birini düzeltmek için uzandı, Juliet'in Balkonunun minik bir minyatürüydü.

"Bak. Geride evrak izi yok," diye tekrarladı Frannie. "Mahkeme yok."

"Ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Cathy buz gibi bir sesle. Joe şaşkınlıkla ona baktı.

Joe her zaman sinirlenir ama Cathy asla sinirlenmezdi. Joe ona şöyle bir bakar bakmaz sınırının nereye dayandığını merak etti. Ve de neler yapabileceğini. Frannie'yi gelecekte neler bekliyordu?

Cathy, "Birini öldürdün," diye bağırdı. "Tanıdığın birini. Ve bizi kandırdın. E-postaları sunucudan değil sadece telefondaki uygulamadan sildin."

Joe'nun içinde tatmin edici bir duygu yükseldi. Sonunda Cathy'nin tepesinin atmasına sevinmişti.

"Sunucudakilerdi, bu konuda dikkatliydim. Henüz peşimize düşmediler, değil mi?"

"Frannie. Lanet olsun," dedi Cathy. "Sen lanet olası bir aptalsın."

"Üzgünüm," dedi Frannie ikisine de bakarak. Çaresizce omuz silkti. "Düşündüm ki ben sadece... hepsi Paul içindi. Sizi yanlış yönlendirmiş olabilirim ama hepsi onun içindi. İtalya ve burası arasında bölünmek istemezdi, öyle yaşadığını hayal edebiliyor musunuz? Yabancı bir ülkede? Neredeyse kimseyi tanımadığı bir yerde?" Burnunu silince parmakları ıslandı. "İnanın bana söylediğiniz her şeyi ben de binlerce kez kendime söyledim. Hatta çok daha kötülerini."

Cathy aniden sakinleştii, öfkesi geçip gitti. Frannie Joe'ya döndü. "Paul'ü kaybedeceğimden korktum," diye mırıldandı. "Hiçbiriniz bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsiniz." Gözleri parladı, alnını kırıştırarak Joe'ya baktı. "Üzgünüm," diye ekledi. Öfke Joe'nun bedeninde kaynamaya başladı, ilk başta kaynayan bir çaydanlığın içindeki kabarcıklar hâlindeydi. Çocuğunun olmayışını şimdi ona karşı kullanmakla kalmamış, aynı zamanda artık çocuk sahibi olamayacak olmasının sebebi de olmuştu.

Yalnızca bu düşünce ve Frannie'nin alelade özü kolayca yanan bir kibrit gibi Joe'nun öfkesini ateşlemeye yetti. "Öyle mi?" dedi. "Öyleyse şunu açıklığa kavuşturmama izin ver. Lanet olası *evliliğimi* senin için riske attım."

Frannie, "Üzgünüm," diye mırıldandı, çenesi titriyordu. Joe üzerine yürüdü.

"Tamam," diye bağırdı Cathy. Frannie ve Joe şaşkınlıkla ona döndüler. Frannie ayağa kalktı. "Yeter. Hadi sadece... Joe. Eve git. Yarın yeniden toplanalım."

"Siktir git," diye bağırdı Joe. Frannie iki adım geriledi. Sırtı duvara çarptı. Joe buna sebep olduğunun belli belirsiz farkındaydı. Derin V yakalı tişörtünün altından kemiklerini görebiliyordu. Her bir kaburgasını, vücudu bir ksilofon gibiydi. Köprücük kemiğinin çıkıntılarını görebiliyordu. Bileklerine uzanmadan edemedi. Nabzını parmaklarının altında hissedebiliyordu.

Cathy, "Joe," dedi ama Joe ona ters ters baktıktan sonra ani bir homurtuyla tekrar Frannie'ye, lanet olası konuya döndü.

"Her şeyi mahvettin," diye bağırdı. "Ailemizi mahvettin. *Ailemi* mahvettin."

Bileklerini hışımla bırakıp Frannie'ye sırtını döndü.

"Git," dedi Cathy ona.

Gözyaşları, pencereden düşen yağmur damlaları gibi Frannie'nin yanaklarından aşağıya akıyordu. "Öyle deme," dedi yumuşak bir sesle. "Her şey bitmiş gibi konuşma." Joe'nun önünde yere yığıldı. Tüm itibarını bırakarak, burnundan akan sümüğü ve

göz kalemini her yere bulaştıran gözyaşlarıyla mutfak zeminine oturdu. İncecik uzuvlardan oluşan bir yumak gibiydi.

“Öyle değil mi?” dedi Joe. Şimdi gitmezse tepesi atacak ve başı bir volkan gibi patlayacaktı.

Öfkesi onu ele geçirmiş, kanı lava dönüşmüştü. Kemikleri kavruluyor, alev alev yanıyordu. Gitmesi... Buradan gitmesi gerekiyordu. Bedeninden, zihninden kaçıp kurtulması gerekiyordu. Frannie’ye, “Seni kahrolası, seni kahrolası sürtük,” dedi. Kalbi garip atıyordu. Belki de kalp krizi geçiriyordu. Umarım öyledir, diye düşünerek göğsüne masaj yaptı. İçinde bulundukları karmaşayla kıyaslandığında ölmek çok daha iyi gelecekti. Korkunç bir belanın içindeydiler. Yalanlar. Otopsi. Ailesi bir cinayet soruşturmasının merkezindeydi. Lydia’yı düşündü. Artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı, hiçbir şeyi.

Frannie ona uzanarak, “Özür dilerim, özür dilerim,” dedi. “Üzgünüm Joe. Sana anlatmak istedim ama düşündüm ki... Bunun her şeyi daha da kötüleştireceğini düşündüm. Ama bilmeden herhangi bir şeyi değiştirmezdi.”

“Nasıl yapabildin?” dedi Joe, bakışları sonunda Frannie’nin kilerle buluşarak. “Nasıl yapabildin?”

“Ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi!” diye sızlandı Frannie.

Joe, “Ne demek değiştirmezdi? Sen artık bir katilsin,” dedi.

Döndü ve Frannie’den uzaklaştı, kapıyı arkasından o kadar sert çarptı ki yankısıyla üç ev birden sarsıldı.

CATHY

Daha sonra Cathy nihayet sakinleşmiş hâlde yatakta yatarken dışarıdan sesler geldiğini duydu. Apar topar pencereye yönelip dışarıya baktı. Joe ve Frannie müstemilatın orada, bitişik evlerinin arasındaki çitin üzerinden konuşuyorlardı. Joe sigara yaktı. Çakmağın alevi parmaklarını bir an kehribar rengi bir ışıkla aydınlattıktan sonra söndü.

Cathy, müstemilatın sadece birkaç adım ötesinde duran kardeşlerini izlerken tuhaf bir duyguya kapıldı. Bir çeşit endişeydi bu. Kız kardeşine karşı hissettiği hayal kırıklığını saf dışı bırakıyordu. Tabii bu, bu histen hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Onu neyin rahatsız ettiğini tam olarak adlandıramıyordu. Joe'nun çitin üzerinden Frannie'ye bakışında bir şey vardı. Cathy onun ifadesini tanımlayamıyordu. Şefkat dolu görünüyordu ama başka bir şey daha vardı. Gizemli bir şey.

Cathy, başlarına gelecekler konusunda gergin hissediyordu. Birbirleri üzerinde sahip oldukları gücü, yapabileceklerini, söyleyebilecekleri yalanları düşündü. İçinden bir his ona bu işin bitmekten çok uzak olduğunu söylüyordu. Ve de çatlakların derinleşeceğini, aralarında kıtaları kaydıracak kadar geniş uçurumlar oluşacağını...

JOE

Frannie bahçenin karanlığında Joe'ya, "Geç oldu," dedi. Sesi zil gibi net ve yüksekti. Frannie'nin geldiğini fark etmemişti. "Sigara kokusunu alabiliyorum," diye ekledi, sanki Joe'nun aklından geçen düşünceyi cevaplamış gibi.

"Haklısın, geç oldu," diye onayladı Joe.

"Bana kızgınsın."

Joe başını kaldırıp aya baktı, sadece ikisini aydınlatan bir gece lambası gibiydi. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır," dedi Joe üzgün bir şekilde. "Evet. Keşke kimin cesedini gömdüğümüzü bilseydim."

Ona doğru ilerleyip çitin üzerinden elini uzattı. Joe onun sadece başının üstünü, ay ışığının aydınlatığı siyah saçlarını ve kendisine doğru uzanan elini görebiliyordu. Sıkıca tuttu. Kemiklerini hissedebiliyordu.

"Özür dilemekten başka ne diyebilirim bilmiyorum," dedi. "İstedığın kadar özür dileyebilirim. Hayatımın geri kalanında her gün. Her saat."

Bir an için başını eve çevirip Paul'ün penceresine baktı. Alnının ve burnunun ucunun evinin yansıyan ışıklarıyla yumuşak, koyu bir sarıya boyanmış olduğunu görebiliyordu.

"Ailem derken ne demek istedin?"

"Lydia beni terk etti."

"Ah." Frannie ona baktı, iki çocuk gibi gözleri çitin üzerinden buluştu. "Ah, Joe."

"Umarım sorunlarımızı çözeriz," dedi yapmacık bir tavırla ama aslında hiç de öyle olacağını düşünmüyordu.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, "Yine olsa yapar mıydın?" diye sordu Frannie'ye.

"Hayır," dedi Frannie hemen. "Kesinlikle hayır. Zamanı geri almak için her şeyden vazgeçerdim. O adama rağmen. Yaptığı şeye rağmen. *İşlediğim* suçun *size* yaşattığı şeyleri gördükten sonra."

"Pekâlâ," dedi Joe rahatlayarak. Eski günlere geri döndüler: içinde olmamayı diledikleri bir durumda olan, birbirini seven iki aile ferdine. "Buna sevindim," diye ekledi boğuk bir sesle.

Frannie elini sıkıp ondan uzaklaştı. "Ben de böyle düşünmene sevindim," dedi yumuşak bir sesle. Joe çitin üzerinden uzanıp saçlarını karıştırdı, tıpkı küçükken yaptığı gibi, tıpkı onu kaybetmeden önce Rosie'ye yaptığı gibi. "Ama Will tam bir maldı," dedi Frannie.

Joe, gecenin karanlığında beklenmedik bir kahkaha attı.

Frannie, "Gerçekten öyleydi, bana güven," dedi.

"Sana güveniyorum."

Frannie ondan uzaklaşıp bahçesinin karanlığına doğru ilerledi, önce siyah saçları karanlığa karıştı, ardından solgun omuzları, solgun bacakları, ta ki ondan geriye hiçbir şey kalmayana dek.

LYDIA

Lydia, evlerinin karşısında arabasında oturmuş bekliyor, içeriye girip girmemeye karar vermeye çalışıyordu. Bebek sahibi olmanın bu kararda ne kadar etkili olduğunu anlamaya çalıştı. Ama Lydia'nın sınırları vardı. İyi ebeveynler, iyi akıl hocalarından öğrenilen deneyimler onun için geçerli değildi. Lydia, bu deneyimleri koruyucu ailelerin ve bir terapistin yardımıyla öğrenmişti. Sonuç olarak, hayat deneyimlerini doğuştan değil sonradan öğrendiği için sınırları konusunda katı ve inatçıydı.

Joe'nun içeride olduğunu varsaydı. Geç saatlerdi. Birazdan uyuyacaktı. Ne yapacağını düşündü.

Başka bir arabanın yanaştığını duydu. Fren sesi geldi. Lydia şaşkınlıkla arabaya baktı. Buradan pek araç geçmezdi, yolu genellikle sabahın erken saatlerinde çiftlik araçları kullanırdı. Lydia bu ritmi seviyordu. Doğanın seslerini, horoz ve kazları. Mandıra kamyonlarını, traktörleri, daha tam olarak uyanamadan etrafı saran saman kokusunu.

Bu saatte birinin yoldan geçmesi için bir sebep yoktu.

Lydia izlerken zihnine hayaletler üşüştü. Kalbi kırık kadınlar dışında gecenin bir yarısı kim bir evin önüne park ederdi?

Beyni, haydutlar, dedi. Dilenciler. Katiller. Hükümlüler. Bu saatte ancak onlar dışarıda olurdu.

Arabanın içindeki ışığı söndürdü ve Joe'nun kapıyı açmasını izledi. Nefesini tutmuştu. Onu şaşırtabilirdi. Durumu kurtarabilirdi.

Ama Lydia olanları izlerken şöyle düşündü, *Yaşadığım onca şeye rağmen gidip lanet olası şiddet yanlısı babam gibi biriyle evlendim.* Arabanın camından dışarı bakıp sonunda sınırlarının nasıl aşıldığını izledi.

JOE

Joe, hayatı altüst olmadan önce merdivenlerden çıkıp kendini yatağa atmaya fırsat bulamadı. Dış kapının önündeki gölgeyi gördüğünde koridorda yürüyordu.

Aklında hâlâ kız kardeşinin üzgün hâli varken hışımla dış kapıyı açtı ve Evan'la burun buruna geldi. Aniden kapıda belirmediğinde Joe kendini ebeveynleri evde olmayan bir çocuk kadar savunmasız hissetti.

"Pekâlâ," dedi Evan. Bir garip duruyordu. Joe şok içinde ona dikkatle baktı ve sonra sarhoş olduğunu fark etti. Ayakları üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. Joe omuzlarını dikleştirerek olduğundan daha iri görünmelerini sağladı.

"Ne var?" dedi soğukkanlılıkla. Kafasının içinde bir mantra dönüyordu: Burası benim evim. Burada istenmiyorsun. Burada kararları ben veririm. Kuralları ben koyarım.

Evan, "İçinde bulduğumuz durumu düşünüyordum da," diye konuştu dili dolanarak. Sağ kolunu kapı pervazına dayamaya çalıştı ama isabet ettiremeyince dengesini kaybedip yalpaladı.

"Defol kapımdan," dedi Joe. "Gecenin bir vakti, üstelik sarhoşsun. Anneme ne söylediğini biliyorum."

Evan hiçbir şey söylemeden omuz silkti. "Annen kiminle ortak olduğunu bilmeyi hak ediyor."

Joe, gücü tekrar eline almaya çalışarak, "Yine mi şantaj," dedi. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Evan, "Yerimde ne varmış?" dedi.

"Bir bakalım: Bize şantaj yaptın. Bu bir suç. Suçumuzun üstünü örtmemize yardım ettin..." Joe, Lydia'nın ceza hukuku konusundaki bilgisine şükrederek, "Bu da suç ortağımız olduğun anlamına gelir," dedi. "Gelirin ve anlamsız bir kâğıt parçasına yazılı ortaklığıyla kendine fazla güveniyorsun."

"Boş laflar," diye yutkundu Evan. "Ama şunu söylemeliyim, böyle konuşmana şaşırdım." Gözlerinin altında uzun gölgeler oluşturan alarm sisteminin ışığında kurt gibi garip bir gülümsemeyle Joe'ya baktı. Çılgılık tablosuna benziyordu. Joe, korkmuş görünmemeye çalışarak gözlerini gözlerinden ayırmadı ama hemen geri çekilmek, eve koşmak, Lydia'yı aramak ve bir daha geri dönmek üzere buradan gitmek istiyordu. Bunun yerine Evan'ı dışarı itti. Evan, "Bir anlaşmamız vardı," diye ekledi.

Joe, "Yasa dışı bir anlaşmamız vardı," dedi. "Ne yapacaksın, para için bize dava mı açacaksın?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. Büyük, iri yarı ve iyi hissediyordu. Öfke verimliydi. Öfkeli çok enerjik hissediyordu. Nereye gittiklerine dair hiçbir fikri olmadan Evan'ı yolda yürütmeye başladı.

Evan sakince, "Şu anda polisi arayıp cinayet işlediğini söyleyebilirim," dedi alçak sesle. Hava ağustos ayına göre soğuktu ve nefesi bir bulut gibi havada asılı kalıyordu. Telefonunu çıkardı ve Joe'ya bakarak yavaşça numarayı tuşlamaya başladı. "Suçu ihbar etmek için 101'i arıyorum o zaman? Bir," dedi, tuşladı. "Sıfır. Arayayım mı? Size DNA testi yaparlar, değil mi? Tüm aileni tutuklarlar."

"Doğru," dedi Joe. Fevri davranmamak için kendini frenleyerek.

"Ceset üzerindeki DNA kalıntılarını test etmelerini ve sonra sizinkilerle karşılaştırmalarını söylerim."

Joe sinirlerine hâkim olmaya, sakinliğini korumaya ve doğru düşünmeye çalıştı. Adımlarına odaklandı. “Bunu yaptın ve hepimiz hapse girdik diyelim, eline ne geçecek? Kaç para kazanacaksın?”

Evan tarlanın kenarında hareketsiz durarak ona baktı.

Joe gözlerini kısarak Evan’ın sırtına odaklandı. “Bir cevabın yok mu?”

“Var.”

“Devam et o zaman. Ne kadar istiyorsun?”

Evan daha fazla tereddüt etmeden telefonun arama tuşuna bastı. Telefon bağlanırken sessizce durdu ve “Kliniğin yüzde elli biri,” dedi.

Joe uzanıp telefonu elinden kaptı ve kapatmak için kırmızı tuşa bastı. “Ha şöyle,” diye güldü Evan. “Şimdi biraz aksiyon görelim.” Kırsalın karanlığında Joe’yla göz göze geldi. “Şöyle yapacağız,” dedi, “polisi arayacağım ve onlar gelip sizi götürecektir. Ve siz ortada yokken, imzalı ortaklık belgesini ibraz edeceğim ve kliniği devralacağım, Plantların tüm hisseleri yasa dışı olduğundan geçersiz sayılacak.”

Joe ona baktı. Evan’ın ailesinin avukat olduğunu unutmuştu. Evan haklıydı. Joe onun haklı olduğunu biliyordu, avukatın ortaklığı sona erdirecek maddeleri gözden geçirdiğini hatırlıyordu.

Joe’nun kendini köşeye sıkıştırılmış hissetmesinin sebebi ettiği sözler değildi. Sözlerini bitirdikten hemen sonra Evan’ın yüzünde oluşan ifadeydi: Muzaffer. Testosteron dolu. Sonunda patronunu alt eden birinin ifadesi.

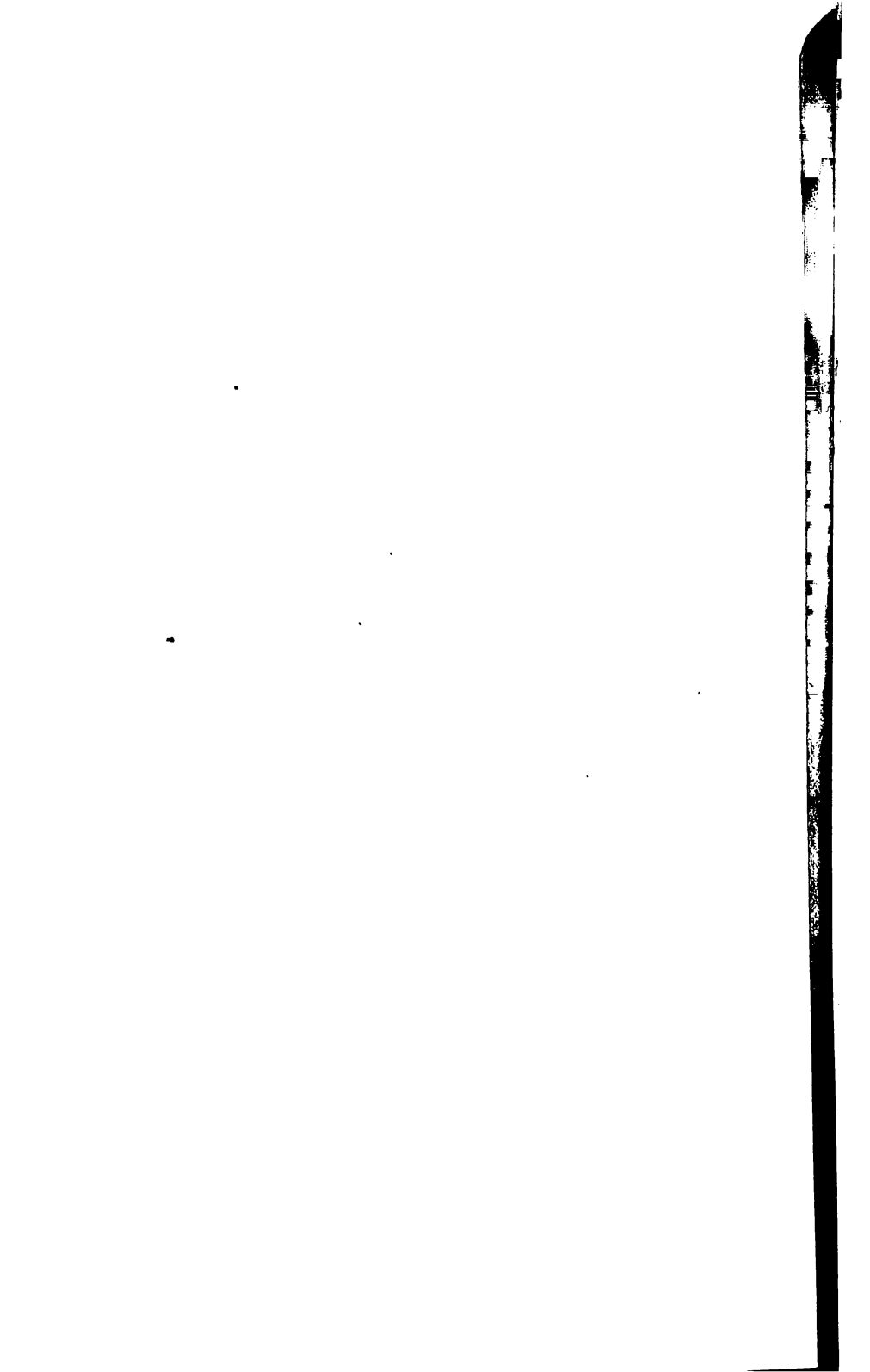
Joe buna katlanamadı.

Ne yapacağına karar verirken bir an için Evan’ın irkildiğini görür gibi oldu. Bir çocuğun uykusunda yapacağı türden hafif bir ürperti. Tarlanın eşliğini geçtikleri anda olmuştu, karanlık vahşi doğaya karşı. Joe, ayın hemen kulağının arkasından göründüğü Evan’a yandan bir bakış attı ve hayatının yarın nasıl olacağını merak etti.

VII. KISIM

CİNAYET

JOE

O ailesini mahvedecekse Joe da onu mahvedecekti. Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi elini yumruk yapıp Evan'ın çenesinin ortasına geçirdi.

Yumruk şaplak sesinden çok küt diye indi, Joe yumruktan sonra kendini harika hissetmeye başladı, bileğinin gücüyle Evan'ı yere sermişti. Bir iki kez tökezledi, Joe onu izlerken başı geriye düştü. Geriye devrildiğinde bir başka küt sesi duyuldu. Ve sonra bir çatırdama. Aşağıya düşerken başı taş basamaklardan ikisine çarptı.

Joe şok içinde yere bakıyordu. Etraflarında tüm dünya durmuş gibiydi.

Sakin, basık bir geceydi, hava kapalı yüzme havuzundaki gibi boğucu ve nemliydi. Dakikalar önce Frannie'yle baktıkları ay, artık pofuduk bir bulut yığını tarafından kısmen gizlenmişti. Bütün yaz onları rahatsız eden yağmur nihayet dinmişti, sanki hava bile içinde bulundukları yeni durumu biliyordu. Çitin üzerinden Frannie'nin elini kavrayışını düşündü.

Zemin yumuşaktı, traktörler ve çiftlik araçları tarafından çamurda izler oluşmuştu. Burada, Lydia'yla birlikte ailesine yakın

yaşamayı hep sevmiştii ve bunu özleyecekti. Yukarıya bakarak, kaderimiz görünmez yıldızlara yazılmış demek, diye düşündü. Verona'daki o gece burada bitecekti demek.

Joe, Evan'ın bileğine uzanıp kayıtsızca tuttu. Nabız yoktu. Başında ciddi bir kanama vardı. Joe'nun tüm vücudunu ter bastı, titremeye başladı.

Hıçkırıklar boğazına dolarken kendini tek başına tarlanın ortasında Evan'ın bir kardeşi olup olmadığını merak ederken buldu.

Joe daha sonra telefonuna uzandı. Titreyen ellerle rehberle girip Cathy'yi buldu. O ne yapılması gerektiğini bilirdi.

"Bana yardım et, lütfen bana yardım et," dedi ahizeye. "Ne?" Cathy'nin sesi panik doluydu, genellikle sakin olan tavrı aniden değişmişti. "Ne?" Ağzından çıkan söz kaşıktan akan şurup gibi yoğun ve kırgındı.

Cathy'le konuşurken kulağına BBC Breaking News'ün bildirimi sesi geldi. Kafası karışmış hâlde bakmak için telefonunu kulağından çekti. *Verona'daki kayıp adamın cesedi İngiliz bir ailenin yazlık evinin yakınlarında bulundu.*

Evan'a baktı. Şantajının artık bir anlamı kalmamıştı. Boşunaydı.

GÜNÜMÜZ

DURUŞMANIN İLK GÜNÜNDEN SONRA

Yargıç, Joe'ya, "Sanık daha önce kefaletle serbest bırakıldığı için hepiniz gitmekte özgürsünüz," dedi.

Kendimi mahkeme salonundan dışarı attım ve Joe'nun sanık kürsüsünden ayrılışını izledim.

Abimin davasında iddia makamı tanığıydım. Örtbas etmesine yardım ederek adaleti yanıltmakla suçlandığımda Jason benim savunma avukatım olmuştu. Ancak duruşmanın ilk gününde, Joe aleyhine ifade vermem karşılığında mahkemeye pazarlık yapmışım.

Hayata devam edebiliyor olmam beni hâlâ hayrete düşürüyordu, haberler hâlâ dönüyor, ay hâlâ dışarıda parlıyor ve yemek yapıyordu.

Paul'le birlikte eve döndüm, onu yatağına yatırdım ve ayı izledim. Geçici çocuk odasının perdeleri açıldı, içeriye hafif ışık vuruyordu. Yan taraftaki Frannie'nin evi boş duruyordu. Lydia artık kapı komşumuz değildi, sadece Joe vardı ama kanunen konuşmamıza izin verilmiyordu.

Lydia geçen yıl hamile kalmıştı. Tabii ki Joe'dan değildi. İş yerinden bir adamdandı. Lydia arkasına bakmadan hayatına kararlı bir şekilde devam ediyordu. Buna hakkı var, diye düşündüm.

Paul küçücükken yaptığı gibi ayaklarını tutarak bana baktı. Acaba o da Frannie'yi özlüyor muydu, benim onu özlediğim şekilde? Kardeşimin kollarını boynuma dolmasına, göğsünü benimkine bastırmasına dair o içgüdüsel özlem. Paul'e baktım, sanırım özlüyordu.

Duruşma yarın devam edecekti. Oraya, kürsüye çıkacak, konuşacak ve soruları cevaplayacaktım. Paul, nelerin riske atıldığından habersiz bir şekilde kreşte olacaktı.

"Hangi kitap?" dedim ona bakarak. Henüz ondan ayrılmaya hazır değildim, onu yatağından alıp göğsüme bastırdım. O Frannie değildi ama onun bir parçasıydı. Kardeşimden sonraki en değerli şeydi.

"Yayazula," dedi. Çenesini dikleştirdi ve gözleri ay ışığına takıldı, bir an Joe'ya o kadar benzedi ki kolumu etrafına iyice dolayarak ona daha sıkı sarıldım.

"Tamam," dedim, kitabı minyatür kitaplığından aldım ve buraya getirdiğim yemek masası sandalyesinin üzerine koydum. Sandalyenin minderi yoktu, uzun vadeli bir çözüm değildi ama iş görüyordu.

"Anne," dedi yan dönerek.

"Hayır," dedim alacakaranlıkta yüzümü işaret ederek. "Cathy teyze."

"Cathy teyze."

"Doğru."

"Anne?" diye sordu.

Kız kardeşiminkiyle aynı gözlerinin içine bakarak, "Onu yakında göreceğiz," dedim. "Söz veriyorum, Paulie. Söz veriyorum."

“Dinozorları da göreceğiz,” dedi Paul, dinozorları da anesi kadar önemliydi. Islak gözlerimi kaçırdım, gözyaşlarının geçmesini bekledim ve sonra tekrar ona döndüm.

“Tabii,” diye yalan söyledim.

GEÇMİŞ CATHY

"Kızgın olabilirim ama düşündüm ki belki bir kahve içebiliriz," dedi Tom, geç bir saat olmasına rağmen. "Ve biraz sohbet ederiz." Cathy'nin oturma odasında dikiliyordu, üzerinde hâlâ ceketi vardı. Cathy'nin tüm vücudu rahatlayarak gevşedi. Bunun bir veda kahvesi olmadığını biliyordu. Daha yeni uyanan o derin, bilge yanı bunun farkındaydı. Bunu Tom'un gözlerinin onunkilere odaklanmasından, bilinçli bir şekilde bir ayağının üzerinde dikilmesinden, diğerinin ise ayak parmaklarının yere değmesinden anlıyordu.

Cathy, "Kahve yapabilirim," dedi. Su kaynatmak için yanından geçerken Tom'un koluna dokundu. Tom peşinden gidip kupaları ve sütü çıkarmasını izledi. Kupalara süt eklemek için onun üzerinden uzandığında Cathy'nin içinde kuşlar şakımaya başladı. Onu kaybetmemişti. Onu henüz kaybetmemişti.

Cep telefonu oturma odasında çalışıyordu. Joe olduğunu anladığında neredeyse açmayacaktı. Tom kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemeyince Cathy telefona cevap verdi.

"Bana yardım et, lütfen bana yardım et," dedi Joe telefonda.

Bakışları Tom'unkilerle buluştuğunda gözlerinin hafiften karardığını gördü. Cathy gözlerini yumarak abisinin paniklemiş, tiz sesine odaklandı.

"Ne?" dedi ona. Bir saniyelğine Tom'dan uzaklaştı. "Ne?"

Joe, "Lütfen yardım et," dedi. "Lütfen gel, sol taraftaki büyük tarladayım."

Cathy orayı biliyordu. Tom'la üçüncü komik randevularında yürüdükleri yerd. Tenha bir yerd, uzun çimlerin arasından ilerleyen ince bir patika vardı. "Neden?" dedi.

Tom önünde belirip telefonu ona vermesi için işaret etti ama Cathy başını iki yana sallayarak sorun olmadığını belirtti. Sonra Tom'un eli beline kayd, sıcak, şefkatli avucunu tişörtüne bastırdı. Cathy, Joe'nun panik dolu sesini anlamlandırmaya çalışarak parke zemine baktı. Orada daha önce hiç fark etmediği bir ağaç dokusuna bakarken bir anda Joe'nun Frannie'yi öldürdüğünü düşündü. Etrafına ürkütücü bir sükûnet çöktü. Ani bir sessizlik. Artık hissettiği tek şey Tom'un sıcak eli ve o lanet ağaç dokusuydu.

"Ne yaptın?" dedi sakince.

Joe boğuk bir sesle, "Birini öldürdüm," dedi.

"Kimi?"

Parkedeki doku. Tom'un eli. Havada asılı kalan soru.

"Evan."

Garip bir şekilde Cathy'nin tüm vücudu rahatlayarak gevşedi. Onu ayakta tutan tek şey Tom'un eliydi.

"Daha fazla para istiyordu." Joe'nun yutkunduğunu duydu. "İsteyerek olmadı."

Cathy'nin zihnine binlerce çocukluk anısı akın etti. Joe'nun ileri seviye biyolojiden B alışı, veterinerlik diploması almasına izin verilip verilmediğini duymak için beklemek zorunda kalışı. Rosie'nin tabutunu taşıyışı. Sonuna kadar taşımıştı, en büyük kardeş oydu.

“Ne?” diye fısıldadı biraz şefkat biraz da korkuyla; kendilerini karşı karşıya buldukları güçlü ailevi duygulardı bunlar.

“Lütfen gel. Senin eve geleceğim,” dedi Joe boğulurcasına. “Benimle müstemilatta buluş.”

Cathy, Tom’un kahverengi gözlerine baktı. Eli hâlâ onun belindeydi, diğeri ise hâlâ açıkça telefonuna uzanmıştı. “Yapamam,” dedi. “Yapamam, Joe.”

“Ne?”

“Bu iş arapsaçına döndü.”

“Hayır, Cath. Onu öldürmek istemedim. Düştü.”

“Nasıl yaptın?”

“Yumrukla,” dedi Joe. Tekrar yutkundu. Cathy, âdemelmasının boğazında aşağı yukarı hareket ettiğini duyuyor gibiydi; kuru bir sürtünme sesi.

“Joe... Yapamam, ben...”

Cathy, tek kelime edemeden telefonu Tom’a verdi ve o da telefonu kapatıp masanın üzerine koyarak orada, elleri kalçasında dikildi.

Cathy, “Sanırım kusacağım,” dedi. “Dayanamıyorum... birini öldürmüş.”

Tom’un bakışları gölgelendi. Bir an için Cathy’yle temastan kaçınıp içini çekti ve kanepeye oturdu. Cathy de ona katıldı.

“Bak, sana ne yapacağını söylemek istemiyorum ama,” dedi Tom, bir eli Cathy’nin çıplak dizinde, gözleri de telefonundaydı.

Cathy başını ellerinin arasına alıp yüzüne düşen saçları geriye itti. “Ne yapacağım?” dedi. “Bana ne yapacağımı söyle, Tom.”

Tom hiçbir şey söylemedi ama elini dizinden de çekmedi.

“Yukarı çıkıp yatağa yatmak ve bir daha uyanmamak istiyorum.”

Tom güldü, küçük, hüznü bir kahrkahrdaydı bu. “Kulağa güzel geliyor,” dedi. Gözlerinin telefona kaymasına engel olamıyordu. Hayatlarını sonsuza dek değiştiren haberi duydukları o alete bakıp duruyordu. Tekrar tekrar.

“Sen olsan ne yapardın?” Vücudu tamamen hareketsizdi ve Cathy, fırtınalı bir limanda olduğundan onun sakinliğine minnettardı.

Tom telefona bakış atınca Cathy ne demek istediğini anladı.

“Onu teslim etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Birini öldürdü,” dedi Tom, arkasına yaslanıp kollarını kanat gibi genişçe açarak esnetti. Dizinde elini koyduğu yer soğumuştı. “Bu... doğru olanı yapmalısın.”

“Kimin için?”

“Kendin için,” dedi hemen. “Ve onun için. Herkesin bir sınırı vardır.”

Telefonu Cathy’ye uzattığında Cathy bu kez aldı ancak duraksadı. “Önce ona söylemem gerek,” dedi. “Abime bu işe bir son vereceğimi söylemem gerek.”

Müştemilattan döndüğünde Tom onu bekliyordu, bu şu anda düşünmek istemediği, üzerinde durmaya henüz hazır olmadığı bir durumdu.

Tom bakışlarını ona çevirdi ve Cathy numarayı tuşladı.

Aramayı yaparken dışarıdaki sıcaklığı hâlâ teninde hissediyordu. Sakin bir acil durum operatörüyle konuştu, bildiklerini anlattı, adresi verdi ve sonra telefonu öylece kapattı. Şok yüzünden olmalı, diye düşündü. Her şey hâlâ aynı görünüyordu. Kanepesi. Erkek arkadaşı. Birdenbire yorgun hissetti, başını Tom’un kucağına koyup uykuya dalmak istedi.

Cathy ona doğru hareketlendi ve sanki denize açılmışlar da Tom onu kurtarıyormuş gibi kendini kollarına attı. Birkaç dakika yarı oturur, yarı yatar hâlde öylece kaldılar.

Dışarıda bir gürültü duyuldu. Aniden Tom’un kollarında sıçradı, sanki bedeni her şeyin bittiğini zihninden önce biliyormuş

gibiydi. Oturma odası garip bir mavi tonuna büründü. Sirenler. Geliyorlardı. Buradaydılar.

Elini omzuna koyan Tom'a, "Sence bana karşı merhametli olurlar mı?" diye sordu. Yanağını Tom'un eline yasladı. Onunla gerçekten iyi bir birlikteliğim olabilirdi, diye düşündü. Mükemmel olabilirdi.

Gözlerini kırıştıtarak Tom'a baktı. Sirenler artık yüksek sesle çalıyordu, sokağa girmişlerdi, oturma odası yanıp sönen mavi ve beyaz ışıklarla aydınlanıyordu.

Tom'dan uzaklaştı.

Tom onu koridora yönlendirip kapıyı açtı. Sirenler çok yüksekti. "Doğru olanı yaptın," dedi ama sirenlerin sesi şimdiden evi doldurmuştu. Polis arabaları, ambulanslar.

"Değildi... değildi... Üzgünüm."

Sirenler gecenin içinde yankılanıyordu.

Tom'un ağzı ince bir çizgi hâlini adlı. Ve sonra gözleri onun-kilerle buluştu. Hüzünlü gözleri sanki bir şeyler biliyormuş gibi bakıyordu, Cathy'nin göremediği, anlayamadığı bir şeyi görebiliyor gibi. Omuzlarını hafifçe kaldırdı. Bunu tanımadığı biri yapsa ne anlama geldiğini anlamazdı ama onu, Tom'unu tanıyordu. Yarım gülümsemesini, omuzlarının hareketlerini. Hüzünlü bir yol ayrımına gelmişlerdi.

Koridorun ışığını söndürüp birkaç saniye orada durdu, evi bir akvaryum gibi polis çakarlarının mavisine boyanmıştı.

Dışarıdan tiz bir sesin, "Yere yatın," dediğini duydu. Cathy hiçbir şey hissetmiyordu. Ailesine ihanet ettiği için suçluluk duymuyor, olaylardaki rolü nedeniyle yakında tutuklanacağından korkmuyor, Verona'da ve sonrasında olan her şey için pişmanlık duymuyordu. Cathy hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey.

Polisin, "Şimdi dışarı çıkın," demesiyle Cathy onlarla iş birliği yapması gerektiğini anladı ama sonra Verona'nın ardından olanları, her çaresiz eylemi, her yalanı düşündü ve Tom'un hâlâ mutfakta olduğunu ve hâlâ birkaç dakikaları kaldığını anladı.

Bu yüzden Cathy polisin ürkütücü bir şekilde adım adım ona yaklaşmasını izledi, yavaş yavaş gelen ve sonunda ona ulaşır boğacak olan bir dalga gibi. Ama henüz ulaşmamıştı. Tom'a uzandı. Hâlâ birlikte geçirebilecekleri bir dakikaları vardı. Ya da belki iki.

CATHY

Cathy'ye kelepçe takmadılar. Kimse başını tutup onu polis arabasının arka koltuğuna itmedi. Bunun yerine hakları okundu ve sonra görmezden gelinerek adını duyduğu ama şimdiye dek hiç gitmediği Perry Barr Polis Karakoluna götürüldü.

Joe için ayrı bir polis arabası gelmişti. Evan için de bir ambulans, her ne kadar gerek kalmamış olsa da. Cathy, Joe'nun müştemilatta ona yalvarışını, kanlar içindeki görüntüsünü, delirmiş gibi parlayan gözlerini asla unutamayacaktı.

Polis arabası elmalı oda spreyi ve ter kokuyordu. Cathy arkada oturuyordu. Aşırı sıcaktı, koltukların kumaşı yumuşak ve esnekti, eskimiş sünger sanki onun oradan çıkmasına asla izin vermeyecekmiş gibi geliyordu. Eskiden ailesiyle yaptığı araba yolculuklarını hatırladı, neredeyse hep midesi bulanırdı. Frannie, kokusu Cathy'nin mide bulantısını kötüleştirse de arkada *pick 'n' mix* şekerlemeleri yemekte ısrar ederdi. Joe hep ön koltuğa otururdu. En büyüğünüz benim, derdi. Kurallar böyleydi. Cathy başını pencereye yaslayıp gözlerini her şeye kapattı.

Cathy karakolda bir sorgu odasına alındı. Oturma odasında uzerine çöken sakinlik hâlâ devam ediyordu. Jürinin ona karşı merhametli olup olmayacağını merak etti. Onu kim temsil edecekti? Ebeveynleri ne düşünecekti?

Bir polis memuru tekdüze bir sesle Evan'ın öldüğünü bildirdi.

Cathy vardiyalı işçilerin ve kriz anlarında insanların büründükleri yapay uyanıklıkla bir süre duvara bakıp bekledi. Tek bir yaz gecesi. İki telefon. İki ceset. İki uykusuz gece. Farklı koşullarda burada olsalardı babalarıyla ilgili yaptıkları o şakayı yine yapardı. "Joseph, Catherine, Francesca, her kimseniz artık!" Daha sözlerini bitirmeden gülmeye başlarlardı. Bir zamanlar oldukları gibi. Kardeşleriyle.

Saat on birde farklı bir polis memuru Cathy'ye, "Beklemenin nedeni sana bir nöbetçi avukat atamamız," dedi.

Cathy içine kum girmiş gibi yanan gözlerini eliyle ovuşturdu. Makyajı eline bulaştı, şu anda nasıl görüldüğünü merak etti. Bir suçlu gibi mi? Klinikteki hayvanları düşündü ve birinin onlara bakacağını umdu. Joe ve Frannie'nin nerede olduğunu merak ediyordu. Anne babasına haber verilmiş miydi? Tom ne yapıyordu? Burada, her şeyden uzak bu küçük, bağımsız odada bilgiden ve sorulardan tecrit edilmişti.

Memura cevap vermeden önce duvara baktı. Beyaza boyanmıştı, ucuz boya kabarcıklar bırakarak altında çakıl varmış gibi bir görüntü oluşturmuştu.

Bu beyaz odada duvara bakarken aniden neden sakin olduğunu anladı. Korktukları en kötü şey yaşanmıştı. Ailesinden ayrılmasına neden olacak bombayı patlatmak zorunda kalsa da artık bir çıkış yolu vardı. Nefes alıyordu. Bitmişti. Suçluluk, panik ve bekleyiş sona ermişti.

"Telefonumda bir ceza avukatının bilgileri var," dedi. "Onu arayabilir miyim? Adı Jason."

Cathy, bir saat sonra bir toplantı odasında Jason'la buluştu. Adam uyumsuz çoraplar giyyordu, Cathy'nin ilk fark ettiği şey bu oldu. Biraz kılıksız görünüyordu ama neden bir avukatın yer yer kırılmış kaba sakalı olmaması ya da elinde karton bardağın yanından akmış filtre kahve taşımaması gerektiği izlenimine kapıldığını bilmiyordu.

"Ben Jason," diyerek karşısına oturdu ve bacak bacak üzerine attı.

"İletişim bilgilerinize nereden ulaştığımı muhtemelen merak ediyorsunuzdur."

"Pek değil," dedi hızlı bir gülümsemeyle. "Dert etme. Tamam. En baştan başlayalım." Kahvesini yudumladı. Kahve güzel kokuyordu, içinde bir çeşit şurup falan olmalıydı.

Jason elindeki belgelere baktı, onları karıştırdı ve sonra yepyeni, mavi bir not defteriyle Cathy'nin çok sevdiği dolma-kalemlerden birini çıkarıp en üste tarih attı. Yarının tarihiydi. Ama doğru atmıştı. Saat gece yarısını biraz geçmişti. Bu hareketi iyiye işaret etti. Onun zeki biri olduğunu gösteriyordu.

"Ee," dedi tekrar ona bakarak. "Neden bu işin başlangıcından başlamıyorsun?"

"Başlangıç çok geride kaldı," dedi Cathy.

Peki o zaman oradan başla, der gibi omuz silkti.

"Bütün gece vaktimiz var," dedi hafif bir kahkahayla.

"Verona'da başladı," dedi Cathy.

"Ah," dedi Jason. "Şu yakın zamanda bulunan ceset."

Joe, Cathy'ye müşemilatta söylemişti. "Doğru. Onu nasıl buldular?"

"Bilmiyorum. Öğrenirim," dedi. "Gerisini anlat." Arkasına uzanıp kapıyı kapattı. "Bana her şeyi anlat. Hadi."

GÜNÜMÜZ

DURUŞMA İKİNCİ GÜNÜ: R. - PLANT DAVASI

"Ağustos sonundaki o gece abiniz Joe'dan bir telefon aldınız, bu doğru mu?"

Başımınla onaylayıp tanık kürsüsünden *evet* dedim. Doğrudan abime, şakaklarındaki kır saçlara bakarak, "Evet," diye tekrarlardım. İlk defa gözleri benimkilerle buluştu.

"Size ne dedi?"

"Evan'ı öldürdüğünü söyledi. Ve yardıma ihtiyacı olduğunu." Dava vekili bana, "Teşekkür ederim," dedi. "Çok değerli tanıklığınız için teşekkürler, Catherine." Ailemin izleyicilerin arasında oturduğu yere baktım. Ve abimin, cinayet duruşmasında tek başına ve kelepçeli olarak durduğu sanık sandalyesine.

Yargıç, "Devletin Joseph Plant aleyhinde açtığı davada tanıkları dinlemeye devam edeceğiz," dedi. "Bir cesedin yasalara uygun olarak gömülmesini engellemek." Bir belgeyi kontrol etti. "Suç hasarına yol açmak. Adaleti yanıltmak. Rüşvet komplosu kurmak. Kurumsal varlıkları kötüye kullanmak." Suçlamalar uzayıp gidiyordu. Yargıç tamamen ifadesiz bir yüzle okumayı bitirdi. Bu onun için çok sıradan bir durum olmalıydı. Bense hayretle izliyordum.

Avukatım diğer avukata, "Yeniden sorgulanacak mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi adam. "Bence gerek yok. Teşekkürler, Bayan Plant. Umarım adalet artık yerini bulabilir."

Ten rengi çorabım ve etek-cekete takımımla adliye merdivenlerinde durarak, "Bana ihtiyaçları olmayacak mı?" dedim Jason'a. Joe aleyhine ifade vermem karşılığında, suça ortaklık etmem nedeniyle ertelenmiş cezaya çarptırılmışımdı. Jason kravatını gevşetip bana baktı.

"Olmaması lazım," dedi. "Diğer tanıklarla görüşmeleri birkaç hafta sürer." Ardından jüri ne kadar uzun süre isterse o kadar sürecekti. Bir sürü suçlama vardı. Jason bir sigara yaktı, görünüşe göre kasvetli mart soğuşundan kurtulmak için acele etmiyordu. Ceketime sarınıp ateşe verilmiş katmanlı bir gül goncasını andıran sigaranın ucuna bakarken Joe'nun Verona'da ne kadar çok sigara içtiğini hatırladım. "Gitmekte özgürsün desem, ne yapardın?"

"Frannie'yi görmeye giderdim," dedim belli belirsiz şehir merkezini işaret ederek.

Jason başıyla onaylayıp sigarasını içine çekti ve dumanını berrak gökyüzüne üfleyerek kendi yoğun kış bulutlarını yarattı.

"Pekâlâ," dedim, nasıl bitireceğimden emin olamadan. Ama Jason'ın beden diliyle ilgili bir şey cümleme noktayı koymuştu.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi sigarasından bir fırt çekerek, başını hafifçe eğse de benimle göz temasını bir an olsun kesmemişti.

"Neyi biliyorsun?" dedim dondurucu soğukta yanaklarımın ısındığını hissetmeme rağmen.

“Rol yapmayalım,” dedi Jason. Sigarasına bir fiske vurunca kül karahindiba çiçeği gibi esintiyle dağıldı. Paniğe kapılmış, açığa çıkmış hissederek kenara çekildim.

“Seninle güvende mi?”

“Sırrın mı? Her zaman,” dedi Jason. Omzumu tutmak için uzandı. Ayrılmadan önce, “Yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım,” dedi. Kraliyet Mahkemesi’nin köşesini döndü, gözden kaybolurken ardında birkaç saniye havada asılı kalıp sonra atmosfere karışan duman kokusu bıraktı.

GEÇMİŞ CATHY

Cathy sessiz odada hiç tanımadığı bu adama dikkatle, “Sanırım bir suçu bildirmek için buradayım,” dedi.

“Tamam.”

Müştemilatın karanlığında, elleri ve yüzü Evan’ın kanıyla kaplı Joe’nun gözlerini hatırladı. Joe’nun telefonuna cevap veren Frannie’nin gelişini ve daha iki ay önce normal insanlarken şimdi abisinin de bir katile dönüştüğünü öğrenince akıttığı gözyaşlarını ve dönüşümün tamamlanışını hatırladı. Yaptıkları anlaşmayı hatırladı.

Joe, kanlı elini koluna koyup yabancı gözlerini ona diktirerek, “Cesedi bulmuşlar,” demişti. “Hepsini benim yaptığımı söylemelisin.”

“Ne?” demişti Cathy, Tom’un bulunduğu eve bakarak, onu kaybetmek istemiyordu, gitmeyeceğini bildiği hâlde gitmesini istemiyordu.

“Benim yaptığımı söyleyin,” demişti tekrar Joe. Neden bahsettiğini gayet iyi biliyormuş gibi görünen Frannie’ye bakmıştı. “İşleri ben batırdım,” diye eklemişti. “Evan’la işleri ben batırdım. Çıkış yok, bu yüzden benim yaptığımı söylemelisiniz.”

Cathy usulca, "Sen yaptın," demişti.

"Onlara her şeyi anlat." Joe Frannie'nin arkasında durmuştu, elleri onun omuzlarındaydı. "Evan'ı da Will'i de benim öldürdüğümü söyle. Hepsini benim yaptığımı. Yaptığımız her şeyi aslında benim yaptığımı. Her şeyi sana itiraf ettiğimi söyle, tam burada. Hikâyeni ben desteklerim. Beni koruyarak adaleti yanılttığını itiraf et. Bu, ceset üzerindeki DNA'larımızı açıklayacaktır. Ama onlara geri kalan her şeyi benim yaptığımı söyle. Sonunda —bu duruşma günü kadar bile uzayabilir— aleyhime tanıklık etmen için sana anlaşma teklif edeceklerdir. Bunun için bekle. Güçlü olmaya çalış. Anlaşma teklif ettiklerinde kabul et. Ve sonra cinayetten kasıtsız adam öldürmeye kadar olan suçlarımı azaltmak için bana tanıklık et."

"Hayır," demişti Frannie, sesi ağlamaktan boğuk çıkıyordu, gözleri ıslaktı. Cathy Joe'ya bakarak zekâ dolu bir plan yaptığını düşünmüştü.

Joe, "Hepimiz her şeyi kaybedemeyiz," demişti. "Mantıklı değil. Bunun için kendimi ateşe atmama izin verin."

"Hapisten asla çıkamayacaksın." Frannie dönüp başını Joe'nun göğsüne gömmüştü. "Yapamazsın. Elli yıl ceza alırsın. Ben... ben elli yıl sensiz yaşayamam."

Joe omuz silkip önce ona, sonra Cathy'ye bakmıştı. "Seni seviyorum," demişti Frannie'ye, sesi kırık ve hüzünlüydü. "Seni seviyorum."

"Suç nedir?" diye sordu Jason.

Cathy, "Abim Joe," dedi. "Sanırım birlikte gittiğimiz tatilde birini öldürdü."

GÜNÜMÜZ

FRANNIE İLE YÜZÜNCÜ BULUŞMA

Hastanede ziyaret saatleriydi. Her yanım arandıktan sonra imza atmıştım. Yanımda tehlikeli bir şey olmadığını doğrulamam gerekiyordu. Bant. Kalem. Bıçak. İlaç.

Etrafta, kız kardeşimin şu anda evim dediği yere geldiğimi belli eden bir koku vardı. Sebze çorbası. Ter. Kirli kıyafetler. İnsani şeyler. Dünyevi şeyler.

Frannie odasında beni bekliyordu. Parlak kış güneşi altında yatağında oturmuş roman okuyordu. Haftada en az iki kitap okumaya başlamıştı, bu yetişkin olduktan sonra yaptığını hiç bilmediğim bir şeydi.

On beş kilo almıştı ve –hiç kimse hikâyeyi tam olarak bilmese de– Verona’daki olayların tetiklediği majör depresyon tedavisi görüyordu. Şimdi onu yerleştirmek için para ödediğimiz kurumdan çıkmaya neredeyse hazırdı ve bazen eve giderken arabada benim için bir şeylerin kilidini açan bir bilgelikle konuşuyordu.

Odaya girer girmez, “Paul nasıl?” dedi.

“İyi, iyi. Kreşte parmak boyama yapıyor,” dedim ve sonra şunu ekledim: “Bitti.”

Frannie tam olarak ne kastettiğimi anlamıştı. Kapısında üç tane kilit olabilirdi ama kız kardeşim hâlâ –en güzel hâliyle– benim kız kardeşimdi. Burası düşündüğüm gibi değildi. Ağır, kasvetli bir his vermiyordu. Utanç ya da öfke yoktu. Sadece hayatları, akıl sağlıkları beyinleri tarafından hüsrana uğratılmış insanlar ve onların ruhlarındaki yaraları hafifletmek için eğitilmiş sempatik hemşireler vardı. Gidebileceği çoğu yerden daha iyiydi çünkü burada diğer yerlerde olacağı gibi saklanmak zorunda kalmamıştı, kabul görmüş, ciddiye alınmış ve tedavi görmüştü.

“Postalarımına baktın mı?” dedi Frannie.

“Evet, yalnızca bir ASOS kataloğu vardı.”

Frannie yarım ağız gülümsedi. “Getirdin mi?” dedi umutla.

El çantamdan çıkarıp ona fırlattığımda büyük bir özenle ve nazikçe komodinin üzerine koydu, sanki daha sonra bakacağı bu küçük ziyafeti dört gözle bekliyormuş gibiydi. Bu çok küçük iyimser hareket, kalbimde ve kollarımda bir şeylerin mutluluktan hareket etmesine neden oldu.

Hastanede yaşlanmıştı. Onu artık her gün göremediğim için bunu şimdi fark ediyordum. Otuzlu yaşlarının ortalarına yaklaşan bir kadına benziyordu. Alın çizgileri. Kilo almasına rağmen burnunun iki yanından ağzına uzanan yay şeklinde çizgiler. Frannie, güzelliğini Verona’da olanlar için feda etmişti.

“Bunu yaptığın için mutlu musun?” dedi, gözlerini kısarak bana baktı ve romanın sırtını kelebek gibi açarak yatağının üzerine koydu.

Suç konusu ikimiz için hâlâ gergin bir konuydu. “Evet,” dedim ona bakarak. “İsteddiği buydu.”

“O da öyle diyor.”

Ayağa kalkıp bize iki bardak çay yapmaya koyuldu. Demlik ısıklık çalarak çayın kaynadığını bildirdiğinde odasının önündeki hemşire başını hafifçe içeriye uzattı ve bu Frannie’yi rahatsız etmiş gibi göründü.

Mahcup bir gülümsemeyle bana plastik bardaktaki sıcak çayı uzattı. "Muhtemelen korkunç bir erimiş plastik tadı alacaksın."

"Dert etme."

"Tanıklığının yardımcı olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. Çünkü yaptığım şey buydu. Suç ortağı bendim, bu yüzden Joe'nun duruşması kimse Frannie'den şüphelenmeden devam edebilmişti. Ama ben aynı zamanda durumu hafifletmeye de çalışıyordum. Yaptığı şeyi neden yaptığını açıklamaya. Mahkemeye onun iyi bir insan olduğunu söylemeye. Joe'ya soruşturma açmayacak kadar inanmalarına ve ona karşı merhametli olmalarını sağlamaya. İfadelerimizin tam olarak uyuşmaması bu yüzden çok endişe vericiydi: Bunları hazırlamak için müştemilatta sadece birkaç dakikamız vardı. Yine de yeterince işe yaradığımı umuyordum.

Ruh sağlığı nedeniyle cesedi gömmeye suç ortaklığı etmekten suçlanmayan Frannie oturdu, çayını kucağına aldı ve benimle göz göze geldi. Tanıdığım Frannie hâlâ oradaydı. Neşeli Frannie. Depresyon onun bu özelliğini asla öldürmemişti. Sadece bir süreliğine maskeleymişti.

Joe göz altına alındıktan ve ben polise ilk birkaç yalanı söyledikten sonra Frannie sorgunun ardından dokuz gün boyunca evinden çıkmamıştı. Daha da zayıflamış, telefonlara, günlük arama hakkını kullanan Joe'ya bile cevap vermemişti. Ailemiz onun Joe için üzüldüğünü düşünmüştü. Sorunun tam olarak ne olduğunu biliyordum ama çözemiyordum çünkü o akılalmaz haftanın çoğunluğunu Paul için endişelenerek geçirmiştım.

Ardından işler çok hızlı bir şekilde değişti.

Bir ruh sağlığı uzmanı Frannie'yi muayene etti, Paul'e bir geceliğine bakıp bakamayacağımı sordu, bu, onca rahatsız edici şeyden sonra geçici olacaktı ama sonunda günler günleri kovaladı ve Paul benimle kalmaya devam etti.

"Eh işte," dedim. "Gerçekte olanları herkese anlattım. Yargıç sonunda suçları gözden geçirdi."

"Yargıcın suçu kasıtsız adam öldürmeye indireceğini düşünüyor musun? Söylediklerinin yardımı olmuş mudur?"

"Belki."

"Jason ne diyor?"

"Hiçbir şey. O tam bir avukat," dedim ki bu gerçekten haksızlıktı. Alışılmışın dışında biri olmasına rağmen Jason yine de tahminlerde bulunmayı reddediyordu.

Frannie, "Seksi bir avukat," dediğinde neredeyse çayımı püskürtüyordum.

"Ne olacağını bekleyip göreceğiz," dedim. "Jüri adaletili görünüyor." Yatağın üzerinden Frannie'nin ellerine uzandım. Her nasılsa bu steril hastane odasını bile kendi kokusuyla doldurmayı başarmıştı. Çamaşırları, parfümü. Ona dokunmama izin verdi. Kapının önündeki hemşiresi dikkatle bizi izliyordu. Kraliyet mavisi linolyum zemin üzerinde duruyordu, onu kapının üzerindeki kapak benzeri pencereden görebiliyorduk. Zemin göle benziyordu. Frannie onu görmezden geldi ama vücut dili değişmişti.

"Biliyorsun, Joe da hatalıydı," dedim ona nazikçe. Yapmamız gereken sohbete giden kapıyı aralamaya çalışıyordum. Çok uzun süre bu konuyu geçiştirmiştik. Geçiştirmek şaşırtacak kadar kolaydı. Havadan sudan konuşmak, elinde onun için yaptığı kurabiyelerle Paul'ü onu görmeye getirmek, hava durumu, haberler, iş hakkında sohbet etmek...

Frannie donup kaldı. Hastalıktan iyileşen insanlar gibi doğal olmayan bir şekilde kilo almıştı. Yanakları ve kolları yağlanmıştı ama bu görüntü ona uymuyordu, aşırı beslenmiş bir bebek gibiydi. Cildi solgundu, tam olarak sağlıklı görünmüyordu. Henüz değil. Ama yavaş yavaş toparlıyordu.

Yataktan kalkıp pencereyi açtı. Hastanede gözetim altındayken sahip olduğu özgürlükler beni şaşırtmıştı. Burası hayal ettiğimiz gibi bir yer değildi. Frannie kendi giysilerini yıkıyor, ziyaretçilerini ağırılıyor, pencere açabiliyor, McDonald's'tan sipariş

verebiliyor, ASOS kataloglarına göz atabiliyordu. Kısıtlanmış ya da uyuşturulmuş değildi. O her zamanki kız kardeşimdi, açık pencereye karşı gözlerini kapattı ve taze bahar esintisini içine çekti.

“Birini öldürdü,” dedi. Bana dönerken gözleri ıslak ve kocaman açılmıştı. “Ben de öyle.”

Esintiyle beraber is kokusu sürüklendi. Oda hızla soğudu ancak Frannie pencereyi açık bırakarak gelip yatağın üzerine oturdu. “Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır.”

“Başka birinin vücuduna konmak gibi.”

“Hastalığından mı bahsediyorsun?” dedim. Kan yanaklarımın hücum etti. Bu konuşmaya hazır olup olmadığımın, onu doğru anlayabileceğimden, onu dinleyip hak verebileceğim ve kendime ihanet etmeyeceğimden emin değildim.

Rosie ile olanları ve sonrasında yaşadıklarımı aşabilmek için Stuart adında bir terapistle görüşmüştüm. Onunla deneyler yapmıştım. Daha az çalışmak. Bunun bir felakete neden olmadığını görmek. Daha fazla içimi dökmek. Daha fazla eğlenceli şeyler yapmak. Boş vermek. Sanırım hepimizin kendi şeytanları var, diye düşündüm yatağın üzerinden kız kardeşime bakarak. Bu gece, kararlı bir şekilde eğlenerek ve sonucunda kötü bir şey olmadığını görerek kendi şeytanlarımla savaşıyordum. Birine, herhangi birine, gerçekte nasıl hissettiğimi söyleyerek.

“Birdenbire yapmaktan hoşlandığın her şeyden artık zevk almadığını hayal et. Yemek istemiyorsun. Vücudun ağrıyor, çok yorgun hissediyorsun,” dedi Frannie tereddütle. “İşte öyle bir şey.”

“Biliyorum,” dedim sessizce.

“Her şey grileşiyor. Korkuyorsun, aklın karışıyor. Asabileşiyorsun. Bedeninde huzursuz hissediyorsun. Sürekli hüznün bastırıyor.” Elini karnına götürdü. Etrafında yeni yağ katmanları oluşmuştu. “Tam burada, onu görmezden gelemiyorsun. Tüm zihnin yara almış gibi hissediyorsun. Her şeye ağlayabiliyorsun.

En aptalca şeylere bile. Will'le olanlar gibi hiçbir insanın yapmaması gereken bir şekilde öfkene yenildiğin anı tekrar tekrar yaşıyorsun.”

“Frannie,” dedim, gözlerim yaşlarla doldu. “Bunu yaşadığın için çok üzgünüm.”

“Bu kadar suçluluk hissediyorsa o zaman suçlunun kendisi olduğunu söylemesi gerekir diye düşünüyorsun, değil mi? Joe, Evan’dan kendisinin, Will’den de benim sorumlu olduğumu söylüyor. Carina polisi arayıp Joe’nun çok sık aramasının onu endişelendirdiğini söylemiş. Ne kadar kolay değil mi? Kendini direkt suçlu göstermiş.”

“Ben...” Duraksadım. Aklımdan geçmişti. Joe durumu gözümüzde o kadar parlatmıştı ki. *Bir kişi yerine neden iki kişi birden hapse düşsün?* demişti hemen. Ve Frannie şu âna dek onun bu konudaki fikrine sadık kalmıştı.

“Gerçek şu ki, daha yeni yeni pencerelerimi açıyorum,” dedi Frannie. Yüzünde hayret dolu hafif bir tebessümle Cathy’ye baktı. “Bilirsin? Her travmayla tek tek uğraşmak zorundayım.”

Başımla onayladım. Pencereler mükemmel bir metafordu. “Biliyorum.” Birkaç saniye sessizce oturduk ve dumanı tüten çaylarımızı yudumladık. Bundan sonra olacakları kestirmek pek mümkün değildi.

“Bazen merak ediyorum... Bence ben ve Joe’yu bu duruma getiren Rosie’den sonra yaşananlardı. Bilmiyorum...”

Frannie hızla başıyla onayladı. “Evet,” dedi. “Biliyorum. Bunu anlayacak kadar terapi gördüm.”

Trajedinin ortasında bile kalbimde bir şeyler canlandı. Işığın girmesine izin veren bir açıklık. Geçmişin ve eylemlerimizin üzerinden tekrar geçmemize gerek yoktu. Başkalarının acısını doğrulamak zorunda değildik. Söylenmemiş sözler aramızda, tam da olması gereken yerde, havada asılı kaldı.

"Sıçıp batırdığın zaman kardeşlerini aramak," dedi Frannie. "Bilmiyorum. Bu biraz çocukça. Değil mi? Ailenin gelip seni kurtarmasını ummak. Ve ben hâlâ bebeğim. Hâlâ çocuk."

"Sen ailenin bebeğiydin çünkü biz senin öyle kalmanı istedik," dedim. "Seni öyle sevdik," diye ekledim usulca. "Ailemizin bir bebeğe ihtiyacı vardı çünkü birini kaybetmiştik. Sana ihtiyacımız vardı. Bu yüzden seni el üstünde büyüttük."

"Evet. Ama ben Rosie değilim." Frannie'nin sesi sıcak, gözlerinin köşeleri kırıştı. "İnsan bazen bir şeyleri aşır ılerlemek zorunda hissediyor. Anlarsın ya? Yetişkinliğe geçmek. Birlikte büyüdüğünüz saksıdan uzaklaşmak."

"Biliyorum," dedim. Belki bundan sonra yan yana evlerde birlikte yaşamayacaktık. Belki birlikte çalışmayacaktık. Aile karmaşık bir şeydi, değil mi? Rosie'nin ölümündeki payımla ilgili onun ve Joe'nun ne düşündüğünü ve onlardan biraz uzaklaşmamın hayatlarına katkısı olup olmadığını sormak istedim ama sonra kendime engel oldum. Bilmeme gerek yoktu. Önemli olan benim neye inandığımdı. Ve ben Rosie'nin ölümünde hatam olmadığına inanıyordum. Öyle olmasa bile bunun bedelini ödemekten vazgeçmeliydim yoksa hepimiz için bir cana daha mal olacaktı.

"Ve teşekkür ederim," diye ekledi Frannie usulca. "Sana ve Joe'ya çok şey borçluyum." Eliyle göğsüne dokundu. Göğüsleri yeniden iri ve dolgun, kadınsı görünüyordu.

"Önemli değil," diye fısıldadım.

Yatakta oturan Frannie'ye yaklaşıp ona sarıldım ve başımı onunkine dayadım. Göğsümün onun minnettar, pişmanlık dolu gözyaşlarıyla ıslandığını hissettim. Rahatlama gözyaşlarıydı belki de.

Kulağına, "Seni seviyoruz," dedim. Kaburgalarımaya doğru başıyla onayladı.

"Doğru olanı yapmam gerektiğini düşündüğünü biliyorum," dedi. Cevap olarak hiçbir şey söylemedim; Öyle düşünmüyordum. "Ama Paul'ü bırakamazdım. Ben sadece... yapılacak doğru

şeyin ne olduğunu biliyorum ama... Bunu yapmak için kendimi ikna edemiyorum." Omuzlarını silktilti, bu eskisinden daha ağır bir hareketti. "Doğru olanı yapacağım demek çok kolay," dedi burnunu ovuşturarak. Çayını yatağın üzerine koyunca dengersiz biçimde sallandı.

Will'den gelen e-postaları, saldırgan, korkutucu e-postaları, Frannie'nin bekâr bir anne olarak durumunu ve o zamandan beri yaşanları düşündüm. Joe'nun sanık sandalyesindeki metanetini. Frannie'nin kaybedip sonra aldığı kilolarını. Bazen bir şeyleri yapmadan önce sanki maratona hazırlanıyormuş gibi uzun uzun ölçüp biçmesini. Gözlerinin içi bir yıl boyunca sürekli ağlamaktan kıpkırmızıydı. Depresyon sürecinde Paul'ü geçici olarak kaybetmişti ancak bu, onu kalıcı olarak kaybetmeyi hak ettiği anlamına gelmiyordu. Zaten adalet acı çekmek değilse neydi?

Yatağın üzerinden uzanıp Frannie'nin elini tuttum. Güneşin tatlı sıcaklığını ve baharın sert esintisini içeriye taşıyan pence-reye rağmen eskiden buz gibi olan eli sıcaktı. Frannie yatağının ucundaki battaniyeyi aldı ve bana sokularak etrafımıza doladı.

"Sanırım ilerleme zamanı geldi," dedim. "Öyle değil mi?"

Frannie bana gülümsedi, o eski, rahat sırtışına kısmen benzeyen hafif bir tebessümle elimi sıkıca kavrayıp, "Evet." dedi.

Battaniyenin içindeki sıcak ellerini kavradım. Birbirimize sıkı sıkı tutunduk.

Tom evinde beni bekliyordu.

"Nasıldı?" dedi ön kapıyı ardına kadar açarak. Krem rengi yün kazak giymişti, elinde bir kupa yarısı içilmiş kahve tutuyordu. Ayakları çıplaktı. "Sana bir demlik kahve yaptım ve neredeyse hepsini kendim içtim," dedi gülümseyerek.

"İyiymi," dedim. "Daha sonra Frannie'yi de görmeye gittim."

"Zor bir gün olmuş," dedi yumuşak bir sesle.

Arabada Frannie'nin o battaniyenin altına kıvrılışını düşünerek ağlamaktan burnum kızarmış olmalıydı. Çıkarken hemşiresi onun yakında taburcu olacak kadar iyileşeceğini söylemişti. Taburcu edildikten kısa süre sonra da Paul geceyi onunla geçirmeye başlayacaktı.

"Evet," dedim, kahverengi gözlerine bakıp o olmasaydı bunu asla yapamayacağımı düşünerek. Kim bilir sonumuz nereye varacaktı. Daha kötü bir durumda olacağımız kesindi.

"Şimdi ne olacak?" dedim Tom'a. "Artık bittiğine göre?"

"Ne istersen o olacak," dedi. "Ne istersen."

Kâtip, "Herkes ayağa kalksın," dedi. Jüri ve yargıç içeri girdi. Annem ve babamdan sadece birkaç metre ama aynı zamanda birkaç yüz ılık yılı uzaklıkta izleyiciler için ayrılan kısımdan mahkemeyi izliyordum. Neden Joe'nun aleyhine tanıklık ettiğimi anlamadıklarını söylüyorlardı ama umarım bir gün anarlardı. Belki bir gün onlara gerçek hikâyeyi anlatabilirdik. Hazır olduklarında.

Herkes yerleştğinde yargıç jüriye döndü.

"Üzerinde mutabık olduğunuz bütün suçlamalar hakkında bir karara vardınız mı?"

"Evet," dedi jüri başkanı. Tam olarak hayallerinizde canlandıracağınız türden bir jüri başkanıydı. Herkes yorgun ve rahatken o ceket ve gömlek giymişti. Gözlükleri vardı. Ayaklarının dibinde bir evrak çantası da görsem şaşırmazdım.

"Bu karara oy birliğiyle mi vardınız?"

"Evet."

Kararı bekleyerek başkana baktım.

Suçlar tek tek okundu. Cinayet. Bir cenazenin kanuna uygun defnedilmesini engellemek. Suç hasarı. Adaleti yanıltmak.

Rüşvet komplosu. Kurumsal varlıkların kötüye kullanılması. Dolandırıcılık. İkinci kez cinayet.

"Birinci cinayet. Sanığı suçlu mu yoksa suçsuz mu buldunuz?"

"Suçsuz."

Joe'nun başı önüne düştü.

Cenazenin kanuna uygun olarak defnedilmesini engellemek, suç hasarı, adaleti yanıltmak, rüşvet ve dolandırıcılık suçlarından ise suçlu bulundu. İkinci cinayet suçlamasından suçsuz bulundu.

Bunun yerine, suçu dikkatsiz araç kullanma ve kontrolünü kaybedip kasıtsız adam öldürme ile değiştirildi.

Yargıç, "Bir aile adamısın," dedi. "İlk suçunu örtbas etmeye çalışarak akıl sağlığını kaybetme noktasına geldin. Yaptığın affedilemez, canice ve şiddet dolu ama cinayet değil."

Hâkim biliyordu ama aslında doğruyu söylüyordu.

Joe'nun omuzları düştü. Doğrudan bana bakıyordu.

Abimin her hâlini görmüştüm. İlk öfke parıltısına on bir yaşındayken, futbol sahasında biri ona faul yaptığında tanık olmuştum. Ne kadar iyi, umut vadeden bir veterinerdi, mantığını kullanarak belirleyici farklı tanımlar koyuyordu, a'yı deniyor, b'yi deniyor, c'yi deniyor ve sonunda diğerlerinin fark etmediği şeyleri fark ediyordu. *O köpek dudaklarını yalıyor. Bu kedi başını hafifçe sağa eğik tutuyor.* Mesleğini yaparken hep çok sakın olurdu. Suçlamaları düşürecek kanıtlara herkes inansın diye birbirimizden kopmuş gibi davranmak zorunda kalmıştık.

Yargıç Joe'ya, "Lütfen cezanın yürürlüğe geçmesi için beklemeye kal," dedi. Ayağa kalktım. İzlemeye dayanamıyordum. Ailemin yanından geçerek mahkeme salonundan çıktım ve kapının arkamdan yavaşça kapanmasına izin verdim.

SON SÖZ

Yine yaz gelmişti. Cathy, Birmingham şehir merkezinde, Tom'un düşünceli davranarak yanında getirdiği bir örtünün üzerinde oturuyordu. St. Philip Meydanı'ndaydılar. Tom çilek ve şarap getirmiş, Cathy de altı tane çörek almıştı. "İmece usulü piknik," dedi Tom gülerek. "Ama güzel bir piknik."

Çileklerden birini alıp güneşe tuttu. Saçları son birkaç haftada uzamıştı. Tıraş etmeyi unutmuş ve kafası, Cathy'nin sevimli bulduğu bebeksi tüylerle kaplanmıştı.

Sapını kopardıktan sonra çileği Cathy'nin ağzına tıktı. Cathy tohumların sert dokusunu, dişlerinin altında etli kısmın direnişini ve sonra kendini bırakışını hissetti.

Başını Tom'un kucağına koyarak sırtüstü uzandı, güneş gözlüğü takmıştı, yanmasın diye kolunu alnına dayadı. "Günün güzel geçiyor mu?" dedi Tom'a uykuyla bir şekilde.

"Elbette," dedi Tom ona yaslanarak. Bir çimen yaprağı Cathy'nin kulağını gıdıkladı. Puslu yaz güneşi altında gevşemiş, konuşmadan ve buna ihtiyaç dahi duymadan orada yatarken bulutlar üstlerinden geçiyordu.

Bir süre sonra karnının üzerine yuvarlanarak Tom'a baktı. "Paul'ü özledim," dedi.

"Ben de." Güneş bir an için bulutların ardına çekilerek Cathy'ye burada, İngiltere'de olduğunu, parlak güneşin gömdükleri cesedi kavurduğu ülkede olmadığını hatırlattı. "Birazdan burada olur," dedi Tom. Gözleri samimiyetini yansıtıyordu.

Cathy, "Paul'le yaşamayı özledim," dedi. "Bir çocukla." Eski evinin boş odasındaki gardırobun üzerinde, duvara yaptığı dinazor resmini hatırladı. Her ziyaretinde Paul'ün o resmi görmek için nasıl merdivenlerden yukarı koştuğunu. Hiç boyanmamasını nasıl da umduğunu.

"Biliyorum." Tom doğrulup oturdu ve bir çilek yiyerek düşüncelere daldı. Yakında, sakince ve ciddiyetle bir karara varacaktı.

Cathy, "İşte geldiler," dedi. Frannie saçları başının üzerinde toplanmış, güneş gözlüğü gözünde, Paul'ün eli elinde uzaktan onlara doğru geliyordu. Paul'ün boyu artık annesinin bacak boyuna ulaşmıştı, bir bebekten çok bir çocuktü. Paul görüş alanına girince Cathy'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

Frannie onlara ulaştığında, "Olamaz, biz de çilek getirmiştik," dedi ve sonra Cathy'ye sarıldı.

Cathy yiyecekleri işaret ederek, "Fazla çilek göz çıkarmaz," dedi. "Bizim de çöreklerimiz var."

"Güzel." Frannie paketten bir tane çörek alıp ikiye bölerek Paul'le paylaştı.

Örtünün üzerine bağdaş kurarak oturduğunda bacakları yüzünden maksi elbisesinin kumaşı gerildi. Paul hâlâ annesinin elini tutuyordu. Tombul parmak boğumları artık daha zarıftı. "Şeref," dedi Frannie bardağını kaldırarak. "Az önce Lydia'yı gördüm," diye ekledi.

"Öyle mi? Nerede?"

Frannie dudaklarındaki şekeri yalayarak parmağıyla arkasını işaret etti. "İleride. Bebeğiyle birlikte."

Cathy, "Bebeğin babası iş yerinde beraber çalıştığı bir adammış," dedi.

Frannie düşüncelere dalarak ağızındaki lokmayı çiğneyip yutkundü ve bir dakika daha hiçbir şey söylemedi. "Şey..." dedi.

Cathy, "Biliyorum," dedi. Tom kaşlarını çatı, neden bahsettiklerini anlamıyordu ama zaten anlayamazdı da. Frannie, Cathy ve Joe her zaman bu şekilde iletişim kurarlardı.

Frannie ve Cathy'nin gözleri buluştu. Lydia, Joe'nun ailesi değildi. Tam olarak değildi. Lydia Joe'yu sevginin koşulsuz olduğu bu ilkel yolla benimsememişti. Sorgusuz sualsiz tüm suçların affedildiği ve her birinin diğerinin suçunu örtbas ettiği bu ilkel yolla. Böylesi bir sevgi sonradan var edilmezdi. Ya da sonradan edinilmezdi. İçten gelirdi.

Piknikten sonra Frannie'nin evine döndüler.

Yazın en sıcak günleri olmasına rağmen akşam nemliydi. Gökyüzü solgun ve kasvetliydi. Gün batımı göğü beyazdan griye, griden siyaha çeviriyordu, renk namına hiçbir şey yoktu. Frannie'nin evine dönmek Cathy'ye garip geliyordu. Joe'nunkiyle onunki yakın zamanda satılmıştı. Cathy artık Tom'la yaşıyor, farklı bir klinikte çalışıyordu. Mesafe koymak güzeldi. Kendi olabilmek, unutmak, devam etmek, isterse kız kardeşi ve erkek kardeşinin birbirlerine çok yakın olmasına izin vermek için onlardan uzaklaşmak. Anne babasının Cathy'nin Joe'ya ihanet ettiğini düşünüyor olması çok yazıktı ama Cathy onlar olmadan yeni bir özgürlüğe kavuştuğunu fark ediyordu.

Kız kardeşiyle Tom daha önce binlerce şeyin ters gittiği büyük masada otururken Cathy Frannie'nin buzdolabına yöneldi. Bir an onları izledi, arkalarındaki bahçede çiçekler parlıyordu. Bugünleri göreceğini hiç düşünmezdi.

Bir şişe şarap, biraz maden suyu ve karışık kraker çıkardı.

Frannie ve Tom'un sohbetini ve Paul'ün sürekli dinozorlar hakkında konuşmasını dinlerken şarap şişesinin altındaki bir şey gözüne ilişti.

Bu bir takvimdi, Noel için alınan türden yapraklı bir takvim. Bugünün tarihine, yani 21 Haziran'a kadar kopartılmıştı. Her gün kırmızı kalemle düzgün bir şekilde işaretlemişti. Ayın son gününe Frannie'nin el yazısıyla bir şeyler yazılıydı: 6.112 gün

kaldı. Cathy hızlıca bir matematik yaptı. Joe'nun cezasının kalan günleri. Temmuz ayına geçtiğinde 6.081 gün kalacağını gördü.

Gözleri dolarak takvime baktı. Kardeşinin hasretinin, hissettiği suçluluğun, sevgisinin kanıtı karşısındaydı. Ancak Joe hapisten çıktığında Frannie için hayat kaldığı yerden devam edebilecekti.

Yakınındaki kaleme uzandı ve bugünün üstünü Joe için, kız kardeşi için, ailesi için çizdi.

O kadar da uzun bir süre değildi. Bekleyebilirlerdi.

TEŞEKKÜRLER

Kısa bir teşekkür yazısı olmayacak, bu nedenle teşekkürlerimi yazmadan önce küçük bir hikâye anlatmak istiyorum.

Temmuz 2020’de bulutlu, kapalı bir gündü ve ben bir veterinerin önünde duruyordum (bu kitabın veterinerler hakkında olmasının nedeni muhtemelen 2020’de en çok gittiğim birkaç yerden biri olması!). Retrieverim Wendy bir gölete atlamış ve şimdi zehirli bir yosun türü olduğunu bildiğim şeyden biraz yutmuştu. Pandemi kuralları gereği iyileşip iyileşmeyeceğinin söylenmesini ve *How to Disappear* kitabımın satış rakamlarının gelmesini dışarıda bekliyordum. Açık konuşacağım, ikisinin de benim için eşit derecede önemli olduğunu söylemekten utanmıyorum. Yazarların hayatı böyledir: her şeyi çok önemseriz.

Şaka yapmıyorum, iki haber de aynı anda geldi. *How to Disappear* ilk haftasında 9.000 adet karton kapaklı baskı satmıştı ve pandemiye, kitapçıların yeni açılmış olmasına, falana filana rağmen Birleşik Krallık listelerinde 8. sıraya yerleşmişti.

Bir elimde telefon diğerinde köpeğimin tasmaı, beyaz gökyüzüne bakmış ve mutluluktan ağlayacağımı düşünmüştüm. Bu yüzden her şeyden önce sadık okurlarıma, binlerce kitap arasından *How to Disappear*’ı satın aldığınız ve o zor günümü muhteşem bir şeye dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim.

Bu roman pandemiden önce çok garip şartlar altında yazıldı ve mekân olarak da İtalya’nın salgından en çok etkilenen bölgelerinden biri kullanıldı. Şu anda içinde yaşadığımız nahoş gerçeği hesaba katmadığım için beni affedeceğinizi ve daha iyi

günlerde, geri dönüp koronavirüs zamanına bakıp, "Tanrıya şükür bitti" diyebileceğimizi umuyorum.

İlk olarak, bu fikri bugünkü hâline getirdikleri ve yurtdışı yayın, film, TV hakları konusunda büyük bir çalışma yürüterek kariyerime zekice rehberlik ettikleri için temsilcilerim Felicity Blunt ve Lucy Morris'e teşekkürler. İki müthiş uzmanla çalışmak benim için bir ayrıcalıktı.

İkinci olarak, Michael Joseph ekibine, özellikle Maxine Hitchcock, Rebecca Hilsdon, Jen Porter, Olivia Thomas, Donna Poppy, satış ve pazarlamaya teşekkür ederim. Bunu her seferinde söylüyorum ama beş kitabım da çoksatınlar listesine girdi ve ölene dek mesleğim olacak bu işi yapabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile yok.

Becky Hartley'e veteriner kliniğini gezdirdiği ve ayrıca tutarsızlıklarla dolu taslağımı okuyarak sayısız soruma (hem köpeğim hem de kitabım hakkında!) cevap verdiği ve "veteriner kliniklerinde ne gibi aletler vardır" ya da "yalnızca veterinerlerin fark edeceği şeyler" konularını konuşmak üzere benimle buluştuğu için teşekkürler. Mahkeme prosedürlerine ilişkin nazik ve hızlı görüşleri için Imran Mahmood'a da teşekkürler. Eski bir avukat olarak tüm hataların bana ait olduğunu (ve tabii ki kasıtlı olduğunu söyleme ihtiyacı hissediyorum. Duruşmadan iki hafta önce hiçbir savunma avukatı, parça parça yapılan haftalık toplantılar kabul etmez ama zaten Jason da sıradan bir avukat değil...) kabul ediyorum.

İtalyan polis prosedürünü anlattığı için Novara Ceza Mahkemesinde dava avukatı olan Luigi Bruno'ya; ağaçları, kokuları ve kahveyi kendim ziyaret edemediğim için benim yerime tarif eden Marcella Compagnoni'ye de çok teşekkürler (tekrar söyleyeyim, bütün hatalar bana ait!).

Kitabımın ilk taslağını okuyup görüşlerini benimle paylaştığı için (ve Joe'nun hasarı örtmek için arabayı çarpmasıyla ilgili dahiyane önerisi için!) babama da teşekkürler.

İnsan tek başına yazınca teşekkür edecek çok da kimsesi olmuyor. Yazarken bir yılın genellikle ilginç sohbetlerle, harika yerleri ziyaret ederek, araştırma gezileri yaparak (ah, Verona'ya gitmek vardı...) geçiyor. Ancak bu kez arkadaşlarıma fazlasıyla minnettar olduğum bir yıl geçirdim. Yazmak zaten doğal olarak izole bir iştir ama arkadaşlarım bu yalnızlığı daha aza indirdi. Holly Seddon, Lucy Blackburn, Lia Louis, Claire Douglas, Ewa Hiles, The Wades, Becky Hartley ve Beth O'Leary esprileriniz, anlayışınız, sesli mesajlarınız, ofis dedikodularınız ve bana gösterdiğiniz sevgi için teşekkürler. Sayenizde kendim olabiliyorum ve bu benim için büyük bir ayrıcalık.

Son olarak, hep olduğu gibi David'e teşekkürler. Sen *Everything but the Truth*'ün Jack'i, *Anything You Do Say*'in Reuben'i, *No Further Questions*'in Marc ve Scott'i, *How to Disappear*'in Aidan'ı, *Yanlış Yer Yanlış Zaman*'ın Kelly'si ve *O Gece*'nin Tom'un. Tüm kahramanların vücut bulmuş hâlisin.

